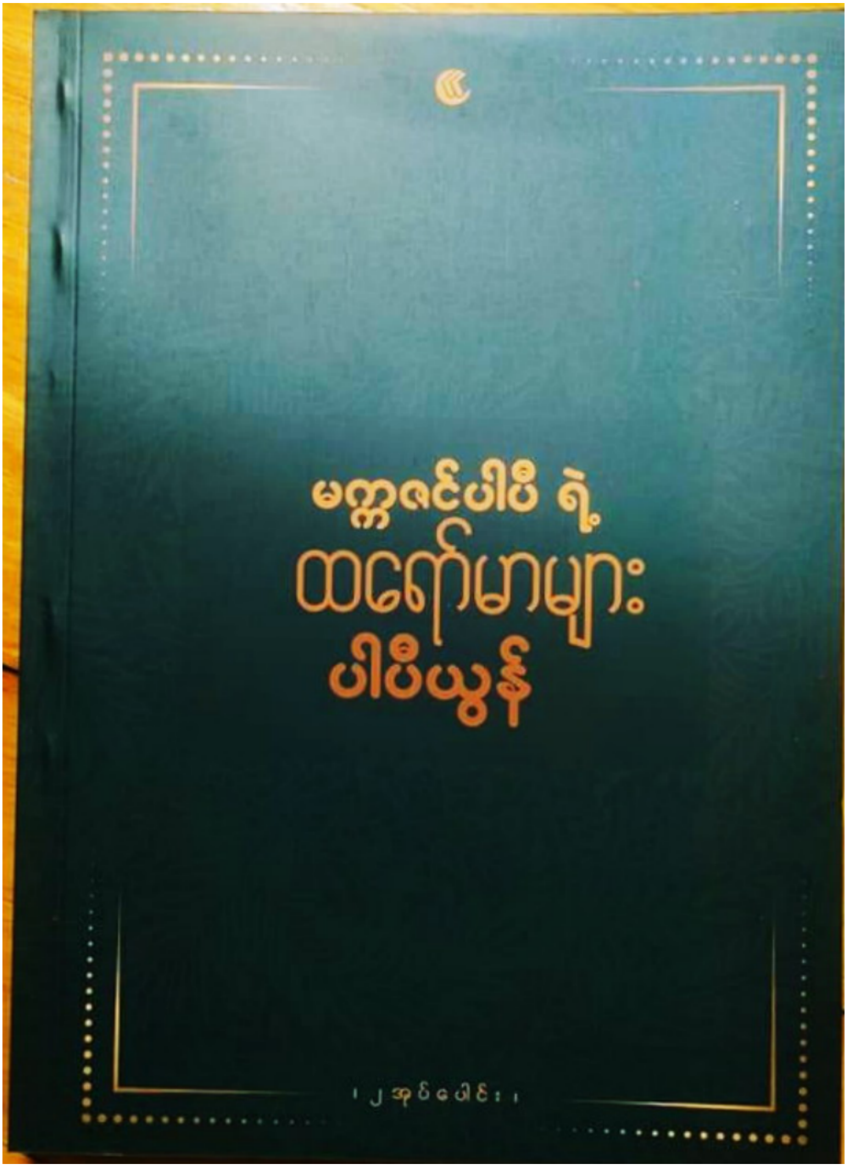

မက္ကဇင်ပါပီ ရဲ့
ထကျော်မာများ

ပါပီယွန်

၊ ၂ အုပ်ပေါင်း ၊

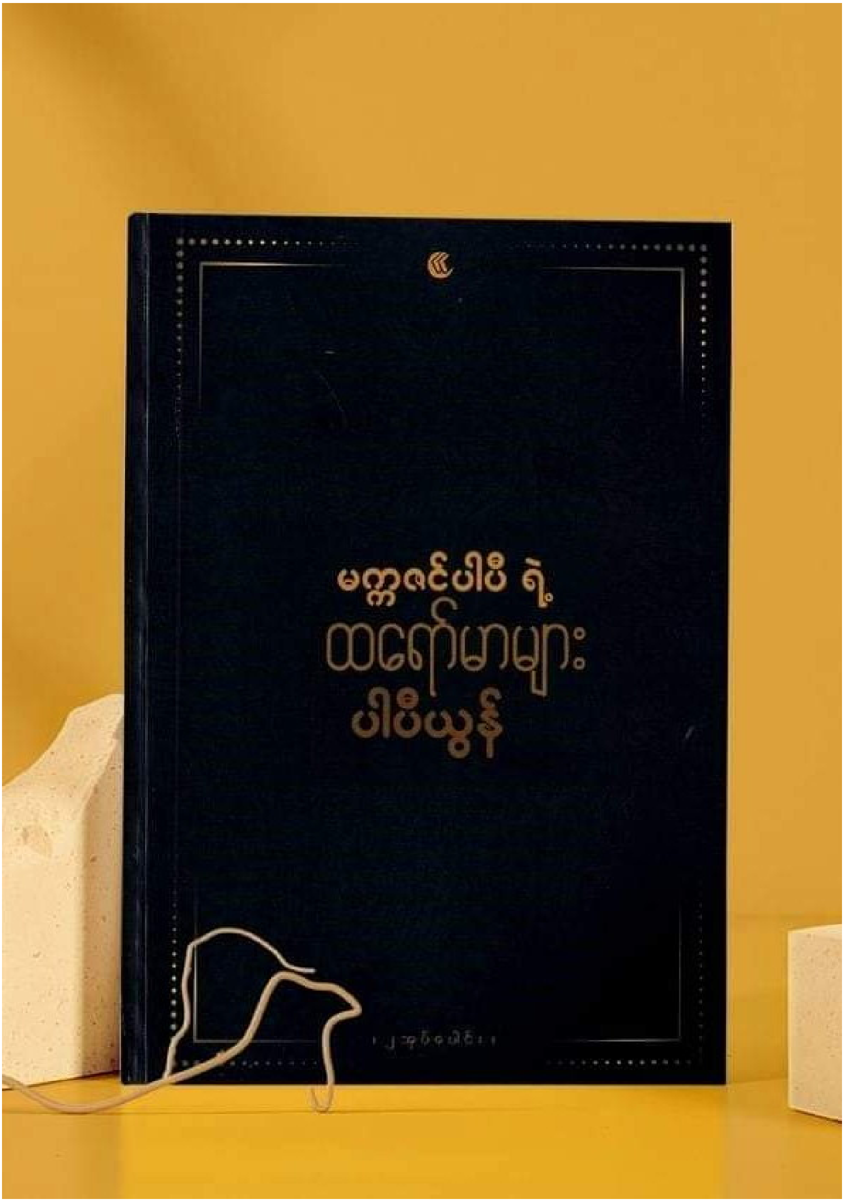
မက္ကဇင်ပါပီ ရဲ့
ထငေါ်မာများ
ပါပီယွန်

မက္ကဇင်ပါပီရဲ့ ထရော်မာများ

ဝတ္ထုတိုစု

ပါပီယွန်

E-Books

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မက္ကဇင်ပါပီရဲ့ ထရော်မာများ(ပါပီယွန်)

ပထမအကြိမ် - ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၉ တန်ဖိုး • ၆၀၀၀ကျပ်

မျက်နှာဖုံး • မိုးမြင့်စံ

အတွင်းစာမျက်နှာ • ဝေးခေါင်

စီစဉ်သူ • Whispers of Words

© ပါပီယွန်မူပိုင်ဖြစ်သည် (စာရေးသူခွင့်ပြုချက်မရှိပဲ-ဖြန့်ဝေခြင်း၊ ရောင်းချခြင်း၊
သွယ်ဝိုက်အကျိုးစီးပွားအတွက် အသုံးပြုခြင်း၊ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းများ မပြုလုပ်ရ)

မာတိကာ

ပါပီယွန်ရဲ့ အချစ် အလွမ်း စွန့်စားခန်းများ
ပါပီယွန်နဲ့အတူ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခြင်း
ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်ချို့အကြောင်း
စကယ်လီများနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း
သူငယ်သင်ကား ဘားမားကလာသည်ကိုး
ဒါပေမယ့်အဲ့ဒါဟာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်
နပိုလေယွန် ပါပီဘတ်
ဆွမ္မားဆက်မောန်ကို မုန်းတယ်
ရေပွက်ပမာ
ပျောက်ဆုံးသွားသော သူငယ်ချင်း
ကျွန်တော်နှင့် ဖက်တီး
သွားကြားထဲက ထွက်လာတဲ့ အေးစက်တဲ့လေသံ
အမှောင်ထဲငေးရင်း
ဂွတ်ဘိုင် ချာလီ
ဝိုင်မြို့လေးမှာ ဒန်တီခြိုဖူးခဲ့တဲ့ ဓောင်ကို လက်နဲ့ထိမိခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက် အကြောင်း
မက္ကဇင်ပါပီ
မောင်ပါပီသင်္ဘောမှောက်ခဲ့စဉ်က
၅၆၉၆
အောက်ကီးများနှင့်ရင်ဆိုင်ခြင်း
အဇ္ဇလီများနှင့်ရင်ဆိုင်ခြင်း
မောင်ပါပီ ဆန္ဒပြခဲ့စဉ်က
ဂစ်တာတစ်လုံးအား စွန့်လွှတ်ခြင်း
မောင်ပါပီ၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်များ
မာလကာသီးအကြောင်း
သည်းမြေဖြူ
၂၀တန်များအကြောင်း ဝတ္တု
သမီးတစ်ယောက်ရှိရင်ပေါ့လေ
ငါ့အဘိုး

လယ်သူမလေး မောင့်ချစ်သူ ပြန်လာပြီ
နောက်ကျတတ်တဲ့ ဓမ္မ
တစ်ချိန်က (နီသော ပဝါဖြူ)
ဆင်းရဲသားလေး မောင်ပါပီ
အမြန် လာ“ဟိုင်း”ပါ
ဗြိတိသျှပါပီ
တစ်တီတူး
ရော ဘတ်ပါပီ ဟိုင်းမား
အသက်မသေချင်ရင် ခေါက်ဆွဲထုပ်ချလိုက်
မှင်စာ
ဂျင်သမားလေး မောင်ပါပီ
အချစ်ကံခေပေမယ့် အနှစ်ကျန်စေရမယ်
မပြောသော ချစ်ရန်ငြိုး
ထရော်မာများ
ငါတို့မနာဘူးကွ
နော်သမ်ဘရီယာမှ ကဗျာဆရာ
ဖောင်းကားစား ပါပီ
ဇစ်မြစ်
ဗိုင်းကောင်ကျောက်ဖိလေး နာတာလီ
Mob Mentality
ဟစ်တလာ၏ ဂျူးဆန့်ကျင်ရေးဆိုသည်မှာ
Individualism
ဒေါက်တာမိုရေးကို ကိုယ်မုန်းခဲ့တယ်
သူတစိမ်းများဆော့ကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်
ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် သရဲမလေး
ဘယ်လိုမျိုးလဲ
လက်ဟုပ် ပါပီ
အဆုံးသတ်စကား

About Us

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက E-BOOKS READER အသုံးပြုသူများနှင့် DIGITAL DEVICES တွေမှာ စာဖတ်သူများအတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ်ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။

တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ E-BOOKS READER အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှာတော့ E-BOOKS READER အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန်အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို DIGITAL နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖေါက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝ(လုံးဝ) အသုံးမပြုပါ။

"စာရေးဆရာများနှင့် စာပေထုတ်လုပ်ရေးများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာပေထုတ်ဝေသူတို့ နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများအနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက E-BOOKS MARKET အတွက်ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရန် အကြံပြုလိုပါသည်။ E-BOOKS DIGITAL MARKET ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးမားစွာရှိနေပါပြီ။ DIGITAL PRODUCT ဖြစ်သည့် အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများအတွက်လည်း ပိုမိုအကျိုးများပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို့ မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖေါက်နေမှုများကို လည်း လိုအပ်ချက်အရဟု နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများဆီသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပို့ပေးနေသည်ဟု နားလည်ပေးကြပါရန် ပန်ကြားတောင်းဆိုအပ်ပါသည်။

"စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားလိုသည်မှာ E-BOOK ဖတ်ပြီးလို့ "ကြိုက်နှစ်သက်တယ်" စာရေးသူများအား "အသိမှတ်ပြုသင့်တယ်"လို့ ယူဆပြီး ဖတ်ပြီးသွားလျှင်တောင် လက်လှမ်းမှီပါက မူရင်းစာအုပ်ကို ဝယ်ယူအားပေးကြပါ။ စာအုပ်များဝယ်ယူမှု မရှိလျှင် မိမိကြိုက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့ နောက်ထပ်နောက်ထပ်သော ဖန်တီးမှုတို့ ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံစာပေလောက အတွက် အနာဂတ်ကလေးငယ်များအတွက် များစွာ နစ်နာကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများဆိုလျှင်လည်း (E-BOOK ရှိလျှင်) E-BOOK များ ကို အဓိက ဖတ်ကြပါသည်။ ပြီးလျှင် စာရေးဆရာတို့အား "အသိမှတ်ပြုသောအားဖြင့်" တစ်ခုတည်းကို ရည်ရွယ်ပြီး စာအုပ် ဝယ်လိုက်တာတွေ များစွာရှိပါသည်။ ထိုကြောင့် လက်လှမ်းမှီပါက မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာ၊ဆရာမတို့၏ မူရင်းစာအုပ်များကို ဝယ်ယူအားပေးကြဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

အခကြေးငွေဖြင့် ရောင်းချခြင်း မပြုရ

အကယ်၍ ဤစာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

ပါပီယွန်ရဲ့အချစ် အလွမ်း စွန့်စားခန်းများ

(ပထမအကြိမ် ထုတ်၊ “မဂ္ဂဇင်ပါပီ” စာအုပ်မှ အမှာ)

“သိတယ်” ထင်တစ်လုံးနဲ့ အမိုက်စားအမှိုက်တွေ ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး လူတွေကို အထင်မြင်သေးလိုက်ရမှာထက်လူသားဆန်ဆန်

မသိဘူးလို့ သင်ယူလိုတာကို ယဉ်ကျေးမှုလို့ထင်တယ်။

ဘာကိုမသိတာလဲ။

ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝ မသိဘူး။

ဖန်ဆင်းရှင်နဲ့နိဗ္ဗာန်ကို မသိဘူး။

ငါချစ်ခင်ရမယ့် လူတွေကို ဘာလို့ အတိအကျ အမိအရ တွေ့ဆုံလား မသိဘူး။

ဘယ်လိုလူတွေလဲ၊ သီချင်း ကဗျာ ဖွဲ့သောစာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နေ့စွဲများရဲ့ အချစ်အလွမ်း စွန့်စားခန်းမျိုးဆက်များ။ စီးကရက်စွဲသလို သတိရခြင်းကို စွဲလမ်းမိ။ ဘဝဟာ ဖြတ်ရခက်တဲ့ မီးခိုးတွေ။

သူငယ်ချင်း ချော်ဇန့်ခေါင်လှမ်းရေးတဲ့ “ကျွန်တော်တို့မြို့ ” အက်ဆေးထဲက မီးသွေးခဲနဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ရေးပြီး “ငါဖျော်တာ သောက်” ဆိုတဲ့ အဖျော်ဆရာ ဖိုးညီရဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်။ သူ့ကျော်ပေါ်က နေပူခံအမှတ်ကြီးလို ငါ့မှတ်ဉာဏ်မှာ ဖျောက်မရတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း မောင်သီး။ မြန်မာပြည်မြောက်ဖက်ဆုံးက မီးရထားလမ်းဆုံးမြို့ လေး မှာတော့ ယုန်နီ၊ ကြည်ဌေး၊ သဇင် ...။

နိုင်သူ၊ တူးပါ၊ အီးတီ ...။

ခိုင်ထူး၊ ခင်မောင်တိုး၊ ခင်ဝမ်း၊ မွန်းအောင် ... ။

လမ်းဘေးအုတ်ခုံ၊ ဂစ်တာ၊ မာယီယွားနား၊ ကွန်မက်သာဇင်၊ စော့ဂျီ၊

ရေကြည်သဲဖြူ နန်းသီတာ ရောဝတီဆိပ်ကမ်း၊ စပယ်ဦးပန်းရုံအထက်တန်းကျောင်း နေ့စွဲများ။

ရွှေမန်းပေါက်ကို ငါရောက်တော့ ကျုံးထဲမှာ ကြာပန်းတွေ မျိုးမသုဉ်းသေးဘူး။

ညပြာပြာနဲ့ လဝါဝါအောက်မှာ မြရင်သီချင်းနဲ့ ငြိမ့်ယဉ်ကပွဲ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲ။

အီတာလျံ မိသုကာ လက်ရာ ဈေးချိုရုံတော်ကြီးမှာ အမေမြင့် ဆိုင်ဖွင့်ဆဲ။

စကားမပြောတတ်တဲ့ ရီချယ်ရဲ့ ပိုးထည်ဆိုင်ရှေ့မှာ တင်စိုးဝင်းလည်း အမြဲဆွံ့အဆဲ။

မင်္ဂလာဘား၊ ဘီအီး၊ နှမ်းဖတ်ချဉ်၊ ပုလွင်းဖင်ပြတ် ခွက်၊ တစ်ကလောက် တစ်ကလောက် ရလေးစပေါ့ စက်ဘီးနဲ့ ထမိတိုတို ဆံပင်ရှည်ရှည်မလေးတွေ။

ရွက်နုကဖေးမှာ အရိပ်တွေကို လန့်ဖျတ်ရင်း ငါတို့အိုစာခဲ့။

ဒါပေမယ့် ချယ်ရီမွန်ကဖေးရှိရာ သံလမ်းနံဘေးမှာ ငါတို့မျှော်လင့်ချက်တွေကို စွန့်လွှတ်ဖို့ မမေ့လျော့ခဲ့ကြ။

မွန်းကြပ်တဲ့ ခေတ်ကို ဟဲမီးရှော့ခ်နဲ့ ဖောက်ထွက်ကြ။

မဂ္ဂဇင်းကဗျာတွေ ကို ကူးရေးထားတဲ့ ငါတို့မှတ်စုတွေဟာ ငါတို့ ဒိုင်ယာရီ ငါတို့သမိုင်း ငါတို့စစ်ရေးလေ့ကျင့် ခန်းတွေပဲ။

အန္တရာယ်ရဲ့ အငွေ့သက်ကို အလိုလိုသိတဲ့ အစွမ်းထက်သိုင်းသမားလို ငါ့ဘဝထဲ စိုက်ဝင်နစ်မြုပ်ရမယ့် သူငယ်ချင်းကို ငါဟာအတိအကျ စနူတ်ဆက်ခဲ့တယ်။

မျက်ရည်နဲ့ ရှယ်သံတွေ၊ သွေးစက်တွေ၊ အသက်တွေ၊ အဆိပ်လို တက်တဲ့ ဘဝတွေ၊ အငြိမ့်မင်းသမီးလေးနင်းဉတို မရှိတော့တဲ့ ခေတ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်း မိုးတိမ်ကို စီးကရက်မီးခိုးနဲ့ ဖန်တီးတယ်။

စိန်ပန်းပွင့်တွေ စီထားသလို သွေးခင်းလမ်းပေါ် ဖြတ်သန်းတိမ်းရှောင်ရာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ချစ်သူအကြောင်း ရေးမှတ်ထားတဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ် တစ်အုပ်ကို လူတစ်ယောက်က အဆောင်ခုတင်အောက်ကနေ မတော်တဆ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ဆုံမိသွားပြန်တယ်။

အဲဒီအကြောင်းတွေကို ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကောက်ရသူက ဖေ့စဘုတ်မှာ ရေးတင်ပြန်တယ်။

ဒါကို ငါက တွေ့မြင် ဖတ်လိုက်ရပြန်တယ်။ ဒါ ဘာမှ မဆန်းဘူး မဟုတ်လား။

အေး ...

သူရေးထားတဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ပိုင်ရှင် ကျောင်းသား ဆိုသူရဲ့ အဖြစ်အပျက်က ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ အဖြစ်အပျက်နဲ့ တူနေတယ်။ ပို့စ်တင်သူက ငါနဲ့ ဖေ့စဘွတ်ဖရန် မဟုတ်သေးဘူး။

ဒါနဲ့ သူ့ကို အက်ဒ်ပြီး မေးတယ်။ အဲ့ဒီကျောင်းသားက ဘယ်သူလဲ။

ဒီနာမည်နဲ့ ဒီလူလားဆိုတော့ ဟုတ်တယ်တဲ့။

တကယ့်ဘဝတွေဟာ မဟုတ်ဘူး တဲ့။

တကယ့်တော့ ဘဝဆိုတာ ဝတ္ထုပဲလား ငါမသိတော့ဘူး။

ငါ့သူငယ်ချင်း ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သူ ကျောင်းသားရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်အကြောင်း ရေးတင်သူ ပါပီယွန် ငါ့ဘဝထဲ ရောက်ရှိလာပုံပေါ့။

ပါပီယွန်က ငါ့လိုပဲ ကချင်ပြည်နယ်ကတဲ့။ ငါ့လိုပဲ ဧရာဝတီမြစ်အရှေ့ဖက်ကမ်းနဖူးမြို့ကလေးပေါ်ကထဲ့။

ငါက ဝိုင်းမော်၊ သူကဗန်းမော်၊ မှော်ဝင်နေတဲ့ မော်မြို့ကလေးတွေလို့ ငါက တင်စားလိုက်ချင်ရဲ့။

အတုအယောင်လောကလို့ ဆိုကြတဲ့ ဖေ့စဘုတ်စာမျက်နှာပေါ်ကနေတောင် ငါဟာ ငါ့ဘဝထဲ အစစ်အမှန် စိုက်ဝင်လာစရာ လူသားတွေကို ငါ မရှာဖွေပဲ တွေ့ရှိခဲ့။ စားလူတွေပေါ်က ပျားရည်စက်ကို ငါလျက်ခဲ့။

ပါပီယွန်ဟာ တောက်ခေါက်သံတွေကို အံကြိတ်မျိုချခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေကို ဖြတ် သန်းခဲ့တယ်။

သူ့အတွေ့အကြုံတွေအပေါ် အခြေခံတဲ့ စာတွေရေးခဲ့တယ်။

သူ့စာတွေကို တနည်းတဖုံ ကြိုက်နှစ်သက်လို့ ကျွန်တော် ငါက နှင်းဆီဖြူဂျာနယ်မှာ ဖော်ပြဖြစ်ခဲ့ ပါတယ်။

တစ်နည်းတဖုံ ဆိုရာမှာ ကျွန့်တော် ငါက စာတွေ အရေးအသားတွေဟာ အကြောင်းအရာ ပုံသဏ္ဍာန် မတူတာကို ဆိုလိုတယ်။

ပါပီယွန်စာတွေဟာ ဝတ္ထုလား ၊တကယ့်ဘဝလား ဆိုရင်တော့

တကယ့်ဘဝမှာ အခြေခံပေမယ့် တကယ့်ဘဝ မဟုတ်တော့တဲ့ဝတ္ထုအရေးအသားတွေလို့ပဲ ကျွန်တော်ငါကသတ်မှတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း တကယ့်ဘဝဆိုတာ ဘာလဲမေးလာရင် ဖြေနိုင်စရာမရှိလှ။

ပါပီယွန့်အရေးအသားကကော.ဘာဖြစ်ပါသလဲ။

မိမိတန်ဖိုးထားရာကို ရေးသားဖတ်ရုံသာ မဟုတ်ပါလား။

လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ မရှိသင့်တဲ့ အရာတွေလို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းက ဆုံးဖြတ်ရင်

လူ့အဖွဲ့အစည်းက ဖယ်ရှားသုတ်သင်သွားပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ငါက ပါပီယွန့်အရေး အသားများဖက်က ဇန်းတင်ရှေ့နေလိုက်မည် မဟုတ်ပါ။

ဖေ့စဘုတ်က လာတဲ့ ပို့စ်အရေး အသားတွေဟာ ဖေ့စဘုတ်မီဒီယာ၏ ကန့်သတ်မှုအနေအထားရှိနေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်များ ရှိနေသည်။ အချိန်၊ ငွေ၊ စာရိုက်ရမှု၊ ရေးသူဖတ်သူတို့၏ အာရုံစိုက်နိုင်မှု သက်တမ်းနဲ့ ထွေပြားမှုတို့ကြောင့် တိုကိုထိထိ ဖြစ်အောင် ရေးတတ်ရသည်။

တိုတာက မီဒီယာအစွမ်း၊ ထိတာက ရေးသူအစွမ်းဖြစ်လိမ့်မည်။

တိုတာနဲ့ စာပေတန်းနဲ့တော့ မသက်ဆိုင်း ကာ့ဖ်ကာ၊ ဘက်ကက်၊ ကာဝဘာတာ့ တို့ရဲ့ ဂန္ထဝင်အတိုတွေလည်း ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်က မိမိကိုယ်ကိုယ် စာပေမိုးကြိုးပစ်ခံပြီး ပါပီယွန်ကို ထိုအတန်းထဲ ထည့်သွင်းခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ် မကောက်စေလိုပါ။

ပါပီယွန့်စာတွေဟာ ဇာတ်လမ်းတွေပဲ။ တိုစိညှောက် တောက်လေးတွေပဲ။

သူက ဂျက်လန်ဒန်၊ ဂျွန်စတိုင်းဘက်၊ ရွှေဥဒေါင်း၊ သော်တာဆွေတွေ ကြိုက်တယ်။ ကောင်းဘွိုင်ရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်ဝင်သီချင်းတွေကို ကလပ်ဆစ်ကယ် ဂစ်တာ နဲ့ သူတီးလေ့ရှိသလို သူ့အရေးအသားတွေလည်း အချစ်အလွမ်း စွန့်စားခန်းတွေပဲ။ ကျွန်တော်ငါ့အတွက်တော့ အမှတ်ရမှုတွေဟာ ဘဝပါပဲ။

ဝေးခေါင်

၃ မတ် ၂၀၁၇

ပါပီယွန်နှင့်အတူ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခြင်း

(ပထမအကြိမ် ထုတ်၊ “ထရော်မာများ”စာအုပ်မှ အမှာ)

တိတိကျကျ မသတ်မှတ်နိုင်သော ပဝေသဏီ ကာလ၏ နေ့တစ်နေ့ ညနေဆည်းဆာအချိန် ဖြစ်သည်။ သားရေစိမ်း နံငယ်ပိုင်းကလေးမျှသာ အရှက်လုံရုံဝတ်ဆင် ထားသည့် ဆံရှည်၊ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ပွပွ၊ ခေါင်းဆောင်းမဲ့ ခြေနင်းမဲ့ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်သည် နေ့ခင်းပိုင်းအချိန်က သူသက်စွန့်ဆံဖျားပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်လာခဲ့ သည့် သွေးသံရဲရဲနှင့် ခြေလေးချောင်းသားကောင်လေးကို ထမ်းပိုးလျက် သူနေထိုင်ရာ ဂူတစ်လုံးထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ ဂူထဲမှာ သူ၏အတူနေ ဖော်သဟာ ကျား/မ လူကြီး၊ ကလေး တစ်ဒါဇင်ကျော်တို့ ရှိနေကြပြီး သူတို့က မုဆိုးကြီးကို ဝမ်းသာအားရ စိတ်အားထက်သန်စွာ အော်ဟစ်မြူးထူးကြရင်း ကြိုဆိုကြသည်။

ဂူ၏ အလယ်ကျကျ မြေပြင်တစ်နေရာမှာ ထာဝရ မီးလျှံညီးညီးတောက်နေသည့် မီးဖိုကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုမီးဖိုမှာ အရေခွံဆုတ်ထား၊ အူအသည်းကလီစာတွေ ထုတ်ထားသည့် အမဲကောင်လျာကောင်ကို ကင်ကြသည်။ အချို့အစိတ်အပိုင်းတွေကို မီးတိုက်ကြသည်။ အသားကင်ရနံ့သည် ဂူအတွင်းလေထုထဲမှာ မွှေးကြိုင် သင်းပျံ့ လျက် ရှိသည်။ ကလေးများက အောင်ပွဲခံတေးကဗျာကို အော်ဟစ်သီကြွေးကြသည်။ မကြာမီ အမဲလျှာ၏ အငွေ့တခြောင်းခြောင်း ထွက်နေသော အစိတ်အပိုင်းများကို သူတို့ ကိုက်ခဲဝါးမျိုကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မုဆိုးကြီးက သူ၏ တစ်နေ့တာ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်မှုများ၊ အားထုတ်ရှာဖွေမှုများကို စီကာစဉ်ကာ ပြောပြလေတော့သည်။

အစ မထင်သော ပဝေသဏီ ကာလမှ လူသား၏ စရိုက်မီဇသည် မျက်မှောက် ကာလ ယနေ့ယခုတွင် ရှင်သန်နေသော “ပါပီယွန်” အမည်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်ထံ သို့ စီးဆင်းပူးဝင်လာခဲ့သည်။ သူသည်လည်းပဲ သူ၏ ဘိုးဘေးဘီဘင် ရှေးလူကြီးနည်းတူ သူ၏အတွေ့အကြုံတွေကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြနေပြီဖြစ်သည်။ ပြောပုံပြောနည်း ကတော့ အလွန့်အလွန် ကွဲပြားခြားနားပါသည်။ ရှေးလူကြီးက အပုပ်စော်နံသော ပါးစပ် ကြီးကို ဖြဲဟကာ သံနေသံထား အမျိုးမျိုးဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုသည်။ လက်ဟန် ခြေဟန် တွေပါသည်။ လက်တွေကို တဘုတ်ဘုတ် မြည်အောင် မြေပြင်မှာ ဆောင့်သည်။ သူ့ ပါးစပ်ပေါက်ထဲမှ တံတွေးတွေ တဖွားဖွား စင်ထွက်နေသည်။

ပါပီယွန်ကတော့ သူ၏ ဘိုးဘွားဘီဘင် ရှေးလူကြီးကဲ့သို့မဟုတ်၊

သူက"ပါပီယွန်"ဟူသော နာမည်ကြောင့် လွဲလျှင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ထားသည့်။ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီးမှFB တွင် သူ့အမြင် သူ့အတွေးတွေ၊ သူ့အလိုဆန္ဒတွေ၊ သူ့ခံစားမှုတွေ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ အတွေ့အကြုံများကို ဘာသာစကား ကြားခံဖြင့် ရေးလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ရှေးလူကြီး၏ စကားကို ဂူထဲရှိ လူတစ်စုသာ ကြားသိခွင့်ရသည်။ ပါပီယွန့်စကားကိုတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိကြသည့် ဘာသာစကား တိုက်ဆိုင်သူတွေက ကြားခွင့် သိခွင့် ရသွားကြသည်။ 'Medium is the message' မီဒီယာ ရှေးဦးဝါရကြီး မာရှယ်မက်လူဟန်"၏ ဗျာဒိတ်စကား အလိုအရ "ပါပီယွန်" သည် FB ကို ကြားခံထားက အားရကျေနပ်ဟန် မရှိ။ ယခုPrint media ဖြင့်မြန်မာပြည်ထဲမှာ ဝဲလိုက်ပြန်ပြီ ဖြစ်သည်။

၂၀၁၇ မတ်လတုန်းက သူသည်"မက္ကဇင်ပါပီ"အမည်ရ စာအုပ်တစ်ဖြစ်လဲ BF ရေးလွှင့်မှုများကို သူ၏ ရှေးဦးစာအုပ်အဖြစ် ဝဲခဲ့သည်။ ယခု "ထရော်မာများ" မည်သောစာအုပ်။

ကျွန်တော်သည် စာပေသုတေသီလည်းမဟုတ်၊ စာပေဝေဖန်ရေးဆရာလည်း မဟုတ် Author အဆင့် သတ်မှတ်နိုင်သော ဒင်ဒင်မြည် စာရေးဆရာလည်း မဟုတ်ပါ။ တခြား မည်မည်ရရ လုပ်စရာအလုပ်မရှိ၍ တောရေး တောင်ရေး၊ တောင်ရေး မြောက်ရေး၊ တောရမ်းမယ်ဖွဲ့တွေ ရေးခွစ်နေမိသော အိုရင့်စ ကလောင်ဟောင်းတစ်လက်သာ ဖြစ်ပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ပါပီယွန်၏ စာပေလက်ရာကို သုံးသပ် အကဲခတ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာပါ။ မိမိ၏ပံ့စေ့ညှောက်မျှသော စာပေအသိဉာဏ်ဖြင့် မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက် ပြောရလျှင် မူ ပါပီယွန်၏ လက်ရာများသည် မှတ်တမ်းမှတ်ရာMemoir ဟု သမုတ်ကောင်းသမုတ် ကြမည့် ဇာတ်လမ်းဖွဲ့စ်ရပ် အဖွဲ့အနွဲ့များသာ ဖြစ်ကြသည် ဟု ပြောရပါလိမ့်မည်။ "ပါပီယွန် ဟာ တကယ်တော့ humorist တစ်ယောက်ဖြစ်သဗျာ" ဟု ခပ်တည်တည် ဖိန့်လျှင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဖရုဿဝါစာဖြင့် ဩဘာပေးမည့် အန္တရယ် ကျရောက်လာနိုင်ဖွယ်ရှိကြောင်း ကျွန်တော်ရိပ်စားမိသည်။

တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် ရဲရဲပြောလိုက်မည်။ ပါပီယွန်သည် လူငယ်ပီပီ စာဖတ် သူကို "ပခုံးလက်တင် သူငယ်ချင်း" အဖြစ် ရင်းနှီးအောင် စည်းရုံးပြီးမှ ပခုံးဖက်ထားရင်း ရယ်သရော မောသရော ပေါ့ပေါ့လွှင်လွှင် စကားပြောတတ်သည်။ သူ့လိုလူမျိုး ရှာမှ ရှား ပါဘိခြင်း...။

ကြူးနှစ်

ဘဝမှာ စာပို့သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ခဲ့ဖူးတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားထဲကယိုစီးကျလာတဲ့ စကားလုံးတွေကို သူရည်ရွယ်ရာ အခြားတစ်ယောက်ဆီ သယ်ဆောင်ပေးရတဲ့ အသက်မွေးမှုဟာ အင်မတန်လှပနေမှာပေါ့လို့တွေးကြည့်ဖူးခဲ့တယ်။

ပိုင် ရဲ့ “စာပို့သမား” ကဗျာ ကို ကိုယ့်အိပ်ခန်းနံရံမှာ မြေဖြူခဲနဲ့ရေးခြစ်ထားဖူးတယ်။ recital တီးတဲ့ ကလပ်စစ်ကယ်လ် ဂစ်တာသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ညီပုလေးရဲ့ လမင်းရဲ့ချိုသာသောလက်ခုပ်သံ ဝတ္ထုထဲကဇာတ်လိုက်ဂစ်တာသမားကိုချစ်တယ်။

သူ့ဇာတ်လိုက်ထက်သာအောင် တစ်ရက် ၁၂နာရီ တစ်ခါတစ်လေ ၁၆နာရီ နှစ်တွေချီတဲ့အထိဂစ်တာကျင့်ခဲ့တယ်။ Isaac Albeniz ရဲ့ Asturias သီချင်းကို တစ်နှစ်တတိနံပါတ်လေးဂစ်တာကြိုးခဏခဏပေါက်ထွက်တဲ့အထိနေ့စဉ်လေ့ကျင့်ခဲ့တယ်၊

“လွမ်းမောရသော တက္ကသိုလ်နွေညများ” ဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး အိုင်ဗီလိဂ် မဟုတ်တောင် အလယ်အလတ်တန်းတက္ကသိုလ် တစ်ခုက ဘွဲ့တစ်ခုလောက်လိုချင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ်ဟာ သင့်အားတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ချီးမြှင့်လိုက်သည်ဆိုတဲ့

စက္ကူတစ်ရွက်လိုချင်မှုသက်သက်အတွက် ညနက်သန်းခေါင်အထိ ပန်းကန်ဆေးခဲ့တယ်၊ တခါတခါကူလီထမ်းတယ်၊ အိမ်ပြန်နောက်ကျတဲ့ ဆောင်းညတွေမှာ ရထားမလာတော့တဲ့ ဘူတာရုံခပ်စုတ်စုတ်တစ်ခုမှာ သတင်းစာခြုံအိပ်ခဲ့ဖူးတယ်။

ကိုယ်အခုဘာဖြစ်ချင်သေးလဲလို့ ကိုယ့်ဖာသာပြန်မေးကြည့်မိတဲ့အခါ အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ အဖြေကိုရလိုက်တယ်။ ကိုယ့်မြို့လေးဆီပြန်ပြီး မြင်းလှည်းသမားတစ်ယောက်လုပ်ချင်နေတယ်။
ကိုယ့်လှည်းကိုဆွဲမယ့်မြင်းမလေးကို “မေရီမြင့်”

လို့အမည်ပေးထားမယ်။ လှည်းသိမ်းတဲ့ညနေစောင်းမှာ မြင်းလှည်းဆရာနဲ့ မြင်းမလေး အရက်တစ်ပိုင်းစီသောက်၊ ယိုင်နဲ့နဲ့ အိမ်ကိုပြန်လာကြ ဘယ်လောက်အေးချမ်းလိုက်မလဲလို့။

အရပ်ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့်တင်းတယ်၊ ရုပ်လက်တို ဝတ်ထားတယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ထားတယ်၊ ငါးဖမ်းတယ်၊ အမဲလိုက်တယ်။ ကျုပ်ဟာ အနှစ် ၅၀ လုံးလုံးနေထွက်ချိန်တွေကို မလွတ်ခဲ့ဘူး။ ခြင်္သေ့ပစ်တယ်၊ ဆင်ပစ်တယ်။ စပိန်က နွားရိုင်း သတ်ပွဲတွေကို အင်မတန်ချစ်တယ်။ ဖက်ဆစ်ဖရန်ကိုရဲ့ တပ်တွေက သူ့ တည်းနေတဲ့ ဟိုတယ်ကို အမြောက်နဲ့ ထုနေတဲ့အချိန် ထွက်မပြေးပဲ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ထိုင်ရေးနေခဲ့ တယ်။ ပထမကမ္ဘာစစ် အီတလီမှာ အမြောက်ဆံ ထိတယ်။ ဒူးပြုတ်တယ်။ မော်တာ ကျည်ဆံတွေ အစပေါင်း ၃၀၀ ကိုယ်ထဲ မြုပ်ဝင်သွားတယ်။

မသေဘူး။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ အမေရိကန်ရေတပ်ထဲ ဝင်တယ်။ စစ်ပြီးခါနီး စစ်သတင်းထောက်အဖြစ် ဥရောပကို ရောက်တယ်။ ပြင်သစ် မြေအောက်တော်လှန်ရေး သမားတွေနဲ့ ပါဝင်တိုက်ခိုက်တယ်။ ပြင်သစ်ပြည် စစ်မျက်နှာမှာ ပတ်ချာလည် ဝိုင်းနေတဲ့ ဂျာမန်တွေကို ကျည်ဆန်တွေ ခါးမှာ ပတ်ထားလျှက်က တစ်ယောက်တည်း ခံပစ်နေခဲ့ တယ်။ တစ်ခါက သူ့ဘော်ဒါ ဂါးထရုစတိုင်းနဲ့ ကျင်လည်ကျက်စားဖူးရာ ပါရီကို မဟာမိတ် တွေ ပြန်အသိမ်းမှာ ရှေ့ဆုံးက တင့်ကားပေါ် ထိုင်လျက် ပါခဲ့တယ်။

လေယာဉ်ပျံ ၂ ခါ ပျက်ကျတယ်။ လူတွေက သေပြီထင်နေတုန်း ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ် လာတတ်တယ်။ မသေဘူး။ ငါက တစ်ဘဝလုံး သေခြင်းတရားနဲ့ ဗိုလ်လုနေခဲ့တဲ့ ကောင်။ အဲဒါကို ကြိုက်တယ်။ အတိုက်အခိုက် အသတ်အပုတ်၊ ပေပေတေတေ၊ စွန့်စွန့်စားစား အဲဒါတွေက သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ဖြစ်တယ်။

အိမ်ထောင်ပြုတာဟာလည်း စွန့်စားမှုတစ်ခုဖြစ်တယ်။ မိန်းမ ၄ ယောက် ယူဖူး ခဲ့တယ်။ စစ်ပွဲ၊ နွားရိုင်းသတ်ပွဲ၊ အမဲလိုက်ခြင်း၊ သောက်စားပျော်ပါးခြင်း၊ သေခြင်းတရား ... အဲဒါတွေဟာ သူရေးခဲ့သမျှ စာတွေဖြစ်တယ်။ သတ္တိ၊ ဇွဲ၊ ကျင့်ဝတ်၊ စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်း... အဲဒါတွေသာ ပါဝင်မယ်။ ဇာတ်ကောင်တွေဟာပြောင်းသွားမယ်။တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် သူ့အကြောင်း သူဖော်ကျူးနေခြင်းသက်သက်သာဖြစ်တယ်။ တစ်ဘဝလုံး လုပ်ချင်ရာ လုပ်လာခဲ့သူကြီးဟာအသက် ၆၀ မှာ ပေတေခဲ့သမျှ ဒဏ်နဲ့ ဘာနဲ့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။

ဘဝကို ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ ဖြစ်ရတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်တစ်လက်နဲ့ ပစ်ပြီး အဆုံးစီရင်လိုက်တယ်။ သေခြင်းတရား အပေါ်ကို ငြိမ်သက်စွာ မစောင့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ တနည်းအားဖြင့် ကိုယ်သေချင်တဲ့အချိန် ကောက်သေလိုက်တယ်။ အဲ့ဒါဟာ Heminengwayဖြစ်တယ်။ သူနောက်ဆုံးရေးသွားခဲ့တဲ့ စာအရ Hemingway ဟာကျိုးကန်းတစ်ကောင်လို အထိတ်တလန့် သေဆုံးသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လို ရဲရင့်စွာ ဟိန်းဟောက်ရင်း လူ့လောကကို ကျောခိုင်းသွားတာ။

တစ်သက်လုံး ထီမထင်ဟန်နဲ့ လုပ်ချင်ရာ လျှောက်လုပ်ခဲ့တဲ့ လူပေလူတေ

ကိုယ်ဟာ Hemingway လည်း ဖြစ်ချင်ခဲ့ဖူးတယ်။

ပါပီယွန်

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တချို့အကြောင်း

လောကကြီးအကြောင်း သင်ယူဖို့ အိမ်က ကိုယ် ထွက်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးသော ကျောင်းသားလူငယ်အချို့နှင့် အတူနေစဉ် ဆာလာအိတ်များနှင့် ထုပ်ပိုးထားသော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်များကို ခုတင်တစ်ခုအောက်မှ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ ၎င်းစာအုပ်များ၏ ပိုင်ရှင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် ထိုခေတ်က မထူးဆန်းလှစွာသော အလိုရှိသည့်စာရင်းတွင် ပါသဖြင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဟုသာ ကြားသိရသည်။

မိုးအေးသော ညတစ်ခုတွင် ဖတ်စရာစာအုပ် တစ်အုပ်တလေမျှ မကျန်တော့ သည့် ကိုယ်တစ်ယောက်၊ အဆိုပါ ဆာလာအိတ်ကို ဖွင့်မိသည်တွင် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်များ ကို ဘာရယ်မဟုတ် ယူဖတ်မိရာမှ လွန်စွာအံ့ဩရလေပြီ။ အင်မတန်လှပသော စကားလုံးများဖြင့် မိမိစိတ်ကို ရှက်ကုန်ဖွင့်သော လူငယ်တစ်ယောက်၏ ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို မြင်ရလေသည်။ တော်လှန်ပုန်ကန်လိုသည့် သူပုန်ကျောင်းသား လူငယ်တစ်ယောက်၏ အတွေးအခေါ်များ...။

“Exodus ထဲကလို စိတ်မျိုး ငါတို့ထားရမယ်၊ ဘယ်တော့မှအရှုံးမပေးဘူး” (နိုင်ငံတစ်ခု တည်ထောင်ခြင်းဟူသည့် စာအုပ်ကို ညွှန်းဆိုမှန်း ကိုယ် ချက်ချင်း ရိပ်မိ သည်)။

လက်ကီးစထရိုက်ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်နေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း၊ စွယ်တော်ရွက် အကြွေတွေဟာ ပြတင်းတံခါးကနေ ပြေးဝင်အလာမှာ လိပ်ပြာတွေ ဖြစ် သွားတဲ့ အကြောင်း၊ သူ့မှာ “ထား” လို့ခေါ်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိတဲ့အကြောင်း (သူ့ချစ်သူကို ညွှန်းဆိုတဲ့ စာသားတွေဟာ အင်မတန် နူးညံ့လှပလွန်းတယ်)။ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ ကိုယ်ဟာ သူ့ဒိုင်ယာရီတွေ ဖတ်ရင်း သူနဲ့ ရင်းနှီးလာခဲ့ သည်။

တစ်နေ့၊ ကိုယ်ဖတ်နေဆဲ ဒိုင်ယာရီ နောက်ဆုံးတစ်အုပ်ဟာ အဆုံးထိ မပါ တော့ပဲ ရပ်သွားခဲ့သည်။ သူနဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ တော်လှန်ပုန်ကန်သူ ကျောင်းသူမလေး သူ့ချစ်သူ “ထား” ဟာ အဖမ်းခံလိုက်ရပြီး သူဟာ မြေပေါ်မှာ မရပ်တည်နိုင်တော့ဘူး။ ဒိုင်ယာရီက အဲဒီနေရာမှာ ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲက လူငယ် ဘာဖြစ်သွား ခဲ့သလဲ။ အဲဒီမေးခွန်းတွေဟာ

ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသည်အထိ ကျန်ရစ် နေခဲ့ပြီ။

နောက်ထပ် ၈ လမျှ အကြာ သတင်းစာထဲတွင် သူ့နာမည်ကို ဖတ်ရလိုက်သည်။ ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခု၏ လက်သည်တရားခံအဖြစ် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လွတ်မြောက် နေကြောင်း၊ သတင်းဖတ်ပြီး ကိုယ်ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ကိုယ် မမြင်ဖူးသော ဒိုင်ယာရီထဲမှ လူသည် ထိုကဲ့သို့သော သူရဲဘောကြောင်သည့် အလုပ်ကို လုပ်လိမ့်မည် ဟု ကိုယ်မယုံပါ။ အထူးသဖြင့် ဒိုင်ယာရီထဲတွင် ချရေးထားခဲ့သော စာအုပ်စာပေ တစ်စွန်းတစ၊ သူ့အတွေးအခေါ်များကို လက်ဝယ်ထားသည့်အမှုကား နိုင်ငံတော် ပုန်ကန်မှု ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ရေတွင်းပျက်တစ်ခုထဲသို့ စာအုပ်များကို ပစ်ချကာ အဆုံးစီရင်

လိုက်ခဲ့သည်။

အချိန်အတန်ကြာခဲ့သည့်တိုင် ခေတ်ဆိုးကြီးထဲတွင် သေသည် ရှင်သည် မသိ ပဲ ကွဲကွာသွားရသော ထားနှင့် သူ့ချစ်သူကို ကိုယ်သတိရနေဆဲဖြစ်သည်။ ဟန်ဂေရီ တော်လှန်ရေးအတွင်းက ဂျွေ့ချက်လားနှင့် သူ့ချစ်သူ အနီကိုတို့လို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဘဝများကား မည်သို့မည်ပုံအဆုံးသတ်ခဲ့သနည်း။ အဖြေမရှိသော မေးခွန်း သာလျှင်ဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီးနောက် တစ်နေ့ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ပေါ်တွင် ၎င်းဒိုင်ယာရီ ပိုင်ရှင်နှင့် အမည်တူ လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်တွေ့သည်။ ကိုယ့်စိတ် လှုပ်ရှားလွန်း၍ ဘုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်လာသည်။ ထိုလူ၏ စာမျက်နှာပေါ်တွင် ချရေးထားသော အရေးအသား များကား နိုင်ငံရေးဒဿနများဖြစ်သော်ငြား ကိုယ်ဖတ်ခဲ့သည့် ဒိုင်ယာရီများထဲမှ လေသံ နှင့် ချွတ်စွတ်တူနေကြောင်း ကိုယ်ချက်ချင်းသိလိုက်ပြီ။ ကိုယ်ချက်ဘောက်စ်မှ စကား သွားပြောသည်။

“လက်ကီးစထရိုက် ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်စောင့်နေခဲ့တယ်”

(သူ ပြန်မဖြေပါ)

“စွယ်တော်ရွက် အကြွေတွေဟာ လေအဟုန့်မှာ ပြုတင်းပေါက်ကနေ ပြေးဝင် လာတယ်၊ အို လိပ်ပြာတွေ အရမ်းလှတာပဲ”

(ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဟု ပြန်ပြောလာသည်)

“ကျွန်တော် ဘယ်သူမှန်း အစ်ကို မသိပါဘူးဗျာ၊ အစ်ကိုရဲ့ထား ဘာဖြစ်သွားခဲ့ သလဲ၊ ကျွန်တော် သိချင်လိုက်တာဗျာ”

(သူ ပြန်မဖြေဘူး၊ ခဏငြိမ်သွားတယ်)

“သူ ခု ကျွန်တော့်နဲ့ အတူရှိနေတယ်ဗျ” လို့ ပြန်အဖြေမှာ ကိုယ်ရွှင်မြူးစွာနဲ့ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိပြီ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ရော်ရမ်းမှန်းဆခဲ့ရသော မေးခွန်း၏ အဖြေကား အင်မတန် လှပလွန်းခဲ့သည့် မဟုတ်လော။ ဒိုင်ယာရီထဲမှ ကိုယ့်ဇာတ်လိုက်သည် ထွက်ပြေး လွတ် မြောက်သွားရာ တိုင်းပြည်တွင် ကြွယ်ဝချမ်းသာနေသည်။ ကမ္ဘာကျော် တက္ကသိုလ်တစ်ခု မှ ဘွဲ့ရသည်။ ထိုအရာများက ကိုယ့်အတွက်အရေးမကြီး။ ထားနှင့် ကိုယ့်ဇာတ်လိုက်ကျော်တို့ ကြင်နာစွာ ပေါင်းဖက်လျက်ရှိသည်ဆိုသည့် အဖြေသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆွေးမြေ့ခဲ့ရသော ကိုယ့်အား လွန်စွာ ပျော်ရွှင်စေခဲ့သည် မဟုတ်လော။

စကယ်လီများနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း

မောက်မာသော ပြည်ကြီးတရုတ်များနှင့် အတူ ပန်းကန်ဆေးနေသော ကိုယ် အလုပ်ပြုတ်သည်။ အလုပ်ပြုတ်ရုံမက တရုတ်တန်းကို ခြေချရန် အခွင့်မသာတော့ပါ။ ဇာတ်လမ်းသည်ကား အာရှသားမှန်လျှင် လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်၍ရသည် ကြောက်လိမ့်မည်ဟု ထင်နေသော ဆိုင်ပိုင်ရှင်သည် လုပ်ခအနိမ့်ဆုံး သတ်မှတ်ထားသည်ထက် လျှော့ကာ ပေးသည်ကို ကိုယ်က တိုင်လိုက်သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာမှ လာရောက်စစ်ဆေးကာ ဆိုင်ကို ဒဏ်ရိုက်လိုက်သည်တွင် ဆိုင်ရှင်တရုတ်က ကိုယ့်အား တရုတ်တန်းရှိ မည်သည့်ဆိုင်တွင်မှ အလုပ်မရစေရဟု ကြိမ်းသည့်ခြေချလာလျှင်ပင် တရုတ်လူမိုက်များဖြင့် ရိုက်ခိုင်းမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ထားသည်။

သူ့အတွက် ဒဏ်ငွေဟူသည်ကား မှုကောင်းမှ မှုမည်ဖြစ်သော်ငြား ကိုယ့်မှာ အလုပ်အကိုင်မရှိတော့သဖြင့် မန်မန်တူတူပုန်းမည့်ကိန်း ဆိုက်လာခြေပြီ။ အလုပ်လက်မဲ့ဘဝဖြင့် တစ်ပတ်ကျော်မျှ ကြာလာသော် သွေးလေချောက်ချားစ ပြုလာ၏။ ဈေးဝယ် သွားသောအခါ အမဲသားအတုံးကြီး၊ သိုးသားအတုံးကြီးများကို ငေးကြည့်ကာ တံတွေး မျိုချရင်း မျက်နှာလွှဲပြီး အာလူးနည်းနည်းပါးပါးနှင့် ကြက်ဥ၊ စားတော်ပဲသီး၊ ပဲဘူးများကို ဝယ်၍ အဆောင်ပြန်ခဲ့ရသော ရက်တွေ များလာသည်။ နောက်ဆုံး တစ်ညတွင်ကား ညသန်းခေါင်အထိ စာကြည့်တိုက်တွင် စာဖတ်ခဲ့ပြီး အဆောင်ပြန်ကာ လက်ကျန်အာလူး နည်းနည်းကို ကြော်စရာဆီ မရှိတော့သဖြင့် မီးဖိုထဲထည့်ကာ မီးဖုတ်ထားရင်း စာဆက်ဖတ်သည်။စာအဖတ်လွန်ကာ အားလူးများ မီးကျွမ်း၏။ မည်းတူးတူး ခါးသက်သက် အားလူးများအားဆားဖြူးကာ ဝါးရင်း ကိုယ့်ဘဝကား ခါးသက်ပေစွဟု ပြုံးမိလေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်ကား ကိုယ် အကြိမ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်၍ နားပူနားဆာ လုပ်လွန်းသော ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သည့် အလုပ်ရှာဖွေရေး အေဂျင်စီက မြို့အစွန် ဆိပ်ကမ်းတွင် ငါးသင်္ဘောများမှ ရေခဲရိုက်ငါးများ အား ဆိပ်ခံပေါ်သို့ သယ်ချပေးသော ကူလီထမ်းသည့် အလုပ် လုပ်တိုင်လျှင် ညနေစောင်းမှ စ၍ မိုးချုပ်သည်အထိ လုပ်ရမည်ဟု အကြောင်းကြား လာသည်။ ဤတွင် တစ်ဘဝလုံး အမှတ်ရစေမည့် အတွေ့အကြုံ အစပြုလေ၏။

လူ့ဘီလူးကြီးများနှင့်အတူ ရေများ စိုရွှဲနေသော၊ ငါးညှီနံ့ထောင်းထနေသော ဆိပ်ခံပေါ်တွင် ဝန်းဒိုင်းကျဲကာ ကူလီထမ်းရသည်မှာ အပူချိန် ၃ ဒီဂရီ ၄ ဒီဂရီမျှသာ ရှိသော ညနေစောင်းမှ စတင်၍ တဖြည်းဖြည်းမိုးချုပ်ကာ အပူချိန် သုညအောက် ကျသည် အထိ ဖြစ်သည်။

အရက်ကို တစွတ်စွတ်မော့ရင်း အင်္ဂလိပ်စကားပြောသည့် မည်သည့် နိုင်ငံသားမဆို နားမလည်နိုင်သော အင်္ဂလိပ်ဒိုင်ယာလက် တစ်မျိုးဖြင့် တစ်ချိန်လုံး ဆဲဆို အော်ဟစ်ရင်း အလုပ်လုပ်နေသည့် ဗြိတိသျှအောက်တန်းစား အလုပ်သမားများကို လူဝါတစ်ကောင်ဖြစ်သည့် ကိုယ့်ကို မကြည့်ဖူး။ အသက်ထွက်မတတ် ကုလီထမ်းနေရသည်တွင် ကိုယ့်ကို မိုးချုပ်သည့်ကိုယ့်ကို မိုးချုပ်သည်အထိ ဆက်လုပ်နေသေးသည်ကို မြင်နေကြရသည်တွင်”မအေရိုးလေး မပြန်သေးဘူးပေါ့“နောင်တွင် သူတို့ပြောပြ လေး မပြန်သေးဘူးပေါ့” ဟု ဆဲရင်း ဝိုင်းဟားကြသေးသည် (နောင်တွင် သူတို့ပြောပြချက်အရ အလုပ်စဝင်သည့် ကျောင်းသားများ သားများသည် အသက်ထွက်လုမတတ် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ၂ နာရီမျှ လုပ်ပြီး ပြန်ပြေးလေ့ရှိသည်ကိုး)။ အလုပ်သိမ်းသည့် ညမိုးချုပ်တွင် ကား ကိုယ့်မှာ ယိုင်နဲ့နဲ့သာ ရပ်နိုင်တော့သည်။ ဟန့်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသည့် စကားအတိုင်း အပြီးမပျက် အဝတ်အစားလဲ၊ ကျောပိုးအိတ်ကို ကောက်လွယ်၊ ကိုယ့်ကို သဘောကျဟန် ဖြင့် ပြုံးပြရင်း အရက်ပုလင်း ထိုးပေးလာသည်ကို နှစ်ကျိုက်မျှ ကောက်မော့လိုက်သေးသည်။ လည်ချောင်းတွင်းသို့ ပူဆင်းသွားသော်ငြား မျက်နှာကို မမဲ့စေပဲ စီးကရက်ကို မီးငြှိဖွာရှိုက်ရင်း ကျေးဇူးပဲဟု ပြောလိုက်သည်။ မိုက်ကန်းကန်း လူကြမ်းအလုပ်သမားများကား ဒီကောင်လည်း မိုက်တိ မိုက်ကန်းထင်ပါ ပါရဲ့ ဟန်ဖြင့် သူတို့ ကုလီဂိုဏ်းသို့ သွပ်သွင်းလိုဟန် ပြလာကာ နက်ဖြန်ကော လာနိုင်သေးသလားဟု မေးလာရာ နေ့တိုင်း လာနိုင်သည်ဟု မာန်ပါပါ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

အိမ်ပြန်ရာ လမ်းတလျှောက်တွင် ကိုယ်ကား ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပဲ ခြေ တရွတ်ဆွဲကာ လျှောက်နေရပြီ။ အဆင်မပြေသည်မှာ ငင်းဆိပ်ခံမှ မြို့ထဲသို့ သွားမည့် ဘတ်စ်ကားစီးရန် ရပ်ကွက်တစ်ခုကို မိနစ် ၂၀ မျှ ဖြတ်၍ ခြေလျင်လျှောက်ရခြင်း ဖြစ် သည်။ ထိုရပ်ကွက်ကား ကောင်ဆယ်အိမ်ဟု ခေါ်သည့် အစိုးရက အခမဲ့နေခွင့်ပေးထား သော အိမ်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံးညမှာပင် စကယ်လီများနှင့် ကိုယ်ရင်ဆိုင်ရလေပြီ။ Scallies ခေါ် ကလေးကချေများကား အနက်ရောင် ထရက်ဆူ၊ အနက်ရောင်ခေါင်းစွပ်ပါ ဝါဂွမ်းခံဟူဒီ များ ဝတ်ကာ အနက်ရောင် နိုက်ကီထရိန်နာ ဖိနပ်စီး၍ လမ်းပေါ်တွင် မူးယစ်ဆေးသုံး၊ သောက်စားမူးယစ်ပြီး မိမိတို့နယ်ထဲ ဝင်လာသည့် သူစိမ်းများအား လုယက် ရိုက်နှက် တတ်သူများတည်း။ မိဘများက အစိုးရထောက်ပံ့ကြေး ယူကာ အစိုးရ အလကားပေးသည့် အိမ်တွင် အရက်ထိုင်သောက်နေတတ်ကြပြီး သားသမီးများက ထိုကဲ့သို့ လမ်းပေါ်တွင် ဆိုးသွမ်းမင်းမူနေကြသည်။ ဝက်ရိုးခုတ်သည့် ဓားမများ၊ မောင်းချဓားများ၊ သိပ္ပံ လုံးများ ကိုင်ဆောင်တတ်ပြီး သေမထူး၊ နေမထူးဟန်ဖြင့် ထိုးခုတ်တတ်သည့် စကယ် များကို ဘောလုံးပွဲတွင် အုပ်စုဖွဲ့ရန်ဖြစ်တတ်သည့် ဟူးလီဂန်ခေါ် ဘောလုံးလူရမ်းကား များပင် မယှဉ်ရဲပဲ ရှောင်တတ်သည်မဟုတ်ပါလော။ ဘောလုံးလူရမ်းကားတို့မည်သည့် သာမန်အလုပ်သမားများဖြစ်၍ ဘောလုံးပွဲတွင်သာ ရန်ဖြစ်တတ်ပြီး၊ စကယ်လီ ဆိုသည် လူမိုက်များကား ဘဝမရှိ၊

သွေရဲ သတွ်ရဲ၊ မနက်ဖန်ဆိုတာ မစဉ်းစားကြသည့် ဆိုးသွမ်းများ ဖြစ်သည်။ ထိုညက ကိုယ့်အား စကယ်လီ ၅ ယောက်မျှ ဝိုင်းကာ လုယက်ကြ၏။ သူတို့ ကံမကောင်းသည်ကား ကိုယ့်တွင် ပိုက်ဆံတစ်ဆယ်သာ ပါသည်။ အသာတကြည်ပကာ ငါ့ကို ရန်မပြုသင့်ဟု တောင်းပန်ပြီး လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒုတိယ ညအလုပ်မှအပြန်တွင် ဘာမှမဖြစ်။ တတိယညတွင်ကား အတော်ကြီးကျယ်ကုန်လေသည်။ ဆယ့်လေးငါးနှစ် အရွယ် စကယ်လိနောက်ထပ်တစ်ဖွဲ့နှင့် တိုးသည်။ ဤအဖြစ် ကို မျှော်လင့်ထားပြီးသော ကိုယ်ကား ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ အသင့်ဆောင်ထားသည့် ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်နှင့် အကြွေများကို ဖွင့်ပြကာ ယူသွားပါဟု ပြောသည်ကို မကျေနပ်ကြ၊ တစ်ယောက်က အနောက်မှ သိုင်းဖက်ကာ ချုပ်ထားရင်း ကျန်လူများက ကိုယ့်ဂျာကင်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်များကို မွှေနှောက်ရှန် ကြိုးစားလာသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီနောက် ဘက်အိတ်တွင် ကိုယ်သတိလက်လွတ် ထည့်ယူလာမိသည့် ကိုယ့်ဖုန်း ပါလာကြောင်း သတိရသွားရာ မလုပ်ပါနဲ့ဟု တတွတ်တွတ် တောင်းပန်သည်။ အန်ရိုဖုန်းကား ကိုယ့်ညီမလေး ဝယ်ထားပေးသည့် မွေးနေ့လက်ဆောင်အသစ် ပူပူနွေးနွေး မဟုတ်လော။ ဖုန်း တန့်ဖိုးထက် သံယောဇဉ် လက်ဆောင်ကလေးအား တွယ်တာစိတ်ကြီးစိုးနေသော ကိုယ်ကား မိုက်ကန်းသော ငယ်စိတ်ကလေး ဖျတ်ခနဲ ပေါ်သွားမိလေပြီ။ ကိုယ်ကို အသာနှဲ့ကာ ဘေးသို့ ခါလိုက်ရင်း နောက်မှ သိုင်းဖက်ထားသည့် ချာတိတ်၏ ဒခေါက်ကွေးနေရာသို့ ခြေပတ်တံတောင်ဖြင့် ခွပ်ခနဲ ချသည်။ သိုင်းဖက်ထားသည်မှ လွတ်ထွက်သွားသည့် နှင့် အရူးတစ်ယောက်သို့ အာခေါင်ခြစ်အော်ကာ မည်းမည်းမြင်ရာ ထိုးနှက်သည်။ ကန်သည်။ ပါးစပ်မှ “အိုင်အမ် ဖော့ကင်း မားမိစ်” ဟု ဇာတိသွေးဇာတိမာန်ပြကာ အော်ဟစ်ရင်း ခြေထောက်ရော လက်ပါ အငြိမ်မနေပဲ ထိုးနှက်နေရသည်မှာ လက် မလည်တော့။ ကိုယ့်ကျောပြင်၊ အရိုက်၊ မျက်ခွက် အစရှိသည့်နေရာများအားလက်သီးများ အလုံးလိုက်၊ ကွန်ချက်များ အချက်ပေါင်းများစွာ ပြေးဝင်လာသည်။ သွေးဆူနေသော ကိုယ်ကား မမှု။ နောက်ဆုံးတွင် နားထင်တည့်တည့် ဖောင်းခနဲ ပြေးဝင်လာသည့် သံပိုက်လုံးစာ အမိတွင် ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ ခွေကျသွားခဲ့ရသည်။ နံ့စောင်းသို့ အဆက်မပြတ် ဝင်လာသည့် ကန်ချက်များကို အကာအကွယ်မဲ့ လှိမ့်ခံရင်း ရဲကား ဥဩသံနှင့် ပြေးလွှား သံများ ကြားမှ စိတ်လျှော့ချလိုက်မိ သည်။

သုံးရက်မျှ အလုပ်နားရပြီးသည့်နောက် အလုပ်ကို ဆင်းမြဲ ဆက်ဆင်းဆဲပင်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် မြင့်နေရသော အငတ်ဘေးနှင့် အရစ်ကျပေးရသည့် အဆောင်လခ သည် ကိုယ့်အား စကယ်လီများထက် ပို၍ခြိမ်းခြောက်နေသည် မဟုတ်လော။

နှစ်ပတ်ကြာအောင် အထိအခိုက် မရှိပဲ အလုပ်ဆင်းနိုင်ခဲ့သဖြင့် ကိုယ်လစာ ထုတ်သည်။ မိုးမိုးမြက်မြက်ကလေး ရသည့် အလုပ်ဖြစ်သောကြောင့် အသက်ရှူချောင် စပြုလာသည်။ ညဘက် အိမ်အပြန်တွင် လမ်းကြိုလမ်းကြားများမှာ ရပ်နေလေ့ရှိသော စကယ်လီများကား ကိုယ့်ကို

မျက်မှန်းတန်းမိလာပြီ။ တစ်ရက်တွင် အလုပ်စောစောပြီး၍ အလင်းရောင်မပျောက်မီ အိမ်ပြန်လာသော ကိုယ်နှင့် ရပ်ကွက်ထိပ် ဘောလုံးကွင်းတွင် အုပ်စုဖွဲ့ကာ အရက်ထိုင်သောက်နေသည့် စကယ်လီချာတိတ်များနှင့် တိုးသည်။

ကိုယ် ကား မျက်နှာခပ်တင်းတင်းဖြင့် အနားကပ်သွားကာ ဟိုတစ်နေ့က ကိုယ့်ကို သံပိုက်လုံး ဖြင့် ရိုက်သွားသူ မည်သူနည်းဟု မေးသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆဲဆိုရင်း အရက် ဝိုင်းက ထလာကာ ကိုယ့်ကို ဆော်တော့မည့်ဟန် ပြင်သည်။ ကိုယ်ကား လက်ကာပြရင်း ဂျာကင်ကို ချွတ်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ကို ချသည်။ ဟိုနေ့ကအတိုင်း သူသေ ကိုယ်သေ ဆော်ကြတော့မည်။ ဤတရှုတ်ကား ထွက်မပြေးပဲ အသက်ကို မနှမြောသဖြင့် နောက် တစ်ကြိမ် လာအရိုက်ခံသည်လော့ဟု ဝေခွဲမရနိုင်သည့် အမူအရာများ သူတို့မျက်နှာတွင် ပေါ်နေကြသည်။ ကိုယ်ကား အဟက်ဟု တစ်ချက်ရယ်ကာ သူတို့အရက်ဝိုင်းထမှ ပုလင်း ကို ယူ၍ မော့လေပြီ။

“ဟော့ကောင် မေရိုး၊ ဒါဘာလုပ်တာတုံး” ဟု မေးအလာတွင် “ငါလည်း မင်းတို့နဲ့ သောက်မလို့ပေါ့ကွ”ဟု ဖြေကာ မျက်နှာချိုသွေးရင်း ပိုက်ဆံ နှစ်ဆယ်တန် နှစ်ရွက် ထုတ်ပေးကာ “အရက်ထပ်ဝယ်ကွာ၊ လူများနေတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ပွဲသိမ်းခဲ့လေ သည်။

ဖိုင်နယ်ရောက်သည့်အထိ ထိုဆိပ်ကမ်းတွင် ကူလီထမ်းကာ ဝမ်းစာရှာခဲ့သည့် ကိုယ်ကား ထိုစကယ်လီခေါ် လူမိုက်ကလေးများ၏ တစ်ဦးတည်းသော အာရှသား ဘော်ဒါ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ လခထုတ်တိုင်း အရက်ဝယ်တိုက်၊ စီးကရက်ဝယ်တိုက်တတ် သော ကိုယ့်အား ခင်မင်တတ်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းက သောကြာည ပါတီများတွင် ဆေးခြောက်အမြောက်အများ ဝယ်ချင်သည့် ကျောင်းသားများသည် ကိုယ့်ထံမှ စကယ်လီများ၏ ဖုန်းနံပါတ်တောင်းကာ ချိတ်ဆက် ဝယ်ယူတတ်ကြသည်။ ကူလီထမ်းသည် အလုပ်သိမ်းနောက်ကျသည့် ညတချို့တွင် စကယ်လီများနှင့်အတူ အရက်ဝင်သောကာ သူတို့အိမ်တွင် ညအိပ်ဖူးသည်။ သတင်းစာမျှပင် မဖတ်တတ်သည်အထိ ပညာဉာဏ်နည်းရှာသည့် သူတို့ကား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုယ့်အား လွန်စွာ အထင်ကြီး ကာ အစိုးရထောက်ပံ့ကြေး တောင်းသည့်စာများ ရေးပေးရန် အကူအညီတောင်းတတ် ကြသည်။

နေဝင်မိုးချုပ်လျှင် အပြင်လူ မဝင်ရဲသော ထိုရပ်ကွက်ကလေးနှင့် လွန်စွာ မိုက်ကန်းသော စကယ်လီများသည် ကိုယ်နှင့် တစ်ချိန်က လွန်စွာချစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ခုခါမှ သူတို့နှင့် ဝေးခဲ့ပြီဖြစ်သော ကိုယ်သည် သူတို့အား သတိရတတ်သကဲ့သို့ ကိုယ့်ဘော်ဒါ စကယ်လီများသည်လည်း တရုတ်ရုပ်ပေါက်နေသည့် ဗမာကူလီတစ်ယောက် အား သတိရနေကြမည်မှာ သေချာပါသည်။

သူငယ်သင်ကား ဘားမားကလာသည်ကိုး

သိပ္ပံမောင်ဝ တက်ခဲ့သည်ဆိုသော ကောလိပ်ထဲမှ ထွက်လာပြီးသော် မြို့ထဲ တဝိုက်ရှိ ဈေးဟောင်းအဆောက်အဦ မှန်မိုင်းမိုင်းများကို ငေးမော၊ လမ်းကြိုလမ်းကြား များကို ဖြတ်လျှောက်ရင်း လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ လမ်းဘေးကာဖီဆိုင်မှ ကာဖီရည်ခွက်ကြီး တစ်ခွက်ဝယ်ကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဖင်ချထိုင်၊ စီးကရက်ဖွာ ကာဖီသောက်ရင်း တစ်ကိုယ်တော် ဂစ်တာတီးခတ်ကာ ထမင်းဖိုးရှာဖွေနေသော အောက်စဖတ်တက္ကသိုလ် တံဆိပ်ပါ အကျႌဝတ်ဆင်ထားသောကျောင်းသား၏ဂီတကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ခံစားမိ သည်။ အတီးအခတ်သာမက သီဆိုနေဟန်တွင်ပါ ကိုယ်တို့တိုင်းပြည်မှ ပရိများထက် သာပါပေသည်ဟု စိတ်ထဲတွင် မှတ်ချက်ချရင်း သီချင်း သုံးပုဒ်မျှ နားထောင်အပြီးတွင် အကြွေ စေ့ တချို့သာ ရှိနေသေးသော ၎င်းရှေ့မှ ဂစ်တာကေ့စ်ထဲသို့ တစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်အား သဒ္ဒါကြည်ဖြူစွာ လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ကိုယ်ကား လူတစ်မျိုးပင်။ သိပ္ပံမောင်ဝကောလိပ်အဝင် ဂိတ်ကြေး နှစ်ကျပ် ဆိုသည်ကို ကလိန်ကျကာ မပေးပဲ သက်တမ်းကုန်ကျောင်းသားကတ် ပြ၍ ဝင်ခဲ့မိသော်ငြား ပလက်ဖောင်းပေါ် ဂစ်တာတီးကာ ထမင်းဖိုးရှာနေသော ကျောင်းသားအတွက် တစ်ဆယ်ပေးမိသည်။ အနှီလုပ်ရပ်ကား ကိုယ်ချင်းစာခြင်းပင် မဟုတ်လော။ တစ်ခါက မြောက်ပိုင်း နာမည်ကျော်တက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် ကိုယ် ကျောင်းသားဘဝဖြင့် ဘွဲ့ယူရန် ကြိုးစားခဲ့စဉ်က ထမင်းဖိုးရရန် အပူချိန် သုညအောက်တွင် ဗြိတိသျှ အလုပ်သမား လုပ်တန်းစားများနဲ့အတူ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ကူလီထမ်းခဲ့ရသည်ကို ပြန်ပြောင်းသတိရခဲ့၍ ကျောင်းသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကလေး ပေါ်လာသည်တွင် တစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက် ပေးမိခြင်းပင်။

ကာဖီခွက်ကြီးတစ်ခွက်၊ စီးကရက် နှစ်လိပ်နှင့် သီချင်း သုံးပုဒ်မျှ နားထောင် အပြီးတွင် ဂစ်တာဆရာအား နှုတ်ဆက်၊ မြေပုံလိပ်ကို ဖြည်ကြည့်ရင်း လန်းဆန်းတက်ကြွ စွာဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း မြို့လယ်ခေါင်မှ ခြေလျင်သုတ်သုတ် လျှောက်ရင်း ကောလိပ်ဝင်း အတော်များများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကာ လေးငါးမိနစ်ခန့် လျှောက်အပြီးတွင် သစ်ပင်အုပ်အုပ်များ အုပ်မိုးကာ သစ်ရွက်ကြွေများ လေအတိုက်တွင် ဝေ့ဝဲနေသော၊

အောက်စဖတ်မြို့အစွန် ကောလိပ်တစ်ခု၏ အပေါက်ဝတံခါးကား ပိတ်ထားလေသည်။ အတန်ကြာ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်နေသော ကိုယ့်အား

တက္ကသိုလ်လုံခြုံရေး ယူနီဖောင်း နှင့် လူတစ်ယောက် ထွက်လာကာ မေးခွန်းထုတ်သည်။ ဘာကိစ္စရှိသလဲ မောင်မင်း လူကလေး ဘာညာ။ ကိုယ်ကောလိပ်ဝင်းထဲ ဝင်ကြည့်ချင်သည်ဟု ဖြေသည်။ သူကား ငြင်းဆန်သည်။ အခုကောလိပ်သည်ကား အပြင်လူ ဝင်ခွင့်မပြု၊ ကျောင်းသားနှင့် ဆရာ၊ ဝန်ထမ်း အစရှိသူတို့ မိမိဝင်ခွင့်သံလိုက်ကတ်ပြားဖြင့်သာ ဝင်ရောက်နိုင်သည် မတတ်နိုင်ပါဟု ငြင်းသည်။

ဂကား ကျချေပြီ။ ကိုယ် အောက်စဖတ်သို့ လာရခြင်း ရည်ရွယ်ချက်ကား ကောလိပ်နှစ်ခုသို့ လာရောက်လည်ပတ်ခြင်း သက်သက်။ သိပ္ပံမောင်ဝ ကောလိပ်ကား အဆင်ပြေခဲ့ပြီး ယခုကောလိပ်တွင်မှ အခက်တွေ့ခဲ့ပြီ။ ခေါင်းမာမာဖြင့် ငြင်းခုံဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကိုယ်က အဝေးကြီးမှ လာခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဝင်ခွင့်မပြုလျှင် မပြန်နိုင်ဟု အရေးဆိုကာ ဂိတ်ပေါက်ဝ သံတိုင်များအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ် ကိုင်ကာ ခရီးနှင်၏ တစ်ကျွန်းစံဝတ္ထုထဲမှ လူငယ်ဇာတ်လိုက်စတိုင်ဖြင့် ဆန္ဒဖော်ထုတ်တော့ဟန်ပြင်သည်။

ထိုသို့သော အခြေအနေတွင် ဦးထုပ်ပြားလေး ဆောင်းထားသော အဖိုးအို တစ်ယောက် ကောလိပ်ဝင်းဖက်အခြမ်းမှ ကိုယ်တို့ဆီ ချဉ်းကပ်လာကာ ဘာဖြစ်နေကြ သနည်းဟု မေးခွန်းထုတ်သည်။ အနီ ပုဂ္ဂိုလ်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ရမည် ဟု အတပ်ရိပ်မိသော ကိုယ်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ရှင်းပြမိသည်။ ကောလိပ်ပေါင်း ၃၈ ခုတွင် ဘာကြောင့် ယခုကောလိပ်ထဲမှ အတင်းဝင်ချင်ရပါသနည်း ဟု မေးခွန်းထုတ်သည်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှ လူတစ်ယောက် ဤကောလိပ်တွင် ပညာသင်ခဲ့ကြောင်း ဟူသည့် အဖြေကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် နားထောင်ရင်း၊ ထိုသူကား သင့်အတွက် အင်မတန် အရေးကြီးသလောဟု မေးခွန်းထုတ်လာသည်။ အနီ အကွက်ကို စောင့်နေ သည့် ကိုယ်ကား လျှင်မြန်စွာဖြင့် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်၍ သံတိုင်များ ကြားမှ ထိုးပေးလိုက်ရာ အဖိုးကြီးပါးစပ်မှ အောက်ပါအတိုင်း ရေရွတ်လာသည်။

“စကြည်အောင်ဆန်း... စကြည်အောင်ဆန်း... သူငယ် သင်ကား ဘားမားက လာသည်ကိုး ဘားမား ဘားမား” ဟု အထပ်ထပ်ရေရွတ်ရင်း ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ခါးကြား တွင် ချိတ်ထားသည့် သံလိုက်ကတ်ပြားဖြင့် ဂိတ်တံခါးအား ဖွင့်ပေးလိုက်ကာ အထဲဝင်စေ၍ကိုယ့်ပုခုံး နှစ်ဖက်ကို ဖက်ရင်း လှုပ်ရမ်းနေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေရသည့် ဆွေမျိုးတစ်ယောက်အား ပြန်တွေ့သည်နှယ်ပင်။

ထို့နောက် ပခုံးအား ကြင်နာစွာဖက်ရင်း “ကိုင်း... မောင်ရင့်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကောလိပ်တစ်ခွင် လိုက်ပြမယ်၊ လာဗျူး” ဟု ဆွဲခေါ်ခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်တွင် ကိုယ်ကမူလက ဝင်ခွင့်မပြုနိုင်ဟု ငြင်းဆန်ခဲ့သူ တက္ကသိုလ်လုံခြုံရေးဝတ်စုံနှင့် ကုလားဖြူအား ဘယ့်နှယ်ရှိစ ဟူသည့်ဟန်ဖြင့် ဗမာပြည်တွင် မီးနီဖြတ်မောင်းသည်ကို လာဖမ်းသည့် ယာဉ်ထိန်းအား

ကျှောလိုက်ရသော လူကြီးသား မောက်မာသည့် မျက်နှာပေးဖြင့် ပြုံးပြရင်း မျက်စေ့တစ်ဖက် မှိတ်ပြကာ အဖိုးကြီးဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သတည်း။

ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါဟာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်

ငွေရှိရင် ဘာမဆို ဗရာမိုလို့ ဟစ်ကြွေး ဘာလိုသေးလဲ အချစ်ရယ်။

ချုံကြားက ကံအထကို လှံထမ်းရင်း စောင့်နေတဲ့ အာခီးမီးဒီးရဲ့မိတ်ဆွေ။

ကိုမြမောင်၊

မိုးကုတ်မြို့က ကိုမြမောင်၊

ငွေကို လေလိုသုံးသူကိုမြမောင်၊ ခင်ဗျား ဘယ်မှာလဲ ကိုမြမောင်။

ဆရာသော်တာဆွေကတော့ အန်တီမေကို မျှော်ရင်း အင်းစိန်မှာ ထမင်းမြိန်ခဲ့ပေါ့။ ဒင်း လာမယ်ကြားတော့ ယမမင်းကြီးတောင် ခေါင်းကုတ်ဖင်ပူ ပင်စင်ယူ ချင်နေပြီတဲ့။

ဆရာမောင်ခိုင်မာရဲ့ "ဝေရက်တောင်ထိပ်က တောင်ဆိတ်တစ်ကောင်" အဲဒီ စာအုပ်အဝါရောင်လေး၊ ကိုယ် ၁၇ နှစ်သားမှာ ပန်းအိစံကိုအောင်ကြွင်(ဆုံးရှာပါပြီ) လက်မှတ်ကလေးနဲ့ ရခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုယ်ဟာ မောင်ခိုင်မာကို အင့်မတန်ချစ်ခဲ့တယ်။ အပေါ်က ရေးထားတာ မှတ်မိသမျှ ကဗျာထဲက အပိုင်းအစလေးတွေ။ ကိုယ့်ဘဝပျက်လုနီးမှာ ကိုယ်စင်ပေါ်တက်ပြီး အဲ့ဒီမှတ်မိသမျှ အပိုင်းအစတွေကို လျှောက်ရွတ်ပစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီမှာ ကိုယ်ကံကောင်းခဲ့တယ်။ ကဗျာဆရာ မောင်ခိုင်မာဟာ ကိုယ့်ကို ဘတစ်ကွေ့မှာ ကယ်တင်ခဲ့သူဖြစ်တယ်။

အဲဒီနွေရာသီကကိုယ်ဟာသေမထူးနေမထူးဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဖိုင်နယ်မရောက်ခင် တစ်နှစ်ပေါ့။

အောင်စာရင်းကြော်ငြာတဲ့ တက္ကသိုလ်ဝက်ဘ်ဆိုက်ဝင်ကြည့်တော့ ကိုယ့်နာမည်ပါလာတယ်။ ကိုယ်မပျော်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်တို့မေဂျာမှာ မူလက အတန်းဖော်၇၈ စခဲ့ရာကနေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် လူတွေ လျော့လျော့သွားခဲ့တာ ဖိုင်နယ်အရောက်မှာ ၂၃ယောက် ကျန်တော့တယ်။

ကုလားဖြူတွေက စာမေးပွဲကျလို့ဆက်မတက်ပဲထွက်၊ ကိုယ်တို့လိုနိုင်ငံတကာကကောင်တွေက ကျောင်းလခ မသွင်းနိုင်လို့ အစရှိတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ ထွက်ကုန်ကြတာ။

ခ ကိုယ့်အလှည့် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဖိုင်နယ်အတွက် ကိုယ့်မှာ ကျောင်းလခ သွင်းစရာ ပိုက်ဆံ မရှိတော့ဘူး။ သောင်းချီနေတဲ့ အဲဒီပိုက်ဆံကို ကိုယ်ဘယ်က ရှာရမှန်းလဲ စဉ်းစားမရတော့ဘူး။ ကိုယ်တစ်နေ့လုံး ကူလီထမ်းတာတောင် ဘာမှ စုမိတာ မဟုတ်ပဲ။ ပြီးပြီပေါ့။ ကိုယ့်ဘဝ အဆုံးသတ်ပြီ။

ခိုကိုးရာမဲ့နေတဲ့ ကိုယ်ဟာ မြစ်ကူးတဲ့ သံတံတားအဟောင်းကြီးပေါ် မူးမူးနဲ့ သွားသွားထိုင်ငေးရင်း တစ်ခါက ကိုယ့်ဘော်ဒါ မှတ်ဆိတ်တစ်ကောင် စာမေးပွဲကျလို့ တံတားပေါ်က ခုန်ချသွားတာ ပြန်သတိရမိပြီး “အေးလေ … မင်းမှာတော့ ဝဋ်ကျွတ်သွားပြီပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ ” လို့ ရေရွတ်မိသေးတယ်။ သူများတကာတွေလုပ်သလို ခိုလှုံခွင့်ဘာညာဆိုတာလည်း ကိုယ့်မာနက ခွင့်မပြုဘူး။

အဲ့ဒါဆိုရင် ကျောင်းအလကား တက်ခွင့်နဲ့ အသေးသုံး ထမင်းဖိုးလေးပါ ရတာကိုး။ ကိုယ်ကဗမာပြည်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ တော်လှန်ဖူးခဲ့တာ မဟုတ်တာကို၊ မလိမ်ချင်ဘူးလေ။

အဲ့လိုလုပ်တဲ့ ကျောင်းသားတွေကို

ကိုယ်အပြစ်မတင်ပါ။ ဘယ်သူကကော တစ်ပိုင်းတစနဲ့ ဘဝပျက်ပြီး အိမ်ပြန်ချင်ခဲ့ပါ့မလဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ငွေစိန် လှေလှော်ရင်း တက်ကျူးရတဲ့ ငါ့ဘဝပေါ့ကွယ်လို့ ဖြေသိမ့်ရင်း ကူလီထမ်းတဲ့ အလုပ်ကို နား၊ စီးကရက် တဖွာဖွာ၊ ဝီစကီလေးတမြမြနဲ့ ဘဝကို ရေစုန်မျှောနေခဲ့လိုက်တယ်။

တစ်ရက်တော့ မြို့တော်မှာ အခြေချနေတဲ့ ညီလေးတစ်ယောက်က”ဟေ့လူ အလုပ်အားရင် လာခဲ့ဗျာ၊ ဒီမယ် နွေရာသီ ကဗျာရွတ်ပွဲ ရှိတယ်”တဲ့။ကဗျာရူးစာရူး ကိုယ်ဟာ ကျောပိုးအိတ်လေးလွယ်လို့ ရထားလက်မှတ်ကို တစ်ရာကျော် ပေးဝယ်ပြီး လစ်တော့တာပေါ့။ ဘဝကို စိတ်နာလုံး ဒိုးဒိုးချ အရှုံးပေးပြီးသားဆိုတော့ ကုန်ချင် သလောက် ကုန်ပါစေတော့လေ။ ကဗျာရွတ်ပွဲ ရောက်တော့ ကုလားဖြူလိုတွေကော ဗမာလိုတွေကော ရွတ်နေကြတာ တွေ့တော့ ကိုယ်သည်လည်း ခေသူမဟုတ် ဆိုတော့ကာ ဝင်ကြွမ်းပစ်တော့ပေါ့။ လူတကာနဲ့ မတူတာက စာအုပ်တွေစာရွက်တွေ ကြည့်မနေပဲ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ အပိုင်းအစတွေ လျှောက်ရွတ်ပစ်တာ (လူထူတုန် တုန်းလေး အစွမ်းပြတာ ပေါ့လေ)။

ကိုယ့်အလှည့်ပြီးတော့ နောက်နားကျကျ ခုံတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူများတွေ ရွတ်တာ နားထောင်တယ်ပေါ့။ အဲ့ဒီမှာ ကုလားဖြူအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ကိုယ့်ဘေး နားမှာ လာရပ်နေတာဗျ။ ကိုယ်ကလည်း လူကြီးကို ချက်ချင်းပဲ ခုံကနေ ထပြီး နေရာပေး လိုက်တယ်။ အဲ့ဒီမယ် အမျိုးသမီးကြီးက “ဒေါ်ဒေါ်မထိုင်ဘူးသား၊ ကျေးဇူးပဲ” တဲ့၊ ဗမာလို ပီပီသသကြီး ပြောလာတော့ ကိုယ့်မှာ တအံ့တသြကြီးဖြစ်လို့။ တိုတိုပြောရရင် စာလေး ပေလေး နည်းနည်းပါးပါး ဖတ်ဖူးတဲ့ ကိုယ်ဟာ အဲ့ဒီအမျိုးသမီးကြီးနဲ့ အတော်အဖွဲ့ကျ ကျကုန် တာကလား။ ကဗျာရွတ်ပွဲအပြီး

ပလက်ဖောင်းကော်ဖီဆိုင်မှာ ကိုယ်တို့ ကော်ဖီမော့လို လိုက် စာလေးပေလေး ဆွေးနွေးလိုက်နဲ့ အတော်ခင်ခဲ့တယ်။

ဒါနဲ့ ကိုယ်မြောက်ပိုင်းကိုပြန်ခဲ့တယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ သူ့တို့လူမျိုးတွေထုံးစံအတိုင်း သာကြောင်း မာကြောင်း လျှပ်စစ်စာတွေ ပို့တယ်။ ကိုယ်လည်း နေကောင်းကြောင်း နွေရာသီမှာ ခုတလော မိုးရွာတာကြောင့် စိတ်ပျက်ရကြောင်း တောအကြောင်း တောင်အကြောင်းလေးတွေ စာပြန်တတ်တယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ကိုယ်ဟာ အိမ်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြီမို့ နောက်နောင် မတွေ့နိုင်တော့ကြောင်း ကြိုတင်နှုတ်ဆက်စာ ပို့တော့ ဘွဲ့ရခဲ့ပြီမို့လား လို့ မေးလာတယ်။ ကိုယ်ဟာ ဖိုင်နယ်အရောက်မှာ ကျောင်းလခ မသွင်းနိုင်တော့ပြီမို့ ပြန်တော့မှာဖြစ်ကြောင်း စာပြန်ဖြစ်တယ်။ မပြန်ချင်ဘူးဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်ဟာ သားကို ကူညီပေးနိုင်ကြောင်းပြောတော့ “မပြန်ချင်ရင်” ဆိုတာခိုလှုံခွင့်ကို ဆိုလိုတာမှန်း သိတဲ့ကိုယ်က ဟင့်အင်းလို့ ငြင်းဆန်ရင်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲ့ဒါမျိုး မလုပ်ပါရစေနဲ့လို့ ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းဆန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ လက်မလျှော့သေးပဲ အင်တာနက် ဝက်ဘ်ဆိုက် ၂ ခုကို ကိုယ့်ဆီ ပို့ပေးခဲ့တယ်။ နိုင်ငံတကာ ကျောင်းသားတွေအတွက် ပညာသင်ဆုပေးတဲ့ အဖွဲ့အစည်း ၂ ခု ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်သင်နေတဲ့ ဘာသာရပ်က အခွင့်အလမ်း နည်းလွန်းကြောင်း ရှာတွေ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ်က “လျှောက်ကြည့်ပေါ့ သားရယ်၊ မရလည်း ရှုံးစရာမှမရှိတာ မဟုတ်လား” တဲ့။ ဒါနဲ့ ကိုယ်လည်း ဖောင်ဖြည့်ပြီး လျှောက်လိုက်တယ်။ ရဖို့တော့ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းမဖြစ်နိုင်မှန်း သိပါတယ်။

ကျောင်းလခတွေ သွင်းရမယ့်လ ရောက်လာတော့ ကိုယ်ဟာ တက္ကသိုလ်က ဝမ်နင်ပေးတဲ့ စာတွေ အစောင်စောင် လက်ခံရှိနေပြီ။ စာသင်ခန်းတွေဖွင့်လို့ လက်ချာတွေ စနေကြတာ နှစ်ပတ်လောက် ရှိသွားပြီ။ ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့ ပရော်ဖက်ဆာတစ်ယောက်က “ဟော့ကောင် ဘယ်မှာတုံး”လို့ လျှပ်စစ်စာပို့ပြီး လှမ်းမေးတာကို “ဆရာ ကျွန်တော် လာမတက်နိုင်တော့ဘူး၊ အရင်နှစ်တွေက သင်ခန်းစာတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ နှုတ်ဆက်စာပို့ပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ အထုတ်အပိုး ပြင်တယ်။

တနင်္ဂနွေ လေယာဉ်ထွက်မယ်။ စနေညမှာ ကိုယ်တစ်ယောက် နေခဲ့ဖူးတဲ့ တက္ကသိုလ်အဆောင်တွေကြားထဲ တိတ်တဆိတ် လမ်းလျှောက်ရင်း နှုတ်ဆက်တဲ့အနေ နဲ့ လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။ ကြေကွဲစွာနဲ့ ကိုယ့်အခန်းကို ပြန်ရောက်တော့ အခန်းတံခါးက စာအိတ်ပုံးထဲ စာအိတ်ဖြူဖြူတစ်ခု တွေ့တယ်။ ကိုယ့်နာမည်တပ်ထားတာက လွဲပြီး ပို့သူ အမည်မပါပါ။ ကျောင်းလခသွင်းရန် ဝမ်နင်ပေးတဲ့ စာက လျှပ်စစ်စာတင်မက စာတိုက်ကပါ လာပြီမဟုတ်လား။ စိတ်မသက်မသာနဲ့ စာအိတ်ကို ဖောက်လိုက်တော့ စာမတွေ့ဘူး။ ဖြတ်ပိုင်းလိုဟာလေး။ ဒင့်မေကလွှား ဒါ ချက်လက်မှတ်ကြီး၊ ခြေတုန် လက်တုန်တွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ချက်လက်မှတ်ပေါ်က ဂဏန်းတွေကို လက်နဲ့ ထောက်ပြီး ရေတွက်ကြည့်

တယ်။ ခု၊ ဆယ်၊ ရာ၊ ထောင်၊ သောင်း... ဟား ဟား ... ။ ကိုယ်ဟာ အရူးတစ်ယောက်လို ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောပစ်လိုက်တယ်။

ခုခါမှာတော့ ကိုယ်ဟာ သီတင်းကျွတ်တိုင်း ဘီစကစ်လေး၊ ဝက်ပေါင်ခြောက် ၊ ပန်းစည်းလေးအပြင် စာအုပ်ကောင်းကောင်း တစ်အုပ်တလေပါ ဝယ်လို့ ဒေါ်ဒေါ့ကို သွားကန်တော့တတ်ပါတယ်။ ခရစ်ယာန် ဖြစ်ပေမယ့်လို့ ဗမာထုံးစံကိုသိနေတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က အပြုံးချိုချိုနဲ့ ကန်တော့ခံပါတယ်။ အဲ့ဒီဒေါ်ဒေါ်ဟာ ဗြိတိသျှ ပါလီမန်အမတ်ဟောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကိုယ့်ကို ပညာသင်ဆုပေးခဲ့တဲ့ အဖွဲ့အစည်းက ချယာမင်ဟာ သူ့ခင်ပွန်း ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ်ဟာ အင်မတန် ကံကောင်းခဲ့တာပါပဲ။ သီတင်းကျွတ် သွားကန်တော့တိုင်းလည်း သူတို့ဇနီးမောင်နှံက ကိုယ့်ကို ဗမာပြည်ကအတိုင်း မုန့်ဖုံးပြန် ပေးတတ်သလို ကိုယ်ကလည်း အဲ့ဒီမုန့်ဖုံးနဲ့ တရုတ်တန်းမှာ အခေါက်ကင်ဝင်ဝယ်လို့ ဝီစကီနဲ့ နှပ်လေ့ရှိပါတယ်။ မူးလာတဲ့အခါ ဗမာပြည်က ကဗျာဆရာတွေအတွက် ဆုမွန် ကောင်းများ တောင်းတတ်ပါတယ်။ သူတို့ကဗျာတွေကြောင့် ကိုယ်ဟာ ဘွဲ့ရခဲ့ကြောင်း ပြောရင်ရယ်စရာဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့်အဲ့ဒါဟာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

နပိုလေယွန်ပါပီဘတ်

“လေရဟာတ်နီ” ဆိုတဲ့ ပြင်သစ်ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲ ခေတ်ဟောင်းဂျပ်ဒ်သီချင်းတွေ ခပ်တိုးတိုး လွှင့်ပျံနေတယ်။ ဆောင်းလယ်နေ့ခင်းမို့ နေရောင်မမြင်ရဘူး။ မှန်ချပ်ကို ဖောင်ထွင်းမြင်နေရတဲ့ အပြင်ဘက်မြင်ကွင်းက မှုန်ပြာရီမှိုင်းနေခဲ့ပေါ့။ ငါ့ရှေ့ မှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်။ နင့်ရှေ့မှာ လက်ဖက်ရည်။ ပြင်သစ်သေနာပတိ နပိုလေယွန်ဟာ ကော်ဖီကြိုက်ခဲ့ပြီး ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ် ဝယ်လင်တန်ဟာ လက်ဖက်ရည်ကြိုက်ခဲ့တယ်။ ဝါတာလူးတိုက်ပွဲမှာ နပိုလေယွန်အရေးနိမ့်ခဲ့တယ်။

“ဟာ ဒါဆိုညီမလေးက ဝယ်လင်တန်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့ဗျား”

“မိုက်စ်”

နင်က ကလေးပေါက်စနလေးကို တခစ်ခစ် ရယ်နေပြန်ရော။ ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ကို ဖြတ်နေတဲ့ လူတွေ ရှုတ်ရုတ်သဲသဲ ပြေးလွှားကုန်လို့ နှစ်ကြီးကို ဆေးခြယ်ပစ်လိုက်တော့ လွမ်းသလိုလို ဆွေးသလိုလိုကြီး။ လမ်းမကြီးတစ်ခုလုံး လူတွေရဲ့ ကုတ်အကျီတွေ သစ်ပင်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလို့။ သတိလက်လွတ်ငေးနေတဲ့ ငါဟာ လက်ချောင်း ပျော့ပျော့လေးတွေနဲ့ ကုပ်ပိုးကို အကုတ်ခံလိုက်ရမှ ဆတ်ခနဲ လန့်ပြီး နင့်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်မိပြန်တယ်။ နင့်မျက်လုံးတွေက ရီဝေဝေ။ ငါ့ကိုစိုက် ကြည့်နေရင်း…

“အကိုရယ်”

“ဟေး”

“အင်း”

“အစ်ကို့ကို ချစ်တယ်”

ပြောပြီးတာနဲ့ ရှက်ဝဲဝဲဟန်လေးနဲ့ ခေါင်းကို အတင်းငုံ့ ဇက်လေးကို ပုထားတယ်။

ငါ ဘာမှမပြောပဲ မှန်ချပ်တွေကနေတစ်ဆင့် ဟိုးအဝေးကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေမိလိုက်တယ်။ နင်ဟာ တစ်ချက်တစ်ချက် ငါ့ကို ခိုးကြည့်လိုက်၊ ခေါင်းငုံ့လိုက်၊ သစ်အယ်သီး ပူပူတွေကို လက်ဖဝါးထဲထည့် ဆော့ကစားလိုက်နဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားဟန် ပြလို့။

“အစ်ကို ဖြေလေကွာ၊ ညီမလေးကို ချစ်လား”

(ရှက်ရမ်းရမ်းနေတဲ့ အသံလေး တုန်ခါနေတယ်)

“ငါဘာဖြေရမှာလဲဟာ၊ ငါမှ မသိတာ”

“ဟာ့.....ဒီမယ်”

(နင့်ဒေါသတွေကို ငါသဘောပေါက်တယ်။ ချက်ချင်း လက်ဖဝါးနုနုလေး ဆွဲယူပြီးဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်မိတယ်)

“ညီမလေးကို အကိုပြောတာ နားထောင်ပါဦးကွာ။ ညီမလေးရဲ့အရင်ချစ်သူက ချစ်တယ်လို့ ပြောဖူးလား။ အရမ်းချစ်တယ် အတူနေရအောင် သေတပန်သက်တစ်ဆုံး ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့

“ပြောဖူးတယ်လေ၊ အဲဒါက အတိတ်ပဲ၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ အစ်ကိုရာ”

“အင်းလေ... မဆိုင်ပါဘူး၊ ခု အဲဒီကောင်ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ကျွတ်၊ ဘယ်သိမှာတုံး၊ သေပြီနေမှာပေါ့၊ သူ့ဘာသာသူ ဘယ်နားနေနေ”

“အင်း အစ်ကိုပြောချင်တာ အဲ့ဒါပဲ ညီမလေးရွာ။ တချို့ကိုစ္စတွေမှာ စကားလုံး တွေဟာ တန်ဖိုးမဲ့လွန်းတယ်။ အစ်ကို မင့်ကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ မင်းဟာ အင်မတန် နှလုံးဖြူစင်တဲ့ ကောင်မလေး။ အစ်ကိုဟာ ယောက်ျား။ မင့်ကို မညာဘူး။ မင်းအပေါ် တစ်ရွာ ရာခိုင်နှုန်း ရိုးသားချင်တယ်။ အစ်ကို မသိလို့ ဘာဖြေရမှန်းမသိလို့ မသိဘူးလို့ ဖြေတယ်”

“ဟင်... ဒါပေမယ့် အစ်ကိုရာ”

“ညီမလေး နင်သိဖို့ ငါပြောမယ်။ လောကမှာ ရှံစရာအကောင်းဆုံးက မိန်းမ တစ်ယောက်ကို အတူအိပ်ရဖို့ ချစ်တယ်လို့ လိမ်တဲ့ ယောက်ျားတွေပဲ၊ မင်းမြဲမြဲမှတ်ထား လိုက် ငါ့ကောင်”

(နင် ငါ့ကို ဆွေးဆွေးလေးပဲ စိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်)

“ငါ့အပေါ်အင်မတန်သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့နင့်ကိုဘယ်တော့မှမညာဘူးညီမလေးရာ... လို့ အက်ကွဲနေတဲ့အသံနဲ့ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်တော့

“ကျေးဇူးပါ အစ်ကိုရာ”တဲ့။

အဲဒီလို ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲကနေ ရေခဲမုန့်တွေကြားထဲ ငါတို့ လက်တွဲပြီး ပြေးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်တော့ ရထားဥဩသံ ခပ်စူးစူးတွေဟာ အင်မတန် ကြေကွဲ စရာ ကောင်းလွန်းခဲ့တာပေါ့ဟာ။

လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီအနည်းနယ်က ငါတစ်ယောက်တည်း မတော်တဆ ခရီးသွား ဟန်လွှဲ “လေရဟတ်နီ”ကို ပြန်ရောက်သွားခဲ့တယ်။ mulled wine ပူနွေးနွေးတစ်ခွက်သောက်တယ်။ ပြင်သစ်ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက် မှာတယ်။ ငါ နှင့်ကို ပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေကို အရူးတစ်ယောက်လို ရေရွတ်ကြည့်မိတယ်။ ပြင်သစ်သေနာပတိ နပိုလေယွန်ဟာ ကော်ဖီကြိုက်ခဲ့တယ်။ ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ် ဝယ်လင်တန်ဟာ လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တယ်။ ခုတော့ ကော်ဖီကြိုက်တဲ့ ငါ စိန့်ဟယ်လီနာကျွန်းနဲ့ တူတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲ တစ်ယောက်တည်းပေါ့ညီမလေးရာ။

ဆွမ္မားဆက်မောန်ကို မုန်းတယ်

ဆွမ္မားဆက်မောန် (Somerset Maugham) ဆိုကာ အလင်္ကားကြီးဗျ။ ခင်ဗျားတို့သူ့စာတွေသွားမဖတ်ပါနဲ့ ၊ အလကားဟာတွေ။ ကျွန်တော်တော့ အရက်မူးမူးနဲ့သူ့စာတွေဖတ်ပြီး မျက်ရည်ကျရတယ်။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို လာလာဆုပ်ချေပစ်လိုက်သလိုပဲ။ ဘယ်တော့မှ မဖတ်လေနဲ့။ ဖတ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင်တောင် သတိပြန်မရမိအောင်ကြိုးစားပါ။ ခင်ဗျား ခြေတစ်ဖက်ဆာနေတဲ့ “ ဖိလစ် ” ဆိုတဲ့ ကောင်လေးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ လေလွင့်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုးကွယ်မိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တော့ မဖတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ခုပြောချင်နေတာက အဲ့ဒီ “ လူ့နှောင်ကြိုး ” ဆိုတဲ့ ဂန္ထဝင်ဘုတ်အုပ်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ ခပ်တိုတိုလေးနဲ့ ထိရှသွားစေတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ဗျ။

The Unconquered ဆိုတဲ့ဝတ္ထု။ သေချာတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် မှတ်ဉာဏ်ထဲ ပေါ်လာသလောက် ပြန်ပြောကြည့်မယ်ဗျာ။

ဇာတ်အိမ်တည်ထားတဲ့ နေရာက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နာက်ခံကာလ ပြင်သစ်ပြည်မှာပေါ့။ ပြင်သစ်တစ်တိုင်းပြည်လုံး အဲ့ဒီအချိန်က ဂျာမန်တွေရဲ့ကျူးကျော်မှု ခံထားရတဲ့အချိန်ကား။ အဖွင့် ဇာတ်ဝင်ခန်းက ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ မူးမူးရူးရူးနဲ့ လျှောက်သွားကြရင်း ဂျာမန်စစ်သားတစ်စုဟာ ပြင်သစ်ကျေးလက်က ယာတောအိမ်လေးတစ်ခုဆီရောက်သွားကြတယ်။ သူတို့ အဲ့ဒီအိမ်လေးထဲ ဝင်သွားကြတော့ (ရေတောင်းသောက်ဖို့လားမသိဘူး)

အိမ်ရှက်အဖိုးကြီးအဖွားကြီး လင်မယားနဲ့တွေ့တယ်။ သူတို့ကို လိုလားဟန်မပြတဲ့အပြင် မနှစ်မြို့တဲ့ မျက်နှာအမူအရာတွေနဲ့ဆက်ဆံလာတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ အောင်နိုင်သူ ဂျာမန်ဆိုတဲ့ စိတ်ကြီးကလည်း ဝင် ၊ အရက်ကလည်း အတော်မူးနေကြတဲ့

Hans နဲ့ သူ့အဖော်စစ်သားတို့ဟာ ယာတောပိုင်ရှင် အဖိုးကြီးနဲ့ အချင်းများကြရောဆိုပါတော့။

အဲဒီမှာ ဘာသွားတွေ့လဲဆိုတော့ သူတို့ကို အင်မတန် ရွံရှာစက်ဆုတ်တဲ့ဟန်နဲ့ အခန်းပေါက်ဝကနေ ကြည့်နေတဲ့ ပြင်သစ်တောသူမလေး တစ်ယောက်ဗျ။ မူးကမူး ၊ သွေးကလည်း ကြွနေတဲ့ Hans တစ်ယောက် အဖိုးကြီးကို လက်သီးနဲ့

ပိတ်ထိုးပစ်လိုက်ပြီး သူ့အဖော် စစ်သားကို “ မင်းဒီအဖိုးကြီးကို ငြိမ်အောင် ကိုင်ထားလိုက်စမ်း ” လို့ လှမ်းပြောရင်း သူတို့ရဲ့သမီးပြင်သစ်မလေးကို အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အဓမ္မပြုကျင့်နေတာလေ။ အဖွင့်ဇာတ်ဝင်ခန်းကဒါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ထဲမှာ Hans ဆိုတဲ့ဂျာမန်စစ်သားကို မုန်းပြီပေါ့။ မျက်စိထဲလည်း မြင်ယောင်လာမယ်။ သံခမောက်အောက်က နှာခေါင်းကောက်ကောက် ၊ ကောက်ကျစ်တဲ့ မျက်လုံးတွေ ၊ ရင်ဘတ်မှာ ဆုရ သံစကြာတံဆိပ်တပ် ယူနီဖောင်းနဲ့ လူယုတ်မာ ဂျာမန်စစ်သား။ တကယ်တမ်းတော့ မဟုတ်ဘူးရယ်။

အဲ့ဒီလို အဖြစ်အပျက်တွေဖြစ်အပြီး နောက်ရက်တစ်ခုမှာ Hans ဆိုတဲ့ကောင် အဲ့ဒီယာတောလေးကို ပြန်ရောက်လာပြန်တယ်။ တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့ပါတီ မျက်လုံးပြာပြာ ၊ ရွှေရောင်ဆံပင်တိုတိုနဲ့ ယဉ်ကျေးတဲ့ဂျာမန်လေးတယောက်က လာတောင်းပန်နေတယ်။ ကျွန်တော်မှားပါတယ်ဗျာ။ အရက်တွေ အလွန်အကျွံ မူးနေခဲ့တော့ ဘာလုပ်ခဲ့မှန်း မသိပါဘူး။ ကျွန်တော် မကောင်းဖခင် သားသမီးပါဗျာတဲ့။ အဖွားကြီးက ကြောက်စိတ်မပြေသေးတဲ့ မျက်နှာနဲ့ သူ့ကို ငေးကြောင်ကြည့်နေသလို အဖိုးကြီးကတော့ အံတင်းတင်းကြိတ်လို့ အဝေးကို ငေးနေတယ်ပေါ့။ သူတို့သမီးပြင်သစ်ကျေးတောသူလေးခမျာ ညစ်နွမ်းခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား။ လွယ်လွယ်နဲ့ခွင့်လွှတ်ရတဲ့ကိစ္စလားဗျာ။ အဲ့ဒီနေ့က ဘာစကားမှ မဆိုဖြစ်ခဲ့ကြဘူး။

နောက်နေ့တွေမှာလည်း ဂျာမန်စစ်သားလေး Hans အဲ့ဒီယာတောလေးဆီထပ်ရောက်လာပြန်တယ်။ နောက်ထပ် တစ်ရက် ၊ နောက်ထပ် တစ်နေ့ ၊ စစ်ကြီးအတွင်း ရှားပါးငတ်မွတ်ကြတဲ့ ကာလကြီးဆိုတော့ တပ်ကရလာတဲ့ ရာရှင်ထဲက ဝက်ပေါင်ခြောက်ကလေး ၊ ဝိုင်ပုလင်းလေးတွေ

“ ဦးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်တို့အတွက်ပါ ခင်ဗျာ ” ဆိုပြီး ယူယူလာပေး ၊ စကားစမြည်တွေပြော ၊ ယာတောအိမ်လေးက လုပ်ငန်းဆောင်တာလေးတွေ ကူပေးနဲ့ ၊ အချိန်တွေ ကြာစပြုလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ အမယ်အိုကြီးက သူ့ကို စကားခေါ်ပြောတယ်။

“ ဒီမယ် မောင်ရင်လေး .... ခုအဒေါ့်သမီး Annette တစ်ယောက် မင့်ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရပြီကွယ် ” တဲ့။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ အိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်နေတဲ့ ပြင်သစ်မလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို မျက်နှာလွှဲထားရင်း အံတင်းတင်းကြိတ်လို့ နာကျည်းနေဟန်လေး။ အဖိုးကြီးကတော့ သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလို့ပေါ့။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ Hans တစ်ယောက် ခံစားချက်တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ပါးရိုးကြီးကြီး ၊ အရပ်မြင့်မြင့် ၊ ရွက်ကြမ်းရေကျိုလောက်ပဲ ရှိတဲ့ ပြင်သစ်တောသူလေးကို သူအင်မတန် မေတ္တာသက်ဝင်စိတ်တွေဖြစ်သွားတယ်။ အဲ့ဒီကောင်မလေး သူ့ရင်သွေးလေးကို မွေးပေးတော့မယ်။ သူ့ဘဝဟာ ဒါပါပဲ ဆိုတဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ခု ရလိုက်တယ်။

Hans ပြောလိုက်တယ်။ “ ကျွန်တော် ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့သမီးကို လက်ထပ်ချင်ပါတယ်။ လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ဒီယာတောလေးမှာပဲ သေတပန်သက်တစ်ဆုံး နေသွားချင်ပါတယ်။ ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ ” တဲ့။ နားမလည်တဲ့ အကြည့်နဲ့ကြည့်နေတဲ့ အဖိုးကြီးနဲ့ အဖွားကြီးကို သူဘယ်သူဆိုတာပြောပြလိုက်တယ်။ သူဟာ ဂျာမန်ဆွေကြီး မျိုးကြီး ၊ သူကောင်းတစ်ယောက်ကနေ ဆင်းသက်လာတဲ့ သူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ၊ ဘာလင်တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ကြားဆဲ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဘဝကနေ စစ်ကြီးဖြစ်လာတော့ မျိုးချစ်စိတ်ကြောင့် စစ်ထဲလိုက်လာတာဖြစ်တဲ့ကြောင်း ၊ သူ့မိဘတွေဆီကို စာတစ်စောင်ရေးပြီး သူလက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ အကြောင်းကြားမယ် ၊ ကြွယ်ဝတဲ့ မိဘတွေဆီက စက်မှုလယ်ယာသုံး ယန္တရားတွေဖြစ်တဲ့ ထွန်စက်တွေ ဘာတွေ လှမ်းမှာပြီး တပ်ကထွက်စာတင် ၊ ဟော့ဒီယာတောလေးမှာ အေးအတူ ပူအမျှ လယ်ယာတွေထွန်ယက် စိုက်ပျိုးရင်း နေထိုင်သွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အစရှိသဖြင့်ပေါ့။

တစ်ရက်မှာတော့ Annette တစ်ယောက် Hans ကိုပိုပြီး စိတ်နာစရာအဖြစ်အပျက်တစ်ခုဖြစ်လာသေးတယ်။ ကျူးကျော်သူတွေကို ခုခံစစ်ဆင်နွှဲနေတဲ့ သူ့ချစ်သူ ပြင်သစ်ကျောင်းဆရာ တော်လှန်ရေးသမားလေးဟာ တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း ကြေးနန်းရောက်လာတာကိုး။ အဲဒီခံစားချက်ကို Hans ကစာနာ နားလည်ပါတယ်။ ဂျာမန်တွေ ဘယ်သူနဲ့ စစ်ပြုနေတယ်ဆိုတာလည်း သူမှ စိတ်မဝင်စားတော့တာ။ သူသိတာ သူချစ်တဲ့ ပြင်သစ်မလေး ၊ သူ့ရင်သွေးလေးကိုး။ Annette တစ်ယောက်သူ့ကို ဘယ်လိုနာကျည်းနေပါစေ ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လာနိုင်မယ်လို့ သူယုံကြည်တယ်လေ။ ဒီလိုနဲ့ သူ့မူလ အစီအစဉ် တပ်ကို ထွက်စာတင်ဖို့ စီစဉ် ၊ မိဘတွေဆီ အကြောင်းကြား အစရှိသဖြင့် လုပ်နေလိုက်တယ်။ ကောင်မလေးရဲ့ကိုယ်ဝန်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းရင့်မာလာနေသလို Hans နဲ့ ယာတောက မိသားစုရဲ့ ဆက်ဆံရေးကလည်း သံယောဇဉ်တွယ်တာစ ပြုလာနေပြီ။ သူချစ်တဲ့ ပြင်သစ်မလေးကလည်း ခုဆို သူ့ကိုအရင်လောက် မုန်းတီးတာမျိုး မရှိတော့ဘူး။ တစ်ခါတလေ စကားလေးဘာလေး ပြန်ပြောစပြုလာပြီပေါ့လေ။

တပ်ကထွက်စာတင်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ရှုပ်နေတော့ သုံးလေးရက်လောက်ကြာသွားတဲ့ Hans တစ်ယောက် အားနာနဲ့ ယာတောအိမ်လေးဆီ မနက် မိုးကောင်းကောင်းမလင်းသေးခင် အပြေးလေးရောက်လာပြန်တယ်။ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေတဲ့ အမယ်ကြီးက ခြံပေါက်ဝကနေ ဆီးကြိုပြီး သူ့ကို အော်ပြောလိုက်တယ်။ “ မောင်ရင်ရေ ၊ မနေ့ကပဲ Annette တစ်ယောက်မီးဖွားတယ် ၊ ယောက်ျားလေးတဲ့ ” တဲ့။ လှိုက်ခနဲ ပျော်သွားတဲ့ စိတ်နဲ့ Hans တစ်ယောက် အမယ်အိုကြီးကို ပွေ့ဖက်လှုပ်ရမ်းလိုက်ရင်း အိမ်ထဲကို အပြေးကလေး ဝင်လာမိတယ်။ ဘယ်မှာလဲ ငါ့ချစ်ဇနီးလေး ဘယ်မှာလဲ ငါ့သားကလေး ။ အခန်းထဲမှာ မတွေ့ပါလား ။ အမေ ဘယ်မှာတုံးဗျ အမေ့သမီးနဲ့ မြေးလေးက။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတဲ့

အမယ်ကြီးက တစ်အိမ်လုံးကို လိုက်ကြည့်တယ်။ တကြော်ကြော်အော်တယ်။ Annette သမီး ... ဟဲ့ကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားတာတုံး ၊ ခုလေးတင် အခန်းထဲမှာပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲမှာ ပျာယာခတ်နေတုန်း အိမ်ပေါက်ဝမှာ လူရိပ်တစ်ခု တွေ့လိုက်ရတယ်။ ညဝတ်အိပ်ဝတ်စုံ ဖို့ယို့ဖားယားကြီးနဲ့ Annette ၊ ရေတွေလည်း တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲလို့ ။ Hans မျက်နှာကို ပြုံးရင်း စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ခပ်တိုးတိုးလေးပြောတယ်။

“ ဆံပင်ရွှေရောင် မျက်လုံးအပြာလေးနဲ့ ၊ ရှင့်လိုပဲ အင့်မတန်ချောတဲ့ ဂျာမန်လေး သိလား ၊ အသက်လည်း ပြင်းလိုက်တာရှင် ၊ နောက်ဖေးချောင်လေးထဲမယ် မနည်းကို ရေနှစ်သတ်လိုက်ရတယ် ”

အမယ်ကြီးက ဘုရားဘုရားလို့ ရေရွတ်ရင်း လဲကျသွားသလို။ ဂျာမန်စစ်သားလေး Hans တစ်ယောက် ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ရသွားတဲ့တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ရင်း ဒယီးဒယိုင် နဲ့ ယာတောအိမ်လေးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။

ဇာတ်လမ်းက ဒါပါပဲကွာ။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးသလိုပါပဲ။ ဆွမ္မားဆက်မောန် မကောင်းဘူးဗျူ။ သွားမဖတ်လေနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ကို အနာတရ ဖြစ်စေလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားမနှစ်မြို့စရာတချို့ပြလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် အာရုံကို တခြားလွှဲထားမယ် ၊ မျှော်လင့်ချက်ကလေးတွေနဲ့ပျော်အောင် ဖန်တီးလိမ့်မယ်။ ယာတောအိမ်ကလေးထဲ လယ်သမားလေးနဲ့ သူ့ဇနီး ၊ အဖိုးကြီး အဖွားကြီး ၊ သူတို့မြေးကလေး အစရှိသဖြင့် ခင်ဗျားတွေးချင်သလို တွေးလို့ရအောင် မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးထားလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဆုံးသတ်မှာ ခင်ဗျားတို့နှလုံးသားကို ထုခွဲသွားလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ဖတ်ခဲ့စဉ်က ကျွန်တော် ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ခါးကြားကိုစမ်းလိုက်မိသေးတယ်။ ခါးကြားမှာ ပစ္စတို တစ်လက် အသင့်ရှိနေခဲ့ရင် ကိုယ့်နားထင်ကိုယ်တေ့ပြီး ပစ်ချလိုက်မိမယ်ထင်တယ်။အဲ့ဒါ ဆွမ္မားဆက်ေမာန် ပဲ။ ကျွန်တော်သူ့ကို မုန်းတီးတယ်ဗျာ။

ရေပွက်ပမာ

တောင်ကျရေကြောင့် တံတား ၅ စင်း ကျိုးသွားတယ်။ ချက်မြှုပ်ရာဇာတိကို ပြန်လာတဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ကို ပြန်မရောက်နိုင်သေးဘူး။ လမ်းပေါ်မှာ နှစ်ညနဲ့ သုံးရက် ရှိနေပြီ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း စုတ်ပြတ်သတ်နေခဲ့ပြီ။ အဝေးပြေးဘတ်စ်ပေါ်မှာ ခွေခွေခေါက်ခေါက်နဲ့ ညောင်းညာကိုက်ခဲစွာ လိုက်လာခဲ့ရတာ စိတ်အလွန်ပျက်စရာ ကောင်း နေခဲ့တယ်။ ဒီလောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာနေခဲ့တာတောင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တောင်တွေကြားက မြို့ကလေးဟာ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး အလွန်ညံ့ဖျင်းနေဆဲပါ။

“ရပ်ပြစ် ရှစ်ပါးထဲမှာ ငါတို့မြို့ကလေး ပါတယ်ဟ”

လို့ ပြောတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သတိရလို့ ပြုံးမိသေးတယ်။ တောအသွယ်သွယ် တောင်အထပ်ထပ် ဖြတ်ပြီး ခရီးနှင်ရတဲ့ မြို့ကလေးပေါ့။

သုံးရက်မြောက်ညမှာ ကျွန်တော်တို့မြို့ကလေးနဲ့ မနီးမဝေး မိုင်အနည်းငယ် အကွာက တောမြို့လေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်စီးနင်းလာတဲ့ ဘတ်စ်ကားချဉ်းကပ်လာတော့ စိတ်ညစ်ညူးနေတာ တော်တော်လေး ပြေပျောက်စပြုလာတယ်။ ဒီမြို့ပြီး နောက်တစ်မြို့ ဟာ ငါ့အိမ်ရှိတဲ့ မြို့ကလေး မဟုတ်လား။ နောက်ထပ် တောင်တချို့ကို ကျော်လိုက်ရင် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေ၊ လမ်းဘေးဝဲယာမှာ သစ်ပင်ပုလေးတွေ၊ ယူကလစ်ပင်တွေ ရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့မြို့ကလေးကို ရောက်တော့မယ်။

ည ၈ နာရီလောက်မှာ တောမြို့လေးရဲ့ အလယ်ခေါင်က မှုန်ကုတ်ကုတ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးရှေ့မှာ ဘတ်စ်ကား ရပ်သွားတယ်။ ခဏနားပေးတဲ့သဘောနဲ့ လက်ဖက်ရည် ဆင်းသောက်ခိုင်းတာပါ။ ခရီးဆုံးလည်း ရောက်တော့မှာမို့ နွမ်းရိနေတဲ့ ခရီးသည်တွေ စိတ်သက်သာရာ ရနေတဲ့ဟန်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆင်းသောက်ကြတယ်။ ကားပေါ်ကနေ ကျွန်တော် အောက်ကို ဆင်းလိုက်တော့ မိုးက တဝေါဝေါ ရွာချနေတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ အပြေးအလွှား ဝင်လိုက်ပြီး ဝါကျင့်ကျင့် မီးရောင်အောက်မှာ ထိုင်လို့ကောင်းမယ့် ထောင့်တစ်နေရာမှာ ထိုင်ရင်း ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာသောက်မိတယ်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ခပ်မျှင်းမျှင်း ဖွာရှိုက်ရင်း သစ်သားနံရံကို ရေနံချေးမည်းမည်းသုတ် ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နံရံတွေဆီ ဘာရယ်မဟုတ် လျှောက်ငေးနေမိတယ်။ ပိုစတာ အဟောင်းအနွမ်းတွေ၊ နံရံမွဲမွဲပေါ်က ဘာရယ်လို့

တိတိကျ မသိနိုင်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာက မြေဖြူခဲနဲ့ ရေးခြစ်ထားတဲ့ စာသားတွေ၊ အမှတ် အသားတွေ။

“ပြင်သစ်သေနာပတိ နပိုလီယန်သည် ကော်ဖီကြိုက်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ် ဝယ်လင်တန်သည် လက်ဖက်ရည်ကြိုက်ခဲ့သည်။ ဝါတာလူး တိုက်ပွဲတွင် နပိုလီယန် အရေးနိမ့်ခဲ့လေသည်”

နံရံပေါ်က စာသားတွေကို ဖတ်နေတဲ့ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံးထူပူသွားတယ်။ စီးကရက်ကို ညှပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်လက်ချောင်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါလာပြီ။ . ဘုရား … ဒါဟာ … ဒါဟာ … ဟောဗျာ…. - ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ မေ့လျော့ထားတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဖလက်ရှ်ဘက်ခ်ပြသလိုပဲ အစီအရီ ပြန်ပြန်ပေါ်လာပြီ။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ပြန်မြင်လာတယ်၊ ဖြူဖျော့ဖျော့ ပိန်သွယ်သွယ်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ လူမိုက်ကလေး။ အိမ်က အဖေ့ခေတ်ဆဟောင်း BSA ဆိုင်ကယ်ကြီးကို ညဘက် တိတ်တိတ်လေး လူကြီးတွေ မသိအောင် တွန်းထုတ်လာပြီး မိုင် ၃၀ လောက်ဝေးတဲ့ ဟောဒီမြို့လေးကို တောင်တန်းတွေ အတက် အဆင်းတွေတလျှောက် တဝေါဝေါ မောင်းရင်း ခုလို မိုးတွေ တအားရွာတဲ့ ညတွေဆို ဟောဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးဆီ အရောက်လာခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ မြို့နှစ်မြို့ ကြားထဲက တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ စစ်ခင်းနေကြတဲ့ နှစ်ဖက်စလုံးက ခဏခဏ စစ်ဆေး မေးမြန်းတဲ့အခါ အဲ့ဒီလူမိုက်ကလေးက “ကျွန်တော် တိတ်တိတ် မြတ်နိုးရတဲ့ မမတစ် ယောက်ကို သွားငေးကြည့်မလို့ပါ” ဆိုပြီး ရိုးရိုးသားသား ပြန်ဖြေတာကို ခွင့်လွှတ်ပြီး သွားခွင့်ပြုခဲ့တာတွေ အမှတ်ရလာပြီ။ အခန့်မသင့်ရင် သေနတ်ပစ်ခံရနိုင်၊ မိုင်းနင်းမိနိုင်တဲ့

ခရီးကို မိုက်မိုက်မဲမဲ အကြိမ်ကြိမ် လာခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်ကလေး ဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲလေ။ အဲဒီလို စွန့်စားခဲ့တာ ဘာအတွက်လဲ ပြန်တွေးကြည့်ရင် အတော်ရယ်ချင်စရာ ကောင်းတယ်ဗျ။ ဟောဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးကို ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်ပြီး ငေးကြည့်ဖို့တဲ့ဗျာ။ ငွေရှင်းတဲ့ ကောင်တာစားပွဲနောက်မှာ ဆံပင်ဖွားလျားချပြီး ထိုင်နေတဲ့ မဟာဆန်တဲ့ မမ၊ ဒီနယ်တဝိုက် ရင်ထဲမှာ နွေးတေးတေးဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ညတွေ ပေါ့။

ကြက်ဥ မကျက်တကျက် တစ်လုံးကို ကျွန်တော် အမြဲမှာတတ်တာရယ်၊ အဲဒီ ရောက်လာတဲ့ ကြက်ဥပေါ်မှာ ကြည်အေးရဲ့ ကဗျာတွေကို ဝိုင်းစက်စက်လက်ရေးနဲ့ တစ်ကြောင်းစီ ရေးထားတတ်တာတွေ၊ အိပ်ပြန်တိုင်း မမလက်ရေးနဲ့ ကဗျာစလေးတွေ ပါတဲ့ ကြက်ဥအခွံလေးတွေ ကျွန်တော်အိတ်ကပ်ထဲ ပါလာတတ်တာတွေ၊ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာ တိုင်း အေးချမ်းသွားစေတဲ့ မမရဲ့ အပြုံးလက်လက်ကလေးတွေ၊အဲ့ဒါတွေရဖို့၁၆နှစ်သားလေး ကျွန်တော် စွန့်စားခဲ့ဖူးပါလားနော်။

အဲ့ဒီခေတ်က ထုံးစံအတိုင်း အပြန်မှာ မြို့ခံကာလသားတွေက ရန်စလို့ ရိုက်ကြ နှက်ကြရင်း လူမိုက်ကလေး ခေါင်းကွဲခဲ့ရတာတွေ၊ နောက်တစ်နေ့မှာ ပတ်တီးအဖွေးသား ခါးကြားမှာ ဓားမြှောင်ထိုးပြီး မမဆီ လာခဲ့ဖူးတာတွေ၊ လပေါင်းများစွာ လာထိုင်ပြီး ငေးရုံက လွဲလို့ စကားတစ်ခွန်းလေးတောင် မပြောရဲခဲ့တဲ့ ကောင်လေးကို ကြက်ဥအခွံပေါ်မှာ "အမောင် သတ္တိနည်းလွန်းတယ်" လို့ မမ ရေးပေးခဲ့ဖူးတာတွေ၊ ကျွန်တော်စိုက်ကြည့်တိုင်း မချင့်မရဲဖြစ်နေဟန်လေးနဲ့ အံကြိတ်ပြပြီး လာပြောတာတွေ။ မင်း ငါ့ကို ချစ်နေတာမဟုတ် လားလို့ (ထင်ရတဲ့) နာကျင်နေတဲ့ မျက်ဝန်းညိုညိုလေးတွေ၊ နောက်ဆုံး မမ အိမ်ထောင် ပြုတော့မယ်လို့ သိရတဲ့နေ့က ကျွန်တော့်သောက်လက်စ ကော်ဖီခွက်ကလေး ဟော့ဒီ ဆိုင်ထဲမှာ စွမ်းခနဲ ကျကွဲသွားတာတွေ၊ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ကောင်တာနောက် မှာ ထိုင်နေတဲ့ ငိုမဲ့မဲ့ မမရှေ့မှာ သွားရပ်ပြီး တုန်တုန်ရီရီ အသံနဲ့ ငိုချင်စိတ်ကိုထိန်းလို့ နံရံပေါ်မှာ ဖြေဖြူခန့် ရေးထားတဲ့ နပိုလီယန်နဲ့ ဝယ်လင်တန်ဆိုတဲ့ စာသားတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ကော်ဖီကြိုက်တယ်ဆိုတာ သတိရပေးပါခင်ဗျာလို့ လှမ်းပြော ရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့တာတွေ၊ အပြန်လမ်းမှာ ခါးသီးတဲ့ ဝေဒနာကို မိုးပေါက်တွေနဲ့ အတူတူ ခံယူရင်း နာကျင်အော်ဟစ် ငိုယိုခဲ့ဖူးတာတွေ အကုန်လုံး သတိရလာတယ်။

"ခရီးသည်တွေ ကားပေါ် ပြန်တက်ကြပါ၊ ခရီးဆက်ရအောင်"

ကားဒရိုင်ဘာရဲ့ အော်သံက မိုးပေါက်ကျသံတွေကြားထဲ စူးရှရှထွက်လာတော့ မှ ကျွန်တော် သတိဝင်လာတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ကျွန်တော် မတ်တပ်ရပ်လိုက်တယ်။ မထည်ဝါလှတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှုန်ကုပ်ကုပ်လေးထဲမှာ စားပွဲထိုး တစ်ယောက်မှ ရှိမနေခဲ့ဘူး။ ဟိုးအရင်ကလို ကောင်တာနောက်မှာ မိန်းမတစ်ယောက် ရပ်ပြီး ခရီးသည် တွေကို ကျသင့်ငွေ တွက်ချက်ပေးနေတယ်။ အားလုံး ပြီးအောင် ကျွန်တော် စောင့်နေ လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ပဲ ကျွန်တော့မှ အဲ့ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်တယ်။ ကောင်တာနောက်က ခုတင်လေးပေါ်မှာ ကလေးလေးနှစ်ယောက် ပူးကပ် လို့ ကွေးကွေးလေး အိပ်နေကြတယ်။ သေချာပါတယ်၊ ဒါ ဟိုး နှစ်ပေါင်းများစွာက နာမည် ကိုတောင် ကျွန်တော် မသိရှာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်မမ ဆိုတာ။ လောကဓံက ဘယ်လောက် ထုထောင်းထားခဲ့ပြီလဲ။ သူ့အမျိုးသားဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ။ တစ်ယောက်တည်းလား။ အလွန်အမင်း အိုစာနေတဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ လောကကို ငြီးငွေ့နေတဲ့ အရိပ်အကဲတွေနဲ့ ပိန်သေးသေးလေး ဖြစ်နေပါကောလား။

"ကော်ဖီတစ်ခွက် စီးကရက်တစ်ဗူး ဆိုတော့..."

ပိုက်ဆံတွက်နေတဲ့ သူမ စကားသံ ရပ်သွားတယ်။ ၁၀၀၀ တန် တစ်ရွက်ကို လှမ်းပေးနေတဲ့ ကျွန်တော့် လက်ချောင်းတွေက ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် သိသိသာသာ တုန်ခါနေတာကို မြင်သွားခဲ့ပြီ။ အံ့သြနေတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာ ကို မော့ကြည့်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်လက်က မျက်နှာပေါ်က မျက်မှန်ကို ဆွဲဖယ်ပြလိုက်တယ်။

“အမောင်”

အသံမထွက်ပဲ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက တလှုပ်လှုပ်တရွရွနဲ့ ရေရွတ်သွားတယ်။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ကျဉ်တက်သွားတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို မမေ့သေးဘူးပေါ့။ ထိတ်လန့်မှု၊ မယုံကြည်မှု၊ ဆွေးရိပ်သမ်းမှု၊ တွေဝေမှု စိတ်ခံစားမှုတွေ အများကြီး သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ် ဖြတ်ပြေးသွားတာ ကျွန်တော်မြင်နေရတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဆို့နင့်နေခဲ့ပြီ။

ပွမ်…ပွမ်…

ကားဟွန်းတီးပြီး လှမ်းခေါ်သံကြားမှ သတိဝင်လာတယ်။ မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်၊ ၁၀၀၀ တန်လေးကို သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရင်း သူမ ကြားအောင် အံကြိတ်ရင်း ကျွန်တော် လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်ခုထိ ကော်ဖီသောက်နေသေးတယ် သိလား”

ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို ကျွန်တော်ထွက်လာတော့ အသည်းအသန် ရွာချနေတဲ့ မိုးကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲသွားပြီ။ ဂူးခနဲ မောင်းထွက်လာတဲ့ ဘတ်စ်ကား ပေါ်ကနေ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိုးမြူမှုန်တွေကြားထဲမှာ ဝါကျင့်ကျင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးကို ဝေဝေဝါးဝါး လှမ်းမြင်နေရတယ်။ အဲ့ဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်တော့်လက်ခုံပေါ်ကို ပူနွေးတဲ့ မိုးပေါက်တွေ ရွာကျလာပြန်တယ်။ အတိတ်က ပုံပြင် လေး တစ်ခုဟာ ဘာလို့များ ဒီလောက်ဆွေးစရာ ကောင်းနေမှန်း ကျွန်တော် မသိတော့ ဘူးဗျာ။

ပျောက်ဆုံးသွားသော သူငယ်ချင်း

ဖိုးရှောင်ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ ကိုယ်ဟာ မူလအစမှာ စကားသိပ်မပြောဘူး။ အဲဒီတုန်းက စင်္ကာပူဟာ စီးပွားရေးအကျ၊ အလုပ်သိပ်မဖြစ်တော့ သာမန်အလုပ်သမား ကိုယ်တို့ကောင်တွေ လှိမ့်ခံနေရတာ။ အလုပ်ရှင်က အလုပ်နားနေရလို့ လပေါင်းများစွာ လခမပေးပဲ ပစ်ထားတယ်။ လချိုလာတော့ တရားမဝင်ပေမယ့် ကြုံရာကျပန်း လျှောက်လုပ်ရတော့တာပေါ့။ ထမင်းငတ်နေပြီကိုး။ ဆီရန်ဂွန်းက အအေးဘူးတွေ ဖြန့်တဲ့ဒိုင်ကို ရောက်သွားတယ်။ တစ်နာရီ ၅ ကျပ်။ မနက် ၁၁ နာရီ ကနေ ည ၁၀ နာရီ။ အလုပ်ရှင်က ဗမာ။ လူ ၃ ယောက်တည်းနဲ့ တစ်ဆိုင်လုံးကို လာသမျှကားတွေပေါ် အအေးကတ်တွေ အတင်အချ လုပ်ခိုင်းတာ မညှာမတာရယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အအေးဘူးကတ်တွေ ပစ်ပေး၊ ဖမ်း၊ စီ၊ အဆက်မပြတ် လုပ်နေရတာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ချိန်ကို မရှိဘူး။ ကိုယ့်ဆီ ပို့ဝဲလာတဲ့ အအေးကတ်တွေကို ဖမ်းကြည့်၊ မိနစ် ၂၀ လောက်ဆို လာလုပ်တဲ့ အလုပ် သမား ပြေးပြီသာ မှတ်။ လက်တောင်မမြှောက်နိုင်တော့ဘူးကိုး။

ပထမနေ့မှာ ဖိုးရှောင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ စတွေ့ဖူးတာ။ ဒင်းက မျက်နှာမာမာနဲ့ စကားပြောချင်သလို မပြောချင်သလိုရယ်။ ဒါနဲ့ ဒုတိယနေ့ရောက်တော့ လာလိုက်တဲ့ အအေးဘူး အော်ဒါတွေ။ လူက မျက်လုံးတွေတောင် ပြာအောင် ပင်ပန်းနေပြီ။ ရပ်လို့ လည်း မရဘူး။ ည ၉ နာရီ လောက်ရောက်တော့ နောက်ဆုံးအသုတ် အအေးကတ်တွေ အောက်ကနေ ကိုယ်က ပစ်ပေး၊ ဖိုးရှောင်က အပေါ်ကနေဖမ်းပြီး စီ၊ အဲ့လို လုပ်နေတုန်း အားကုန်လာတဲ့ ကိုယ် အအေးကတ်ကို လွဲပြီးပစ်တာ သူ့လက်ဆီမရောက်ပဲ ဒူးခေါင်းကို သွားမှန်ကော။ အဲ့မှာ ဆရာသမားက "မညှယ်" လို့ အော်ပြီး ကိုယ့်ကို ဒေါ်ဖောင်းတဲ့ အကြည့်နဲ့ လှမ်းကြည့်တော့ ကိုယ် အရမ်းပျော်သွားတာ။ သူအော်လိုက်တဲ့ စကားလုံးက ကိုယ်တို့ နယ်သားတွေ ဆဲလေ့ရှိတဲ့ စကားလုံးကို။ အလုပ်လုပ်နေရတာ ရပ်ပြီး သူ့ကို လက်ကမ်းရင်း ဟရောင် မင်း ငါတို့နယ်သားပါ့အေ ဘာညာ နှုတ်ဆက်တော့ ဒေါသ မျက်နှာက ချက်ချင်းပြုံးချိုပြီး ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းလာ ကိုယ့်ကို လာဖက်ထားတယ်။ သခမြို့တော်ဝတ္တုထဲက လန်ချားသမား ဟာစရီပါး ပြောသလို ပြောရရင် တောကြီး မြက်မည်းထဲ ဘီဟာနယ်သားနှစ်ယောက် ပြန်ဆုံတဲ့အခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဖြစ်သွား သလိုမျိုး။

ဒါနဲ့ အလုပ်ကိုဆက်လုပ်ကြရင်းလက်စသတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

သူက ဘာပြောတယ် ထင်သလဲ။ ရီး ... လက်အုံသေနေပြီကွာ၊ မအေဘေးဆိုင်ရှင်က ခွေးလို ဝက်လို ခိုင်းနေတာ၊ မင်းကလည်း ပေတေပြီး

လုပ်လှုပ်နေတာ မြင်ရတော့ ငါလည်း မခံချင်လို့သာ ဘာမှမဖြစ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာ မရတော့ဘူးအဟီးတဲ့။

အလုပ်ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ ထမင်းတူတူစား၊ ဘီယာမော့၊ စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း ပြောလို့မကုန်ဘူး။ သူ့ဇာတိက ကိုယ်တို့မြို့နဲ့ နည်းနည်း ဝေးတဲ့ မြို့တစ်ခုက။ တစ်နယ်သားချင်း ဘယ်လောက်ချစ်ကုန်လဲဆိုတော့ အဲဒီညက ကိုယ်သူနဲ့ လိုက်သွားခဲ့တယ်။ ပါရာလေဗာ ဘူတာနားက သူ့အိမ်အထိ။ အဲ့ဒီမှာ ဘာသွားတွေ့လဲ ဆိုတော့ သူနေနေတဲ့ အိမ်တွေက (သူအပါအဝင်) တရားမဝင်တွေ။သူစိမ်း လာတာကို လန့်ဖြန့်နေတဲ့ အကြည့်တွေ။ ခေါ်လာတာ ကြိုက်ပုံမရ။ သူကတော့ ဒါ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါ ဘာညာပေါ့။ ရေမိုးချိုး ဝရန်တာမှာ ထိုင်ပြီး စီးကရက်ဖွာရင်း ကိုယ့်နယ် အကြောင်း ရောက်ရာပေါက်ရာတွေ မိုးအလင်းထိုင်ပြောကြတာပဲ။ သူရောက်လာတာက မလေးရှား ဟိုဖက်ခြမ်းကနေ စင်္ကာပူကို ရေလွှတ်တဲ့ ပိုက်လိုင်းထဲကနေ လမ်းလျှောက် လာတာတဲ့။ အခုလို ကြုံရာလုပ်ရင်း ၂နှစ် ၃နှစ် ဟိုပြေး ဒီပြေးနဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေရတာဘာညာ။

နောက်နေ့တွေမှာ ကိုယ်တို့ အဲ့ဒီ အအေးဒိုင်မှာ တူတူအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ကြတယ်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲပေမယ့် ကိုယ်တို့ ပျော်ခဲ့တယ်။ အလုပ်ရှင်ဗမာ နားမလည်တဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ ကလော်ဆဲလိုက် ရယ်လိုက် ခွေးစက်လက်နဲ့ပေါ့။ တစ်ခါတလေ အလုပ် သိမ်းပြီဆို သူ့ရည်းစားကောင်မလေး ရောက်လာတတ်သေးတယ်။ ပြည်ကြီးတရုတ်မ လေးဗျ။ ခပ်ချောချော မိုက်မိုက်ကလေးရယ်။ “မင့်ရုပ်နဲ့ ဒါမျိုး ဘယ်လိုရထားတာလဲ ဟကောင်၊ ပြီးတော့ စကားကလည်း ကောင်းကောင်းမပေါက်ဘူးရယ်၊ အံ့ဩစရာကြီး” လို့ မေးတော့ သူက လက်ကာပြတယ်။ အချစ်မှာ ဘာသာစကားမလိုဘူး သူငယ်ချင်းတဲ့။ ငါတို့ကို လူကုန်ကူးတဲ့ကောင်တွေက ဟိုဘက်အခြမ်းကနေ ရေမလွှတ်တဲ့အချိန် ပိုက်လိုင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ စင်္ကာပူဘက်အခြမ်းကို ပြေးပေါ့။ အဲဒီဘက်ကနေ သူတို့ လူတစ်ယောက်ကလည်း ဖုန်းနဲ့ချိန်းပြီး ဖွင့်ထားပေးမယ်ပေါ့။ ဟာရောင်ရေ တရုတ်၊ ကုလား၊ ဗမာ ၁၀ ယောက်လောက် ပိုက်ထဲကနေ ပြေးရတာ၊

နောက်ကျတဲ့ခြေထောက်၊ သစ္စာဖောက်ပဲ။ ရေလွှတ်လိုက်ရင် သေမှာလေ။ ဟဲဟဲ အဲ့မှာ ငါ့အချစ်ဇာတ်လမ်း စတာပေါ့။ ဒီတရုတ်မလေးနဲ့ အဲ့မှာတွေ့တာ။ ပြေးရင်း ခြေခေါက်လဲကျန်ခဲ့တာ။ အကုန်လုံးက လှည့်ကို မကြည့်ပေမယ့် မယ့် ငါကပြန်လှည့်၊ သူ့ကို အတင်းကုန်းပိုးပြီး ဒီဘက်ရောက်တဲ့အထိ သယ်လာတာ ဆရာ။ ဒါနဲ့ ခု အခြေအနေ ရောက်ကုန်တာပဲ ဟီး။ သူ ငါ့ကို တကယ်ချစ်ပြီး အားကိုးတာကွ။ ငါလည်း ချစ်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံ စုမိရင် ပြန်မယ်။ သူဟာသူ ပြည်ကြီးတရုတ်မ မကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူမှာ။ သူကလည်း ယူမှာတဲ့။ ကိုယ့်မှာ သူ့ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ရင်း အမယ် ရိုမီယို ဂျူးလီးယက်ထက် ပိုမိုက်နေပါလားဆိုပြီး တဟားဟား။ သူ့ကောင်မလေးကို ဘာအလုပ် လုပ်လဲလို့ မေးလိုက်တော့ လွယ်ထားတဲ့အိတ်ကြီး ထိုးပြတယ်။ အထဲကို ဖွင့်ကြည့်လိုက် တော့

ဒင့်မေလှား၊ ဘီလူးကား မီစီဒီတွေ ။အဲဒါတွေ လည်ရောင်းတာ တဲ့။ တစ်ခွေ တစ်ဆယ် ဆိုလား။ တော်တော်မြတ်တယ်တဲ့။ အိမ်ကို ပိုက်ဆံတွေ အတော်ပို့ထားပြီးပြီ ဆိုလား။ သူ့အဖေကို လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ ဝယ်ထားပေးနိုင်ပြီ ဆိုလား။ ကိုယ့်ကို တောင် လက်ဆောင်ဆိုပြီး ဂျပန်အားဆေးတွေ လက်ဆောင်ပေးသွားသေးတာ။

ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေ အတော်ကြာလာခဲ့တယ်။ ကိုယ်ရယ် ဖိုးရှောင်ရယ်က သူငယ်ချင်းကောင်းတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ ဘဝမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတူထိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေထက် အတူတူရုန်းကန်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေဟာ ပိုချစ်တတ်ကြမှန်း ကိုယ်သိလာတယ်။ ညဖက် သူ့အိမ်ကိုယ့်အိမ် လိုက်အိပ်တယ်။ အိပ်ပြန်တိုင်း ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ စီဒီပလေယာလေးနဲ့ အငဲရဲ့ ဟိုတစ်ချိန်က ကမ်းခြေဆီကို နားကြပ်တစ်ဖက်စီတပ်ပြီ အတူနားထောင်ခဲ့ကြတယ်။ ဆေးကျောင်းတက်နေတဲ့ သူ့ညီမလေးရယ်၊ သူ့အမေအိုကြီးရယ်၊ တရုတ်ပြည်နဲ့ ကိုယ်တို့နယ်ပြေးတဲ့ ကုန်တင်ကားတစ်စီး ပိုင်ချင်တဲ့ သူ့ဆန္ဒတွေရယ် ကိုယ်သိလာရတယ်။

လပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီးနောက် တစ်နေ့မှာ ဖိုးရှောင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ သူ့တရုတ်မလေးက ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ် လိုက်ရှာပေးပါတဲ့။ ကိုယ်ဘယ်မှာ လိုက်ရှာ ရမလဲ။ ဖိုးရှောင် မင်းဘယ်မှာလဲ သူငယ်ချင်း။ ဘတ်စ်ကားပေါ်ဟိုတစ်ချိန်က ကမ်းခြေဆီ သီချင်းကို နားထောင်ရင်း အသက် ၂၀ စွန်းစ အသည်းနုတဲ့ ကိုယ်ဟာ မျက်ရည်ကျခဲ့ရ တယ်။ သူသိပ်ချစ်တဲ့ တရုတ်မလေးနဲ့ ကိုယ့်ကို စကားတစ်ခွန်းတောင် မှာမသွားပဲ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ တရားမဝင် နေထိုင်တဲ့ သူတို့လို ဗမာတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်ပေါင်းများစွာ ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ တရားမဝင်နေတဲ့ စုံတွဲဖြစ်တယ်။ တူတူ နေတယ်။ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတဲ့ အခါ ဆေးရုံတက်မွေးလို့ သေတယ်။ ကလေးအလောင်းကော လူကြီးအလောင်းပါ ထားပြီး ငှားထားတဲ့အိမ်ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးရတဲ့ ကိုယ်တို့လူမျိုးတွေ အစရှိသဖြင့် ဘာမှ မပြောပဲပျောက်သွားတဲ့အဖြစ်အပျက်ဟာ သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေးစရာမလိုတော့ဘူး။ ခုခါမှာ အဲ့ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ ၁၅ နှစ်လောက် ကြာရော့မယ်။

ကိုယ်ခုနကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း အငဲရဲ့ ဟိုတစ်ချိန်က ကမ်းခြေဆီကို နားထောင်မိတယ်။ ဖိုးရှောင် ဘယ်ရောက်နေလဲ မိုးစက်တွေထဲကို ငေးရင်း တွေးနေမိတယ်။ သူ့တရုတ်မ လေးကော ဘယ်ရောက်သွားခဲ့သလဲ။ မြို့နာမည်က လွဲပြီး လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ် ဘာတစ်ခု မှ မမှတ်ထားမိခဲ့တဲ့ ကိုယ် နောင်တရနေတယ်။ ကိုယ်အခု ဖိုးရှောင်ကို လိုက်ရှာချင်နေတယ်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ကုန်ကားကြီးမောင်းလို့၊ တရုတ်မလေးနဲ့ ညားလို့၊ ကလေးတွေ အများကြီးရနေပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

ကျွန်တော်နှင့် ဖက်တီး

ခင်ဗျားတို့ ဂျွန်စတိုင်းဘတ်ခ်ရဲ့ **Of Mice and Men** ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေး ဖတ်ဖူးကြမှာပါ။ ဆရာမောင်ထွန်းသူ ဘာသာပြန်ဖူးတယ်ဗျာ "ဒို့ပိုင်တဲ့ မြေ" ဆိုပြီး။ ကုလားဖြူလို ဓာတ်ရှင်လည်း ရှိတယ်။ လင်နီစမောလ်ဆိုတဲ့ ကျပ်မပြည့်တဲ့ လူထွားကြီးနဲ့ ဂျော့ချ် မီလ်တန်ဆိုတဲ့ ဉာဏ်ထက်တဲ့ ရွှေ့ပြောင်းယာကူလီအလုပ်သမား ငယ်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့၊ ယာခင်းတွေထဲမှာ ဘာလီအိတ်တွေ ကူလီထမ်း၊ ပိုက်ဆံ လေး စုဆောင်းရင်း ဒေါ်လာ ၄၀၀ တန် တောင်ကုန်းပေါ်က လေရဟတ်အနီလေး ပါတဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံး အတူတူပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ရင်နင့်ဖွယ် ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးပေါ့။

အဓိက ပြောချင်တာက အဲ့ဒီဇာတ်လမ်းထဲက လင်နီစမောလ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင် လူထွားကြီးဗျ။ ရူးတူးပေါတော ဟာသကောင်ကြီး။ သူ့ဘော်ဒါ ဂျော့ချ်အပေါ် မှီခိုလွန်းပြီး တစ်ချိန်လုံး ဒုက္ခပေးနေခဲ့တာ။ ဉာဏ်ရည်ကလည်း မမီ၊ ကိုယ်လုပ်မိတာတွေ က ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် မစဉ်းစားတတ်တဲ့ ကောင်ကြီး။ တစ်ခါ ကကျွန်တော့်မှာ အဲ့လို ဘော်ဒါတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

ကျွန်တော့် လင်နီစမောလ်က ဖက်တီးလို့ ခေါ်တယ်။ ဘော်ဒါ ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ ဘုမသိဘမသိ ဒီဖက်ကျောင်းလာတက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ရန်ကုန်မှာ သိခဲ့ကြ တာပါ။ ခင်ဗျားတို့ စားနေတဲ့ နာမည်ကျော် ဝက်အူချောင်း လုပ်ရောင်းတဲ့ အိမ်ကပဲ။ ဝက်အူချောင်းနာမည် ဒေါ်ဘယ်သူ ဘာညာဆိုတာ သူ့အဖွားပေါ့။ ဝက်အူချောင်းလုပ်ရောင်းတယ် ဆိုမှတော့ ဗမာပေါက်ဖော်ပေါ့လေ။ လူကောင်က ထွား၊ မျက်လုံးက မှေးမှေး၊ ဝတုတ်တုတ်နဲ့ ချစ်စရာရုပ်ကြီးဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တွေ့ချင်းတုန်းက ဘာစပြောတယ် ထင်သတုံး။ "အစ်ကိုရ ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသော သားဗျ၊ အဲ့ဒါ နိုင်ငံခြား ပညာသင်မယ်ဆိုတော့ အဖေတို့က မလွှတ်ချင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ လာဘ်ထိုးလိုက်ပုံ ရပါတယ်။ သံရုံးက ဗီဇာငြင်းလွှတ်လိုက်တယ်၊ နှစ်နာတယ်ဗျာ ဟီးဟီး" တဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ "ဟေ့ အဟုတ်လား" လို့ ပြောရင်း ရယ်လိုက်ရတာ။ မင့်ကို ဗီဇာမပေးဖို့ သံရုံးကို မင့်အဖေက လာဘ်ထိုးတယ်ဆိုတော့ တစ်မျိုးပဲလို့ ဟား ဟား။ အဲ့လို ရူးတူးပေါတောရယ်ဗျ။ ရဲလိုလို ထောက်လှမ်းရေးလိုလို တစ်ကောင်ကိုလည်း ဘော်ဒီဂတ်အဖြစ် သွားလေရာ ပါအောင်သူ့မိဘတွေက ထည့်ထားပေးသေးတာ။ နောက်တော့လည်း ထပ်လျှောက်ပြီး ဗီဇာရ ဒီဖက်ကို အတူတူရောက်လာကြရာ ဆိုပါတော့။

အိမ်မယ် သူ့ရောက်သွားတဲ့ ကျောင်းက နာမည်ကျော် တက္ကသိုလ်ဗျ။ ဘွဲ့ကြိုတန်းကို တန်းမတက်ရဘူး။ ဖောင်ဒေရှင်းကနေ စခိုင်းတယ် ဆိုလား။ ကျွန်တော်နဲ့ မြို့ မတူဘူး။ အဲ့ဒါကို ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ လာတွေ့တာ။ လမ်းစရိတ် ဘာညာက ငွေပေါတဲ့ သူ့အတွက် မှုလောက်စရာမှ မဟုတ်တာကိုး။ ကျွန်တော် ဒုက္ခ ရောက်တော့တာပါပဲ။ ကလေးဆိုးကြီးဗျ။ အသက်ကသာ ၂၅ နှစ် ကျော်နေတာ၊ ဘာမှ လည်း နားမလည်ဘူး။ အိမ်သာတက်ပြီး ရေမဆွဲတာကကနေ ချက်ပြုတ်ထားတာတွေ ခူးခပ်စားပြီး မဆေးကြော၊ အမှိုက်တွေဖွ၊ ခေါက်ဆွဲတွေ ပြုတ်ထားပြီး အိပ်ပျော်နေလို့ မီးဖိုထဲ မီးခိုးတွေထွက် တစ်အိမ်လုံး မီးလောင်တော့မလိုဖြစ်၊ အဲ့လိုတွေ လုပ်တော့တာ။ ကလော်ဆဲတော့လည်း တွယ်ကပ်။ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာဗျာ။ မိဘက အလိုလိုက်တာ ခံထားရတော့ ပျက်စီးနေတဲ့ ကလေးဗျ။

နွေဘက် ကျောင်းပိတ်တော့ သူ့မြို့မှာ မနေဘူး။ ပျင်းလို့ဆိုပြီး မြို့တော်ကို ပြောင်းချင်ပါတယ် လုပ်တော့ ကျွန်တော့်အသိ ဗမာလင်မယားအိမ်ကို ပြောပေးလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီမှာ သွားနေပြီး မွှေတော့တာပဲ။ ညစ်တီးညစ်ပတ် အနေအထိုင်အပြင် လင်မယားနဲ့ အတူနေတဲ့ ယောက္ခထီး ယောက္ခမတွေကိုပါ ဟိုပြောဒီပြောတွေ ပြော (စိတ်ထဲက ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး ကျုပ်က မပြည့်ရှာတာကိုး)၊ သူများအေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်နေတဲ့ မိသားစုမှာ ကွိုင်တွေ တက်ကုန်ရော။ ဥပမာဗျာ၊ အိမ်ရှင်ယောကျ်ား၊ အစ်ကိုကြီးနား တစ်ချိန်လုံးကပ်ပြီး လိုက်နေတော့ ယောက္ခမလုပ်သူက ဟဲ့ဖက်တီး နင့်အကိုနား သိပ်မကပ်နဲ့ ဟိုက ကောင်လေးတွေနဲ့ဆို နွဲ့တဲ့တဲ့ရယ်ဆိုပြီး နောက်လိုက် ဘာကို အိမ်ရှင်အကိုကြီးနဲ့ သူ့ဟော်ဒါ လူကြီးလူကောင်းတွေ ထမင်းစားနေတဲ့အချိန်သွားတဲ့ပြီး အစ်ကို ခင်ဗျားဂျိုပုန်းကြီးဆို အဲ့ဒါ ခင်ဗျားယောက္ခမ ကျွန်တော့်ကို ပြောတာ ဆိုပြီး သွားပြောတော့ ဟော်ဒါတွေရှေ့ အရှက်ကွဲသလိုဖြစ်ပြီး ယောက္ခမနဲ့သမက် အိမ်ပြန်တော့ ကွိုင်ကုန်တာပေါ့။ အဲ့လိုတွေမွှေတော့ လင်မယားကွဲသလိုဖြစ်ကုန်ရော။နောက်ဆုံး မခံနိုင်လာတော့ အိမ်ပေါ်က ချက်ချင်းဆင်းဆိုပြီး မောင်းချလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်လာတယ်။ အစ်ကို ကျွန်တော် လမ်းပေါ်မှာ အထုပ်ကြီး နဲ့ ကယ်ပါဦးဗျာ တဲ့။ ကျွန်တော့်မှာလည်း စိတ်ညစ်ပေမယ့်

သနားတာကိုးဗျ။လိုက်သွားပြီး နောက်ဆုံး ကြံရာမရတော့ ဗမာဘုန်းကြီးကျောင်းကို ခေါ်သွားတယ်။ဘုန်းကြီးကိုလျှောက်ပြီး ခဏထားခဲ့။ တစ်ပတ်လောက်အတွင်း အိမ်ထပ်ရှာပေးမယ်ပေါ့။ နှစ်ရက်လောက် နေတော့ အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ဘုန်းကြီးက ကျောင်းပေါ်ကမဆင်းရင် ရဲခေါ်တော့မယ်တဲ့ လုပ်ပြန်ရော။ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတော့ ဘုန်းကြီးကို ဝိနည်းနဲ့အညီ မနေရကောင်းလားဆိုပြီး သွားဝေဖန်လို့ဆိုလား တကယ့်ကောင်။ နောက်ဆုံး တိုတိုပြောရရင် မန်းလေးသား လူပျိုကြီးတစ်ယောက်အိမ် ထပ်ပြောင်းတယ်။ ဟိုက ခပ်အေးအေးသမား၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်၊ ပြောချင်တာ ပြော၊ အရေးကို မလုပ်တဲ့ လူမျိုးဆိုတော့ အဆင်ပြေပြီး မြဲနေမယ် ဆိုပါတော့လေ။

ကျွန်တော့်ကိုတော့ မကြာမကြာ လာပြီး ဒုက္ခပေးမြဲ ပေးလျက်ပါပဲ။ ဂျွန်စတိုင်း ဘွတ်ခ်ဝတ္ထုထဲက လင်နီစမောလ်နဲ့ တူတဲ့ အချက်က၊ ပွဲတစ်ခုမယ် ကျွန်တော့်အသိဗမာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ခေါ် မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ဟာရောင် ဖက်တီးလာ၊ ဒါက မ ဘယ်သူကွ ဆိုတော့ ဟုတ်ဆိုပြီး ပြိုးဖြိုးဖြိုးနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တာ လက်ကို ပြန်မလွှတ်ဘူး။ တစ်ဖက်က အတင်းရုန်းနေတာတောင် အတင်းကိုင်ထားတယ်။ ဟဲ့ သောက်ကလေး ဆိုပြီး ဘေးကနေ နားရင်းဝင်အုပ် လွှတ်စမ်းဆိုမှ ဟီးဟီးဆိုပြီး ပြေးရော။ ကျွန်တော်က ဆဲတာပေါ့၊ အေဘေး ဘာကိစ္စ သူများလက်ကို အတင်းဆွဲထားတာတုံးဆိုတော့၊ မျက်လုံး မှေးမှေး ပိတ်သွားအောင် တဟီးဟီးရယ်ပြီး သိပ်ချောတဲ့ အမပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ ချစ်မိ သွားပြီ အစ်ကိုရာတဲ့။ ဒင့်မေကလွှား အဲ့ဒါ အိမ်ထောင်သည်ကွ၊ သူ့သမီးက မင်းနဲ့မှ အသက်တူ အရွယ်တူ၊ ယီးဟားတဲ့မှပဲလို့ ဆဲတော့ "ဟမ်" ဆိုပြီး မျက်နှာငယ်လေးနဲ့။ အဲ့လို ပေါချာချာရယ်။ တခြားဒုက္ခပေးချက်တွေလည်း မရေမတွက်နိုင်ပါပဲဗျာ။

ဗမာ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်က ဂေါ့ဖ်ရိုက်ဖို့ အဖော်ခေါ်လို့ ကျွန်တော် သွားမယ် ဆိုတော့ အတင်းလိုက်လာတယ်။ အပေါက်ဝမှာက ပါလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေပါ ဝင်ရိုက်မယ်ဆို ပိုက်ဆံပေးရတယ်ဗျ။ ဟဲ့ကောင် ဖက်တီး၊ မင်းရိုက်မှာလား ဆိုတော့ ဟင့်အင်းတဲ့။ ဒါနဲ့ ပိုက်ဆံမပေးဘူး။ အထဲလည်းရောက်ရော သူများတကာတွေ ရိုက်နေ တာ မြင်ပြီး အစ်ကို ကျွန်တော်ရိုက်ချင်တယ် လုပ်ကော။ ဟာရောင် မရဘူးဆိုတာကို ဂေါ့ဖ်တံကို အတင်းလာလုပြီး ကလေးဆိုးလို လုပ်၊ ဟိုဗမာဆရာဝန်ကြီးက မျက်နှာပျက်နေပြီ။ သူ့ကိုတော့ ဘာမှမပြောဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ငါ့ကောင် မင့်ချာတိတ်ကို နောက်မခေါ် ခဲ့ပါနဲ့ကွာ တဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ မျက်နှာတွေကို ပူလို့ရယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်သာ ဘွဲ့ရသွားတယ်၊ စာမေးပွဲတဖုန်းဖုန်းကျ၊ တစ်တန်း ၂နှစ် တက်နေတဲ့ ဖက်တီး။ "ကျောင်းသားဘဝနဲ့ပဲ ဝန်ကြီးချုပ်တွေသာ ပြောင်းပြောင်း သွားတယ်၊ မင်းကတော့ ကျောင်းတက်နေတုန်းပဲ၊ ကျူးဘားက ဖီဒယ်ကတ်စထရိုနဲ့ အမေရိကန် သမ္မတတွေလိုပေါ့ကွာ" လို့ ကျွန်တော်ပြောရင် တဟီးဟီးနဲ့ "အဲ့လူတွေက ဘာလုပ်တဲ့လူတွေလဲ အကို" ဆိုပြီး အူတူတူမျက်နှာပေး ပြန်ပေးတတ်သေးတယ်။

ဗြိတိန်အခြေစိုက် ဘလော့ဂါတစ်ယောက် သမိုင်းနွှယ်တဲ့ နိုင်ငံရေး တွေ ရေးရင်း ဒေါ်ဘယ်သူ ဝက်အူချောင်းဆိုတာ တစ်ချိန်က ဗကပတွေကို ဝက်အူချောင်း သွင်းရင်း ချမ်းသာလာတဲ့ တရုတ်မပါလို့ ရေးထားတာ ဘယ်ကတွေ့ပြီး ဖတ်မိတယ် မသိဘူး။ ဒေါတွေ ကန်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တယ်။

"အဲ့ဒီဘလော့ဂါ ကျွန်တော့် အဖွားကို စော်ကားတယ်၊ ဒီကောင် ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ အစ်ကိုသိတယ်မလား၊ သွားရိုက်မယ်ဗျာ" တဲ့။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကိုမေးတယ်။ ဗကပ ဆိုတာ မင်းက ဘာမှန်းသိလို့လား ဆိုတော့

“ဟင့်အင်း မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မကောင်းတဲ့ဟာတော့ ဖြစ်မယ်၊ လာဗျာ အဲ့ကောင့်ကို သွားရှာမယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော် သွားရိုက်ရအောင်၊ ရဲဖမ်းခံရရင် ကျွန်တော့်အဖေ လိုက်လာပြီး လာရွေးလိမ့်မယ်” တဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ တဟားဟား နဲ့ အူကို နာအောင် ရယ် နေရတာ။

ပြီးခဲ့တဲ့ နွေရာသီက ဖက်တီး အိမ်ပြန်မယ်ဆိုပြီး ပြောတယ်။ မပြန်ခင် အကို့ဆီ လာဦးမယ်တဲ့။ မျက်ခုံးက ခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ။ ဒါနဲ့ ပေါ်မလာပါဘူး။ သူ ဖုန်းခေါ်တယ်။ မအားတာနဲ့ ကိုယ်လည်း မကိုင်ဖြစ်ဘူး။ ပြန်လည်း မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နောက်တစ်နေ့ အလုပ်က အပြန်၊ ဘယ်တုန်းကမှ မကြည့်ဖူးတဲ့ ဗမာသတင်း ထိုင်ကြည့်မိတယ်။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်သွားဖွင့်ကြည့်မိလဲတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ သတင်းကြေညာနေတာက အင်္ဂလန်က ဗမာကျောင်းသားတစ်ယောက် လေယာဉ်နဲ့ ခရီးထွက်စဉ် ယိုးဒယားပေါ်လေယာဉ်အဖြတ် နလုံးရောဂါဖောက်လာလို့ချင်းမိုင်မှာလေယာဉ်ထိုးဆင်း လိုက်ရတယ်။ ဆေးရုံကို အမြန်ပို့သော်လည်း အသက်မမီလိုက်ပါတဲ့။ သတင်းမှာ ပြနေတဲ့ ခပ်ဝဝ ထွားထွား အလောင်းကို (မျက်နှာ မပြသော်ငြား) ကျွန်တော့်ချာတိတ် ဖက်တီး မှန်းသိလိုက်ရပြီ။ သတင်းကြေညာတဲ့လူ ဆက်ပြောတဲ့ သူ့နာမည်ကို ကြားလိုက်ရတော့ ဩော်.. အဖြစ်ဆိုးရလေခြင်းကွာလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သေသေချင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တီဗွီသတင်းမှာ မြင်နေရတယ်ဗျာ။

တစ်သက်လုံး ကျွန်တော့်ကို ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လို ဒုက္ခပေးသွားခဲ့တဲ့ ကောင် သေရှာပြီဆိုတော့လည်း ဟိုတွေးဒီတွေးပေါ့။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာလည်း ချီးတွေပဲ ရှိတဲ့ကောင်လို့ ဆဲတိုင်း ဟုတ်လားအစ်ကို အဟီးလို့ ပေါကြောင်ကြောင် ပြန်ပြောတတ်တဲ့ ကောင်။ “ကျွန်တော် ဒီဘဝကြီးနဲ့ မနေချင်ပါဘူးဗျာ၊ အကို့လို အရက်မူး ပြီး ဆဲတတ်ချင်တယ် (အရက်လည်း မသောက်တတ်ရှာဘူး)၊ စာတွေ ဖတ်တတ်ချင် တယ်၊ ရည်းစားလည်း ထားဖူးချင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းမှာတွေတိုင်း ရန်ရှာတာတဲ့ အင်္ဂလိပ် လမ်းသရဲလေးတွေကို အစ်ကို့လိုပြန်ဆဲပြီး ချဲလင့်ခေါ်ရဲတဲ့ လူ ဖြစ်ချင်တယ်၊ သူများတွေကိုလည်း ဒုက္ခမပေးတဲ့ကောင် ဖြစ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အလကားကောင်ပါဗျာ” လို့ တတ်သလောက် မှတ်သလောက်လေး တွေးတွေးဆဆ ပြောဖူးတဲ့ ညီလေးတစ်ယောက် သွားရှာပြီပေါ့ဗျာ။ သူသေရှာပြီဆိုတာ ကြားတော့ သူ ဒုက္ခပေးသွားတဲ့ လူတွေခမျာလည်း ဗမာတွေပိုပို ဝိုင်းစုဖွဲ့ပြီး ဆွမ်းလေးဘာလေး ကပ်ပေး ကြရှာပါတယ်။ သူ့ကြောင့် လင်မယားကွဲမလို ဖြစ်တဲ့ စုံတွဲကအစ ချက်ပြုတ်ပေးလို့။ သူ့ကို မောင်းထုတ်ခဲ့တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းကပ်၊ ဘုန်းကြီးကလည်း သံဝေဂတရားလေး ဘာလေးဟော၊ ဒီကောင့် မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ကောင်းကွက်လေးတွေ ပြောကြပေါ့လေ။

ကျွန်တော့်ဘော်ဒါ လင်နီစမောလ်(ခေါ်) ဖက်တီး၊ နောက်ဘဝမှာ ရည်းစားရ ပါစေဗျာ။ အဲ့ဒါက သူ့ဘဝမှာ အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒ ဆိုတာကိုး။

သွားကြားထဲက ထွက်လာတဲ့ အေးစက်တဲ့ လေသံ

ငယ်ငယ်ကကြိုက်ခဲ့တဲ့ ကလင့်ရဲ့ “နှောက်ထပ် အသပြာ အနည်းငယ်အတွက် “ဆိုတဲ့ အနောက်ပိုင်းသေနတ်ပစ်ကောင်းဘွိုင်ဇာတ်ကား ဇာတ်ဝင်တေးကို ဂစ်တာနဲ့ စမ်းလိုက် ချရေးလိုက် လုပ်လိုက်တာ တစ်နေကုန်ရော။ ခါးက နာကျင်သလိုလို ဖြစ်နေပေမယ့် တီးလိုက်ပြင်လိုက်နဲ့ သီချင်းက ရုပ်လုံးလေး ပေါ်လာတော့ လက်ခမောင်း ခတ်ချင်လာတယ်။ ဟယ်...ငါကား နားကော လက်ချောင်းများပါ မအိုသေးပါတကားပေါ့။ ဂစ်တာဆော့ခဲ့တဲ့ ငယ်ဘဝကို ပြန်ငေးကြည့်ပြန်တော့ ပဲပင်ပေါက်နုတ်စ်တွေကို မိတ္တူ ကူးတဲ့ခေတ် မဟုတ်တော့ လက်ရေးနဲ့ ကူးရေးခဲ့တာတွေ။

တစ်မြို့လုံးမှာ နုတ်စ်အပြည့်အစုံပါတဲ့ သီချင်းက စုစုပေါင်း ၁၀ ပုဒ်(ဒါတွေပဲ ပတ်ချာလည် တီးနေရတာ)။ တီးတဲ့ ဂစ်တာကကော အကောင်းထင်သလား။ ကလပ်စစ် ကယ်လ် ဂစ်တာဆိုလို့ မူးလို့တောင် ရှူစရာမရှိတဲ့ ဘဝမှာ သံကြိုးဂစ်တာမှာ (နိုင်လွန်ကြိုး တပ် ဂစ်တာဖြစ်လာအောင်)ငါးမျှားကြိုးတွေ တပ်ပြီး စမ်းလိုစမ်း၊ နှောင်တစ်ချိန် ကိုယ့် ဆရာတွေ ဖြစ်လာမယ့် ကလပ်စစ်ကယ်လ် ဆရာကြီးတွေဆီ စာတိုက်ကနေ စာတွေ ထည့် (ခုပြောင်ကြီးကို အကြံပေးနေတဲ့ ဘိုးတော်ကြီးတောင် ပါသေး၊ သူက ဖလာမင်ဂိုး ဂစ်တာကို အမေရိကားထိ သွားသင်လာတာဆိုလား)၊ ကလပ်စစ်ကယ်လ်ဂစ်တာ အစစ် တပတ်နွမ်းလေး ရလာတော့ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ပဲ ဖက်ထားလိုက်၊ ဟိုဟာဒီဟာလေး စမ်းလိုက်နဲ့ အရူးအမူးဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ။ ဖရန့်စစ္စကို တာရေးဂါး၊ ဖာနန်ဒိုဆော၊ ရီကာ့ဒို့စ် ဒီလာအယ်လ်ဟမ်ဘရာ၊ လီရှန်းဒါး၊ မက်ဂျစ်ဖလူ၊ လာပါလိုးမား၊ အာရမ်ဝွေး၊ ဆီမီးရား၊ ကဗတ်တီးနား... ကိုယ်မက်ခဲ့တဲ့ နတ်သမီးအိပ်မက်တွေ။

တစ်ရက်မှာ ၁၂ နာရီ ဒါမှမဟုတ် ၁၆ နာရီ ဂစ်တာ ကျင့်ခဲ့တယ်။ သေရင် နောက်ဘဝမှာ အွန်ဒါလူစီယာမြို့ကလေးမှာ လူဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ဖူးတယ်။ အကောင်းစား ဝိုင်အနီတွေ၊ ပေါင်တံလှလှ စပိန်မလေးတွေနဲ့ ကမ္ဘာ့အတော်ဆုံး ကလပ် စစ်ကယ်လ်ဂစ်တာသမားတွေ ရှိတယ် ဆိုတာကိုး။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့တယ်။ ကိုယ် ဂစ်တာမကိုင်တော့ပါ။ ကိုယ်လက်ချောင်းတွေဟာ မပျော့ပျောင်း ကိုယ့်နှလုံးသား တွေဟာ မနူးညံ့တော့ဘူး။ ကိုယ်နဲ့ ဂစ်တာတီးဖော်တီးဖက် ချာလီဟာဆေးထိုးအပ်တန်းလန်းနဲ့ သေခဲ့ပြီ။ ကိုယ်တီးသမျှ သီးချင်းတွေကို မျက်လုံးလေးမှေး ဆေးလိပ်လေးဖွာရင်း ဇိမ်နဲ့ နားထောင်တတ်သူ အကိုကြီး ဘရစ္စလီရွှေဘ သေရှာပြီ။ နီညိုရောင်

ကာလပ်စစ်ကယ်လ်ဂစ်တာတွေမြင်တိုင်း ကိုယ် သူတို့အကြောင်း ပြန်တွေးမိတတ်လာတယ်။

ဒီမနက် ပျင်းရိလွန်းနေတဲ့ကိုယ်၊ တလောဆီက လက်ဆောင်ရထားတဲ့ ဂစ်တာဆီ မတော်တဆ ကြည့်အမိမှာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူးလက်လှမ်းမိတယ်။ ဂန္ထဝင်ကလပ်စစ် သီချင်းတွေ တစ်ခုမှ မမှတ်မိတော့ပါလား။ ဘာတီးရမလဲ ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစား။ ကောင်းဘွိုင်ကားထဲက ဇာတ်ဝင်တေးတွေ လေချွန်ကြည့်မိတယ်။ ဖေ့စဘွတ်ခ်ပေါ်မှာ ဝါသနာတူ အကြိုက်တူ တွေ့ခဲ့ကြပြီး အပြင်မှာ မတွေ့ဖူးလိုက်ရတဲ့ ပရိုဂျူဆာနီတိုးကို သတိရလာတယ်။ လွမ်းစရာတွေ များရတဲ့အထဲ ယောက်ျားအချင်းချင်း ဆွေးကျန်ရစ်ခဲ့တာ အတော် ခံရခက်တဲ့ ဝေဒနာပဲ။ ဖေ့စဘွတ်ခ်ဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်တော့ ချစ်သူခင်သူ ဝါသနာတူ တွေနဲ့ ရှင်သန်နေထိုင်ခြင်း သက်သက်ပါ။ လူချင်းမမြင်ရတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ ဆဲဆို ရန်ဖြစ်တာတွေ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကိုယ်ဖျက်လိုက်ရတဲ့ အရင်ဖေ့စဘွတ်ခ်အကောင့် မှာတုန်းက ကိုယ့်ပရိုဖိုင်းပစ်ချာကို **The Good, the Bad and the Ugly** ဆိုတဲ့ အနောက်ပိုင်းက နာမည်ကျော် သေနတ်ပစ်တဲ့ ကောင်းဘွိုင်ဇာတ်ကားထဲက ဇာတ်လိုက် **Blondie/ the Man with No Name (Clint Eastwood)**ရဲ့

ဦးထုပ်ငိုက်ဆောင်း စောင်းကြမ်းပတ် ဆေးပြင်းလိပ်ခဲထားတဲ့ ခပ်မိုက်မိုက်ပုံလေး ပြောင်းပြီး မကြာဘူး၊ ပရိုဂျူဆာနီတိုး ဆိုတဲ့ အကောင့်က အဒ်လာရော။ ရယ်ရဟာတစ်ခုက သူ့ပရိုဖိုင်ပစ်ချာဗျ။ ခုနင်က ပြောတဲ့ ဇာတ်ကားထဲက Tuco/the Ugly (Eli Wallach) ဆိုတဲ့ ဗီလိန်ပုံကြီးနဲ့။ ဟော့ကောင် Blondie ဆိုပြီး ကောမန့်လာပေးရော။ ကိုယ်ကလည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုသိပ်ပြီး ပြန်နောက်တာပေါ့။

“ဒီမယ် Tuco ၊ လောကမှာ လူ ၂ မျိုးရှိတယ့် သူ့ငယ်ချင်း၊ လူသေမြှုပ်တဲ့ ကျင်းတူးတဲ့ကောင်နဲ့ ကျည်ဖြည့်ထားတဲ့ သေနတ်ကို ကိုင်ထားတဲ့ ကောင်။ ခ ငါ့လက် ထဲမှာ ကျည်ဖြည့်ထားတဲ့ သေနတ် ရှိတယ် … ”ဘာညာဆိုပြီး ဇာတ်ကားထဲက ဒိုင်ယာ လော့ဂ်တွေနဲ့ ပြန်နောက်ပြောင်။ သူကလည်း အားကျမခံ လောကမှာ လူနှစ်မျိုးရှိတယ် သူငယ်ချင်း၊ လည်ပင်းမှာ ကြိုးကွင်းတန်းလန်းနဲ့ ကောင်နဲ့ အဲ့ဒီကြိုးကို ဖြတ်ပေးရတဲ့ ကောင်… အစရှိသဖြင့် အားကျမခံ ကောမန့်ရေးပြီး နောက်ပြောင်ပြီး သကာလ အတော် ခင်မင်သွားကြတယ် ဆိုပါတော့။

ကိုယ်နဲ့သူ အပါအဝင် ဖေ့စဘွတ်ခ်ပေါ်တင် ခင်မင်မိတဲ့ လူလေးငါးယောက် ဟာ အသက်အရွယ် မတိမ်းမယိမ်းတွေ။ ဖတ်တဲ့စာအုပ်တွေ၊ ကြိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တွေ၊ ဖြတ်သန်းရတဲ့ ခေတ်တွေက အစ အတူတူတွေဆိုတော့ အပြင်မှာ မမြင်ဖူးပဲ ချစ်ခင် နေကြရတာပေါ့။

အရင်ဖေ့စဘွတ်ခ်အကောင့်ဟောင်း ဖျက်လိုက်ပြီး အဆက်သွယ် ခဏပြတ် သွား ခဲ့ပေမယ့် မနေနိုင်ပါဘူး။ အကောင့်အသစ် ဖွင့်ပြီးတာနဲ့ သူတို့တွေကို ချက်ချင်းလိုက် ရှာပြီး အက်ဖ်၊ အရင်လို ပေါက်ကရလေးတွေ ပြောကြ နောက်ကြ ပြောင်ကြနဲ့ ပျော်နေကြ တာပါပဲ။ ထူးဆန်းတာက သူတို့တွေကို အကောင့်သစ်နဲ့ ပြန်အက်ဒ်ပြီးကိုယ်ဟာ ဘယ်သူ ပါလို့ ပြောစရာမလိုပဲ အလိုလိုသိနေကြတာဗျ။ ကိုယ်စတေးတပ်စ် တစ်ခုခု ရေးတင်လိုက် တာနဲ့ ဝင်အာလူးဖုတ် ဟိုပြောဒီပြော မင်းဘယ်သူမှန်း သိပါတယ်ကွာပေါ့။

ကိုယ်တို့တတွေဟာ IRA က ရှောင်ဒီလွန်ကို ချစ်တဲ့ကောင်တွေ။ မီသွန်းနဲ့ အမီတာဘဂျမ်း ပါတဲ့ ကုလားကားတွေနဲ့ လူဖြစ်လာရတဲ့ကောင်တွေ။ မအေးပွင့် မြင့်မြင့် စန်း လမ်း ၃၀ ဇာတ်ကားထဲက ခင်သီတာထွန်းရဲ့ မို့ ၃ လုံးကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးသူတွေ ဖြစ်တယ်။ နေမကောင်းဖြစ်နေတယ် ကြားတော့ ကိုယ်သူ့ကို နောက်ဆုံးပြောခဲ့တဲ့ စကား က “ဦးကျော် တောင့်ထား၊ ကျွန်တော်တို့ အပြင်မှာ တွေ့ပြီး စကားတွေအများကြီး ပြောဖို့ ကျန်သေးတယ်”၊

ဒါပေမယ့် ချက်ဘောက်စ်ထဲက ကိုယ့်စာတွေကို သူဖတ်သွားနိုင်ဟန် မတူပါ ဘူးလေ။ ခေတ်ပညာတတ် လူမိုက်တွေ ပိုးရှားလွန်းတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲ ကိုယ်တို့တတွေကို ပရိုဂျူဆာနီတိုး စွန့်ခွာသွားခဲ့တယ်။ ကိုယ်ဟာ သူ့ကို အပြင်မှာ မမြင်ဖူးပေမယ့် ချစ်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါက ကိုယ်ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ စာတစ်ပုဒ်လိုပဲ။ ဘဒ္ဒကမ္ဘာကြီးဟာ အမှုန်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်း ထားတယ်။ တစ်စုံတရာဟာ ပျောက်ကွယ်သွားတိုင်း အမှုန်တွေအဖြစ် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်း ခြင်းသက်သက်ပဲ။ ပရိုဂျူဆာ နီတိုး … ဟုတ်လား။ သူခလောလောဆယ် ဒီမှာ မရှိဘူး၊ အမှုန်တွေအဖြစ် ဖွဲ့စည်းသွားပြီ။

ကိုယ့်ကို အပြင်မှာ အရက်အတူသောက်ဖို့ ချိန်းထားတာ ကတိမတည်သွား ဘူး။ အဲ့ဒီအကြောင်း တွေးမိပြီးတဲ့နောက် ကိုယ်ဂစ်တာကို အိတ်ထဲက ထုတ်တယ်။ ကွန်ပျူတာထဲက နောက်ထပ် အသပြာအနည်းငယ်အတွက် ကောင်းဘွိုင်ဇာတ်ကားကို ဖွင့်တယ်။ ဂစ်တာကို စမ်းတယ်။ ကပေါက်တိကပေါက်ချာတွေဖြစ်တယ်။ နှုတ်စ်ချရေးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ တစ်နေကုန်သွားတယ်။ ခုတီးရတာ နည်းနည်းအဆင်ပြေလာပြီ။ ကိုယ် ဟာ စောင်ကြမ်းပတ်၊ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုက်ထားတဲ့ ကြွစောင်းစောင်း၊ နွားကျောင်းသား ဖြစ်တယ်။ ခါးကြားမှာ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်နဲ့ ဟာမိနစ်ကာ တစ်လက်ကို ဘယ်ညာ ထိုးထားတဲ့ကောင်။ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားတယ်။ သွားကြားထဲက ထွက်ကျ လာတဲ့ အေးစက်စက် လေသံနဲ့ ကိုယ်ပြောမယ်။

“မသာအခေါင်း သုံးလုံး အသင့်ပြင်ထားလိုက်တော့”

အမှောင်ထဲ ဝေးရင်း

ကိုကြောင်က ကိုယ့်ကို ပြောတယ်၊ "ငါနေမကောင်းဘူးကွာ" တဲ့။ တစ်ခါက ကိုယ်ဇာတိပြန်တော့ ကိုယ့်ဦးလေးအငယ်ဆုံးက ပိန်လှီနေတဲ့ ကိုယ်လုံးလေးနဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ခွေခေါက်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာလို့ အဲ့လိုပြောလာတယ်။

ကိုယ့်အမေရဲ့ မောင် အငယ်ဆုံးဆိုတော့ကာ ကိုယ်နဲ့တူဝရီးပေမယ့် ညီအကိုလို ဖြစ်ခဲ့ကြတာဆိုတော့ သူ့အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းတွေပါ ကိုယ်သိခဲ့လေတော့ စိတ်မြန် လွန်းတဲ့ ကိုယ်ဟာ ချက်ချင်းမေးခွန်းတွေ ထုတ်ပါလေရော။

လေးကြောင် ဘာဖြစ်တာလဲ ညာဖြစ်တာလဲ မေးတော့ ဖျားလိုက်ပျောက်လိုက် ပြန်ဖျားလိုက်နဲ့ လတွေ ချီနေပြီတဲ့။ ဝမ်း ခဏခဏလျှောတယ်။ ပါးစပ်ဟာ ဆိုတော့ မျက်နှာ ငယ်လေးနဲ့ ဟပြတယ်။ မက်ခရုတွေ ...။ ဂုတ်နားကို လျှောက်စမ်းတော့ အကျိတ်ကလေး တွေ။ ကိုယ်သက်ပြင်းချတယ်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ အဲ့လိုလက္ခဏာတွေနဲ့ ကိုယ့်လက်ပေါ်သေသေသွားတာ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ရှိပြီမဟုတ်လား။

တစ်ခုခုဆို ချက်ချင်းထလုပ်တတ်တဲ့ ကိုယ်ဟာ သူ့ကို ကိုင်း... ထကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်းဗျာဆိုပြီး ခေါ်သွားတယ်။ နယ်စည်းမခြားဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်မြင်တော့ သူက ဟာရောင် ... လို့ ပြောပြီး ပေကတ်ကုတ်နု့။ ကိုယ် သူ့ကို ပိတ်ပေါက်ရော။ ဟေ့လူ ကိုကြောင် ... ခင်ဗျားဘာလုပ်ဖူးလဲ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ဖူးလဲ သိနေတာပဲ။ ခင်ဗျား ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား လာလိုက်ခဲ့ ဆိုပြီး ခေါ်သွားတယ်။

တကယ်တော့ သူဟာ အင်မတန်အေးပြီး ပြိုးတို့တို့နဲ့ ဘဝမှာ ဘာအပြစ်မှ လုပ်ဖူးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုပဲ၊ ကိုယ်ကလေးဘဝ လူမှန်းသိတတ်စမှာ ဘွားအိမ် က အပျိုကြီးမမနဲ့ ရည်စားဖြစ်၊ နောက်တော့ ဘာရွယ်လို့မသိပဲ ကွဲ၊ စိတ်က ပျော့ညံ့လွန်းလေတော့ကာ ဆယ်တန်းကျ၊ နံပါတ်ဖိုးသုံး ဆေးမှုနဲ့ ထောင်ကျ၊ ထောင်က ထွက်တော့ ဆေးပြွန်သုံး၊ သံသရာတွေ လည်နေရောက အဝေးတစ်နေရာကို ခဏပို့ထားရင်း အိမ် ထောင်ကျတယ်။ အသက်က သုံးဆယ်ကျော် ရောက်နေပြီ။ မိန်းမကို ချစ်လွန်းတော့ကာ မမိုက်တော့ပဲ အပြင်းအထန် ကြိုးစားရုန်းကန်ရင်း ငွေရေးကြေးရေး ချောင်လည်လာ၊ ချစ်စရာ

သမီးလေးတစ်ယောက် ရ၊ ဘဝတည်ငြိမ်လာမှ ခုလိုတွေ ဖြစ်လာတာကတော့ ကံတရားပေါ့လေ။

ကိုယ်တို့မြို့မှာ မူးယစ်ဆေး ဘယ်လောက်ပေါခဲ့၊ ပေါနေဆဲလဲ ဆိုတော့ကာ နယ်စည်းမခြားမှာ အေအာမီ ဆေးတွေ အလကား ပေးတဲ့ မြို့နယ်တွေထဲ ပါတယ် သွေးစစ်ပြီးတော့ ကိုယ့်ဦးလေးနဲ့ကိုယ် တိတ်တဆိတ် ပြန်လာကြရင်း ဗိုက်ဆာတယ် ကွာ ဆိုလို့ တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ ခေါက်ဆွဲဝင်စားကြရော။

သွေးစစ်တဲ့ အဖြေက နက်ဖြန်မနက် ဆယ့်တစ်နာရီ သိရမယ်တဲ့။ ကိုကြောင့် မျက်နှာက သွေးမရှိတော့ဘူး၊ ကြောက်လန့်နေတယ်။ ကိုယ်သူ့ကို ပြောတယ် သက်တွာရှင်း သွားတာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်လည်း ဆေးသောက်ရင် သက်တမ်းစေ့ နေလို့ရပါတယ် ဆိုနေ၊ မဟုတ်လည်း တအိံနွေးနွေးမဖြစ်တော့ဘူး။ ဘာကြောက်လဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျား နည်းတူ ငယ်ငယ်က ဆေးထိုးအပ်တွေ ကိုင်ပြီး မိုက်ခဲ့ဖူးတော့ သုံးလေးခေါက် စစ်ကြည့် လိုက်တယ်။ နက်ဂတစ်ဗ်ဗျာ။ ဒါပဲလေ။ ခင်ဗျားယောကျ်ားပဲ ကြောက် သလားဗျာ။ သူ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ထဲ စိုက်ကြည့်နေရင်း ဘာပြောတယ်ထင်သလဲ။ မင့်မှာ

ငါ့လို သမီးလေးမရှိဘူး ဖိုးသက်တဲ့။

ကိုယ်တွေခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ်အဲ့ဒါကို ထည့်မတွက်မိပဲ သူ့ကို ပြောချင် ရာတွေ စွတ်ပြောမိခဲ့တာ ချက်ချင်း နောင်တရသွားတယ်။ သူ့လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဖမ်းညှစ်လိုက်ရင်း နက်ဖြန် အဖြေသိရမယ်ဗျာ။ ဘာမှန်းမသိ၊ ဘာမှမကုလိုက်ရပဲ သေမှာစိုးလို့ သမီးလေးအတွက် ပူမနေနဲ့၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတယ် ဟုတ်ပလား လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

နောက်ထပ် ငါးနာရီလောက်အကြာမှာ ခေါက်ဆွဲဆိုင် အတူတူထိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုကြောင် တစ်ခုခုဖြစ်လို့ဆိုပြီး ညမိုးချုပ် အရက်ဆိုင်ထိုင်နေတဲ့ ကိုယ့်ကို အိမ်က လာခေါ် လို့ ပြေးရတယ်။

အိမ်ရောက်သွားတော့ သူ့အဝတ်အစားတွေ လဲနေတယ်။ ဘာဖြစ်တာတုံး ဆိုတော့ ငါဆေးရုံတက်ချင်တယ်၊ အသက်ရှူတာ လေသိပ်မဝသလိုကြီးကွာတဲ့။ သဘောဗျာ ဆိုပြီး လိုအပ်တာလေးတွေ ကားပေါ်တင် သူ့ကို ကိုယ်ဆေးရုံကြီး ခေါ်သွားတယ်။ ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး။ အောက်ဆီဂျင် တပ်ပေးထားတယ်။ အသည်းအသန်ကြီး ဘာမှဖြစ်နေတာမဟုတ်တော့ သီးသန့်အခန်းလေးတစ်ခု ယူပြီး သူဖာသာ ခုတင်ပေါ်

အောက်ဆီဂျင်ပိုက်လေးနဲ့ လှဲနေတာပါပဲ။ ကိုယ်ကတော့ နံဘေးမှာ စာအုပ်ထိုင်ဖတ်နေလိုက်တယ်။ သူ့သက်ပြင်း တဟင်းဟင်းချသံကလွဲပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ရယ်။ ညသန်းခေါင်ကျော်လောက် ရောက်တော့ အောက်ဆီဂျင်ပိုက်ကို ဖြုတ်ဖြုတ် ကြည့်နေတယ်။ လေ သိပ်မရသလိုကြီးကွာ တဲ့။ အသက်ကို ရှူမရဘူးတဲ့။ အဲ့လို ပြောပြီးတာနဲ့ ငါဝမ်းတအားသွားချင်လာတယ်

ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး၊ လုပ်ဦးလို့ ပြောလာ တယ်။ အဲ့ဒီမှာ ကိုယ်နည်းနည်းလန့်လာပြီ။

အိုးနဲ့ ဝမ်းတည်ပေးတော့ အမည်းတွေ သွားတယ်။ ကိုယ်သိလိုက်ပြီ။ ကိုယ့် လက်ပေါ်သေဖူးတဲ့ လူတွေဟာ ဝမ်းသွားလေ့ရှိပြီး မကြာခင် အသက်ပါတော့တာပဲ။

ဝမ်းသွားပြီး ခုတင်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ “အသက်ရှူလို့ မရတော့ဘူး သမီးလေး... ဖေဖေ အသက်ရှူလို့မရတော့ဘူး သမီးရေ” လို့ အော်ရင်းရုန်းကန်နေပြီ။

ကိုယ် အတင်းချုပ်ထားရင်း သူ့ကို အော်ခေါ်နေတယ်ဆိုတာ သူသိတဲ့ပုံ မပေါ် တော့ဘူး။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ဆရာဝန်နဲ့ နာ့စ်တွေ အခန်းထဲ ရောက်လာတော့ ကိုယ်ဆေးရုံစင်္ကြံထွက်လာပြီး စီးကရက်ဖွာရင်း အမှောင်ထု ထဲကို ဗလာမျက်လုံးတွေနဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်။

သူသေသွားတာ ကိုယ့်အပြစ်မကင်းဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိနေတယ်။ နေ့လယ်ကမှ အကောင်းကြီး၊ ချက်ချင်းသေစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ကိုယ်သူ့ကို အတင်း ခေါ်သွားခဲ့မိတာ မှားသွားပြီပေါ့။ သွေးစစ်ချက် အဖြေကို မစောင့်သွားတော့ဘူးပေါ့။ သေခါနီးတောင် အမေရေလို့ မအော်ဘူးရယ်။ သမီးလေး ဖေဖေ အသက်ရှူလို့ မရတော့ ဘူးတဲ့လား။

အလောင်းကို အိမ်ပြန်သယ်ဖို့ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ လိုက်လာတဲ့အထိ ဆေးရုံစင်္ကြံမှာရပ် စီးကရက် တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် ဖွာ၊ အမှောင်ထဲကို ငေးရင်း တုံဏှာ ဘာဝေ။

ဂွတ်ဘိုင် ချာလီ

ချာလီ သေပြီ တဲ့။ တစ်နေ့က သတင်းကြားတယ်။ မနေ့ကလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ် မယ်။ ကျွန်တော် အတိအကျ မသိပါ။

ကမျူးရဲ့ “အပြင်လူ” ဝတ္ထု၊ အဖွင့်စာကြောင်းတွေကို တုပြီး ရေးလိုက်တာ။ အဲ့ဒီ ဝတ္ထုကို ချာလီနဲ့ ကျွန်တော် အရူးအမူးကြိုက်ခဲ့ကြတာ သတိရလို့။

ချာလီကတော့ တကယ်သေရှာပြီဗျာ။ ကျွန်တော် မအံ့သြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြားကြားချင်းတော့ ကျွန်တော် သောက်နေတဲ့ကော်ဖီ တွေ အေးစက်ပျစ်ခဲသွားသလိုပဲ။

ခပ်တွေတွေ ငေးရင်း လူသေရင် ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ငါ့သူငယ်ချင်း ခုဆို သိလောက်ပြီလို့ တွေးနေမိတယ်။ ကျွန်တော် မျက်ရည်လည်း မကျမိ ပါဘူး။ စီးကရက်မီးခိုးမွှန်လို့ မျက်ရည် နည်းနည်း ဝဲသွားတာရယ်၊ ကော်ဖီသောက်တာ များလို့ လက်ချောင်းတွေ တုန်ယင်နေတာလောက်ပဲ။

ဖဲကြိုးလေးတွေ ကြဲချထားသလို လိမ်ကောက်နေတဲ့ လမ်းကလေးတွေရှိတဲ့ မြို့ကလေးထဲ ကျွန်တော်ရယ် ချာလီရယ် အေးစက်စက် ဆောင်းအိုညတွေမှာ အတူတူ ရီဝေဝေစွာနဲ့ ဝေခါးနေတဲ့ အလွမ်းတွေကို မော်ဝင့်နေတဲ့လက်ချောင်းတွေ အားကိုးနဲ့ ဂစ်တာ ကြိုးတွေကို ကုတ်တွယ်တီးခတ်ရင်း ခုခံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်။

ဟာရီကိန်းတံဆိပ် အောက်လမ်းမီးအိမ်အိုကြီးရဲ့ ဝါကျင့်ကျင့် မီးရောင်အောက် က ခနော်ခနဲ့ အရက်ဆိုင်လေးရဲ့ ရှေ့ကွက်လပ်မှာ နှင်းကျသံတွေ တဖျောက်ဖျောက် ကြားထဲ မခင်သစ်ကို လွမ်းဆွတ်လွန်းလို့ ရောဘတ်ဖရော့စ်ရဲ့ ကဗျာတွေကို ကျွန်တော်ရွတ်တော့ ဆွေးရိရိ ငေးကြည့်ရင်း နားထောင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်း။

ခဲပတ်စက္ကူကို မီးအပူပေးလို့ ထွက်လာတဲ့ အငွေ့တွေ၊ ခပ်ပျစ်ပျစ် ခပ်ချွဲချွဲ အရည်တွေ၊ ဆေးထိုးအပ်တွေက ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေကို လျှော့လျှော့သွားစေ တဲ့အခါတိုင်း …

မသီတာအတွက် တစ်ခွက် ရောဝတီမြစ်ကြီးအတွက် တစ်ခွက်

ပြန်မလာနိုင်တော့တဲ့ ဘော်ဒါအတွက် တစ်ခွက် ဆိုပြီး ချာလီနဲ့ ကျွန်တော် အရက်ခွက်တွေကို ကိုင်မြှောက်ပြီး ဆုတောင်းရင်း သောက်ခဲ့ဖူးတာပေါ့။ ခု၊ ကျွန်တော်သောက်မယ့် တတိယခွက်တိုင်းက ချာလီအတွက်ဖြစ်ရပြီ။

အေးစက်တောင့်တင်းနေတဲ့ ချာလီရဲ့ ဆေးထိုးအပ်တန်းလန်းနဲ့ ရုပ်ကလပ်ကို လူတွေ က ရှာတွေ့ခဲ့ကြသတဲ့လေ။ လက်မောင်းမှာ လက်တင်အမေရိက တော်လှန်ရေး သမား သေနတ်ကိုင်ဆရာဝန်ရဲ့ ရုပ်ပုံလှလှကို မင်ကြောင်ထိုးထားတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ချာလီ။ သူ့အခန်းလေးထဲမှာ ခြေချစရာ နေရာမရှိအောင် ပြည့်နှက်နေတဲ့ စာအုပ်ပုံ ကြီးထဲက အသိတရားလေးတစ်ခုတောင် ချာလီ ရမသွားခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲလို့ ကျွန်တော် တွေးနေမိတယ်။ အဲ့ဒီ ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲ ခုန်ချသွားရင် လေထီးမပွင့်ပဲ အသက်ဆုံးရတယ်လို့ ကျွန်တော် အခါခါပြောလျှက်နဲ့ဗျာ။

ငါသေရင် ငါ့အသုဘမှာ ငါ့အလောင်းမြေကျတဲ့အခါ မင့်စပိန်ဂစ်တာအိုလေး နဲ့ Lagrima (မျက်ရည်တစ်စက်)ဆိုတဲ့ သီချင်းလေး တီးပေးပါ ဆိုတဲ့ ချာလီ၊ မိုင်ပေါင်း များစွာ အဝေးမှာ ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချွန်းကြီးတွေ၊ ဓားမြှောင်တွေပါတဲ့ ငယ်ငယ် က လမ်းပေါ်ရန်ပွဲတွေမှာ စိုးရိမ်တကြီး ကာကွယ်ပေးတတ်ပြီး ပါးပြင်ပေါ်မှာ သေရာပါ အမာရွတ်ကြီးနဲ့ ချာလီကို သေခြင်းတရားက ခေါ်သွားပြီ။ ကျွန်တော် မကာကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ လူ့ဘဝသက်တမ်း တစ်ဝက်မရောက်ခင်လေးမှာ ချာလီ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။

တောမြို့လေးရဲ့ ရော့ခ်စတား၊ ဝီစကီကြိုက်ပြီး ဝံပုလွေလာဆင်လို နေထိုင်သွားတဲ့ ချာလီ၊ အရူးအမူး တွယ်တာရတဲ့ မိန်းမရဲ့ဥပက္ခာကို သေတဲ့အထိ ရင်ဘတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်လေး သိမ်းဆည်းလို့ ။ ကျွန်တော် နာနာကျင်ကျင်ပဲ ပြုံးနေမိတယ်။

သွားတော့ ငါ့ကောင်ရေ…

ဖြူစင်တဲ့ စိတ်နှလုံးရှိတဲ့ သူငယ်ချင်း…

ကျွန်တော်တီးတဲ့ စပိန်ဂစ်တာကို နှစ်သက်တဲ့ကောင်…

စပိန်ဂစ်တာရဲ့ နတ်ဘုရားလို့ တင်စားခံရတဲ့ ဆရာကြီး Andre’ Segovia မွေးဖွားခဲ့တဲ့ Andalusia ဆိုတဲ့ မြို့ကလေးမှာ လူသွားဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေမယ်။ ဒဏ္ဍာရီဆန်တဲ့ အဲဒီမြို့ကလေးထဲမှာ မင်းကြိုက်တဲ့ ဖလာမန်ကို ကတဲ့ ပေါင်တံလှလှ နဲ့ စပိန်မ ချောချောလေးတွေ၊ ဝိုင်အနီ အကောင်းစားတွေ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဆွေးမြေ့ဆုံး သံစဉ်တွေ တီးခတ်နိုင်တဲ့ စပိန်ဂစ်တာသမားတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါမင့်ကို ပြောဖူးပါတယ်။ သေချာတာကတော့ မင့်ကို သတ်သွားတဲ့ မူးယစ်ဆေးတွေ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။

ဝိုင်မြို့လေးမှာ ဒန်တီခြုံဖူးခဲ့တဲ့ စောင်ကို လက်နဲ့ထိမိခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက် အကြောင်း

ဒီမနက်မှာ ကိုယ်ဟာ ယောင်ချာချာနဲ့ မြေနီကုန်းဖက် ရောက်သွားတယ်။ ကိုယ့်စပိန်ဂစ်တာ ကြိုးတက်ခံ မြှင့်နေတာကို ပြင်တယ်။ အဆင်ပြေသွားတာနဲ့ ဂစ်တာ လွယ်လို့ ဗကပ လက်ဟောင်း အဘိုးကြီးတွေနဲ့ ချိန်းလိုက်တယ်။ ကိုယ်ရောက်သွားတော ထင်မှတ်မထားတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံရော။

စန္ဒရားသိမ်းမောင်၊ မြို့မသိမ်းမောင်။ ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့ သင်္ကြန်မိုးဓာတ်ရှင်ထဲ က စန္ဒရားငြိမ်းမောင်ပေါ့ဗျာ။ ကိုယ်တို့အခေါ်လေးလေးသိမ်းပေါ့။ ကိုယ် သူနဲ့မတွေ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ သူ ကိုယ့်ကိုမှတ်မိတော့ အင်မတန် ဝမ်းသာရတယ်။ မင့်ကို ငါမမြင်တာ ၁၀ နှစ်လောက်တောင် ရှိပလားပဲ။ ဘယ်ရောက်သွားတာတုံး တဲ့။ ခြေသလုံး အိမ်တိုင်ပေါ့ လေးလေးသိမ်းရာလို့ ပြန်ပြောရင်း စန္ဒရားနှိပ်တဲ့ သူ့လက်ချောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိတယ်။ ဟိုတစ်ခါက တာမွေက သူ့တိုက်ခန်းလေးထဲ ကိုယ့်ကို စိတ်လို လက်ရ ချိုင်ကော့ဖ်စကီးတွေ၊ ဘာ့ခ်တွေ၊ ရှူပန်တွေ တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် တီးပြဖူးတာ ဓာတ်ကြောင်းပြန်ရင်း ကိုယ်ပျော်နေမိတယ်။

သင်္ကြန်မိုး ဓာတ်ကားရိုက်တဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးက လူရှေ့မှာ လေးလေး စန္ဒရား တီးပြပါ ဆိုတာကို ရိုးမို့ မင့်ကို တီးပြရမှာလားလို့ ဘုတောတဲ့ လူကြီးက ကိုယ့်ကို ချစ်တယ် ဆိုတာ ဘယ်လောက်ကျေနပ်စရာ ကောင်းသလဲဗျာ။ လေးလေးတီးတဲ့ “ပြည်တော်ဝင်” ကို တစ်ခေါက်လောက် နားထောင်ချင်သေးတယ်ဗျာလို့ ပြောတော့ စန္ဒရားမရှိတော့ဘူး ကွာလို့ ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။

ခု လှိုင်သာယာမှာ ငါ့မွေးစားသားနဲ့ နေသကွ။ ဟိုပရိုက်ဗိတ်ကျောင်းက စန္ဒရား နည်းပြအလုပ် ပြုတ်တာကြာပေါ့။ အစိုးရက မင်းတို့ကျောင်းက အလံနီတွေ အလုပ်ခန့် တယ် ဟုတ်လားလို့ ခြိမ်းခြောက်တော့ ငါ့ကို ထုတ်လိုက်လေသတည်းပေါ့ ကွာတဲ့။ ငါ့မှာ စန္ဒရား နေရာမရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ မန်းလေးပြန်ပို့လိုက်တယ်ကွာ တဲ့။

မြို့မငြိမ်းအကြောင်း၊ ပေါ်ဦးသက်အကြောင်း၊ ခင်မောင်ရင်အကြောင်း၊ သူ ဂီတက္ကသိုလ် သွားတက်ခဲ့တဲ့ ဂျာမနီက ဝိုင်မာမြို့ကလေးအကြောင်း၊

အဲဒီဝိုင်မာမြို့ကလေး မှာ ကမ္ဘာကျော် အကြောင်း၊ ကဗျာဆရာကြီး ဒန်တီ ခြိုခဲ့ဖူးတဲ့ စောင်ကို သူ့လက်နဲ့ တို့ထိခဲ့ဖူးတဲ့ စားတန်းဦးသန့်အကြောင်း၊ ဆိသန်းမောင်ဆိုတဲ့ မန်းလေးက သူဌေးကြီးသူ့အမေရိကန်ခွေးတွေကို ရှေ့သွားတပ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ဂီတသမား သူဟာ မလက္ကာ ရေလက်ကြား လှိုင်းလေးတွေကြားမှာ မှောင်ခိုကူးခဲ့ဖူးကြောင်း၊ နာရီအနည်းငယ် ကြာအောင် သူကိုယ့်ကို ပြောပြနေခဲ့တယ်။ ည ၇ နာရီကျော်တော့ ငါ့မွေးစားသားလေး ထမင်းဆာနေတော့မယ်ကွာလို့ ပြောရင်း ကိုယ့်ကို နှုတ်ဆက်တယ်။

သူ့လွယ်အိတ်လေးထဲက နုတ်စ်စာရွက်တွေ တွေ့တော့ “ဒါ မဟာဂီတလေ၊ ငါမသေခင် ရေးသွားဦးမယ်၊ စန္ဒရား မတီးဖြစ်ပေမယ့်ပေါ့လေ” လို့ ပြုံးရင်းပြောတယ်။ သူဟာ နားအတော်လေးနေပေမယ့် ဘေထိုဗင်ဟာ ဆင်ဖိုနီ ၉ ကို ရေးတုန်းက နား လုံး၀ ကန်းနေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ကိုယ် တက္ကဆီငှားပေးဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူက ငြင်းတယ်။ ဒီကားခက ငါ့သား ထမင်း ၃ ရက်စားလို့ရတာ မင်းသိမှာပါကွာတဲ့။ သူ့အကြောင်း သိနေတဲ့ ကိုယ်က လေး အတင်း ငှားမပေးတော့ဘူး။

ဘတ်စ်ကားပေါ် ဖျတ်ခနဲ ခုန်တက်သွားတဲ့ အသက် ၇၀ အရွယ် ပိန်ပိန်ပါးပါး အဖိုးအိုကို ကိုယ်ငေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ နောက်နောင် ကိုယ်တို့ ထပ်ဆုံနိုင်ပါ့မလား မသေချာတော့ဘူး။ ကိုယ်ငိုင်တွေ ငေးမောရင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။ ဗမာပြည်က ကျိန်စာ သင့်နေတာပါ။ လိုက်ပ်ဇစ်တက္ကသိုလ်မှာ ဂီတကျမ်းတစ်စောင် ပြုစုခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာအဆင့်မီ ဂီတပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့နေဝင်ချိန်ဟာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလွန်းတယ်။

မဂ္ဂဇင်ပါပီ

တစ်ခါတလေမှာ ဘဝဆိုတာ မဂ္ဂဇင်ဂေါ်ကီ ဆန်းလွန်းပြန်ရော။ ဂေါ်ကီဝတ္ထု တိုလေး တစ်ပုဒ်၊ အသေအချာတော့ ကိုယ်မမှတ်မိပါဘူး။ အဲ့လို ခပ်ဆင်ဆင်လေး ကိုယ် ကြုံဖူးခဲ့တာကိုး။

ကိုယ့်အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပေါ့ အဲ့ဒီတုန်းက။ ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်က ဆံပင် ရှည်တွေဟာ စေးထန်းထန်း။ ရေမချိုးရတာ ဘယ်နှစ်ရက်လဲ ကိုယ် မမှတ်မိတော့ဘူး။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဖလိုင်းအိုဗာတွေအောက်က မှောင်ရိပ်တွေမှာ အိပ်၊ ဘူတာရုံတွေမှာ ရောင်းတဲ့ တစ်မတ်တန် ပတ်ဖိကလေးတွေ စား၊ အိမ်သာထဲက လက်ဆေးတဲ့ ပိုက်ခေါင်းက ရေကို ဗူးထဲထည့်သောက်၊ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ၊ ခြေဦး တည့်ရာ လျှောက်ရင်း ကူကယ်ရာမဲ့နေတဲ့ ချာတိတ်လေးပေါ့။ အားငယ်ထိတ်လန့်နေတဲ့ ကျီးကန်းပေါက်စလေးတစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဒဏ်ရာအနာတရနဲ့ မာန်တင်းထားတဲ့ ကားယိုးတီး ဝံပုလွေပေါက်စကလေး။ ပါရာလေဗာ ဘူတာနားကို တစ်ည ရောက်သွား တယ်။ ဆာလောင်လွန်းတဲ့ ဝမ်းဗိုက်၊ ခေါင်းထဲက မူးရိပ်ရိပ်၊ ရေမချိုးရတာကြာလို့ နံ့ချိနေ မှု၊ အစရှိတာတွေရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုက ပြင်းထန်လွန်းတာမို့ ဝံပုလွေလာဆင်ယောင်ဆောင် ထားတဲ့ ကောင်ကလေး ကိုယ်ဟာ လှိုင်းရင်းစီးတီးရှေ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဖင်ချထိုင်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ မျက်လုံး စုံမှိတ်ထားလိုက်တယ်။ အတွေးအိမ်ထဲမှာ ကိုယ့်အဘွား မယ်မယ်ခင့်ရဲ့ "သား ... ဘွား ထမင်းပွဲပြင်ထားပြီ၊ ရေသွားချိုးချေ" ဆိုတာတွေ ကြားယောင်ပြီး ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်ချင်လာတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ကိုယ် သူနဲ့ စတွေ့တာပါပဲ။ ဗမာရုပ် မပေါက်တဲ့ ကိုယ့်ကို ဗမာမှန်း သူ ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတယ် မဆိုသာ ဘူး။ မောင်လေး . . ဗမာမဟုတ်လား ဆိုတဲ့ ကရုဏာအပြည့်နဲ့ မေးခွန်းလေ။ ကိုယ့် ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြနိုင်တော့တယ်။ သွေးထဲမယ် သကြားဓာတ် မရှိတော့တာမို့ ချာချာလည် မူးနေပြီ။

နောက်တော့ ကိုယ်ဘာတွေ ဆက်ပြောမိမှန်း မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဆံပင်အတို ကုတ်ဝဲနဲ့ အဲ့ဒီအမျိုးသမီး ကိုယ့်လက်မောင်းကို ဆွဲထူပြီး ခေါ်သွားတာပဲ။ ဓာတ်တိုင် နှစ်တိုင်လောက် အကွာက တိုက်အိုကြီးရဲ့ ပထမထပ်ကို ရောက်တယ်။ တုဆတ်ဆတ် တန်နေတဲ့ လက်ချောင်းတွေနဲ့ သူပြင်ကျွေးတဲ့ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေကို အားရ ပါးရ နယ်ဖတ်ပြီး ကိုယ်စားခဲ့တယ်။ ထမင်းစားပြီးတော့ ရေတစ်ဖန်ခွက် မော့၊ ရေချိုးခန်းဝင်၊ ရေကို စိတ်ပြေနပြေ ဝအောင် ချိုးတယ်။ အဝတ်ပိုတစ်စုံ လဲပြီးတော့ သူ့အိပ်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ

ကိုယ်လှဲအိပ်ရင်း မျက်နှာကျက်က မီးလုံးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးမောနေခဲ့တယ်။ ခဏနေတော့ မီးဖိုခန်းထဲ ဆေးကြောသန့်စင်တာ ပြီးလို့ အိပ်ခန်းထဲ သူမ ပြန်ရောက်လာတယ်။

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် စကားစမြည် နည်းနည်းပြောတယ်။ သူ့နာမည်က တောင်ဇလပ် တဲ့။ သူ့တိုင်းရင်းသူနာမည်။ ကိုယ်မမှတ်မိတော့ပါ။ အဓိပ္ပာယ်က တောင် ဇလပ်ပန်း ဆိုတာပဲ အမှတ်ရတော့တယ်။ ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ မမေးဘူး၊ ကိုယ်ကကော သူဘာဆိုတာ မမေးဘူး။ သူအဆက်မပြတ် ပြောခဲ့တာက ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ မောင်လေးရာ ဆိုတာချည့်ပဲ။

နောက်တော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ ကိုယ် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ထွက်ပြေးလွတ် မြောက်တဲ့ အကြောင်းတွေ အိမ်မက်တွေမက်ရာက အိတင်းတင်းကြွတ်ပြီး မျက်ရည် လည်ရွဲနဲ့ ကြောက်လန့်တကြား ကိုယ် လန့်လန့်နိုးလာတိုင်း၊ ကိုယ့်နံဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ် မယ် ဘေးချင်းယှဉ် လှဲအိပ်ပြီး ကိုယ့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ပွေ့ဖက်ထားရင်း “မောင် လေး ... မကြောက်နဲ့နော် . • အမ ဒီမယ်” တဲ့။ အဲ့လိုချော့မော့ရင်း ပြန်သိပ်လို့ ခဏခဏ ပြန်ပြန်အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရတယ်။

ဇာတ်လမ်းက ဒါပါပဲ။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ သူ မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ်လည်း ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ဖို့ သူ့အခန်းလေးကို စွန့်ခွာခဲ့တယ်။ နောက်နောင်လည်း သွားမရှာဖြစ်တော့ပါ ဘူး။ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့အထိ သူမကို ကိုယ်သတိရနေမိတယ်။

တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တိတိ အကြာမှာ၊ ကိုယ် အဲ့ဒီတိုက်အိုကြီးရှေ့မှာ ပြန်သွားရပ် စီးကရက်ဖွာ၊ ဆံပင်အတိုကုတ်ဝဲနဲ့ ကရုဏာသက်နေတဲ့ အပြုံးမျိုး ပြုံးတတ်တဲ့ မျက်နှာ ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကို မျက်လုံးထဲ ပြန်မြင်ယောင်ရင်း “ခင်ဗျား ဒီလောကကြီးထဲ ရှိသေးရင် တစ်ခါလောက်ဖြစ်ဖြစ် မြင်ချင်စမ်းရဲ့ဗျာ” လို့ ရေရွတ်ရင်း မျက်ရည်ဝဲခဲ့ဖူးတာပေါ့။

အစမှာ ဂေါ်ကီ ဘာညာဆိုပြီး ကိုယ်ရေးခဲ့တာက သူ့ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်၊ ကိုယ် ခေါင်းစဉ်မမှတ်မိ...။

ဘဝတစ်ကွေ့မယ် ငတ်မွတ်ဆာလောင်ချမ်းတုန်နေတဲ့ ဂေါ်ကီဟာ လွန်းတင်ထားတဲ့ (မှောက်ထားတဲ့)လှေကလေးအောက်မယ်၊ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နဲ့ ပူးပူးကပ်ကပ် ပွေ့ဖက်ထားရင်း တစ်ညတာကို ဖြတ်သန်းဖူးတဲ့အကြောင်း ရေးဖူးခဲ့တာကိုး။

မောင်ပါပီ သင်္ဘောမှောက်ခဲ့စဉ်က

888 ဖဲထုပ်ကို အင်မတန်ကြိုက်သော မောင်ပါပီ သင်္ဘောမထွက်ခင် အောက် ဆင်း၍ ငွေတံဆိပ်ဖဲထုပ် အရှာကောင်းသဖြင့် သင်္ဘောကမ်းက ခွာနေစဉ်မှ သင်္ဘောဆိပ် သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆလင်ဖြစ်သူအား မြစ်ကမ်းပါးပေါ်မှ လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ အသားကုန် ကုန်းအော်လေရာ ကမ်းမှ ခွာနှင့်ပြီးဖြစ်သော သင်္ဘောသည် ကမ်းပါးသို့ ဦးထိုးကပ်လာပေးသဖြင့် လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ခရီးသည်များအား ပိုးပြလိုက်သေး သည်။ ငါကား ဗိုအိုင်ပီဆိုသည့် မျက်နှာပေးမျိုး။

သို့သော် အနီး ဗီအိုင်ပီတစ်ယောက် တရုတ်ပြည်ဖြစ် ၃ ထပ် သင်္ဘော အပေါ်ဆုံးထပ် အိပ်ခန်းသို့ တက်သွားသောအခါ မိမိအခန်းမှ အထုပ်အပိုးများအား ရွှေ့ပြောင်းနေ သည့် သူငယ်ချင်းများအား မြင်ရလျှင် ဒေါကန်လာပြီ။ မောင်ပါပီအခန်းက မြစ်ကြောင်း အတိုင်း စုန်ဆင်းသော သင်္ဘော၏ ညာဖက်အခြမ်း နေမထိုးသော အခန်း ဖြစ်သဖြင့် ဘယ်ဖက်ခြမ်းအခန်းမှ ဗိုလ်မှူးကတော်နှင့် ကလေး ၃ ယောက်နှင့် လှယ်ပေးရမည်ဟု အလုခံရခြင်းပေတည်း။

ဤတွင် ထုံးစံအတိုင်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ရွှေပန်းကန် မောင်ပါပီ ဂူးဝါးလုပ်ကာ ပြဿနာရှာတော့သည်။

“ငါရိုးမ စစ်တပ်ကဆိုပြီး အနိုင်လာကျင့်နေတာ၊ ရီးမှ မဖယ်ပေးဘူး ငါ့အထုပ်တွေ ချလိုက်စမ်း။ မအေဘေး မင်းတို့ကောင်တွေလည်း ဇကို မရှိဘူး၊ ဒါသင်္ဘောကွ၊စစ်တပ်မဟုတ်ဘူး၊ မတရား လာမလုပ်နဲ့ ခေါင်းငုံ့မခံဘူး၊ ဟော့ သင်္ဘောဆူကာနီ ဦးဘိုနီ

ဘယ်မှာတုံး၊ ခေါ်စမ်းကွာ ခုရှင်းမယ်၊ လေးဘိုနီ လေးဘိုနီ လာပါဦးဗျို့” ဟု အော်ဟစ်

နေရာမှ လက်မောင်းကို လူတစ်ယောက်လာဆွဲ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုယ်ဝန်နေ့စေ့လစေ့နှင့် ဖြူဖြူချောချော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူမပတ်ချာလည်တွင် ဘုစုခရုလေး ၃ ယောက်မျှ ပါသေးသည်။ တောင်းပန်သလိုလိုအကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ရင်း “စစ်တပ်က ဆိုပြီး ဗိုလ်ကတော်ဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်တာ

မဟုတ်ရပါဘူး မောင်လေးရယ်၊ အကူအညီတောင်းလို့ မောင်လေးသူငယ်ချင်းတွေကရှုပါတယ် မမ ဆိုလို့ပါ မောင်လေး စိတ်မဆိုးပါနဲ့” ဟု တောင်းပန်လေရာရှုမှန်းမသိတော့ချေ။

ဆူကာနီ ဦးဘိုနီတစ်ယောက် ဘယ်အချိန်က ရောက်လာမှန်းမသိပဲ ဟဲ့ကောင် မအေဘေး မင်းတို့ ကျောင်းသားတွေ အခန်းတံခါးပိတ် အဲကွန်းဖွင့်ပြီး ဖဲရိုက်တော့မယ့်ဥစ္စာ နေပူတော့ ရိုးပြုသလား၊ ဒီမယ် ကလေးတွေနဲ့မှ မင့်အခန်းငါပေးလိုက်တာ၊ ငါ နားရင်း အုပ်လိုက်ရဟာ ဝင်ပြောမှ အရှက်ပြေ ဟီးခနဲ ရယ်၍ ရပါတယ် ရပါတယ် ဟု လျှောချလိုက် ရလေသည်။

ပစ္စည်းများ ရွှေ့ပြောင်းရှင်း အဆိုပါ ဗိုလ်ကတော် မမ၏ ချစ်စရာကလေးများ အား ပန်းသီးစက္ကူပုံးထဲမှ ပန်းသီးတစ်လုံးစီ နှိုက်ကာ ကမ်းပေးရင်း ကိုရီးကို အာဘွားပေး စမ်းဟု ချော့မြူခဲ့လိုက်သေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် နေပူသော အခြမ်းဖက် ရောက်သွားက အခန်းတံခါးကိုပိတ် အဲကွန်း ဖွင့် ပုလင်းဖွင့်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် တစ်ချပ်မှောက် ပညာပိုင်ကြလေသတည်း။ ဘယ်မြို့ ဆိပ်ကမ်းကပ်၍ ဘာဖြစ်နေနေ ထွက်ပင်မကြည့်သည့်အထိ ဝိုင်းကောင်းခဲ့ကြပြီး ညနေ စောင်းသော် တချို့ကား ကျောင်းတက်ရမည့်မြို့မရောက်သေး လမ်းတစ်ဝက်တွင် ပါသမျှ ပိုက်ဆံ ပြောင်ကာ ဖဲမိုးလုံသည့်အဆင့်သို့ ရောက်ကုန်လေပြီး တစ်ချပ်မှောက်ဆရာ မောင်ပါပီအား ညစာဝယ်ကျွေးရန် ဖားနေသည့်ဘဝ ရောက်သူက ရောက်၊ လက်ပတ် နာရီ ပေါင်၊ သဘောပေါ်တင်လာသည့် စက်ဘီး ဆိုင်ကယ် ပေါင်သူ ပေါင် ဖြစ်ကုန်ကြလေပြီ။

ညအတန်ငယ် မိုးချုပ်သော် ၅ စီးရှင် ပါပီ(ဆိုင်ကယ် ၂ စီး၊ စက်ဘီး ၃ စီး ရထားသည်) ဗိုက်ဆာလာသဖြင့် ဖဲဝိုင်းမှထ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားရန် အချိန်ကြည့်သည်။ လက်ပတ်နာရီ ပေါင်ထားသည့် ကျောင်းသားများကား မခံချိမခံသာ ဖြစ်ကုန်သည်။ အပေါင်ခံထားသော လက်ပတ်နာရီများကို မောင်ပါပီ ပတ်ထားသည်မှာ ခြေချင်းဝတ် ဟိုဖက် ဒီဖက်။ ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပလ္လင်ခွေရင်း ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ မှန်းစမ်းဟု ခဏ ခဏရွတ်ကာ ခြေထောက်ကို မြှောက်ရင်း နာရီကြည့်ပြသည်မှာ အတော်ယုတ်မာ ကမ်း လွန်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းအပြင်မှာ တံခါးကို တဒိန်းဒိန်းထုသဖြင့် ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ လေထဲ မိုးထဲတွင် ဘော်ဒါတစ်ကောင် စိုရွှဲ၍ ဝင်လာပြီး လေနီကြမ်းလာနေတယ်ဟ၊ အောက်ဆုံးနဲ့ ဒုတိယအထပ်က လူတွေ ရေတွေရွှဲကုန်ပြီ။ ထမင်းဆိုင်လည်း သိမ်းကုန်ပြီ၊ ခု သဘောဆက်မခုတ်ပဲ ကမ်းကပ်ပြီး ခိုတော့မယ် ပြောတယ်ဟု သတင်းပေးလာရာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ရေထမချိုးတော့ပဲ ရမ်တစ်ပက် ထပ်နှက်ကာ ပန်းသီးတစ်လုံးကို တဂျွတ်ဂျွတ်ကိုက်ရင်း ဖဲဆက်ရိုက်လေသည်။

ဖဲတစ်လက်မျှသာ ရိုက်ရသေးသည်၊ အုန်းခနဲ အသံတစ်ချက် မြည်ဟည်းကာ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိ ကမ္ဘာကြီးချာချာလည်သလို ဖြစ်သွားရာ

ငါသောက်တာအတော်များ များသွားသလား ခုတင်အောက်ကို ပြုတ်ကျတယ်ထင်ပါရဲ့ဟု တွေးမိသော်ငြား မိမိရောက် နေသည့် နေရာမှာ အခန်းထဲရှိ အိမ်သာတံခါးချပ်ပေါ်ဖြစ်နေပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်ရာ ကျန်ဘော်ဒါများမှာလည်း ကုစင့်ကလျား ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရလျှင် သဘောမှောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း အလိုလို သဘောပေါက်သွားလေသည်။

အိပ်ခန်းတံခါးသည်ကား မိုးပေါ် ရောက်လျက်၊ လူများအခန်းများ ကပြောင်း ကပြန်များ ဖြစ်ပြီးလျှင် ကယ်ပါယူပါဟူသည့် လူ ၆၀၀ ခန့် ဆူညံအော်ဟစ်သံများဖြင့် ပွက်လောရိုက်သံများ ကမ္ဘာပျက်မတတ်တည်း။

သဘောကား ကမ်းကပ်ရန် ကြိုးစားစဉ် မြစ်ပြင်ကို ကန့်လန့်ခံသကဲ့သို့အဖြစ် လေနီအတိုး၊ တုံးလုံးလှဲကျခဲ့ကြောင်း ရိပ်မိလေပြီ။ သံခုတင်များပေါ်သို့ တွယ်ကပ်ရင်း မိုးပေါ်ရောက်နေသည့် အိပ်ခန်းတံခါးကို အတင်းတွန်းဖွင့်ရာ ပွင့်သွားသဖြင့် တစ်ယောက် နာမည် တစ်ယောက် တကြော်ကြော်အော်ရင်း အတွင်းတွယ်တက်ရန် ကြိုးစားကြရာ လူ ၆ ယောက်မျှ အပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်ကို သဘောစက် ရပ်မသွားသေးသဖြင့် မီးချောင်းများ ထိန်ထိန်ငြီးနေသည့် အလင်းရောင်အောက်တွင် မြင်နေရသည်။

နောက်ဆုံးကျန်သော အောက်ဆုံးအိမ်သာ တံခါးပေါ်ရှိ မောင်ပါပီ တွယ်တက် ရန် ကြိုးအစား၊ ကယ်ပါ ကယ်ပါ … ဟူသည့် အော်သံကို ခြေထောက်အောက်နားတဝိုက် ကြားရ၍ ငုံ့အကြည့်တွင် တစ်ဖက်အခြမ်း အခန်းဝက လေဝင်ပေါက်ဆီမှ လက်ချောင်း များ ထိုးထွက်လာသည်ကို တွေ့သဖြင့် ကျန်းကုက္ကုဖြင့် သံကုလားထိုင်ကို "မ" ကာ လေဝင် ပေါက် သံဆန်ခါများကို ရိုက်ချိုးဖွင့်လိုက်ရာ ရေစိုရွှဲနေသော လူတစ်ယောက် လေဝင် ပေါက်မှ ထိုးထွက်လာသည်။ အပေါ်ရောက်နှင့်နေပြီးသော ဘော်ဒါတစ်ယောက်ကား ပြန်တွယ်ဆင်းလာကာ အဆိုပါ လေဝင်ပေါက်မှ ထိုးထွက်လာသည့် သေလုမျောပါး မွန်းနေသည့် လူကို အပေါ်သို့ တွန်းတင်သည်။ တစ်ဖက်ခြမ်းအခန်းကား ရေအပြည့်နီးပါး ဖြစ်နေရာ လေဝင်ပေါက်မှ တစ်ဖက်ခန်းရေထဲသို့ အတင်းဆင်းကာ ကျန်နေသေးသည့် လူကို လိုက်စမ်းရန် ကြိုးစားနေသည့် မောင်ပါပီအား အပေါ်မှ ဘော်ဒါများက ဟရောင် ဟရောင် ရေတွေ တက်လာပြီ၊ တော်တော့ဟု ဝိုင်း အော်နေကြသည်။ ဤတွင် ဆံပင်ရှည် တစ်ခု ကိုင်မိ၍ ဆွဲတင်လိုက်ရာ မိန်းမတစ်ယောက်၊ သတိကား မလစ်သေး။ ဂူးဝါးအော် ဟစ်ရင်း ရေမွန်းလျက် ပါလာသည်။ ခုတင် ၂ လုံး၊ လူ ၂ ယောက်ပါသော အခန်းဖြစ်ရာ လူကုန်ပြီဟု ယူဆ၍ အဆိုပါ မိန်းမကိုပါ ဆွဲတင်ကာ မောင်ပါပီ အပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။

ရေများကားတစ်ဖက်အခန်းမှတစ်ဆင့် ဒီဖက်အခန်းထဲသို့ အတင်းတိုးဝင်စ ပြုလာသဖြင့် အသက်လုကာ တွယ်တက်လာခဲ့ရသည်။

မနက် ရောင်နီလာသော် အနီးအနားရွာများမှ လှေများဖြင့်

လာရောက်ကယ် တင်မှုကြောင့် ဝါးနှစ်ရိုက်မျှအကွာက ကမ်းပါးပေါ်သို့ ရောက်သွားကာ သေကံမရောက်ခဲ့ သည့် ဖဲသမားကျောင်းသားအုပ်စု အလယ်တွင် အတွင်းခံဘောင်းဘီ စီတီလေးဖြင့် မှိုင်တွေနေသော မောင်ပါပီအား ဝိုင်းကြည့်ကာ မင့်အောက်ပိုင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟု ဝိုင်းမေးကြသဖြင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီထဲ လက်နှိုက်၍ ပတ်ပတ်လည် ဖင်ကြား၊ တင်ပါး နောက်၊ ပေါင်ခွဆုံများကြား ထည့်ထားသော ပိုက်ဆံအထုပ်များကို ယူပြလိုက်လေရာ အဘေး နောက်ဆုံးကျန်ခဲ့တာ ပိုက်ဆံတွေ လိုက်ကောက် သေချာစီနေသေးတာကိုး ဟု ဆိုရင်း ပြန်ပေးဟု တောင်းရာ၊ ရီးမို့ ပေးရမှာလား၊ မင်းတို့ပိုက်ဆံတွေ ရေထဲ သွားရှာ၊ ဒါ ငါ့ဟာတွေဟု ပြန်ဖြေရင်း တဟားဟား ရယ်နေသော မောင်ပါပီကို လူအများက ဝိုင်းကြည့်နေကြလေတော့သည်။

ရေထဲတွင် တဝက်နှစ်မြုပ်နေသော သင်္ဘောညာဖက်ခြမ်း ရေအောက်ရောက် သွားသော အိပ်ခန်းထဲမှ ခရီးသည်များကား တစ်ယောက်မျှ အသက်မရှင်ရှာပါ။ မိုလ် ကတော် မမနှင့် သူမ၏ ချစ်စရာကလေးများကို မျက်စိထဲ ပြန်မြင်ကာ သူတို့သာ အခန်း လာမလဲလျှင် သေမည့်သူများကား မောင်ပါပီတို့ ဖဲသမားများမဟုတ်လော။

မောင်ပါပီတို့ ကယ်ထုတ်လာခဲ့သော ယောက်ျားနှင့် မိန်းမကား မင်္ဂလာဆောင် ပြီးစသတို့သားနှင့် သတို့သမီး၏အမေ။ သတို့သမီးကား အခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သတဲ့။ ကမ်းပေါ်ရောက်မှ ကျွန်တော့်မိန်းမ ကျန်ခဲ့တယ်ဟုဆိုကာ သတို့သား လျှောက်ပြေးနေ သဖြင့် အတင်းလိုက်ဖမ်းခဲ့ရသည်။

ဤကား သေကံ မပါလာသော တစ်ချပ်မှောက် ဖဲသမား အားနက်စ်ပါပီဝေး သင်္ဘောမှောက်ခဲ့စဉ်က အဖြစ်အပျက်တည်း။

၅၆၉၆

တလောဆီက အနာဂတ်တွင် လူနှင့် စက်ရုပ် ချစ်တင်းနှောနိုင်တော့မည် ဟူသော သတင်းတစ်ခု ဖတ်ရသည့်တွင် မောင်ပါပီတစ်ယောက် တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံး နှစ်ကို ကွက်ခနဲ ပြေးမြင်မိသည်။

ငင်းမှတ်ချက်ချသူ ဘယ်တက္ကသိုလ်က ဒေါက်တာ ဘယ်သူဘာညာ ဆိုသည်ကား မောင်ပါပီဆရာအရင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးချေတကား။ တိတိကျကျပြောရလျှင် မောင်ပါပီတို့ ဌာနမှူးပင်။ ကာပီတန် အမေရိက ဇာတ်လိုက်ကဲ့သို့ တောင့်တင်းသော ဘော်ဒီ ပိုင်ဆိုင်ပြီး အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် နုပျိုသော ဆရာဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ လွမ်းတသသ ဖြစ်ရလေသည်။ ဤတွင် နောက်ကြောင်းပြန်ရလေသော အောက်ပါအတိုင်း တည်း။

နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းဖွင့်စ ဒုတိယရက်တွင် လက်ချာသီရှေတာထဲ၌ ဌာနမှ ပရောဂျက်တစ်ခု မောင်ပါပီတင်ရမည်၊ မပြီးလျှင် ဘွဲ့မရ၊ ဟိုက ဒီက ကူးချလာလျှင်အသေချာ စစ်ဆေး၍ အကျပေးမည်။ မိမိ ပရောဂျက်အား စာလုံးရေတစ်သောင်းခွဲ အနည်းဆုံး ပါသောစာတမ်းနှင့် တွဲ၍တင်ရမည်။ ထို့နောက် ဆလိုက်ရိုးဖြင့် ရှေ့က ကျောင်းသားများ ၏ ပရောဂျက်နမူနာများအား ၁၅ မိနစ်ခန့် ထိုးပြသည်။ ကျွတ်စီကျွတ်စီ ဖြစ်နေသော ရာဂဏန်းကျော်သည့် ကျောင်းသားများ မေးခွန်းထုတ်သည်။ ပရောဂျက်ခေါင်းစဉ် မပေး ဘူးလား။ ဆရာများမှ ပြန်ဖြေသည်။ မိမိဖာသာ လုပ်ချင်သည့်ဟာကို ရှာ၍ ပရိုပိုဇယ် လာတင်ပါ။ သင့်တော်လျှင် အတည်ပြုမည်။ ခေါင်းစဉ်ရှာချိန် ၃ ပတ်ပေးမည်။ အချိန်မီ ပရိုပိုဇယ် လာမတင်သောကျောင်းသား(စာမေးပွဲသာ ဖြေခွင့်ရပြီး ပရောဂျက်လုပ်ခွင့်မရ သဖြင့်)တစ်နှစ် ပိုတက်ရမည်။

ဟယ် ဒင့်မေတွေ ကလွှားပါလေရော့လား ဟူသည့် မျက်နှာပေးဖြင့် ကျောင်းသားများ အချင်းချင်း တွတ်ထိုးနေချိန်တွင် ဆရာများကား ထောင်ဝါဒါများ မျက်နှာပေးဖြင့် စာသင်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နောက်ဆုံးနှစ်သို့ တိုက်ရိုက်လာဂျိုင်းသည့် ပြည်ကြီးတရုတ်နှင့် စင်ကာပူတရုတ် ကျောင်းသားများကား (ဆရာတွေ ဘာပြောသွားမှန်း သေချာနားလည်ဟန် မတူပဲ) ကျိုးကြည့် ကြောင်ကြည့် ဖြစ်နေချိန်တွင် တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်က စတက်ခဲ့သည့် စိန်ယာကျောင်းသား မောင်ပါပီကား ငါတို့က ဝါရင့်နေပါပြီဟူသည့် မျက်နှာပေးမျိုးဖြင့် ကုလားဖြူ အတန်းဖော်များ ခြီရံလျက်

တက္ကသိုလ်အရက်ဆိုင် (မွယုံမရှိနဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ အရက်ဆိုင် ဖွင့်ထားပေးတာ)သို့ ဒိုးကာ ဆောင်းဦးရာသီကို ကာကွယ်ရန် မနက်စောစော ရပ်ရှင်း ဘီအီး ၂ ခွက်မျှ ပြေးနှိပ်လေသည်။

၂ ပတ် ကျော်လာသော်ငြား ဘာခေါင်းစဉ်မျှ ရှာမရ။ စာကြည့်တိုက်မှ ငှားလာသော စာအုပ်ထူထူ အုပ် ၃၀ ခန့်ကို ဖတ်ရင်း ခေါင်းသာ ချာချာလည်သည်၊ ဘာမှအရာမထင်။ မောင်ပါပီ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

မြင်မြင်လေရာ အတန်းဖော်များကား ဝမ်းချုပ်နေသည့် ရုပ်များသာတည်း။ မောင်ပါပီကား နှာဖူးပေါ်လက်တင်၍ စဉ်းစားရင်း ပိုးနေမိသည်။ ငါက ဆင်ခြေပြောင်ကြီး အမျိုးကျမှ တစ်ခုနေပါရောလား။ ကျွဲလို နွားလို ဘဝကို ရုန်းခဲ့ရတယ်။ ဒီဘွဲ့လေး ရချင်လွန်း လို့ ရောက်လိုက်တဲ့ ဒုက္ခတွေ။ နောက်ဆုံးတော့ ... အေးလေကွယ် ငါမှ ဉာဏ်မမီတဲ့ အရာကို နှစ် ၃၀ လောက် ရုန်းခဲ့တာကိုးကွယ်။ ရှိစေတော့၊ ပရောဂျက် ပရိုပိုဇယ်တောင် မတင်နိုင်တော့ဘူး ဟွ ဟ။ ဒုတိယနှစ်မှာ စာမေးပွဲကျလို့ တီတားပေါ်က ခုန်ချသွားတဲ့ ကုလားလေးကို သတိရ။ အေး ... မင်းတော့ ဒီဒုက္ခတွေ မကြုံလိုက်ရဘူး ကုလားလေးရာ။ မင်းကတော့ တမလွန်မှာ ပျော်ပြီပေါ့။ မင်းရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ မာယာတွေ ဟယ် ... ဒါရဇာနေဝင်းရဲ့ ဒိုင်တွေ။ ၃ ပတ် ပြည့်ရန် ၃ ရက်မျှ အလိုတွင် ကျောင်းထမင်း ဆိုင်၌ နေ့လယ်စာစားရန် ဌာနမှူး ကာပိတန်အမေရိကတစ်ယောက်တည်း သတင်းစာ ဖတ်ရင်း ဝါးတီးဆွဲနေသည်ကို မြင်ရလျှင် အာလူးကြော်နှင့် ငါးတစ်ရုပ် အမြန်မှာကာ ဆရာ့စားပွဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟိုင်း”

“ဘာတုံးပြဿနာကောင်”

သူကိုယ့်ကို နာမည်ပေးထားတာ troublemaker တဲ့။ ပထမနှစ် အစတည်းက သူ့လက်ချာချိန်တွေမယ် ပေါက်ကရ၊ ကတ်သီးကတ်သတ်တွေ မေးလွန်းလို့။ ဒါပေမယ့် စုတ်တီးစုတ်ပြတ် အနွေးထည်အနွမ်းလေးနဲ့ အိပ်ရေး ဘယ်တော့မှ မဝတဲ့ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်နေတဲ့ ကိုယ့်ကို ကရုဏာသက်ပုံရပါတယ်။ ကိုယ် အတန်းပျက်တဲ့ အခါတိုင်း ဝမ်နှင့်လုပ်လေ့ရှိတာကိုး။ အရက်ဆိုင်တွေ ဘာတွေလည်း တူတူထိုင်ဖူးတဲ့ အထိ ရင်းနှီးတယ်။

“ဆရာ ကျွန်တော့်ပရောဂျက်ခေါင်းစဉ် ခုထိ မရသေးဘူး သိလား...”

“ဒါဆို နောက်တစ်နှစ် ထပ်နေပေါ့ကွာ”(သတင်းစာဖတ်ရင်း ခပ်အေးအေးပဲပြန်ဖြေနေတာ)

“ဟာဗ်”

မောင်ပါပီကား အကြံအိုက်လေပြီ။ အာလူးကြော်နှင့် ငါးကြော်ကို စိတ်မပါ လက်မပါ ဝါးနေရင်း ကျောင်းထမင်းဆိုင် အပေါ်ထပ်မှ လှမ်းမြင်နေရတာ အဝေးက သင်္ဘောကျင်းကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးနေမိလေသည်။

“ဆရာ”

“ဟရောင် ဘာတုံးကွ”

“ကျွန်တော်ကြားဖူးတာ အဟုတ်လား”

“ဆရာငယ်ငယ်က ဟိုးသင်္ဘောကျင်းမှာ ဝရိန်ဆော်တဲ့ အလုပ်သမားလေးဆို” သလင်းစာဖတ်နေရာကနေ မောင်ပါပီဖက် လှည့်လာတယ်။ ခပ်တည်တည်နဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ မေးဆတ်ပြတယ် ဆက်ပြောပါဦးပေါ့။

“လက်တွေ့ခန်းထဲက စက်တွေကိုင်တဲ့အဘိုးကြီးဂျွန် ပြောပြဖူးတာ… ဆရာက အဲ့လို အလုပ်သမားလေး ဘဝကနေ ညကျောင်းလေးတက်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်တစ် ဖက်နဲ့ ရုန်းကန်ရင်း ပီအိတ်ချ်ဒီတွေ ၂ ခုလောက် ရခဲ့တာဆိုလား”

(ပြုံးတုံ့တုံ့ လုပ်နေတယ်)

“ကျွန်တော်လည်း အသက် ၂၀ မှာ ပညာမတတ် ဘာမတတ် သင်္ဘောကျင်း ထဲမှာ ဝရိန်ဆော်တဲ့ ကောင် ဗျ။ ဘီလပ်မယ် ဝရိန်ဆော်တဲ့ကောင် ဘွဲ့ရဖို့မလွယ်ပေမယ့် ကြိုးစားရင်၊ စိတ်အားထက်သန်ရင် ဖြစ်နိုင်ဦးမယ်။ ကျွန်တော့်လို အာရှက ဆင်းရဲတဲ့ တိုင်းပြည်က ဝရိန်ဆော်တဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဘီလပ်က ဘွဲ့လာယူဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲတောင် မလွယ်ဘူးရယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ရူးကို ရူးခဲ့တာဆရာ…”

အနီကဲ့သို့ အစချီပြီး သကာလ မောင်ပါပီ၏ ကျွန်တော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း အား ပုံတိုပတ်စလေးများ ပြောသလို သို့တည်းမဟုတ် ပုလဲလုံးရွဲလုံးကလေးများ သီကုံး သကဲ့သို့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် သနားစဖွယ် ရယ်ရွှင်စဖွယ် အာလူးဖုတ်လေသတည်း။ အဆုံး သတ်သော်

“ခုတော့လည်း နောက်ဆုံးအဆင့် ရောက်မှ ကျွန်တော် ဘွဲ့မရတော့ဘူးထင်ပါ နဲ့ ဆရာရယ်”

နှင့် ပိတ်သိမ်းလိုက်လေရာ ကာပီတန်အမေရိကန်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော ဉာနမှူးကား အဝေးက သင်္ဘောကျင်းကို ငေးကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ငယ်စဉ်က မိခင်အိုကြီးနှင့် ညီလေး ညီမလေးများကို ရှာဖွေကျွေးမွေးရန် ဝရိန်ဆော်သည့် အလုပ်သမားပေါက်စလေး ဘဝဖြင့် ရုန်းခဲ့ရသည်များကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း ဆွေးနေသလား မပြောတတ်ချေ။

ထို့နောက် ဆရာဖြစ်သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ထမင်းစားပွဲမှ ထသည်။ မောင်ပါပုံအား အသေချာမကြည့်ပဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ရေရွတ်သည်။

၅၆၉၆

၅၆၉၆

၅၆၉၆

ထိုသို့ ရေရွတ်ရင်း နှုတ်မဆက်ပဲ ထထွက်သွားလေသည်။

၂ မိနစ် မျှ တွေတွေကြီးငေးရင်း ကျန်နေခဲ့သော မောင်ပါပီတစ်ယောက် တစ်စုံတရာကို သဘောပေါက်ကာရုတ်တရက်ထ၍ စာကြည့်တိုက်သို့ ပြေးလေပြီ။ ၅၆၉၆ ကား စာအုပ်တစ်အုပ်၏ ကုတ်နံပါတ် ဖြစ်ရမည်။ အတိတ်စိမ်းပေးခြင်း မဟုတ်လော။ စာအုပ်ကို ရှာတွေ့သော် ဝမ်းသာအားရ အိမ်ပြန်သည်။

ပေါင်မုန့်နှင့် ကာဖီကိုသာ မှီဝဲကာ ၄၈ နာရီမျှ မအိပ်မနေ အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်သည်။ ပရောဂျက် ပရိုပိုဇယ် ရေးသည်။ ၃ ပတ် ပြည့်သည့်နေ့တွင် တင်သည်။ နောက် တစ်ပတ်တွင် ပရောဂျက်စရန် အတည်ပြုချက် ထွက်လာသည်။ ပရောဂျက်ကို ကြီးကြပ် သူ ဆရာဖြစ်သူကား ကာပီတန်အမေရိကကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသော် ပြုံးဖြီးဖြီးဖြင့် ပီတိဖြာနေသော မောင်ပါပီမျက်နှာအား မြင်ယောင်ကြည့်နိုင်လေသည်။

နောက်ထပ် ၆ လတိတိ ဆရာကာပီတန်အမေရိကနှင့် တပည့်ကျော် မောင်ပါပီတို့ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးငြင်းခုန်ကြရင်း ပြဿနာကို အဖြေရှာကြရင်း မောင်ပါပီ နောက်ဆုံးနှစ် ပရောဂျက်ကြီး အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးခဲ့လေသည်။

ဘွဲ့နှင်းသဘင် ပြီးဆုံးသည့်နောက် ဧည့်ခန်းဆောင်ခန်းမတွင် ဆရာနှင့် ဘွဲ့ယူ ကျောင်းသားများ (တစ်မေဂျာလုံးမယ် ၁၂၃ ယောက် ရှိတာ ၂၃ ယောက် ဘွဲ့ရတယ်) သောက်စား မူးယစ်နေကြစဉ် အမူးလွန်နေသည့် မောင်ပါပီ ကာပီတန်အမေရိကကို ဖက်ကာ အလွမ်းသယ်သည်။

“ဆရာ၊ တကယ်တော့ ဘွဲ့သာရတယ်၊ ကျွန်တော့်အရည်အချင်း ဘာမှမပါဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ဝေ့စ် ... ဟာရောင် ဘွဲ့လည်းရပြီ၊ မင်း မိန်းမယူတော့၊ ငါ့ကျောင်းသားထဲမယ် မင်းအသက်အကြီးဆုံးကွ”

“စီး ... ကျွန်တော်က ကလေကချေ ဂျစ်ပဆီလိုကောင်၊ မိန်းမ ရမယ်မထင်ပါ ဘူး၊ ဆရာ့ကို လာလာကြိုတဲ့ ဆရာ့သမီးအကြီးမလေးဆိုတာ ချောတယ်နော်”

“ငါရိုးမ တိတ်စမ်း ငါ့သမီးနဲ့ မင်းလိုလူလိမ်များထွီ…”

“ကျွန်တော် ဘာလိမ်လို့တုံး”

“ငါရိုးမ ငါ့ကို သနားအောင် လျှောက်လိမ်ပြောတာတွေက၊ သင်္ဘောကျင်းမယ် ဝရိန်ဆော်တယ်၊ ဘိလပ်က ဘွဲ့ရချင်လွန်းလို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရုန်းကန်တာ ဘာညာ မသနား သနားအောင် ပလီပလာတွေ…”

“ဝရိန်က တကယ်ဆော်ခဲ့ဖူးတာ၊ ကျန်တာတွေကတော့ ဒီလိုပဲ ရွှီးတာ ဝါသနာ

::…”

“ငါရိုးမ ဒါဆို ကျေပြီလေ”

“ဟမ်… ဘာကိုလဲ ဆရာ”

“၅ဖြ၉ဖြ လေ … အဲ့ဒီစာအုပ် ငါသေချာ မဖတ်ရသေးဘူး။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းမယ်ထင်လို့ မင့်ကို ပေးလိုက်တာ၊ အဲ့သာ မင့်ဖာသာ ချက်ချင်းဖတ်ပြီး ပရောဂျက် လုပ်မယ်ဆိုပြီး လာတင်တာ။ မဆိုးဘူးနော် … မင့်ကို ကူညီရင်း ပညာအတော်ရလိုက်

“ဟမ်…”

ဤသို့ဖြင့် မောင်ပါပီ ဘွဲ့ရခဲ့လေသည်။

အောက်ကီးများနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း

အဲ့ဒီညမှာ ကိုယ်တို့လူငယ်တွေ ဓားလွယ်တစ်ဖက် မီးတုတ်တစ်ဖက် ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်လို့ ဒေါသသွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူနေခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ်တို့ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မိမိအသိုက်အမြုံကို ခုခံကာကွယ်မယ့် ခရူးဆိတ်ဒါစစ်သည်တော်တွေလို့ ထင်နေ ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် စစ်ပွဲဟာ ကိုယ်တို့မျှော်လင့်ထားသလို မဟုတ်ခဲ့ဘူး။

ဒီပြဿနာရဲ့ မူလအစဟာ အစိုးရနဲ့ လက်နက်ကိုင်သူပုန်တွေ အပစ်ရပ်တဲ့ ခဏတာ ငြိမ်းချမ်းရေးကာလမှာ အစပြုခဲ့တယ်။

ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးမှာရှိတဲ့ ကိုယ်တို့မြို့ကလေးဟာ အရင်လို ကျိုးနဲ့ဖုတ်ဖုတ် မဟုတ်တော့ဘူး။ တစ်ခါက မြို့ကလေးကို စစ်တပ်က သိမ်းလိုက်၊ သူပုန်တွေ ဝင်စီးလိုက်၊ သေနတ်သံ၊ စိန်ပြောင်းသံတွေ ဆူညံပေါက်ကွဲလိုက် … အဲ့ဒီလို အခြေအနေကနေ တည်ငြိမ်အေးချမ်းသွားပြီ။ စိနတိုင်းနဲ့ နယ်မြေချင်းဆက်နေတဲ့ မြို့အလေးဟာ ရောင်းပန်းဝယ်ပန်း လှလာတယ်။ လူတွေဟာ ပိုက်ဆံရှာနိုင်လာတယ်၊ သုံးနိုင်လာတယ်။ အဲ့ဒီမှာပဲ အောက်ဖက်အရပ်က လူလုံးတွေ ကိုယ်တို့မြို့ဆီ ချီတက်လာခဲ့ပြီ။

မည်းနက်နေတဲ့ အသားအရေ၊ ညစ်ထေးထေး အဝတ်အစား၊ ကလေးတွဲလောင်းနဲ့၊ လူတွေလူတွေ မြို့ကလေးဆီ လှိမ့်ဝင်လာတယ်။ ရှမ်း၊ ကချင်၊ ဗမာ၊ တရုတ်ဖြူ စစ်ပြေး၊ အကုန်ရောယှက်နေတဲ့ ကပြားတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ကိုယ်တို့မြို့ ကလေးကို အောက်အရပ်က ဗမာစစ်စစ်တွေ ချဉ်းကပ်လာတော့ ကိုယ်တို့အတွက် အထူးအဆန်းပဲ။ သူတို့ကို လွယ်လွယ်ပဲ အဲ့ဒီ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။ အောက်ပိုင်းက တက်လာတဲ့ အောက်သား”တွေ။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အဲ့ဒီ“အောက်သား”ဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ကိုယ်တို့မြို့ ကလေးမှာ ဘိုလို “နစ်ဂါ” ဆိုပြီး အာဖရိကန်လူမည်းတွေကို နှိမ်တဲ့ စကားလုံးနဲ့အတူတူ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကိုယ်တို့မြို့ခံတွေနဲ့ ရုပ်ရည်မတူ၊ အသားရောင်ကွဲ၊ ဘာသာစကား ဒိုင်ယာလက်၊ အမူအကျင့်၊ ယဉ်ကျေးမှု အစရှိသဖြင့် ဘာမဆို ကွဲပြားတဲ့ အပြင်သူတို့ဟာ ခြေမဲ့လက်မဲ့ အခြေနေမဲ့တွေ။ အဲ့ဒီအချိန်က စာလေးပေလေး ဖတ်စပြု နေတဲ့ ကိုယ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အဲ့ဒီလူတွေကို ခပ်လွယ်လွယ် နာမည်တစ်ခု ကောက်ပေးလိုက်တယ်။

“အောက်ကီး”တွေ…

ဂျွန်စတိုင်းဘတ်စ်ရဲ့ နာမည်ကျော် “ဒေါသမာန်” ဝတ္ထုထဲက စကားလုံးလေး တစ်ခုကို ဗမာမှုပြုလိုက်တယ်ဆိုပါတော့။

အဒီဝတ္ထုထဲမယ် အိုကလာဟိုးမားက ဆင်းရဲသားတွေဟာ ကယ်လီဖိုးနီးယား ကို မိသားစုလိုက် ရေကြည်ရာမြက်နုရာ ရှာဖို့ ထွက်လာတဲ့အခါနယ်ခံတွေက သူတို့တွေ ကို အိုကလာဟိုးမားက လာတဲ့ Okie (အုတ်ကီး)တွေလို့ ခပ်နှိမ်နှိမ် ခွဲခြားဆက်ဆံ လူရာမသွင်းကြတာကို ကိုယ်တို့မှတ်မိနေကြတာကိုး။

ဒီတော့ အဖြစ်အပျက် ဆင်ဆင်တူတဲ့အတွက် အလွယ်တကူပဲ အောက်သား တွေကို အောက်ကီး တွေလို့ ခပ်နောက်နောက် နာမည်ပေးထားကြတာပေါ့။

အောက်ကီးတွေ ရောက်လာတဲ့ကာလဟာ တစ်ဖက်နိုင်ငံနဲ့ ရောင်းပန်း ဝယ်ပန်းလှနေတော့ကာ ကိုယ်တို့မြို့လေးရဲ့ ရွှေရောင်လွှမ်းတဲ့ ကာလတစ်ခုဆိုပါတော့။

အောက်ကီးမိသားစုတွေဟာ ရောဝတီမြစ်သောင်ပြင်မှာ တဲတွေထိုးပြီး နေရာ အပြည့် ဝင်ယူလိုက်ကြတယ်။ မြို့ခံလူတွေ ဘယ်တော့မှ မလုပ်တဲ့အလုပ်ကြမ်းတွေ အကုန်သိမ်းကြုံး လုပ်တော့တာပဲ။ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို အဆက်မပြတ် ကုန်စည်သယ်သွင်းနေတဲ့ အချိန်ကာလမှာ ထမ်းဟယ် ပိုးဟယ် အလုပ်တွေဟာ ဖောချင်းသောချင်း။ သွေး ကြွီးတဲ့ ကပြားမြို့ခံတွေဟာ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲတဲ့ မိသားစုဖြစ်ပါစေ ကူလီ မထမ်းချင်ဘူး။ အလွယ်လေးပဲ အောက်ကီးအလုပ်သမားတွေ ငှားပေါ့။ ၉၀ စွန်းစွန်း ကာလတွေမယ် ကူလီတစ်ယောက် တစ်နေ့ကုန် ခါးချိအောင် ထမ်းပိုးရင် ပိုက်ဆံ သောင်းဂဏန်းအထိ ရတဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်။

ဧရာဝတီမြစ် သောင်ခုံပေါ်က အောက်ကီးတွေဟာ လူဦးရေတွေ ထပ်ထပ်တိုး လာကြတယ်။ အောက်အရပ်က လူတွေ တဖွဲဖွဲ ထပ်ရောက်လာတယ်။ လူအုပ်တောင့် တင်းလာတယ်။ မူလ လူမှုအဖွဲ့အစည်းနဲ့ တိုးတိုက်မှုတွေ၊ ပွတ်တိုက်မှုတွေ စလာတယ်။ မူးယစ်ဆေးသုံးတဲ့ သားသမီးကြောင့် အိမ်တွင်းသူခိုးတွေ အချို့အိမ်မှာ ရှိတာက လွဲပြီး သူခိုးသူဝှက် သူတောင်းစား မရှိခဲ့ဖူးတဲ့မြို့ကလေးမှာ သူခိုးပူတယ်။ ဂိုဟ်တူစလောင်းနဲ့ ဘောလုံးပွဲကြည့်နေတုန်း ဖျတ်ခနဲပျက်လို့ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့် ဆိုပြီး ခြံထဲက စလောင်းဖိုး ကို လှည့်မယ်ဆိုပြီး လှမ်းအကြည့် အောက်ကီးတစ်ကောင် စလောင်းထိပ်ဖူး ဖြုတ်နေ တာမိ။ ဟော့ကောင် အောက်သား၊ ဘာလုပ်တာလဲအော်တော့ ထိပ်ဖူးကို အသာအယာ ပစ်ချပြီး ခြံထဲကနေ သူမဟုတ်သလို ခပ်တည်တည် ထွက်သွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုးကနေ အစပြုလို့၊ ကျောင်းနေရမယ့် အရွယ်မှာ လမ်းပေါ်လွှတ်ထားတဲ့ ကလေးတွေက မြို့ထဲက ကုန်စုံဆိုင်တွေမယ် ဟိုဟာဆွဲ၊ ဒီဟာလစ် အစရှိသဖြင့်။

ဟော့ရောင် ယီးပြုလို့လား အပြီးမပျက် ဆဲဆိုနှုတ်ဆက်တတ်တဲ့ မယဉ်ကျေးတဲ့ ကိုယ်တို့မြို့က လူတွေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မကြားဖူးတဲ့ ကိုယ့်အမေ့ကိုယ်... မင့်နမငါ အစရှိသဖြင့် အင်မတန်ရိုင်းပြစွာ အော်ဟစ်ဆဲဆိုတတ်တဲ့ အော့နှလုံးနာစရာ အသားမည်းမည်းနဲ့ အောက်ကီးတွေကို တဖြေးဖြေး မုန်းတီးလာကြပြီ။

မီးလန့်တိုင်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပစ်ထားခဲ့ပြီး မီးလောင်ရာ အိမ်ကို တစ်မြို့လုံး စုပြုံပြေးလွှား မီးသတ်ကြတဲ့အထိ စည်းလုံးတဲ့ ကိုယ်တို့မြို့လယ်ခေါင်မှာ မီးလန့်တယ်။ ရုပ်ရှက်ခတ်နေတဲ့ အခြေအနေမှာ အောက်ကီးတွေဟာ မြို့လယ်ဆိုင်က တွေ့ကရာပစ္စည်း တွေ ဝင်ဆွဲတဲ့ အခြေအနေထိ ဖြစ်လာတော့ ကိုယ်ပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ “အောက်သား” ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းဟာ “နစ်ဂါ” ဒါမှမဟုတ် မျိုးချစ်တွေရဲ့ “ကုလား” နဲ့ အဓိပ္ပာယ်အတူတူ ဖြစ် လာခဲ့ပြီ။ “ဦးနှောက်မရှိတဲ့ ကောင်”၊ “မင်း အောက်သားလား”၊ “ရုပ်ဆိုးချက်က အောက် သားရုပ်ကြီး”၊ “မင်းရည်းစားက အောက်သမရုပ်ပါကွာ” အစရှိသဖြင့်။

တစ်ရက်သား ညနေစောင်းတစ်ခုမယ် အရက်မူးမူးနဲ့ အောက်ကီးတွေ ဧရာဝတီ သောင်ပြင်ပေါ်ကနေ ကမ်းနားက ကိုယ်တို့ရပ်ကွက်ထဲ ဝင်လာတယ်။ သူတို့ကို လူရာမသွင်းတဲ့ လူမှုအဖွဲ့အစည်းကို အင်မတန် အော့နှလုံးနာစရာ ကောင်းတဲ့ ဆဲနည်း ပေါင်းစုံနဲ့ ဆဲဆိုစိန်ခေါ် ခဲတွေ တုတ်တွေနဲ့ တွေ့ကရာကို ပစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်ပြီး မှောင်စ ပြုနေတဲ့ သောင်ပြင်ပေါ် ပြန်ဆင်းသွားတဲ့အခါ...

ဒီဇာတ်လမ်းအစမှာ ကိုယ်ရေးခဲ့သလိုပဲ လူမှုအဖွဲ့အစည်းနှစ်ခုရဲ့ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ခန်းကို ရောက်သွားတော့တာပါပဲ။

ကိုယ့်တို့တွေ လက်ထဲမှာ ကျူးကျော်စော်ကားသူ မိစ္ဆာတွေကို အသေချရတော့မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ သွေးတကြွကြွ။ ကိုင်း ... အသင့်ဖြစ်ရင် တက်ကွာ ဆိုတဲ့ ကာလ သား ခေါင်းဆောင်ရဲ့အသံ ကြားတာနဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးပေါ်ကနေ မီးတုတ်တွေ၊ ဓားရှည်တွေနဲ့ လှံငယ်တွေ အုပ်လိုက်ကြီး သောင်ပြင်ပေါ်တဟေးဟေး အော်ပြီး ပြေးသွား ကြတော့တာပဲ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပြောခဲ့သလိုပဲ ... စစ်ပွဲဟာ ကိုယ်တို့မျှော်လင့်သလို မဟုတ်ခဲ့ဘူး။

မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ “မလုပ်ကြပါနဲ့ လူလေးတို့ရယ်” ဆိုပြီး တောင်းပန်နေတဲ့၊ တုန်ယင်နေတဲ့ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ၊ ကြောက်လန့် ငိုယိုနေတဲ့ ကလေးတွေ၊ သွေးရူးသွေးတန်း ကလေးတွေကို ဆွဲပွေ့ထားတဲ့ ပိန်ညှောင်ညှောင်မိန်းမတွေ၊ စုတ်ပြတ် သတ်နေတဲ့ အိုးခွက်ပန်းကန် အသုံးအဆောင်တချို့... ဆရာမြသန်းတင့်ရဲ့”သုခမြို့တော်”မြင်ကွင်းမျိုး။ ကိုယ်တို့ သတ်ချင်နေတဲ့ အောက်ကီးယောကျ်ားတွေ မရှိဘူး။ ကိုယ်တို့ တွေ့ တာ အဲ့ဒါအကုန်ပဲ။

စစ်ပွဲဟာ အဲ့ဒီမှာတင် ပြီးဆုံးသွားတယ်။ တဲတွေကို မီးတင်ရှို့မယ့် မီးတုတ်တွေ မြစ်ရေထဲ ပစ်ချလိုက်ကြ၊ မီးရောင်နဲ့အတူ တဝင့်ဝင့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အောက်ကီးသွေးသောက် မယ့် ဓားရှည်တွေဟာ မြေကြီးပေါ် စိုက်လို့။

အဲ့ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကြာခဲ့ပါပြီ။ သူတို့တွေကို အောက်ကီး”လို့ နာမည်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ပြန်ဆုံတော့ စကားတွေအများကြီး ပြောဖြစ်ရာက အတိတ်အကြောင်းကနေ၊ ယနေ့ထိ တည်ရှိနေဆဲ အောက်ကီးတဲစုရွာလေးအကြောင်း ရောက်သွားတတ်တယ်။

ထမင်းငတ်တဲ့ ရွှေ့ပြောင်းတွေ၊ ပစ်ပယ်မှုနောက်ကွယ်က အကျိုးဆက်တွေ၊ လူရာမသွင်းမှု၊ ပညာဉာဏ်ခေါင်းပါးမှု၊ မျိုးဆက်တစ်ခုက နောက်တစ်ခု ... ကိုယ်ဟာ ဇာတိကပြားမြို့လေးက ထွက်သွားပြီး တခြားနိုင်ငံတွေမှာ ရှင်သန်ရတဲ့အခါ “ချင့်ခ်” (Chink - တရုတ်ရုပ်ပေါက်တဲ့ လူတွေကို စော်ကားတဲ့ စကားလုံး)လို့ အခေါ် ခံရပြီး အနှိမ်ခံ အောက်ကီးတစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း၊ “ကုလား”၊ “အောက်ကီး”၊“နစ်ဂါ”၊ “ချင့်ခ်”၊ “ပါကီ” အစရှိတဲ့ လူလူချင်းခွဲ ခြားခိုင်းနှိုင်းဆက်ဆံတဲ့ စကားလုံးတွေအကြောင်း။

ကိုယ် အခုပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဖတ်အပြီးမှာ ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေမြင်သလဲ။ ယိုးဒယားက ဗမာပြည်သား အောက်ကီးတွေ၊ မလေးရှားက ဗမာပြည်သား အောက်ကီးတွေ၊ စင်္ကာပူက ဗမာပြည်သား အောက်ကီးတွေ၊ ပြည်တွင်းက အောက်ကီး တွေ ... အောက်ကီးပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ကြောင်း၊ ရှိနေဆဲဖြစ်ကြောင်း ခင်ဗျားတို့ တွေးမိကြရဲ့လား.....။

အလဇ္ဇီများနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း

ဇာတ်လမ်းအစကား အတိတ်ကို လွယ်လွယ် မမေ့တတ်သော မောင်ပါပီ၏ မှတ်ဉာဏ်ကြောင့်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ သီတင်းကျွတ် ရက်တစ်ခုတွင် မောင်ပါပီ အိမ်သို့ ပြန်သည်။ အသက်ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်သော အာဏာရှင် မယ်မယ်ခင့်ကို ကန်တော့ရန်တည်း။

မယ်မယ်ခင်အား တရားရိပ်သာသို့ လိုက်ပို့သည်တွင် ရိပ်သာ၏ တစ်ဖက်ခြံဝင်းထဲတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ဘိုးဘွားရိပ်သာ ခြံစည်းရိုးနားတွင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို မြင်လျှင် မောင်ပါပီပါးစပ်က အဘခိုင် အဘခိုင်ဟု အော်ဟစ် နှုတ်ဆက် မိသည်။ ထိုအဘိုးကြီးက မောင်ပါပီ မူကြိုတက်စဉ်က ကျောင်းစောင့်ကြီး ဖြစ်သည်။ သုံးလေးနှစ်သား မောင်ပါပီ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ထိုအဘိုးကြီးကို စွဲမြဲမှတ်ထင်ခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း မမေ့နိုင်သေး။ အဘိုးကြီးကား မောင်ပါပီကို မည်သို့မျှ မမှတ်မိ။ သို့သော် မူကြိုတက်ခဲ့သည့် ကလေးပေါက်စသည် အနှစ်အစိတ်မျှ ကြာခဲ့သော်ငြား သူ့ကို ချစ်ခင်ဆဲဟု သိလိုက်ရသည့် အချိန်တွင် မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း စမ်းစမ်း ဖြစ်နေရှာကာ မောင်ပါပီလက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ လှုပ်ရမ်းနေသည်။

ရိပ်သာမှပြန်ခဲ့၍ ညနေစောင်းသော် မောင်ပါပီ ပိုက်ဆံအိတ်ခါးကြားထိုးကာ ဈေးသို့ သွားသည်။ အဘခိုင်ရှိရာ ဘိုးဘွားရိပ်သာသို့ ထပ်သွားမည်ဟု ရည်ရွယ်သည်။ ပိုက်ဆံလေး ဘာလေး အဘခိုင်လက်ထဲထည့်ချင်သည့်အပြင် အဘိုးအဘွားများအတွက် အအေးဘူးဖာများ၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ဖာများ၊ ထောပတ်ကိတ် အလုံး ၃၀၊ လက်ဖက် ခြောက် ပေါင်ထုပ် အစရှိသဖြင့် ဝယ်ကာ ဝန်စည်စလွယ်များကို ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီယာနှင့် ရှေ့လက်ကိုင် ဖင်ထိုင်ခုံကြားတွင်ညှပ်တင်ကာ ကို့ရို့ကားယားဟန်ဖြင့် ဘိုးဘွားရိပ်သာသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

ဘိုးဘွားရိပ်သာသို့ သွားရာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ရသည်။ ဘောလုံးကွင်း သုံးကွင်းစာမျှ ကျယ်သည်။ အခက်အခဲကား သီတင်းကျွတ်မို့ ဇာတ်ပွဲများ ငှားကာ ပွဲဈေးတန်းဖြစ်နေလေရာ လူကြိတ်ကြိတ်တိုးနေခြင်းပင်။ ပွဲခင်း အပေါက်ဝသို့ ဝန်စည်စလွယ်အပြည့် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကို တိုးဝင်ရန် ပြင်စဉ်မှာပင် လက်ပတ်အနီများ ပတ်ထားသော သင်္ကန်းဝတ်နှစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။

“ဟာရောင်… ဆိုင်ကယ်မဝင်ရဘူးဆို နားမလည်ဘူးလား” ဟု ဟောက်သည်။ အနီပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးမှာ နှယ်ခံများမဟုတ်ကြသည်မှာ မျက်နှာပေါက်နှင့် အသား အရည်ကိုကြည့်လျှင် သိသာသည်။ အောက်ပြည်အောက်ရွာကပွဲလုံခြုံရေးယူရန် ရောက် လာကြသည့် ဧည့်သည်များတည်း။

မောင်ပါပီ အချိုသာဆုံး ပြုံးပြကာ ရှင်းပြသည်။ တပည့်တော် ဘိုးဘွားရိပ်သာ ကို ဒီပစ္စည်းလေးတွေ သွားလှူချင်လို့ပါ ကိုယ်တော်၊ ပွဲခင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဒီပစ္စည်းတွေကို လက်နဲ့သယ်ပြီး ပွဲခင်းထဲတိုးရန် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်လို့ပါ ဘုရာ့ဟု ရှင်းပြ သည်။

“ဟာရောင်…မရဘူးကွ မရဘူးဆို မရဘူးပဲ”

“တပည့်တော် ဒီကျောင်းက ကျောင်းထိုင် ဦးဝိသုဒ္ဓနဲ့ ဆရာရင်း ဒကာရင်းတွေ ပါဘုရာ့။ခဏလေးဝင်ပြီး လှူရုံလေး ခွင့်ပြုပါ”

“ဟာရောင် နွား … မင်း ဘယ်လိုကောင်လဲ၊ လူလိုပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား မရဘူးကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကို ခွ၊ ခြေနှစ်ချောင်း ထောက်ထားသော မောင် ပါပီ ဂျာကင်အကျႌရင်ဘတ်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ မျက်နှာချင်း နီးကပ်လာ၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံမှ တထောင်းထောင်း ထနေသည့် သူရာရည်အနံ့ကို ရလိုက်လျှင် မောင်ပါပီ စိတ်ပျက်သွား သည်။

“ကိုယ့်လူ … မင်း ငါ့ကို လက်မပါနဲ့” ဟု ပြုံးရင်း ပြန်ပြောလိုက်ရာ “မင်းကများ မင်းတွေ ငါတွေနဲ့ မင်းဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု ပြောရင်း ရင်ဘက်ကို ပိုမို တင်းကြပ်စွာ ဆောင့်ဆွဲရင်း ခါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်နောက်မှ နောက်ထပ် သူရာယစ်နေဟန်တူသည့် တစ်ယောက်က ဘာမပြော ညာမပြော ဓဝိသီး တပ်ထားသည့် ကြိမ်လုံးဖြင့် မောင်ပါပီခေါင်းကို လှမ်းရိုက် သည်။ ဓဝိသီး တပ်ထားသောကြောင့် အသားနာသွားလေရာ ဆိုင်ကယ်ကို လွှတ်ချပြီး ရင်ဘတ်ဆွဲထားသည့် ရှေ့ပုဂ္ဂိုလ်၏ လက်ကောက်ဝတ်အား ဆွဲကိုင်ကာ ကိုယ်ကို တစောင်းလှည့်ပြီး လွဲကာကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။ ကြိမ်လုံးကိုင် ရှောင်လင်ကိုယ်တော် အား “မင်းလား ငါ့ကို ရိုက်တာ”ဟု အော်၍ ဒူးခေါင်းနေရာအား လွဲကန်လိုက်ရာ ၎င်း ဒူးထောက်လျက်အကျ ဆက်တိုက် ဒူးချွန်ဖြင့် မေးစေ့ကို ပင့်တိုက်ရာ ခွပ်ခနဲမြည်၍ မှောက် သွားသည်။

ကိုင်ပေါက်ခံထားရသော သူကား ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးဖြင့် ထကာ ပွဲခင်းထဲ ဝင်ပြေးသွားလေပြီ။

ဘိုးဘွားရိပ်သာသို့ပစ္စည်းများ လှူအပြီးတွင်အဘခိုင်အားပိုက်ဆံအနည်းငယ် ဖြင့် ထိုင်ကန်တော့လျှင် အဘခိုင်က မလုပ်ပါဘူး ငါ့သားရာဟု ငိုသံပါဖြင့် ပြောရင်း ဆုတွေ ပေးနေရာ ကြည်နူးရသဖြင့် ခုနက ရန်ပွဲကိုပင် မေ့သွားသည်။

ထို့နောက် ပွဲခင်းကို ဖြတ်ပြန်လာကာ အိမ်သို့ တန်းမပြန်သေးပဲ ပွဲခင်းအဝနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ အိမ်ဆိုင်လေးဖြင့် ရောင်းသည့် ဝက်သားခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် ဆာဆာနှင့် ခေါက်ဆွဲဝင်လွေးသည်။

ခေါက်ဆွဲကုန်၍ ဟင်းရည်သောက်နေစဉ်မှာပင် ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ ရှောင်လင် ကိုယ်တော် အပါးနှစ်ဆယ်မျှ ရောက်လာကာ ဝိုင်းသည်။ အကိုင်ပေါက်ခံထားရသော ပုဂ္ဂိုလ်မှ ဦးဆောင်လာကာ ဆိုင်အဝ တံခါးမကြီးတည့်တည့်တွင် ထိုင်နေသော မောင်ပါပီ စားပွဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာကာ နောက်မှ ပါလာသောသူများအား “ဒီကုလားပဲ တပည့်တော်ကို ဆဲပြီး ထိုးသွားတာ” ဟု စွပ်စွဲသည်။

ဟင်းရည်ကို ပန်းကန်စောက်ဖြင့် မော့သောက်နေသော မောင်ပါပီ “ဖူးခနဲ” ဖြစ်သွားသည်။

ပြည်ကြီးတရုတ် မျက်ခွက်ပိုင်ရှင် မောင်ပါပီအား ကုလားဟု စွပ်စွဲနေသူကား သီရိလင်္ကာမှ လာသည့် ကုလားရှောင်လင်ရုပ် ပေါက်နေသူ မဟုတ်လော။ ခေါက်ဆွဲဆိုင် ပိုင်ရှင်ကား ဒီကလေးက တပည့်တော်တို့မြို့က ကောင်လေးပါ ဘုရား … မလုပ်ကြပါနဲ့ … ဟု တောင်းပန်နေသည်။

မောင်ပါပီ ဖြေရှင်းချက်မထုတ်မီ အသားမည်းရှောင်လင်များကား တရုတ်သိုင်းကားများထဲကသို့ ချကွာ နက်ကွာ ဟု ညာသံပေးကာ ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်တွင်

ရှေ့ဆုံးက ကိုင်ပေါက်ခံထားရဖူးသူ၏ မျက်ခွက်အား ဟင်းရည်ပန်းကန်ဖြင့် ပစ်ပေါက်၊သစ်သားစားပွဲအား ဆွဲလှန်ပစ်လိုက်ပြီး မိမိထိုင်နေသည့် လွေးပေမျှရှည်သည့် သစ်သားခုံကို ဆွဲမကာ အပေါက်ဝသို့ ဝင်လာသမျှလူအား ရိုက်သည်။

သူတို့လူအုပ်ကား ဆိုင်ထဲသို့ မဝင်နိုင်ပဲ၊ ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်လာရန်ကြိုးစားသူမှန်သမျှ ရိုက်ထုတ်နေသည့် မောင်ပါပီအား တစ်နေရာမှ အုတ်ခဲကျိုးများ၊ နှစ်တစ်လက်မ တုတ်များဖြင့် လှမ်းပစ်ရာ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ထဲရှိ လူများကိုပါ ထိမှန်ကုန်သည်။ ဆိုင်ထဲသို့ ကားတစ်ယောက်မျှ ဝင်မလာနိုင်။

နံဘေးတွင် ရဲစခန်းရှိလေရာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရဲများ ရောက်လာပြီး မောင် ပါပီကို ဝင်ဖမ်းသည်။

အသာတကြည့် အဖမ်းခံလိုက်ရာ ရဲများက လက်ထိပ်ခတ်ပြီးသည်နှင့် ရှောင်လင်များ စွမ်းပြတော့သည်။ မင်းလားကွ ငါတို့ကို စော်ကားတာ ဘာညာဟု ရေရွတ်ကာ ကြိမ်လုံးများဖြင့် တစ်ယောက်တစ်လက် ဝိုင်းဘောကြသည်။

မောင်ပါပီကား တစ်ချက်မျှမအော်။ ခေါင်းကို ဇာဝီသီးမထိအောင် လက်ဖြင့် ကာ၍ ပေခံသည်။ နောက်ကျော၊ နံရိုးနှင့် လက်ပြင်များတွင် ပူခနဲ ပူခနဲ။ ရဲများက မလုပ်ကြပါနဲ့ဟု အတင်းဝင်ဆွဲကာ ရဲစခန်းဝင်းထဲ ဆွဲသွင်းသွားမှ သက်သာရာရတော့ သည်။ ရဲစခန်းထဲသို့ ရောက်၍ လုံခြုံသွားတော့မှ လက်ထိပ်ဖြုတ် ရေတိုက်၊ စီးကရက် တိုက်ကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် မေးမြန်းကြည့်၍ ပြန်ဖြေပြီးသည်နှင့် တစ်မြို့တည်းသား များ ဖြစ်သည့်အပြင် ဖဲဝိုင်းတွင် လိုင်းကြေးကောက်နေကျ ရဲများမှာ မောင်ပါပီဘော်ဒါများ ဖြစ်နေသဖြင့် (ဝိုင်းရိုက်သောသူများကား မြို့ခံမဟုတ်) ရဲစခန်း နောက်ဖေးပေါက်မှ ပြန် လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာနိုးသော် မောင်ပါပီ တစ်ကိုယ်လုံး အညိုအမည်းများ စွဲနေသည်။ ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာများကို ကြည့်ရင်း ဒေါသကား ထိန်းမရတော့သဖြင့် အိမ်မှ အသာထွက်လာခဲ့သည်။ မနေ့ညက အခင်းဖြစ်ပွားရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းအပေါက်ဝသို့ သွားရပ်ကာ အခြေအနေကြည့်သည်။

သီးတင်းကျွတ်ကာလ မနက်ခင်းဖြစ်သောကြောင့် မောင်ပါပီတို့အရပ်တွင် အတန်ငယ် အေးနေပြီဖြစ်ရာ လောင်းကုတ်အရှည်ကို ဝတ်သွားသည်။ အောက်တွင်ကား စွပ်ကျယ်နှင့် ဘောကန့်ဘောင်းဘီတိုမျှသာ ပါသည်။ လောင်းကုတ်အတွင်းဖက်သို့ ညာလက်နှိုက်ထားရာ အထဲတွင်ကား ငှက်ကြီးတောင်ဓားလွတ်ကို ဖက်၍ ကိုင်ထားခြင်းပင်။ မနေ့ညက သူရာမူး၍ အုပ်စုလိုက် ဝိုင်းရိုက်ခဲ့ရသောကြောင့် ရှောင်လင်များ အိပ်ရေး မဝသေးဘူးထင့်၊ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရ။ လမ်းမဖက်သို့ ပြန်ထွက်လာကာ မိမိ ငယ်စဉ်ကပင် အဝင်အထွက်ရှိခဲ့ရာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အလွတ်ရ နေသော ဖုန်းနံပါတ်ကို လမ်းဘေးဖုန်းဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“အေး • ဘယ်သူလဲကွ” ဟူသည့် ပြန်ဖြေသံကို ကြားရလျှင်၊ “ဦးဇင်းကို … တပည့်တော် ဖိုးသက်ပါ၊ ဦးဇင်းကိုတို့ကျောင်းမှာ တည်းတဲ့ မနေ့ညက ပွဲလုံခြုံရေးယူထား တဲ့ အောက်သား သင်္ကန်းဝတ်တွေကို တပည့်တော် စောင့်နေတယ်၊ အကုန်ထွက်ခဲ့ပါလို့ ပြောပေးပါ ဘုရား” ဟု လျှောက်ကာ”ဟဲ့ကောင် ဟဲ့ကောင်”ဟုခေါ်နေသည့် ဦးဇင်းကို၏ ခေါ်သံကို နားမထောင်တော့ပဲ ဖုန်းချလိုက်သည်။

နီမြန်းသော ဒေါသမျက်နှာဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါက်ဝသို့ သွားစောင့်နေ၍ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှအကြာတွင် “ဒကာ”ဟူသည့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်သံ ကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်သော်… လူမိုက်ဘဝအား အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်၍ သင်္ကန်းဝတ်သွားသော တစ်ခါက မောင်ပါပီဆရာဖြစ်ခဲ့သော ဦးဇင်းရွှေဘတည်း။

ဤသို့ဖြင့် နဂိုက ငယ်ကြောက်ဖြစ်ခဲ့သည်မက ကြည်ညိုဖွယ် ရဟန်း ဖြစ်နှင့်ခဲ့ ပြီဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကြီး၏ “အိမ်ပြန်ပါ ဒကာ”ဟူသော စကားသံအဆုံးတွင် ခေါင်းငိုက် စိုက်ကာ မာန်ချရင်း မောင်ပါပီ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

အထက်ပါ ဇာတ်လမ်းဆုံးသည်နှင့် ရန်ကင်းဘော်စတွန် ဆယ်နှစ်လုံးတန်းရှိ ဗန္ဒါပင်များအောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ပေါ့ဆိမ့်လက်ဖက်ရည်၊ ရူဘီစီးကရက် တို့ဖြင့် ငြိမ့်ရင်း နားထောင်နေသည့် လပ္ပကီးလူကျိုယာနိုကား မားဖီးယားထိပ်သီး ပါပီ လန်းစကီးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ တချို့သော ဘာသာရေး အရေခြုံတွေက တကယ်တမ်း ပြောရင် အလယ်ခေတ် ဥရောပအဆင့်လောက်ပဲ ရှိသေးသကွ တွေးတွေးဆဆ ပြောရင်း ရေနွေးကြမ်း ငုံ့သောက်နေလေသည်။

မောင်ပါပီ ဆန္ဒပြခဲ့စဉ်က

၅:၄၅ ရထားပေါ်တွင် မောင်ပါပီ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပါလာသည်။ မနက်စောစောထရသဖြင့် ဝိုက်မြည်းနေရမည့်အစား ကာဖီရည်ပူပူကို မှော့ရင်း အချိန်မှီပါ့မလားဟု စိတ်စောနေမိသည်။ ဗမာပြည်က နှိပ်စက်ကလူပြုသော အာဏာရှင် စစ်စိုးရ အား ဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြရန် ယခုမနက်ခင်းတွင် စီစဉ်ထားကြောင်း သတင်းရသည်နှင့် အပိန္ဒရန် ချိတက်လာသည့်မဟုတ်လော။ ၃ နာရီမျှ ကြာသော် မြို့တော်သို့ရောက်၏။ မြို့ပတ်မြေအောက် ရထားစီးကာ ဂရင်းပတ်ခ်ဘူတာသို့ ရောက်သည်နှင့် ဒရောသောပါး ပြေးတက်ကာ ဗမာသံရုံးရှိရာ လမ်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာခဲ့သည်။

သံရုံးရှေ့တွင် ခွပ်ဒေါင်းအလံများ ရဲရဲနီနီနေချေပြီ။ ယုတ်မာသော စစ်အစိုးရ အား လော်စပီကာများဖြင့် ဗမာလို ရှုံ့ချအော်ဟစ်ဆန္ဒပြနေကြသော အော်ဟစ်တိုင်တည့် သံများ ကြားရသည့်မှာ အားရကျေနပ်ဖွယ်ပင်။ “လာထား” ဟု ရေရွတ်ကာ ဂျာကင်အိတ် ကပ်ထဲမှာ ခွပ်ဒေါင်းနဖူးစည်းကို နှိုက်ယူပြီးလျှင် မိမိ၏ အင်မတန်ကျယ် ပြန့်လှသော နဖူးပေါ်တွင် စည်းနှောင်ရန်ဟန်အပြင် လက်မောင်းတစ်ဖက်အား တစ်စုံတစ်ယောက်မှ ဆွဲကိုင်လိုက်သည်ဟုခံစားမိလေရာ “ဒင့်မေဂလွှား ငါ့များထောက်လှမ်းရေးဆွဲပလား”ဟု ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်ငြား ဒါ ဘိလပ်ပဲဟာ ဟိုမအေဘေးတွေ ငါ့ကိုဖမ်းမလားဟု ချက်ချင်းတွေးမိသွား၍ စိတ်သက်သာရာရပြီး ထိုသူကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အသံလွှင့် ဌာနမှ သတင်းထောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မိုက်ကြီးကိုင်ကာ ပြုံးပြနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ “ငါ့ကို ဗျူးပြီ၊ ဂွင်ပဲ၊ ဟိုမအေဘေးတွေကို တီဗီကနေ ဆဲလို့ရပြီ” ဟု တွေးကာ ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် လက်ဖြင့်သပ်၊ ဝမ်းသာအားရဖြင့် မေးဆတ်ပြကာ “ရက်စ် ဒါလင်” ဟု ပြုံးဖြီးဖြီးဖြင့် ပေးလိုက်လေရာ ထိုသတင်းထောက်မ က မေးခွန်းစထုတ်လေသည်။ “ဟိုဒင်းလေ ... ခု ဘားမားသံရုံးရှေ့မှာ ဆန္ဒပြနေကြတဲ့ လူအုပ်စုက ၂ ဖွဲ့ ဖြစ်နေတယ်၊ ပူးပေါင်းတာမျိုးမရှိပဲ ဟိုဖက်ဒီဖက်သပ်သပ် ရပ်နေကြ တာ၊ အဲ့ဒါ ဘာပြုလို့တုံးဟင်” ။ အန္တီကဲ့သို့ မေးခွန်းထုတ်ကာ မိုက်ခရိုဖုန်းကြီးအား မောင်ပါပီ့မျက်ခွက်နားသို့ ထိုးပေးလာရာ”ဟာမ” ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း အခြေအနေကို လှမ်း အကဲခတ်ကြည့်ရာ ထိုအမျိုးသမီးပြောသည့်အတိုင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အဖွဲ့ ၂ ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်နေကြသူများကား မောင်ပါပီအသိ နှစ်ယောက်တည်း။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အင်မတန်ချစ်သော ရင်းဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကား လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ရှတ်ကီဝိုင်းတွင်

အရက်မူးကာ နိုင်ငံရေးအကြောင်းငြင်းခုံကြ ရင်း ထသတ်ကြသည်ဟု ကြားထားလေရာ… ယခု နှစ်ယောက် အရက်မူးပြီး ထထိုးကြလို့ ဖြစ်ကုန်တာ ဟုတ် ဟုတ် ဟု ဖြေရမလားဟု တွေးမိသေးသော်ငြား၊ မသိပါဘူးဗျာ ဟုသာ စိတ် ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်ဖြေ၍ ခေါင်းကို ရမ်းကာ ခွပ်ဒေါင်းအလံလေးအား ဂျာကင်အိတ် ထဲသို့ ထိုးသွင်းကာ နောက်ကြောင်းပြန်လျှောက်လာခဲ့မိလေသည်။

ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်နေရင်း မောင်ပါပီ ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ ငါတို့ဗမာများကား သောက်ကျင့် မကောင်းဘူး။ အလကားနေရင်း ၂ ခြမ်းကွဲချင်နေသူများတည်း။ ငါကား မိုင်ပေါင်းများစွာမှ ရထားခ ၈၅ ကျပ် အကုန်ခံကာ လာခဲ့သည်။ ခုတော့ ၂ ရက်စာ ကူလီ ထမ်းခလေး ကုန်တာပဲ အဖတ်တင်လေပြီဟု စိတ်ပျက်စွာ လျှောက်လာရင်း ရှေ့တွင် ချီတက်လာသော လူစုလူဝေးကြီးနှင့် တိုး၏။ ဂါဇာတွင် အစ္စရေးတို့၏ မိုးကျဲမှု ကြောင့် သေကြေရသော ကလေးငယ်များအတွက် ချီတက်လာသော ပါလက်စတိုင်း အရေး လှုပ်ရှားသူများအဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ အာရပ်မ ချောချောလေးများကား မောင်ပါပီကို ပြုံးပြလာရာ ရင်ထဲတွင် နွေးခနဲ။

ဂျူတွင် ဖက်ဆစ်ဆန်သော ဇီယွန်ဝါဒကို အင်မတန်ရွံမုန်းသော မောင်ပါပီသည် အာရပ်မလေးတစ်ယောက် ကမ်းပေးနေသော ဂါဇာတွင် သတ်ဖြတ်နေမှုအား ချက်ချင်းရပ် ဟူသည့် စာတမ်းတစ်ခုအား ကိုင်ဆောင်ကာ ဝင်ရောက်ချီတက်လေပြီ။ လမ်းသွားလမ်းလာများကား လူအုပ်ကြီးရှေ့မှ နာတံချွန်ချွန် အာရပ်မလေးများနှင့် လက်ချင်းချိတ်ကာ အစ္စရေးကို ဆန္ဒပြလာသည့် မျက်မှန်တဝင်းဝင်း ပြည်ကြီးတရုတ်ကြီးအား အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်နေကြလေသည်။ ဖက်ဆစ်အစ္စရေး (ကျဆုံးပါစေ)၊ ဇီယွန်ဝါဒ (ကျဆုံးပါစေ)”၊ ပါလက်စတိုင်း လွတ်မြောက်ရေး(ဒို့အရေး)”။ ရပ်ကြည့်နေသောလူများ ထဲတွင် အစ္စရေး၏ ကမ္ဘာကျော် မှော်ဆက်ထောက်လှမ်းရေးမှ စပိုင်များ မပါပါစေနှင့် ဟု ဆုတောင်းရင်း ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဆန္ဒဖော်ထုတ်နေသော မောင်ပါပီတစ်ယောက် ဘယ်ညာလက်ချင်းချိတ်ထားသော အာရပ်မဒီချောလေး နှစ်ယောက်၏ အားပေးသော အပြုံးချိုချိုလေးများ မြင်ရလျှင် ကံမကောင်းရှာသော ပါလက်စတိုင်းပြည်သူများအတွက် ငါ မကြောက်ဟု ရဲရင့်သောစိတ်များ ဝင်လာကာ အမှတ် ၁၀ ဒေါင်းနင်းလမ်း ရှိရာသို့ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ချီတက်သွားလေတော့သတည်း။

ဂစ်တာတစ်လုံးအား စွန့်လွှတ်ခြင်း

လူ့ဘဝမှာ တစ်ခါတလေကျတော့ တစ်စုံတရာကိုပိုင်ရတာ အရသာဖြစ်သလိုတစ်စုံတရာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာလည်း အရသာဆိုတာ ကိုယ်အသေအချာ သိခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် တချို့ဟာတွေက စွန့်လွှတ်ရတာ မလွယ်လှဘူးရယ်။ ကိုယ်နဲ့ ညီမလေးချစ်သူဘဝက အင်မတန် စခွေးကိုက်ခဲ့ကြတယ် ဆိုပါတော့။

အထူးသဖြင့် ဖတ်ဖူးတဲ့စာအုပ်တွေထဲက နေရာတွေကို လိုက်ရှာပြီး မရောက်ရောက်အောင် သွားတာမျိုး။

အင်မတန် ရင်ခုန်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေဗျ။ ဒါနဲ့ တစ်ရက် ရာသီဥတု ခပ်ဆိုးဆိုးမယ်ကိုယ်တို့ Scarborogh ဆိုတဲ့ မြို့ကလေးကို ရောက်သွားကြတယ်။ Scarborough Fair

ဆိုတဲ့ သီချင်းထဲက နေရာပေါ့လေ။ စကားမစပ် borough ဟာ သီချင်းထဲကလို အသံမထွက်ဘူး၊ bara ဆိုတဲ့ အသံ ထွက်တယ်။ အဲဒီသီချင်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံးအပေါ်အတော် လွှမ်းမိုးခဲ့ဖူးလေတော့ မရောက်ရောက်အောင် သွားဖို့ ကြံကြရင်း နောက်ဆုံးရောက်သွားကြတာ။ ပင်လယ်ဘေးက မှုန်ကုတ်ကုတ်မြို့ကလေးဗျ။ မိုးမှောင်ကျနေတဲ့

အပြင် ဆောင်းကာလကြီးဆိုတော့ တစ်ယောက်ခါး တစ်ယောက်ဖက်ထားရင်း ဒဏ္ဍာရီဆန်တဲ့ သီချင်းထဲက မြို့ကလေးထဲ လမ်းတူတူလျှောက်နေရတာ အိပ်မက်ထဲမှာလိုလို

ဘာလိုလိုကြီး။ မြို့သေးသေးလေးကို အနှံ့လျှောက်သွား၊ သီချင်းအော်ဆိုကြရင်း ချမ်းတုန်လာကြတော့ အရက်ဘားတစ်ခုပဲ ခဏဝင်နား၊ mulled wine ပူပူ တစ်ဖန်ခွက်စီ မော့ကြရင်း လူရှင်းနေတဲ့ ဘားထဲက ထောင့်တစ်နေရာမှာ စပိန်ဂစ်တာလေးတစ်လက်သွားတွေ့တယ်။

ဒါနဲ့ ကိုယ်က ပြုံးစိစိနဲ့ “ဂစ်တာတီးပြရမလား ညီမလေး” ဆိုတော့

“အဟက် … ဆိုင်ရှင် မောင်းထုတ်မယ်နော် အစ်ကို” တဲ့။

လူကြွားကြီး လုပ်ချင်နေတဲ့

ကိုယ်က ဆိုင်ရှင်အဘွားကြီးဆီက ခွင့်တောင်းပြီး ဂစ်တာကို သွားဆွဲလာတယ်။

တောင်တင် တောင်တင် လုပ်ပြီး အသံစမ်း၊ မိုးဇက်ရဲ့ မော်ပလေ့သီချင်းကို ကောက်တီးလိုက်ကော။ ညီမလေး ပါးစပ်ကလေး ဟလို့ ငေးနေတယ် (ကိုယ်သူ့ကို အဲ့ဒီတုန်းက ကိုယ်ကလပ်စစ်ကယ်လ် ဂစ်တာတီးမှန်း ပြောမပြဖူးသေးဘူးရယ်)။ သီချင်းဆုံးသွားတော့ညီမလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ စိန်ပွင့်ကလေးတွေအတိုင်းပဲ တလက်လက်တောက်ပလို့။

သူ ကိုယ့်ကိုငေးနေတဲ့ ဟန်ကို ခုတောင် ပြန်မြင်ယောင်မိသေးတယ်။ ကိုယ်က အောင်နိုင်သူ အပြုံးမျိုးပြုံးလို့ ငါကွပေါ့။ တာရေးဂါးရဲ့နာမည်ကျော် Recuerdos de la Alhambraသီချင်းကို ဆက်တီးပြတယ်။ သိတဲ့အတိုင်း၊ အဲ့ဒီသီချင်းက အဆွေးသီချင်းဗျ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကိုယ်ဟာ လေ့ကျင့်မှု သိပ်မရှိတော့လို့ “ထရီမိုလို” လို့ ခေါ်တဲ့ တယောသံကို တုပတဲ့ ကြိုးတွေကို အဆက်အပြတ် မြန်မြန်ကုတ်တဲ့ နေရာမှာ မြန်နှုန်း နည်းနည်း ကျနေပြီ။ ကလပ်စစ်ကယ်လ်ဂစ်တာ အကြောင်း နားမလည်တဲ့ သာမန်လူအဖို့တော့ ခြောက်ခြားဖွယ်ရာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

သီချင်းဆုံးသွားတော့ ညီမလေးက “ဒီမယ်” ဆိုပြီး လက်သာဂျာကင်လေးကို ချွတ်၊ သူ့လက်ဖျံလေးကို ကိုယ့်ရှေ့ကို ဆတ်ခနဲ ထိုးပြလာတယ်။ ကြက်သီးဖုလေးတွေ ထနေတယ်။ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြုံးစိစိနဲ့ ပြောတယ်။ ဒီတစ်ခုတော့ မောင်လေးကို မမ မယှဉ် နိုင်ပါဘူးကွယ်တဲ့။ ကိုယ်နဲ့သူ စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေ အကြောင်း ငြင်းခုံကြတိုင်း ကိုယ်က ခံဖက်ချည်းဖြစ်ခဲ့တာကိုး။ ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်တို့တွေ Scarborough ဘူတာရုံအိုလေးကနေ ရထားစီးလို့ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ့်ကို အခု ကြေးငွေ ရယ်လို့ တစ်ပြားမှမယူပဲ ဂစ်တာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာကို သတိရခဲ့တယ်။ အင်မတန် ဆရာလုပ်တတ်တဲ့ ညီမလေး ဒေါ်နန်းမေကြည် အထင်ကြီးတာ ဒီတစ်ခါပဲ ခံစားဖူးတာကိုးဗျ။ အဲ့ဒီကိစ္စအပြီး နှစ်ပတ်လောက် အကြာမှာ ညီမလေး ခရီးသွားရာက ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုယ့်ဆီ အလည်လာရော။ “ကိုလင်းပန်၊ ကျွန်မ ပင်ပန်းလာတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ဇိမ်ယူချင်တယ်၊ ရော့” ဆိုပြီး ကိုယ့်လက်ထဲကို အနက်ရောင်အိတ်နဲ့ ထည့်ထားတဲ့ ဂစ်တာတစ်လက် ထိုးထည့်ပေးလာတယ်။ ဇစ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ လက်လုပ် စပိန်ဂစ်တာတစ်လုံးဗျ။ “ဟဲ့ ဒင့်မေဂွလွှား ဒါကြီး ဝယ်လာတယ်၊ ဘယ်လောက် တောင်ပေးရမလဲ၊ ရူးနေသလား၊ ကိုယ်က ဂစ်တာတီးစားတဲ့ ပရိုလည်းမဟုတ် ဘာလည်း မဟုတ် ညီမလေးရာ” လို့ ကိုယ်ပြောတော့ လျှာမရှည်နဲ့လို့ ဟောက်သေးတာဗျ။ အဲ့ဒီည က ကိုယ့်အိမ်ဧည့်ခန်း မီးလင်းဖိုဘေးမှာ ညီမလေးက ဝိုင်အဖြူလေးမော့ကာ မော့ကာနဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးပေါ် ဇိမ်နဲ့ထိုင်ရင်း ကိုယ်က ဂစ်တာကို ပေါင်ပေါ် တင်လို့ တောင်တင် တောင်တင်ပေါ့။ သီချင်းတစ်ပုဒ် ပြီးဆုံးသွားတိုင်း တော်လှချေလား ဆုချ မယ် လာဒီနားကို လို့ ပြောပြီး မချိုမချဉ်နဲ့ ဖက်ဖက်နမ်းသေးတာ။ နောက်တော့ ကိုယ်တို့ တတွေ

ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ရတော့တဲ့ အခြေအနေတစ်ခု ရောက်လာတဲ့အခါ ကိုယ်ဟာ “စွန်းမလေး”လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ အဲ့ဒီ နီညိုရောင် ဂစ်တာလေးကိုပဲ ညီမလေးအစား ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားရတော့တဲ့ ဘဝ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ပေမယ့် ဒီဂစ်တာလေးကို ငါပိုင်သေးတယ်ပေါ့။ ဒီတစ်ခေါက် အိမ်အပြန်မှာ ကိုယ်လေယာဉ်စီး မယ်လုပ်တော့ အူကြောင်ကြောင့် လေကြောင်းလိုင်းက ကေ့စ်ထဲ မထည့်ထားတဲ့အတွက် ကိုယ့်ဂစ်တာကို ထားခဲ့ရမယ်လို့ အရွေးဆိုလာတယ်။ ကိုယ်က ခါးခါးသီးသီးပဲ။ ငါဂစ်တာမပါပဲ ငါမင်းတို့ လေယာဉ်မစီးဘူးကွ ခုချက်ချင်း ပြန်ဆင်းမယ် ပိုက်ဆံပြန်အမ်းကွာလို့ ပြန်အော်ဟစ်ခဲ့တယ်။ ကြောက်လန့်သွားတဲ့ လေယာဉ်မယ်တွေက ဒီတစ်ခါတော့ ရပါစေတော့ ဆိုပြီး အလျှော့ပေးခဲ့တယ်။ ဗမာပြည် ပြန်ရောက်တော့ ကိုယ့်ဂစ်တာဆရာကို သွားတွေ့တယ်။ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်က ဂစ်တာအိုလေးနဲ့ အီတာလျံ ထမင်းဆိုင်မယ် တီးခတ် ရင်း ဝမ်းကျောင်းနေဆဲ။ ကိုယ် စိတ်မကောင်းဘူး။ ဂီတပညာရှင်တစ်ယောက်ဟာ ဂစ်တာ ကောင်းတစ်လုံးတောင် မပိုင်၊ ထမင်းဝဖို့ အနိုင်နိုင်တဲ့လား

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က Scarborough မြို့ကလေးက အရက်ဆိုင်ထဲ ညီမလေး ကိုယ့်ကို အထင်ကြီးတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ငေးကြည့်ခဲ့တာကို သတိရသွားတယ်။ ဘဝမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းမရဲ့ အထင်ကြီးခံရတာဟာ အလက်ဇန္ဒားသည်ဂရိတ်က ကမ္ဘာ တစ်ခြမ်းကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တာလောက် နီးနီး စိတ်ကြီးဝင်ချင်စရာ ကောင်းတယ်။ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ဂစ်တာဆရာကို ကဖေးဆိုင်တစ်ခုမှာ ဆုံဖို့ ချိန်းဆိုခဲ့တယ်။ ကိုယ်လွယ်ပိုးလာ ခဲ့တဲ့ ဂစ်တာကို အိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး သူ့လက်ထဲ ထည့်တယ်။ “ဒီဘဝမှာ ခမ်းနားထည်ဝါတဲ့ သီချင်းတွေကို တီးခတ်တတ်ဖို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးခဲ့တာတွေအတွက် ဒီဂစ်တာကို လက်ဆောင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို မိန်းမတစ်ယောက် တစ်ခါက အထင်ကြီးခဲ့ဖူးတာတစ်ခုအတွက် ... ရှော့ဗျာ” လို့ ပြောလိုက်တော့ သူက မယုံ မရဲနဲ့ရယ်။ ဟော့ရောင် တကယ်လားတဲ့။ ခုခါမှာ ထောင်ဂဏန်းပေးရတဲ့ ဂစ်တာကောင်းကောင်း တစ်လုံးကို ကိုယ်ဘယ်အခါမဆို ပြန်ဝယ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစပိန်ဂစ်တာ လေးဟာ ကိုယ့်ဘဝ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကြည်နူးနေတဲ့ ကိုယ့် ဂစ်တာဆရာရဲ့ မျက်နှာကို ငေးရင်း ကိုယ်တွေးမိတယ်။ လူ့ဘဝမှာ တစ်ခါတလေကျတော့ တစ်စုံတရာကို ပိုင်ရတာ အရသာဖြစ်သလို တစ်စုံတရာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာလည်း အရသာဆိုတာ ကိုယ် အသေအချာ သိခဲ့တယ်။

မောင်ပါပီ၏ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်များ

တစ်ခါက စာအုပ်စာပေ ဝါသနာပါသော၊ စာအနည်းငယ်မျှ ဖတ်ဖူးသော မောင်ပါပီသည် နာမည်ကျော် တက္ကသိုလ်ရှိသည့် မြို့ကလေးသို့ သွားကာ စာအလွန်ဖတ် သော ညီမလေး ဒေါ်နန်းမေမေကြည်နှင့် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပဲ ချိန်းဆိုကာ ကော်ဖီရည် ရောင်းသည့် ဆိုင်တစ်ခုတွင် သတ်ကြလေသည့်။ နဘမ်းသတ်သည်ဟု မထင်ပါနှင့်။ ဖတ်ဖူးသော ဘုတ်အုပ်များအကြောင်း ဆွေးနွေး ငြင်းခုံကြသည်သာ။ ကောင်မလေး ပေါက်စနအား ဟစ်စ်ထရီရိုင်းစွာဖြင့်ပင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီး ကိုယ့်မြို့သို့ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ပြီးနောက် နောက်တစ်ကြိမ်တွင်ကား ငြင်းခုံရန် မစွမ်းသာတော့သဖြင့် ရည်းစားစကား ပိတ်ပြောပစ်လိုက်ရာ အငမ်းမရ ဖက်နမ်းခြင်းခံရပြီး "အစ်ကို၊ ရှင်ဟာလေ သောက်အ ကြီး၊ ရှင့်ကို ဖက်နမ်းမလို့ ချောင်းနေတာသိလား" ဟု အပြောခံရကာ ဖွးသွီးဖတ်သပ်ကြီး ဖြစ်ကာ ဥရောပကို အောင်နိုင်သော ပြင်သစ်သေနာပတိ နပိုလေယွန်ဝိုက် ဖမ်းကာ ပြုံးဖြီးဖြီး မောင်ပါပီနှင့် ဆံပင်တိုတို ကောင်မလေးတစ်ယောက်အား လက်ချင်းချိတ် လမ်းသလားနေကြသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

တစ်ခါတရံ မောင်ပါပီအခန်းသို့ လာကာ၊ အမြဲတမ်း မိုက်ဆာနေတတ်သည့် ငမွဲအား သနားသောအားဖြင့် ဘုရင်မကြီးပုံ ပါသည့် ၂၀ တန်ကလေးများ မသိမသာ ပုံသကူပစ်သလို ချန်ထားတတ်သည့် ကျေးဇူးရှင်လေးအား ရှက်ရမ်းရမ်းကာ ကလော်ဆဲ တတ်သော၊ (ထိုသို့ ဆဲစဉ်က ညီမလေး ဝမ်းနည်းကာ ငိုပါသည်) နှင်းများ အဖတ်လိုက်ကျ နေသည့် ရာသီဥတုတွင် နယ်စွန်နယ်ဖျားက တောဘူတာရှိအိုကလေးသို့ ခေါ်သွားကာ ဝီစကီတစ်ပက်မျှ တိုက်ပြီး(ကိုယ်ကတော့ တစွတ်စွတ်နှိပ်သည့်) "မှတ်ထား၊ ဒါ ယူဒ သစ်ပင်၊ ဝတ္ထုထဲက ဆေးကျောင်းသားမိုရေးနဲ့ ဘူတာမှာ ပေါင်မုန့်ရောင်းတဲ့ ကောင်မ လေး စတွေ့တဲ့ ဘူတာကွ" ဟု လူတတ်ကြီးလုပ်ကာ ခေါ်ပြတတ်သော၊ နွေဖက်တွင် မြစ်ပြင်တလျှောက် လှေကလေးတစ်စင်းဖြင့် နှစ်ယောက်တူတူ လှော်ကြရင်း မျှော်တလင့် လင့်ထဲက ဇာတ်သိမ်း မှတ်မိတယ်မလား၊ "ပရိုးဒစ်"နဲ့"ပစ်" ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားကြတာ လှေကွာ၊ ဒီမြစ်ထဲမှာပဲ၊ ခုလို လှေကလေးနဲ့ သူတို့ အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်မလား၊ ကိုင်း ...လှော်ထားစမ်း၊ ရန်သူတွေလိုက်လာပြီကွ ဟု အော်သည့် ကိုယ့်အား "ရေး ... ပြေးကြစို့ ပရိုးဒစ်ကြီး ... လှော်ပါဟ ... " ဟု ပျော်ရွှင်စွာနောက်ပြောင်ခဲ့သည့်ညီမလေး ဒေါ်နန်းမေမေကြည်သည် လူပေါ်လူနောက်ကြီး ကိုယ့်အား တကယ်ချစ်ခင် မက်ခဲ့သည်ဟု ရိုးသားစွာယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

သူကတော့ ပြောရှာပါတယ်၊ "ကျွန်မမှာ လည်း ကြိုက်စရာ ဗမာဆိုလို့ ဒီပေါက်စီကြီးပဲ တွေ့တွေ့နေရတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ ရှင်ရယ်" ဆိုလား။ သို့သော် အခြေအနေတစ်ခုသို့ အရောက်တွင်ကား မောင်ပါပီတို့ နှစ်ယောက် ဆန့်ဆုံးစား၍ ကံကုန်သွားခဲ့ကြရသည်။ အသက်ငယ်သော်ငြား မောင်ပါပီထက် အတန်းကြီးသော ညီမလေး ဒေါ်နန်းမေမေကြည်သည် တတိမြောက် ဘွဲ့ကို ယူ သည်။ ထိုက်သင့်သော အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်းရသည်။ အလုပ်ဖိစီးမှု များလာလေလေ မောင်ပါပီအား အော်ငေါက်လေလေဖြစ်လာသည်။

သောက်သုံးမကျသော ယောက်ျားအား ယူထား၍ ပျော်ရွှင်နေတတ်သည့် သူ့အသိ အိမ်ထောင်ရှင်မကြီးအား မြင်ပြင်းကတ်သည်ဟု လာလာပြောသည်။ အစ်ကို လည်း သောက်သုံးကျအောင်လုပ် သိလားဟု ဟောက်သည်ကို ချစ်မိသောကိုယ်ကား သည်းခံမိသေးသော်ငြား ထမင်းအမြဲငတ်နေသော ပစ္စည်းမဲ့ချက်ကြီးနဲ့ နယ်ပိုင်ဝန် ထောက်သမီးတို့ဇာတ်လမ်း ပြုစပြုလာပြီ။ တစ်နေ့တွင် ဆင်းရဲသားမောင်ပါပီ အင်မတန် ရှက်သော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ အိမ်သို့ အလည်လာသွားသော ညီမလေးကား မယောင်မလည်ဖြင့် မောင်ပါပီအံဆွဲထဲတွင် သူ့ဘဏ်ကတ်ပြားလေးကို ပင်နံပတ်ပါ ရေး၍ ချန်ထားခဲ့သည်။ ဖုန်းဆက်ကာ ဘာလုပ်တာတုံးဟု လှမ်းအမေးတွင် အစ်ကို အရက်ဝယ်သောက်ဖို့ ပိုက်ဆံနည်းနည်းထည့်ထားတဲ့ ကတ်ကလေးဟု ခပ်တည်တည် ဖြေသည်။ သို့နှင့်ပင် တစ်ညသား အလုပ်ကအပြန်၊ မောင်ပါပီ စီးကရက်ဝယ်သောက်ရန် ငွေထုတ်စက်တွင် ပိုက်ဆံထုတ်ရင်း ညီမလေး၏ ကတ်ပြားလေးအား စက်ထဲ ထိုးထည့် ကာ ပင်နံပါတ်နှိပ်ကြည့်မိရာ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားခဲ့ရသည်။ သောင်းဂဏန်းမျှသော ကိန်းဂဏန်းတစ်ချို့ ငါကား ယခုအသက်အရွယ် ရောက်လာခဲ့သည့်တိုင် အသုံးမကျသော ကြောင့် ငါ့ထက်ငယ်သော ငါ့ချစ်သူကောင်မလေး၏ ကရုဏာသက်ခြင်း ခံနေရသည့် လူပေါကြီးမျှဟု တွေးကာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ရသည်။

ဖုန်းဆက်သောအခါ လေသံမာကလေးနှင့် "လျှော့မရှည်နဲ့၊ ဖိုင်နယ်တက်ဖို့ ကျောင်းလခသွင်းဖို့ ပိုက်ဆံမရှိတော့မှန်း ကျွန်မ သိတယ်၊ လိုရင် သုံး၊ မလိုလည်း ဒီတိုင်း ထား၊ သက်တမ်းကုန်သွားရင် ကတ်အသစ် ဘဏ်က ကျွန်မဆီ ပို့မှာပဲ" ဟု ဟောက်ခြင်း ခံရလေသည်။ အနိုကဲ့သို့ နေ့ရက်များကို ဖြတ်သန်းလာပြီးနောက် စာသင်နှစ်ပြီးကာ နွေရာသီတွင် ကျန်ရှိနေသေးသော ဖိုင်နယ်တက်ရန် ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းသော ဘဝဖြင့် ပိုက်ဆံရှာနေသော မောင်ပါပီဘဝကား အိမ်မက်ဆိုးကြီးမက်သကဲ့သို့ဖြစ်နေချိန်။

ကူလီထမ်းကာ ပြန်လာသော မောင်ပါပီသည် တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းညာ ကိုက်ခဲနေသည်။ အကိုက်အခဲ ပျောက်လိုပျောက်ငြား ဗော်ဒကာတစ်ပိုင်းမျှ ဂလုဂလု မော့ပြီး အိမ်ပြန်လာသည်။ အချစ် ပုတူးတူးလေးကို ဖုန်းဆက်သည်။ "မအားသေးဘူး၊ ချော့ကလက်ရောင်းတဲ့ နိုင်ငံမှာ နက်ဖြန် ကွန်ဖရင့်စ်တစ်ခု သွားတက်စရာ ရှိလို့ ပြင်နေ တယ်၊ နောက်မှ ပြန်ဆက်" ဟု အဟောက်ခံရသည်။ မူးကြောင် ရူးကြောင် မောင်ပါပီ ရေချိုးကာ ကွန်ပြူတာကို ဖွင့်၊ ဖြေထားသော

စာမေးပွဲအောင်စာရင်းကို ဝင်ကြည့်သည်။ ဟော့ … တယ်နိုင်ပါလား၊ မောင်ပါပီ ထိပ်ဆုံးနား မရောက်တရောက်လေးဖြင့် အောင် နေသည်။ အချစ်ကို ဖုန်းဆက်သည်။ ကိုယ်တော့ အောင်တယ်။ ဘယ်လောက်ရတုံးဟု ခပ်မာမာ ပြန်မေးသည်။

ထိပ်ဆုံးနား မရောက်တရောက်ဟု ဖြေတော့ စူအောက်အောက်ဖြင့် ညောင်သည်။ ထိပ်ဆုံး မွရရကောင်းလားဟူလို့။ ထိုမျှနှင့် မရပ်သေး၊ ဆက်တိုက် ဆူပွက်သည်။ ဖိုင်နယ်တွင် ယခုလို ထပ်မဖြစ်ရန် ပြင်းထန်စွာ သတိပေးလိုက်သည်။ မောင်ပါပီ တက္ကသိုလ်မှ ထိပ်ဆုံးအဆင့်ဖြင့် ဘွဲ့ရမှဖြစ်မည်။ သို့မှသာ သူ့ကမ္ဘာကျော် တက္ကသိုလ်မှ ဘိတ်ချိုးအဆင့်ဖြင့် ဘွဲ့ရသော သူနှင့် ညီမျှသည်။ ထို့နောက် မောင်ပါပီကား ဘာမှမကြား တော့။ ကူလီထမ်းလာသဖြင့် ကိုက်ခဲနေသော ခန္ဓာ၊ မအီမသာ ဖြစ်မှု၊ အောင်မြင်မှုတစ်ခု ကို အစော်ကားခံလိုက်ရသလို ဖြစ်ခြင်း၊ မော်ဒကာအရက်ကြောင့် ချာချာလည်နေသော စိတ်အခြေအနေ။ ညီမလေးကို အင်မတန်ချစ်သော မောင်ပါပီသည် အာခေါင်ခြစ်၍ အော် ကာ ဆဲနေလေပြီ။ “ရီးထင်တယ် မင့်ကို၊ မင့်ဘွဲ့တွေကို လောကဓမ္မကို နားလည်အောင် တတ်နိုင်သလား ဟရောင်၊ မင်းဟာ အင်မတန် လက်ရည်ထက်ပေမယ့် နှလုံးရည်မှာ ဇီးရိုး၊ မင့်လို မိန်းမမျိုးကို ထွီ” ။ ညီမလေးကား မောင်ပါပီကို ကြောက်၍ ဖုန်းထဲတွင် အော်ငိုလေ ပြီ။ ကလော်ဆဲနေသော မောင်ပါပီအသံအား နားမထောင်နိုင်တော့သည့်အလား ဖုန်းချသွားပြီ။

ဒေါသကြီးသော မောင်ပါပီသည် ဖုန်းကို အကြိမ်ကြိမ် ဆက်ခေါ်သည်။ မကိုင်။ တစ်ညလုံး ထိုင်ခေါ်သည်။ မကိုင်။ မိုးလင်းခါနီးတွင် ကိုယ်စိတ်နှလုံး ပန်းလျနေသော မောင်ပါပီ ဖလက်ပြသွားသည်။ အိပ်ရာနိုးလာသောအခါ ၄၅ မစ်စ်ကောလ်ဟု ဖုန်းမျက်နှာ ပြင်တွင် မြင်နေရသည်ကို အဖက်မလုပ်ပဲ ပစ်ထားကာ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဖြင့် ကူလီထမ်းရန် အိမ်မှ ထွက်သည်။ ဖုန်းကို ယူမသွား။ တစ်ပတ်တိတိ အိမ်မပြန်ပဲ ကူလီထမ်းသည့် ဆိပ် ကမ်းတွင် အလုပ်လုပ်လိုက် အရက်သောက်ပြီး ထိုးအိပ်လိုက် လုပ်နေခဲ့သည်။ တစ်ပတ် မျှ ကြာ၍ အိမ်ပြန်လာသော အိမ်တံခါးဝတွင် စာတစ်စောင် ရှာတွေ့သည်။ အစ်ကိုရေ …

ဖုန်းခေါ်တာ မကိုင်လို့ လိုက်တာတယ်၊ ဘယ်ကို ရှောင်သွားတာလဲ၊ တစ်နေကုန် တံခါး ရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေခဲ့တာ သိလား၊ အစ်ကို စိတ်ဆိုးလို့ ပါးချလည်း ခံပါ့မယ်၊ ညီမလေး ငိုရ လွန်းလို့မောလှပါပြီ။ ကျွန်မအစ်ကို့ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ တကယ်သိရင် ဆက်သွယ်ပါ ဟူသည့် စာတိုကလေး။

မောင်ပါပီကား အရည်ပျော်ချင်နေသော်ငြား အံကိုကြိတ်၍ ခေါင်းခါသည်။ ဂွန်းမလေး၊ငါ့ကိုတစ်သက်လှူးနိုင်သွားလိမ့်မယ်။ အောင့်ထား အောင့်ထားဟု ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတိပေးနေရသည်။ ညဘက်တွင်ကား တံခါးဝတွင် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ကာ ငိုမဲ့ မဲ့ ဖြစ်နေရှာသော ညီမလေး၏ အပြစ်ကင်းစင်သည့် မျက်နှာဝိုင်းစက်စက်ကလေးကို မြင်ယောင်ရင်း ဘယ်ညာလူးလှိမ့်ကာ အိပ်မရ။ ဖုန်းကို ကိုင်ကြည့်ကာ ခေါ်လိုက်ရမလား ဟု တွေးသည်။ အောင့်ထား

အောင့်ထားဟု သတိပေးမိပြန်သည်။ သို့နှင့် အောင့်ရလွန်း သွားကာ ၆ လ ကြာသွားသည်။ မောင်ပါပီတို့နှစ်ယောက် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ကြသောအခါ အင်မတန် ချစ်ခဲ့ကြသော လူနှစ်ယောက်ဟု ယူဆနိုင်စွမ်း မရှိကြတော့ပါ။ ဘဝတွင် ပထမဆုံး ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသော ကာဖီရည်ဆိုင်လေးတွင် အခါတိုင်းကဲ့သို့ ပူးကပ်မနေတော့ပဲ စားပွဲ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ထိုင်ရင်း အဝေးကိုသာ ငေးကြည့်နေကြတော့သည်။

ဖိုင်နယ်ကျောင်းလခကိုဘယ်လိုပေးလိုက်သလဲဟုညီမလေးက မေးသည်။ ကံကောင်းပြီး ပညာသင်ဆုရလို့ အဆင်ပြေသွားတယ်ဟု ကိုယ်က ပြန်ဖြေသည်။ နောက်ထပ် ၁၅ မိနစ် မျှ ကြာသွားသည်။ ကျောင်းစာက ဖိုင်နယ်ဆိုတော့ ခက်မှာပေါ့၊ ခု အခြေအနေကောင်းလားဟု ထပ်မေးသည်။ ဝသီပါနေသော မောင်ပါပီကား သိပ်မဆိုးပါဘူး ထိပ်ဆုံးမရ တောင် အလယ်အလတ်နဲ့တော့ အောင်လောက်ပါတယ်ဟု ရိသဲ့သဲ့ပြောရင်း ပြုံးသည်။

ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာလေး ညိုးကျသွားပြီး “အစ်ကိုရာ” ဟု သူ့ဖာသာ တိုးတိုး လေး ရေရွတ်ရင်း အဝေးသို့ ငေးရင်း မျက်ရည်ဝဲနေသည့်ကို ကာကွယ်ရန် မျက်တောင် ကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်သည်။ သမုဒ္ဒရာတစ်ဖက်က နာမည်ကြီး လက်ဘ်တစ်ခုက ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်နဲ့ ခင်ပြီး အလုပ်လျှောက်လိုက်တာ စီနီယာသိပ္ပံပညာရှင် ပို့စ်နဲ့ အလုပ်ရတယ်၊ သွားတော့မယ် မကြာခင်ဟု ဆက်ပြောလာသည်။ ကိုယ်ကား ရင်ဘတ် ထဲတွင် ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်ငြား ဪဟု ပြန်ဖြေသည်။ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွား သည်။ မောင်ပါပီသည် ညီမလေးအား ခပ်တင်းတင်းထဖက်၍ အစ်ကို့ကို ထားသွားတော့ မလို့လားကွာဟု ငိုသံပါကြီးဖြင့် မေးချင်သော်ငြား မမေးဖြစ်။ ညီမလေးကား မောင်ပါပီ မျက်နှာကို အမှတ်တမဲ့ငေးငေးကြည့်ကာနောက်ဆုံးစိတ်ကိုတင်းထားဟန်ဖြင့်ထသည်။

အစ်ကိုက အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့သူကြီး၊ ညီမလေးနှုတ်ဆက်ပြီနော် … ဟု ငိုသံပါလေးဖြင့် ပြောကာ ကာဖီရည်ရောင်းသည့် ဆိုင်အပြင်ဘက် နှင်းမှုန်များထဲသို့ တိုးဝင်ထွက်ခွာကာပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ယခုမောင်ပါပီသည် ***Dr. NMMKYI*** ဟူသည့် အမည်ပါသော သက်တမ်း ကုန်ဆုံးနေသည့် ဘဏ်ကတ်ဒ်ကလေးကို မှုးမှုးဖြင့် ပွတ်ကြည့်ကာ “အစ်ကိုက အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ လူကြီး” ဟူသည့် စကားသံကို ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။ အဲဒါမဟုတ်ဘူး ညီမလေးရ၊ တကယ်တမ်း အစ်ကိုက သောက်သုံးမကျတဲ့ အလကားကောင်ကြီးပါကွာ ဟု အက်ကွဲကွဲအသံဖြင့် ရေရွတ်ရင်း တဟားဟား အော်ရယ်နေလေသည်။ ညီမလေး ကားကြားနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

မာလကာသီးအကြောင်း

အစိမ်း(ဝေးခေါင်)

ငါ့အခန်းကဏ္ဍဟာ

ကောင်းကင်လိုပေါ်လောမျောနေတယ်

ယောင်ရမ်းလန့်ဖျန့်စရာ အရိပ်တောင်မရှိ။

တံတားတွေရဲ့လှပမှုကို သူပြောခဲ့ပုံက

ခုန်ချလိုက်ရင်

အောက်မှာ

ဒုက္ခအပေါင်းမှ အေးငြိမ်းလွတ်မြောက်ဖွယ်ရာ

အစိမ်းလဲ့နေတဲ့ရေပြင်။

(ပါပီယွန် - သို့)

ခရီးတစ်ထောက်နားရင်း ပျင်းရိနေသော မောင်ပါပီသည် ဖုန်းထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ငေးရင်း စီးကရက်ဖွာနေသည်။ ဓာတ်ပုံထဲတွင်ကား မီးရောင်ဝါကျင့်ကျင့်အောက်က လူသူလေးပါး ကင်းရှင်းနေသော ဘူတာရုံအိုလေးတစ်ခု။ ဤတွင် မောင်ပါပီ သည် မာလကာသီးကို သတိရလွမ်းဆွတ်မိကာ စီးကရက်ကို တွင်တွင်ဖွာရင်း အဝေးသို့ ဆွေးရိရိ ငေးလေသည်။ မာလကာသီး ဆိုသည်ကား မောင်ပါပီကျောင်းနေဖက် ကုလား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဂွါရပ်ဖိ ဟူသည့် ၎င်း၏အမည်အား ခေါ်ရခက်သဖြင့် ဂွါဗား (မာလကာသီး)ဟု နောက်ပြောင်ခေါ်ကြရာမှ ထိုသို့ နာမည်တွင်ခဲ့ခြင်းပင်။

လေထန်သော ဒေသ၊ အေးခဲသော ဒေသ၏ လမ်းကြိုလမ်းကြားများတွင် မောင်ပါပီနှင့် မာလကာသီးခေါ် ကုလားလေးတို့သည် တက္ကသိုလ်တက်ရင်း ကျောင်းအားသည့် ရက်များတွင် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ခြေတိုအောင်လျှောက်ကာ လက်ကမ်းစာစောင်ကလေးများကို အိမ်ပေါက်စေ့ ဝေငှကာ ရသည့်အဖိုးအခ နှစ်ဆယ် အစိတ်မျှဖြင့် အတူတကွ ထမင်းဝခဲ့ကြသည်။

တရုတ်ထမင်းဆိုင်တွင် ပန်းကန်တုတု ဆေးခဲ့ကြတယ်။ မယ်ဒီဟောဘူတာနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကုန်လှောင်ရုံတစ်ခုတွင် ကုလီတုတုထမ်းကာ ရထားမစီးသော ဆောင်းညများတွင် ဘူတာရုံစင်္ကြံတွင် သတင်းစာခြုံကာ အတူအိပ်ခဲ့ကြဖူးသည်။

မောင်ပါပီ ယခု ငေးကြည့်နေမိသော ဓာတ်ပုံထဲမှ ဘူတာရုံအိုကလေးသည် ထိုသို့သော ညတစ်ခုတွင် သတင်းစာခြုံအိပ်ရင်း ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်နာကျည်းစွာဖြင့် အမှတ်တရ ရိုက်ယူခဲ့သော ပုံကလေးသာ ဖြစ်သည်။ စစ်သူရဲတို့မည်သည် မိမိခန္ဓာကိုယ် ပေါ်က အနာရွတ်များအား ပွတ်သပ်ကာ တစ်ခါက စစ်ပွဲများအား နာကျင်စွာ သတိရတတ် သည်မဟုတ်လော။

ဘဝဆိုးကြီးထဲတွင် ရုန်းကန်ကြရင်း နောက်ဆုံးနှစ် မရောက်မီ တစ်နှစ်တွင် မာလကာသီးတစ်ယောက် စာမေးပွဲကျရှုံးသည်။ မရှုံးခံနိုင်ရိုးလား၊ ည ၁၁ နာရီတွင် အလုပ်မှ ပြန်ကာ ရေမိုးချိုး၊ သန်းခေါင်းယံတွင် စာကြည့်တိုက်သို့ သွား၊ စားပွဲတွင် ထိုင် ကာ စာကြည့်လျှင် အိပ်ငိုက်မည်စိုးသဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ စာကြည့်ရသော၊ လင်းအား ကြီး အချိန်တွင်မှ အိမ်ပြန်ကာ ၃ - ၄ နာရီမျှ အိပ်၍ တစ်ဖန်ထကာ ကျောင်းတက်ရသော အနိုဘဝဖြင့် မည်သို့ စာမေးပွဲအောင်နိုင်မည်နည်း (မောင်ပါပီကား ကံသီ၍သာ အောင် ခြင်း ဖြစ်သည်။ တော်လွန်းသည်ဟုကား မထင်ကြပါနှင့်)။

တစ်ဖန် ပြန်ဖြေရသော စာမေးပွဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မေးခွန်းများနှင့် ထပ်မံရင်ဆိုင်ရသောကြောင့် မလကာသီးကား ထပ်၍ ကျရှုံးသည်။ နောက်တစ်နှစ် ထပ်တက်ရန် ကျောင်းလခကား မရှိတော့။ တိုတိုပြောရလျှင် မာလကာသီးတစ်ယောက် သူ အင်မတန်ချစ်ခင်သော ရဲဘော်ရဲဘက်ဖြစ်သူ မောင်ပါပီအား နှုတ်ဆက်စကားမျှပင် မဆို သွားပဲ မြို့အဝင် ပင်လယ်ဝရှိ မြစ်ကူးသည့်(ယခုအခါ အသုံးမပြုတော့သော) သီတံတား အပေါင်းကြီးပေါ်မှ အေးစက်သော လေများတိုက်ခတ်နေသည့် ညတစ်ခုတွင် ခုန်ချ သွားခဲ့သည်။ ဘဝထိုထိုတွင် ရုပ်ရှက်ခတ်ကာ အသည်းကွဲရတတ်သော အဖြစ်အပျက် များကို ကြုံဆုံဖူးခဲ့ပြီမို့ မောင်ပါပီ မျက်ရည်မကျပါ။

သရော်တော်တော် အပြုံးဖြင့် မာလကာသီးဆိုတဲ့ ချာတိတ်ဟာ သူရဲဘော ကြောင်တဲ့ အလကားကောင်ကွ ဟု အတန်းဖော်များအား လျှောက်ပြောကာ ရင်ဘတ်ထဲ က နာကျင်မှုများအား ဖုံးကွယ်ထားခဲ့လေသည်။ နောက်တစ်နှစ်မျှ အကြာတွင် မောင်ပါပီ ဘွဲ့ရသည်။ ဘွဲ့ယူသော ပွဲတွင် မောင်ပါပီကား ဂုဏ်မောက်သော စိတ်တစ်စိုးတစ်စိမျှ မဖြစ်မိ။ ထိုပွဲတွင် ဗြိတိသျှတို့ ထုံးစံအတိုင်း သင့်အား ဘွဲ့ချီးမြှင့်လိုက်သည် ဟူသည့် စာရွက်အား ကျောင်းသားအားလုံး လက်ခံရရှိပြီးသည့်နောက်တွင် တက္ကသိုလ်ဆရာများ ဆရာမများသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ဘွဲ့ယူသော ကျောင်းသားများအား ဦးညွှတ် အရိုအသေ ပြုကြရာ အပျော်လွန်နေသော ကျောင်းသားများကား ဟူးဟူး ရားရား အော်ဟစ်ကာ ခုန်ပေါက်နေကြသည်။ မောင်ပါပီကား ပျော်ကားမပျော်၊ မိမိနှင့် ယှဉ်လျက် အမြဲရှိထိုင်ခဲ့သောမာလကာသီးအား ပြင်းပြစွာ သတိရကာ ကမ္ဘာအသစ်တစ်ခုတွင် ရောက်နေသောလူသား တစ်ဦးကဲ့သို့ တိုဏှာဘာဝေသော။

ပွဲအပြီး ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် ကျောင်းသားနှင့် ဆရာများ မြူးတူးပျော်ပါးစွာ သောက်စားကြစဉ် မောင်ပါပီကား မည်သို့မျှ အဖက်မလုပ်၊ အဖျော်ယမကာများထဲမှ ပုလင်းတစ်လုံး ဆွဲယူကာ ဘွဲ့ဝတ်စုံကြီး ဖိုးရိဖားရားဖြင့် ထွက်ခွာသွားကာ မလှမ်းမကမ်း ရှိမလကာသီး ခုန်ချသွားခဲ့သော သံတံတားအဟောင်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ နေဝင်ရီတရောတွင် လက်ထဲက ပုလင်းကို တစွတ်စွတ်မော့၊ သံတံတားအလယ်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ၊ သူငယ်ချင်း ကုလားလေး မာလကာသီး ခုန်ချသွားသော ဤနေရာ လှိုင်းထန်သော မြစ်ပြင်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အရက်ပုလင်းအား အကုန်မော့ကာ မြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်သည်။ မျက်လုံးကို စုံမှိတ် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ခေါင်းကို မော့ထားလိုက်သည်။ တဝိုးဝိုး တိုက်ခတ်နေသော လေကြောင့် မောင်ပါပီကိုယ်ပေါ်မှ ဘွဲ့ဝတ်စုံ ကွား တဖတ်ဖတ် မြည်သံပေးကာ လွင့်နေသည်။ မောင်ပါပီစိတ်ထဲတွင် မာလကာသီး ချက်ကျွေးလေ့ရှိသော ဆိတ်ဦးနှောက် ဟင်းကို ပြင်းပြစွာ ချဉ်ခြင်းတပ်နေလေတော့ သတည်း။

သည်းမြေဖြူ

အခုပြောမှာက မောင်ပါပီအဘိုးအကြောင်း။ အဘိုးဆိုပေမယ့် အဘွားရဲ့မောင် အငယ်ဆုံးဆိုတော့ အဘိုးလေးပေါ့။ အဘွားက အကြီးဆုံးသမီး။ မောင်နှမ ကိုးယောက် မှာ အဲဒီအဘိုးလေးက အငယ်ဆုံးဆိုတော့ မောင်ပါပီ အမေနဲ့တောင် အရွယ်တူနီးပါး ဖြစ်နေပါတယ်။

အဲဒီ အဘိုးလေးက တစ်မျိုးတစ်ဘာသာရယ်ဗျ။ လက်ပေါက်ကတ်ပြီး ခွလျှောက်တိုက်တတ်တဲ့ လူကြီး။ လူငယ်ဘဝမှာတင် ဘုံဝါဒဘာညာကို အင်မတန်ယုံပြီး ဘဝနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်ရော ဆိုပါတော့။ “အဘိုးလေးက အလင်းဝင်လာတာဆို”လို့ သွား မေးရင် ဆဲလွှတ်တာဗျ။ “မင့်မေ တစ်တီတူး အလင်းဝင်လားကွ၊ မနိုင်လို့ လက်လျှော့ပြီး အိမ်ပြန်လာတာကွ” တဲ့။ နှုတ်ဆိတ်ကလည်း အင်မတန်ကောင်းတော့ တော်ရုံလူ ဖြိုတယ် ပေါ့လေ။

တစ်ခါက မောင်ပါပီ အကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက် တက္ကသိုလ်သွားတက်ပြီး အပြန် မှာ ရန်ကုန်က သူ့ဘော်ဒါကို အိမ်ခေါ်လာတယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ရန်ကုန်သား စကားဆိုတာ။ အဲဒီလူက အိမ်မှာတည်းပြီး အလုံးကြီးတွေ ပောင်ဖွာ ပောင်ဖွာ လုပ်နေ တာ။ ဒီမြို့က ရန်ကုန်နဲ့ယှဉ်ရင် တောပဲဗျ ဘာညာနဲ့ လုပ်နေတာ။ အဘိုးလေး မြင်ပြင်း ကတ်လာတယ်နဲ့ တူပါတယ်။ ငါ့တူ၊ မင်းတို့ ရန်ကုန်က မြို့ကြီးပြကြီးဆိုတော့ သူတောင်း စားတွေ များမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား... တဲ့။ အဲဒီမှာ ဟိုလူလည်း “ဗျာ” ဆိုပြီး ငြိမ်ကျသွားရော။ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။

မောင်ပါပီ ပြောပြချင်တာက သူ့အချစ်ဇာတ်လမ်းလေး။ ခုနက ပြောသလို သူက တောပြန်ကြီးဘဝနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်ပေါ့။ ခေါင်းတုံးဆံတောက်၊ နှုတ်ခမ်း မွေးကြီးနဲ့ လူကြမ်းကြီးပိုက်။လူကလည်း သူပုန်လူထွက်ဆိုတော့ အားလုံးက ရှိန်ရတဲ့ အနေအထား။ အဲဒီမယ် သူက ကျောင်းဆရာမလေးကို ကြိုက်ကော။ မလေးမေ တဲ့။ အဲဒီမယ် သူက ကျောင်းဆရာမလေး ကျောင်းအသွား မနက်စောစောလမ်းမှာ စောင့်နေ နေရော။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိတော့ အဖြူအစိမ်းဝတ် ဆရာမလေးက ကြောက်ရှာမှာပေါ့။ ဟို သူပုန်လူထွက်ကြီး ငါ့ကို ခါးထောက်ပြီး ကြည့်နေတယ်ဆိုပြီး မျက်လွှာလေး ချ၊ အသာ လေး ရှေ့ကဖြတ်အလျှောက်၊ “ဟေ့..နေဦး...” ဆိုပြီးတားကော။ပြီးတာနဲ့ စာတစ်စောင်ကမ်းပေးတယ်။ “ရော့ ... ယူ” တဲ့။ ဆရာမလေးက ရှက်ရှက်နဲ့ “အို..တော်ပါဘူးရှင် မယူနိုင်ပါဘူး” လို့ ပြန်မပြောတော့ ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ။ ဘာ မယူဘူးဟုတ်လား၊ ယီးမှ မယူချင်နေ” ဆိုပြီး စာကို ဆုတ်ဖြဲပစ်လိုက်တယ်။

“ဒီမှာတော့ဖြင့် သူ့ကို မြတ်နိုးလွန်း လို့ တစ်ညလုံးမအိပ်ပဲ ရေးထားရတာ၊ တစ်တူးတယ်လိုမှပဲ..” လို့ ဆိုပြီး စာရွက်အပိုင်း အစတွေ လမ်းမပေါ်ပစ်ချပြီး ဒေါပွပွနဲ့ လစ်ကရောတဲ့။ တကယ့်လူကြီးဗျာ။ နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် ကြိုက်သွားတယ်။

အဲဒီမှာ နောက်ထပ် ဇာတ်ကွက်တစ်ခု။ မောင်ဗမာ စက်ဘီးလေးနဲ့ ဆရာမလေး မလေးမေကို တင်ပြီး မြို့ ပြင်ဘက်ကို နင်းတယ်။ ချိန်းတွေ့ကြတယ်ပေါ့။ မလေးမေက “အစ်ကို၊ လူပြတ်တဲ့နေရာ မသွားရဲဘူးတော်၊ မသွားပါနဲ့” လို့ ငြင်းတော့ အေးအေး ရတယ်ဆိုပြီး ဘယ်ခေါ်သွားတယ်မှတ်လဲ။ မြို့လယ်ခေါင်က ရုပ်ရှင်ရုံကို ခေါ်သွားရော။ လူတကာ လက်မှတ်ထိုးနေတဲ့ နေရာနားက အပေါ်ထပ်တက်တဲ့ လှေကားထစ်မှာ ထိုင်ပြီး လက်ကလေး ပါးကလေးကိုင်၊ ချစ်တယ် ဘာညာလုပ်ပစ်တာ။ တစ်မြို့လုံးက မြင်ပြီး ဟိုးဟိုးကျော်သွားရောတဲ့။

ဒါနဲ့ ဆရာမလေးက တစ်မြို့လုံး သိကုန်ပြီ။ လာတောင်းပါတော့ ဆိုတွေ့ နောက်တစ်မျိုး။ အဖေ့လုပ်တဲ့သူနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးကို ဒီနားခဏဆိုပြီး မလေးမေမိဘ တွေရဲ့အိမ်ကို ခေါ်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့မှ ကျွန်တော် မိန်းမလာတောင်းတာပါ လုပ်ရော။ ယောက္ခထီးလောင်းကြီးက “ဟာ ... ဒီလိုမလုပ်လို့မရဘူး၊ လူလေးနှစ်ယောက် နဲ့ လူကြီးစုံရာနဲ့မှ” လို့ ကန့်ကွက်တော့ ချက်ချင်း ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ထွက်လာပြီး သစ်ထုတ်လုပ်ရေးက တီအီးကားကြီးနဲ့ တစ်မြို့လုံးက အဘိုးကြီးတွေ ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွေကို သွား၊ အကုန်ခေါ်တင်ပြီး ပြန်သွားရော။သတိုးသမီးလောင်းအိမ်ပေါ်မှာ အဘိုးကြီး က အပြည့်နဲ့ ထိုင်စရာနေရာတောင် မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ယောက္ခထီးကို မေးသေးတာ “ဦးလေး၊ လူကြီးတွေစုံတယ်နော်” တဲ့။ အဲဒီ လိုဂွတိုက်တာဗျ။

နောက် သူတို့ အိမ်ထောင်ကျတော့ ဆရာမလေးကို ဘယ်လိုခေါ်တယ် ထင်သတုံး။ “ညီမလေး” တဲ့။ ရေလည်နေတာ။ အသက်အရွယ် ရလာတဲ့အထိ ညီမလေးပဲ။ ” ကိုယ်ဗိုက်ဆာတယ်၊ ထမင်းလေး ခူးကျွေးပါလား” ဘာညာအဲ့ဒီလိုတွေ မောင်ပါပီ ကြားဖူးခဲ့တယ်။ ထမင်းတွေ ဘာတွေ ပျော့သွားတဲ့အခါလည်း “ညီမလေးရာ... ထမင်းတွေက ပျော့သွားတယ်၊ ရေရဲ့သိပ်သည်းဆကို ကိုယ်ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲဟင်...” ဘာညာဆိုပြီး အပြောလေးတွေက အဲဒီလိုရယ်။ အခုတော့ အဲဒီအဘိုးလေး ဆုံးရှာပါပြီ။ သူ့ဆရာမလေး အဘွားလေးမေဆီတစ်ခါက မောင်ပါပီ သွားလည်တော့ သူတို့အခန်းထဲက ကြွက်လှောက်တန်းလေးပေါ်မှာ မြေဖြူခဲနဲ့ ရေးခြစ်ထားတဲ့ စာကြောင်းလေးတစ်ခုတွေ့ခဲ့တယ်။ မင်္ဂလာဦးည၊ မင်းတို့အဘိုး လေး ရေးသွားခဲ့တာလေးပေါ့တဲ့ ။စာကြောင်းက မှိန်ဖျော့နေပါပြီ။ ရေးထားတာက...

“ညီမလေးကို ကိုယ်ချစ်တယ်...”တဲ့။

၂၀ တန်များအကြောင်း ဝတ္ထု

တစ်ခါက ကိုယ်ဟာ အင်မတန် ဆင်းရဲခဲ့တယ်။ ကိုယ့်မှာ တစ်ဆယ်တန် ၃ရွက် တိတိ ရှိတုန်းက ကိုယ့်အခန်းလေးဆီ ညီမလေး အလည်လာလယ်။ ဧည့်သည်အတွက် ကိုယ်ဟာ စွန့်စားစွာနဲ့ အသားအနည်းငယ်၊ ဟင်းရွက်အစိမ်း အတော်များများ ဝယ်လို့ ချက်ပြုတ်ထားခဲ့တယ်။ ကိုယ့်လက်ရာ ကြွက်ကြော်နီနီရဲရဲနဲ့ အစိမ်းကြော်ဟာ အင်မတန် ကောင်းသတဲ့။ ကိုယ် မီးသင့်ထားတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်ဟာ မွှေးမြနေသတဲ့။ ညနေစောင်း တော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်၊ ဘုံဆိုင်လေးမှာ တစ်ခွက်တစ်ဖလား ဝင်ချရင်း ပူးလ်ဆော့၊ အားလုံးအပြီးမှာ ကိုယ့်တစ်ဆယ်တန်၃ ရွက် ပြောင်ခဲ့ပြီ။ ဒီလိုနဲ့ ညီမလေး အိမ်ပြန်သွားခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကိုယ်ဟာ ဆာလောင်မှုကို ဖြေဖျောက်ဖို့ ရေတွေ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် မော့သောက်ရင်း ကျောင်းစာကြည့်တိုက်ထဲ စာတွေ ထိုင်ဖတ်နေခဲ့တယ်။ ဒါဟာ အာရုံလှည့်စားမှုတစ်မျိုးပဲ။ ကိုယ်ဟာအဲ့ဒီနည်းကို သုခမြို့တော်ဝတ္ထုထဲက လန်ချားဆွဲတဲ့ ဟာစရိပါးရဲ့ဆရာ ဘီယာနယ်သား လန်ချာဝါလားဆီက အတုယူခဲ့တာ။ ညနေစောင်း ကိုယ့်အခန်းလေးဆီ ပြန်အရောက်မှာ ဆာလောင်မှုက တစ်ကျော့ပြန်တိုက်ခိုက် လာပြန်တော့ စာကြည့်စားပွဲ အံဆွဲကို တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ဆွဲဖွင့်ပြီး အကြွေလေး ဘာလေး တွေ့မလား အရှာမှာ ဘုရင်မကြီးဟာ ကိုယ့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လို့။ အို ... ၂၀ တန် တစ်ရွက် မဟုတ်လား။ ကိုယ် ညီမလေးဆီ ဖုန်းခေါ် ခဲ့တယ်။ ဆာလောင်ငတ်မွတ်နေချိန် မှာ အမှတ်တမဲ့ ပစ်ချထားခဲ့တဲ့ ၂၀ တန် တစ်ရွက်ကို ရှာတွေ့ တာဟာ သမိုင်းဦးဘုံမြေ ခေတ်မှာ မီးကို ပထမဆုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တာလောက်ကို အရေးပါတဲ့အကြောင်း ပြောပြမိ သည်။ ညီမလေး အသံလွင်လွင်လေးနဲ့ ရယ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်နားလည်ဖို့ မကြိုးစားပါ။ ၂၀ တန် တစ်ရွက်နဲ့ လဲလှယ်လို့ရခဲ့တဲ့ အသားငါး၊ အာလူး၊ ပေါင်မုန့်၊ ဖျော်ရည်တွေကို အတင်းမျိုချနေမိတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာကနိုးတော့ ခေါင်းရင်းက ဖတ်လက် အော်စကာဝိုင်းလ်ရဲ့ The Picture of Dorian Gray စာအုပ်ကို အမှတ်တမဲ့ယူဖတ်ဖို့ ကြိုးအစား၊စာအုပ်ကြားထဲက ဘုရင်မကြီးကကိုယ့်ကို ပြုံးပြနေပြန်တယ်။ ဒေါင်လိုက် ညှပ်ထားတဲ့ ၂၀ တန် တစ်ရွက်။ ကိုယ် ဒီလောက် ငွေမပေါမှန်း ကိုယ့်ဖာသာသိတယ်။ ဘေစင်မှာ ရေခပ်၊ ရေနွေးနွေးနဲ့ မျက်နှာသစ်ရင်း သွားပွတ်တံခွက်ဆီ လက်အလှမ်း နောက်ထပ် ၂၀ တန် အလိပ်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ပြန်တယ်။ ကိုယ်ဟာ ညီမလေးကို ဖုန်းခေါ်ပြီး ရှက်ဒေါသနဲ့ အော်ဟစ်ခဲ့တယ်။

ဘာလုပ်တာလဲ၊ ပံ့သကူ လာပစ်သွားတာလား၊ ငါ့ဖာသာ ငတ်နေတာ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲတဲ့ ကိုယ်စကားသံတွေ အဆုံးမှာ ညီမလေးဟာ တုန်ရီနေတဲ့ ငိုသံကလေးနဲ့ ပြန်ပြောတယ် "သနားလို့ပါအစ်ကိုရာ၊ ညီမလေးလေ အစ်ကို့မှာ ပိုက်ဆံ မကျန်တော့မှန်း ရိပ်မိလို့၊ ပေးရင်လည်း မယူမှန်းသိလို့၊ တိတ်တိတ်လေး အစ်ကို့ အလစ်မှာ အဲ့လို အဲ့လို…" ညီမလေးစကားဆက်မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ဒေါသ ထွက်နေတဲ့ ကိုယ့်ကို ကြောက်လို့ ငိုနေရှာတယ်။ သနားတတ်တဲ့ ညီမလေးနဲ့ ယောကျ်ားမာန ကြီးခဲ့ မိတဲ့ ကိုယ်၊ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဘယ်သူက မှန်လိမ့်လဲကွယ်။ ခုခါမှာ နှစ်တွေ ကြာခဲ့ပြီ။ ကော်ဖီဝယ်သောက်လို့ ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ အိတ်ကပ်ကို အဖွင့်မှာ ၂၀ တန်တွေ ထွက်ကျလာ တိုင်း ညီမလေး သတိရမိပါတယ်။ ကိုယ်ဟာ နောက်တစ်ခါ ဘုရင်မကြီးကို ရှာမတွေ့နိုင် တော့တဲ့ကောင်ပေါ့ ညီမလေးရာ။

သမီးတစ်ယောက်ရှိရင်ပေါ့လေ

သမီးလေး တစ်ယောက် ရှိရင်ပေါ့လေ။ အဖေတူလေးဆိုတော့ အချောစားလေး

တောက်တောက်တောက်တောက် နဲ့ အသွက်စားလေးပေါ့ဗျာ။

လိမ္မာယဉ်ကျေးလေး မဖြစ်စေချင်ဘူး။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အနိုင်ကျင့်ခံရရင် ‘ ခဲတံနဲ့ ထိုးပစ်ခဲ့ပြီ အဖေဆိုတာမျိုးပဲဖြစ်စေချင်တယ်။ ဉာဏ်လေးထက်သလောက် မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြဲလေးပေါ့။

တာတေလန်အောင်သာဆိုးစမ်း။ငါငယ်ငယ်က အတိုင်းပဲဆိုပြီး သဘောတွေ ကျလိုက်မယ့်အမျိုး။ ကြီးပြင်းလာတဲ့ အခါမှာလည်း ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေး မဖြစ်စေချင်ပါ။ အဲ့ဒီ စကားလုံးရဲ့နောက်ကွယ်မှာ အသိဉာဏ်မရှိသောခပ်တုံးတုံးဆိုတဲ့ အရာတွေ ကပ်ပါနေတာ အဖေသိတယ် သမီးရဲ။ ခေတ်ဆန်ဆန် ပုံလန်နေတတ်တဲ့ အမျိုးသမီးကောင်းလေး ဖြစ်စေချင်တယ်။ အဲ့ဒီလိုအမျိုးသမီးက ဘယ်လိုပုံလဲ ဟုတ်လား။ အဖေသိမ်းထားတဲ့ မင့်(ဘာခေါ်မလဲကွာ)၊အဖေ့ရည်းစားဟောင်း၊အဖေက ညီမလေးလို့ ခေါ်တဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတွေပြမယ်။

သူက အဖေနဲ့အတူတူ စာဖတ်တယ်။ ငြင်းခုံတယ် (သူ့လောက်အဖေက စာမဖတ်ဘူးရယ်၊ အမြဲရှုံးတယ်ပေါ့လေ) ။

အရက်တူတူသောက်ပြီး နှင်းတွေပိတ်နေတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ မူးမူးနဲ့ သီချင်းအော်ဆိုကြတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ တအားမူးလာရင် "ရှင့်ကိုကျွန်မအရမ်းမုန်းတယ်သိလား" လို့ကြိမ်းပြီး ဖင်ပိတ်ကန်တတ်သေးတယ်ကွ

ဟားဟား။ ဒါပေမယ့် သူက သိပ္ပံပညာရှင်သမီးရဲ။မာနကြီးတဲ့ ပညာတတ်မကြီးပေါ့လေ။ ထားပါတော့၊

သူ့လိုမိန်းမမျိုး သမီးကို ဖြစ်စေချင်တယ်။ အဖေ့သမီးလေးဟာ ရည်းစားတွေအများကြီးထားပြီး ပွေ့ရှုပ်ချင်ပွေ့ရှုပ်လိမ့်မယ်။

အဖေကတော့ရယ်နေမှာပဲ ။

တစ်ခုပဲ၊မှာမယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တစ်ခါလောက်တူတူအိပ်ဖူးရုံနဲ့ မချစ်ခင်မကြွင်နာပဲ လက်ထပ်စရာမလိုဘူး။ဒါပဲ အဖေမှာချင်တယ်။ ယုတ်စွအဆုံး သမီးဟာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းလို့ လူတွေက ပြောကြတဲ့

ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်ဆိုး ကြုံရချင် ကြုံရလိမ့်မယ်။

အဖေ့ဆီသာ ပြန်လာခဲ့။ နင့်မျက်နှာ မကြည့်ချင်ဘူးလို့တစ်ခွန်းမပြောဘူး။ အပြုံးချိုချိုနဲ့ စောင့်ကြိုနေမယ်။လောကကြီးက ထင်ထားတာထက် မာယာပိုများတယ်

ငါ့သမီးလေးရလို့ တစ်ခွန်းတလေ ဆုံးမချင် ဆုံးမမှာပေါ့လေ။ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ သမီးလေးကို အဖေက

ဂစ်တာတီးပြီး လန်ဒန်မြို့က လမ်းကလေးများ ဆိုတဲ့ သီချင်းကို နှစ်သိမ့်တဲ့အနေနဲ့ ဆိုပြမှာပေါ့ကွာ။ အဖေ့လိုအဖေမျိုးကို လူတွေကနားလည်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။

အဖေ က ၇၀၊၈၀၊ခုနှစ်တွေက ရော့ခ်သီချင်းတွေလောက်ပဲ သီချင်းထင်တဲ့ကောင်။ **DIO** နဲ့ **Ozzy** ဟာအဖေ့ဘုရားသခင်တွေ။ ဒါပေမယ့် ခု အိမ်နမ်ရဲ့ **Mockingbird** ကိုနားထောင်နေတယ်။

ငါ့သမီးသာ ပူဆာရင် တေးဆိုငှက်ကလေးဝယ်ပေးမယ်။ကမ္ဘာကြီးတောင် ပေးဦးမှာ..။

စိန်လက်စွပ်လဲ ဝယ်ပေးမယ်၊သီချင်းတွေလည်း ဆိုပြမယ်၊ သမီးအပြုံးလေးမြင်ရဖို့ ဘာမဆိုလုပ်မယ့်ကောင်။တေးဆိုငှက်ကလေးက တေး မဆိုခဲ့ရင်၊ စိန်လက်စွပ်က လက်လက်မထက်ခဲ့ရင် အဖေ အဲ့ဒီငှက်ကို လည်လိမ်ချိုးပစ်မယ်။ စိန်တိုက်က ဘာဘူ့ဆီသွားပြီး သောက်ခွက်ရိုက်ရင်းပြောမယ်၊ အဖေ့ကို လာမဘတ်နဲ့လို့။

ငါ့အဘိုး

ဘဝမှာ အများကြီးသိဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်။ အများကြီးခံစားတတ်ဖို့ပဲလိုတာပါ။ ငါက ဘယ်ဟာကိုမဆို အကြီးကြီး ခံစားတတ်တာကိုး ညီမလေးရေ။ အများကြီး မသိချင်ခဲ့တာလည်း ကြာပေါ့ကွာ။ ဘယ်တုန်းက အဲဒီလိုအတွေးမျိုး စဝင်ခဲ့တာလဲ၊ ဟုတ်လား။ ကြာပြီဟ။ ကြာဆို၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်၊ ၁၅နှစ်လောက်.... အင်း...အဲဒီလောက် ကချင်မှ ကမယ်ကွာ။

ငါ့အဘိုးကွာ။ နင်မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား ငါ့အဘိုး။ အေးကွယ်၊ သူက ငါ့ဘုရား ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပေါ့။ ပီဘိ ကလေးငယ်လေး ငါ့အတွက် ဘာမဆိုသိတဲ့ အဲဒီအဘိုးက ဘုရားသခင် ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ဘုတ်အုပ်ပုံကြီးထဲ ဆေးတံခဲနေတဲ့ သူက အင်မတန် နှံ့စပ်တဲ့သူ မဟုတ်လား။ ငါမေးသမျှ မေးခွန်းတွေ ဘာမဆို အကုန်သိနေတဲ့ အဲဒီအဘိုးကြီးကိုး။ နှစ်တွေ . .. နှစ်တွေ ကြာညောင်းလာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ငါဟာလည်း အရွယ်ရောက်လာလို့ အစွယ်လေးပေါက်လာခဲ့ပေါ့။

ငါ့အတွေးတွေလည်း ပြောင်းသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအဘိုးကြီး အလကားဟာကြီး ကွာ။ ယန်းပေါဆတ်ရဲ့ ယင်ကောင်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးတဲ့။ ဆင်မွှယ်ဘုတ်ကက်ကို သူ မသိဘူး။ ကမျူးရဲ့ သူပုန် သူမဖတ်ခဲ့ဘူးဆိုလား။ အလန်ဂျင်းစ်ဘတ်၊ ဂျင်းရုပ်၊ ဘာညာ ... သူ ပါမလာဘူးဟ။ ဗာဂျီးနီးယားဝုဖ်ရဲ့ အော်လန်ဒိုအကြောင်း ငါပြောတဲ့အခါ သူဟာ ပါးစပ်အဟောင်းသား။ ငါဟာ သူ့ကို လှောင်ပြောင်ရယ်မောသလို လုပ်ခဲ့မိပြီ။ ဘာမဆို သိတဲ့ အဘိုးဟာ တကယ်တမ်းတော့ ငါ့လောက်မသိ ငါ့လောက် မတတ်တော့ပါလားပေါ့။ ရပ်စ်ဗန်ဝင်ကယ်လ်လို နှစ်ပေါင်းများစွာ အိပ်မောကျရာက နိုးထလာသူ အဘိုးအို ကြီးပါကွာ ဟာ့ ဟာ့။ သူဖြတ်သန်းခဲ့တာတွေကလည်း သမိုင်းတစ်ကွေ့မှာ မတော်တဆ ကြုံဖူးခဲ့တာ နေမှာပေါ့ကွယ်။

အဲသလို ... အဲသလိုနဲ့ ငါ့ကိုချစ်တဲ့ အဘိုးရယ်၊ သူ့ကို အထင်အမြင်သေးတဲ့ ငါရယ် နေ့ရက်တွေကို သမားရိုးကျ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။ ခြေခင်းလက်ခင်း သာတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ညနေခင်းရေဒီယိုလေးက ဟောသလို ကြေညာတယ်။

ပြင်းအားကြီး ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် အီရန်နိုင်ငံတွင် လူပေါင်း နှစ်သောင်းခန့် သေကြေဒဏ်ရာရ...သတဲ့။

ဧည့်ခန်းထဲက ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝမ်းလျားမှောက်လို့ ဂျွန်စတိုင်းဘတ်ရဲ့ ဘန်းနင်းဘရိုက်ကို ဆေးပေါ့လိပ်နဲ့ မြည်းနေတဲ့ ငါ အတွင်းသားကြားလိုက်ရပေါ့။ မလှမ်းမကမ်း ဝက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်က အဘိုးကို တစ်ခုခု လှမ်းပြောဖို့ ကြည့်မိလိုက်တော့ အို . .. ငါ အထင်အမြင်သေးခဲ့တဲ့ အဘိုးဟာ ပဝါပါးလေးနဲ့ မျက်လုံးတွေကို တို့ကာ တို့ကာနဲ့ မျက်ရည်တွေကို သုတ်နေပါပေါ့လားကွယ်။ သေရဲတယ်၊ သတ်ရဲတယ်လို့ ငယ်စဉ်က အော်ခဲ့ဖူးသူ ငါ့အဘိုးဟာ နူးညံ့တဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း ငါ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ သတိမထားမိလိုက်တဲ့ အချိန်တစ်ခုမှာငါဟာ အဲဒီအဘိုးရဲ့တုန်ချိ နေတဲ့ လက်ချောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေးနေမိခဲ့ပြီ။

သတ္တဝါအပေါင်း ဘေးကင်းကြပါစေကွယ်လို့ မျက်လုံးစုံမှိတ်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေတဲ့ တစ်ခါက ငါအထင်သေးခဲ့ဖူးတဲ့ အဘိုးအိုဟာ အင်မတန်ကြီးမြတ်တဲ့ နှလုံး သား တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်မှန်း ငါအသေအချာသိခဲ့ပေါ့။ အဲဒီညနေခင်းမှာပဲ ငါသူ့ကို နှောင်တ ရနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်တာပေါ့ ကွယ်။

ခုခါမှာ အဲဒီ အဘိုးကြီး လူ့လောကမှာ မရှိတော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ငါမင့်ကို တစ်ခုပြောချင်တယ် ညီမလေးရာ။ ဘဝမှာ အများကြီးသိဖို့ မလိုဘူးဟ။ သိသလောက်ကလေးကိုပဲ အများကြီး ခံစားတတ်ဖို့တစ်ခုပဲ။

လယ်သူမလေး မောင့်ချစ်သူ ပြန်လာပြီ

ဓာတ်ပုံအပေါင်းတွေထဲမယ် ကိုယ့်အဖေက ဂျွန်လင်နွင်ပဲ။ ဘီးတဲလ်စ်ဆံပင်၊ဘဲလ်ဘောင်းဘီနဲ့ ဂစ်တာကို လွယ်ပိုးထားတဲ့ ခပ်မိုက်မိုက် လမ်းသရဲချာတိတ်။ ကိုယ်တို့ မြို့ကို လျှပ်စစ်ဂစ်တာ သယ်လာတဲ့ ပထမဆုံးလူ။

ကိုယ့်အမေက ဖြူဆွတ်ဆွတ် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ကျစ်ဆံမြီးအရှည်ကြီးနဲ့ ခပ်ချောချော ဆရာမလေး။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မယ် အင်းလျားသူ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုလား။

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သမီးရည်းစား ဘဝမယ်။ ကိုယ့်အဖေက အမေ့အိမ်ရှေ့ ဖြတ်သွားတိုင်း အချက်ပေးတဲ့ သီချင်းက“လယ်သူမလေးမောင့်ချစ်သူပြန်လာပြီ…လယ်သူမ လေး မောင့်ချစ်သူ ပြန်လာပြီ…”တဲ့။

အဲဒီအသံ ကြားရင် အမေက အိမ်က ခိုးထွက်ပြီး လိုက်တွေ့တာပဲဆိုလား။ ထားလိုက်ပါတော့။ ကိုယ့်ပြောချင်တာက ကိုယ့်အသက် ၄ - ၅ နှစ် အရွယ် အဖေအိမ်ပြန် မလာလို့ ကိုယ့်ကို စက်ဘီးနဲ့တင်ပြီး လိုက်ရှာကြတယ်။ မြို့အထွက် ၂ မိုင် သချိုင်းရှေ့ ရောက်တော့ ၃ မိုင် ရွာကလေးမယ် ဆန်စက်ပြင်ပြီး ပြန်လာတဲ့အဖေနဲ့ တည့်တည့်တိုး ကော။ အဖေက မူးနေပြီ။ စက်ဘီးကို ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် နင်းလာရင်း သီချင်းလေး အော်ဆိုလို့။

“လယ်သူမလေး မောင့်ချစ်သူပြန်လာပြီ … လယ်သူမလေး မောင့်ချစ်သူ ပြန်လာပြီ…”

အမေကစက်ဘီးကိုရပ် ဒေါက်ထောက်။ ကိုယ့်ကို စက်ဘီးပေါ်က ဆွဲချ၊ မျက်နှာ ချင်း ဆိုင်လာနေတဲ့အဖေ့စက်ဘီးရှေ့ ပိတ်ရပ်၊ စက်ဘီးရှေ့ခြင်းတောင်းထဲက အင်ဂျင်ပြင် တဲ့ ရှင်းဂွကြီးတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူပြီး ဘောတော့တာပဲ။ အဖေ့မယ် လက်အုပ်လေး ချီလို့၊ ပါးစပ်ကလည်း “အသက်ရှယ် မောင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ” ”တဲ့။ မရဘူး။ အမေဟာ ဒေါသ အင်မတန်ကြီးလွန်းတယ်။ နောက်နောင် ကိုယ် အမွေရလိုက်တာ အဲဒီ ဒေါသစိတ် ပေါ့။

အဆက်မပြတ် ရိုက်နှက်ရင်း “နင် အလကား အရက်သမား” အစရှိသဖြင့်

အော်ဟစ်နေတဲ့အဖေ့ကို အမေ မခံနိုင်တော့တဲ့အဆုံး သင်္ချိုင်းထဲ ဝင်ပြေးတော့တာပဲ။ အမေကလည်း ဂွကြီးကိုင်ပြီးလိုက်တာပဲ။သင်္ချိုင်းအဝ ဝင်ဝင်ချင်းမယ် ညောင်ထောက်ပင်(ညောင်ပင်အကြီးစား) အောက်က အုတ်ဂူတစ်ခုရှေ့ကိုပြေး။အုတ်ဂူပေါ်မယ် ရေးထားတာက “ဒေါ်ချွန်တော် ၆၄နှစ်”။

ကိုယ့်အဘွား(သူ့အမေအုတ်ဂူပေါ့) အုတ်ဂူကို ဖက်ပြီး အော်ငိုတော့တာပဲ။ “အမေ … ထကြည့်ပါဦး အမေရယ်။။ အမေ ဒေါ်ချွန်တော၊ အမေ့ချွေးမ ကျွန်တော့်ကို … အသေသတ်နေပြီ ကယ်ပါဦး အမေရယ်” တဲ့။

မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ ဝမ်းနည်းစရာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့အသံနဲ့ အော်ဟစ်ငိုယို နေတာ။ ကိုယ့်အမေလား၊ ရင်းဂွကြီး လက်က ကိုင်လို့ တွေတွေကြီး အဖေ့ကို ငေးနေရော။ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ၂ မိနစ်လောက် အတွင်း အင်မတန် ဒေါသထွက်နေတဲ့ ကိုယ့်အမေဟာ အုတ်ဂူကို ဖက်ငိုနေတဲ့ အဖေ့ကို ဆွဲထူမပြီး ဖက်ထားရင်း ငိုနေပြန်ရော။

“မောင် … နှင် အရက်တွေ မသောက်နဲ့၊ ငါနင့်ကို မရိုက်တော့ဘူး၊ မငိုနဲ့တော့ ဟာ…” ဆိုပြီးချော့နေတယ်။

အင်း… ကိုယ့်မှတ်ဉာဏ်ထဲ ရုပ်ရှင်ပြကွက်လိုပဲ ပြန်မြင်ယောင်နေတုန်း ခုထိ။

နိဂုံးချုပ်ရင် ကိုယ်ဟာ ဒေါသ အင်မတန်ကြီးတာကိုအမေ့ဆီက အမွေရလိုက်ပြီး ဂစ်တာတီးတာနဲ့ သိပ်ဒရာမာတွေ ဆန်ပြတတ်တာကို အဖေ့ဆီက အမွေရလိုက်တာ များလားပေါ့။

နောက်ကျတတ်တဲ့ ဓမ္မ

ကိုယ်ဟာ ဘာလို့ရယ်မသိ၊ ငယ်ဘဝက အဖြစ်အပျက်တွေဆို ဓာတ်ရှင်ရိုက်ထားသလို ခေါင်းထဲ စွဲကျန်နေတတ်တယ်။

တမင် မှတ်ထားတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် အဖြစ်အပျက်တိုင်းကို မှတ်မိနေတာမျိုး မဟုတ်။ မှတ်မိချင်တဲ့ဟာကို သာလျှင် မှတ်မိနေတာမျိုး။ အဲ့သလိုဟာမျိုးတွေကို တခါတလေကျ ဖလက်ရှ်ဘက်ခ်ပြန်ပြသလို ပြန်ပြန်မြင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း မေးခွန်းတွေ ထုတ်ပြီး ငုငိုင်ငိုင်ကြီး လုပ်နေတတ်ပြန်ရော။ ခု ကိုယ်ပြောပြမယ့် ဇာတ်လမ်းက အဲ့ဒီလို အများကြီးထဲက တစ်ခုပေါ့။

အဲဒီတုန်းက ကိုယ် ပေါက်စနလေးပဲ ရှိဦးမယ်။

ပန်ကာသီးလို့ ကိုယ်တို့ ကလေးတွေ ခေါ်တဲ့ ဆော့ကစားစရာ အသီးတွေ (သစ်သီးလုံးရှည်ရှည်၊ နောက်ဖက်မယ် သစ်ရွက်နှစ်ခု ပါတယ်။ လေပေါ်မြှောက်ပစ်လိုက်ရင် မွှတ်နေအောင်လည်ပြီး အောက်ကို ပြန်ကျလာတတ်တယ်) မြစ်ထဲ မျှောလာတိုင်း ကိုယ်တို့ရပ်ကွက်ထဲက ကိုကျော်ခဲလို့ခေါ်တဲ့ လူတယောက်ဟာ ပန်ကာသီးတွေ အများကြီး ကိုယ်ဆော့ဖို့ မြစ်ထဲက ဆယ်လာပေးတတ်တယ်။ သူက အင်မတန် ဆင်းရဲတော့ သူများအိမ်က အဖီလေးကို ငှားပြီးနေတဲ့ ကူလီ။ ကိုယ်တို့ မြို့သားလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ ရေမျောကမ်းတင် လူတစ်ယောက်ဆိုပါတော့။ ပီဘိ ကလေးလေး ကိုယ်က အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ပန်ကာသီးတွေ များများဆယ်လာပေးတတ်တဲ့ သူ့ကို အင်မတန် သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့တယ်။

နွေတညမယ် သူခိုးဆူရော ဆိုပါတော့။ သူခိုးကို ရပ်ကွက်ကင်းသမားတွေ ဝိုင်းလိုက်ကြတယ်။ ကိုကျော်ခဲရဲ့ အဖီလေးနားက အမှောင်ရိပ်မယ် ပျောက်သွားသတဲ့။ ဒါ့အပြင် ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေက ကိုကျော်ခဲရဲ့ ခြင်ထောင်ပေါ်မှာ လက်ပူးလက်ကြပ်မိတယ် ဆိုပါလား။ မနက်လင်းတော့ ကိုယ်တို့အိမ်ရှေ့ မြစ်ကမ်းပါးက ကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ ကိုကျော်ခဲကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားတာ မြင်ရတယ်။ လူကြီးတယောက်က အော်လိုက်တဲ့အခါ ရပ်ကွက်ထဲက ချိုကြွနေတဲ့ ကာလသားတွေဟာ တန်းစီနေရာက ကြိုးတုပ်ထားတဲ့ သူခိုးကို ဖုန်းဒိုင်းခွပ်ဆိုပြီး တယောက်တချက် ချလို့။ သွေးချင်းချင်းနီနေတဲ့ ကိုကျော်ခဲကို ငေးရင်း လူအုပ်ကြီးထဲကနေ ကိုယ့်မယ် မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်။ ပြည်သူ့ရဲတွေ ရောက်လာတာတောင် လူတွေက ရိုက်လို့ကောင်းတုန်း။

ဖွတ်ဖွတ်ကြေတဲ့အခါမှ ကြိုးကို ဖြည်ပြီး ရဲလက်အပ်လိုက်တယ်။ ကိုကျောက်ခဲလည်း ထောင်ကျသွားရော ဆိုပါတော့။ ဆင်းရဲသားကိုး၊ ကုလီကိုး၊ ခိုးတာပေါ့ ၊ ဒါပဲပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ စိတ်ထဲမှာ ပန်ကာသီးတွေ အတွဲလိုက်ကိုင်လာပြီး ရှော့ မင့်အတွက်လို့ ယူလာပေးတဲ့၊ ကလေးတွေကို ချစ်တတ်တဲ့ ကိုကျောက်ခဲဟာ ဘယ်တုန်းကမှ သူခိုးဖြစ်နိုင်တယ်လို့ လက်မခံဘူး။

တော်တော်ကြာတော့ သမဝါယမဆိုင်ကို သူခိုးဖောက်တယ်။ သူခိုးကို ဝိုင်းဖမ်းတော့မိကော။ ထုံးစံအတိုင်းစစ်တော့ ဖောက်ခဲ့၊ ခိုးခဲ့သမျှတွေ ပေါ်တယ်။

တခါက သူခိုးရာပါ ပစ္စည်းတွေကို မလွတ်မှန်းသိလို့ ကုလီထမ်းရလို့ ပင်ပမ်းတကြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကိုကျောက်ခဲရဲ့ ခြင်ထောင်ပေါ် ပစ်တင်ပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားခဲ့တာတွေပါ ပေါ်လာရော။ ဒါဆို ကိုကျောက်ခဲ အပြစ်မရှိဘူးပေါ့။ ဘယ်မလဲ ကိုကျောက်ခဲ။ ထောင်က ပြန်လွှတ်ပေးမလား။

ဟင့်အင်း၊ ထောင်ထဲမယ် မျက်နှာမွဲတော့ ရဲဘက်စခန်းပါ။ အဲဒီမယ် သေသွားနင့်နေပြီ။ သူ့ကိုစွပ်စွဲတဲ့ လူတွေ၊ ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်တဲ့လူတွေ အားလုံး မသိချင်ယောင် ဆောင်နေကြတယ်။ ကလေးလေး ကိုယ့်ရင်ထဲမယ် အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ဆူးတချောင်းပေါက်ခဲ့တယ်။

အဘ မင်းသိင်္ခရဲ့ဝတ္ထုထဲကလို ကိုကျောက်ခဲဟာ ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွားတို့၊ စနေမောင်မောင်တို့လို တကောင်ဘွားတွေအကူအညီနဲ့ ပြန်လာပြီး သူ့ကိုဆင်းရဲလို့ နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ လူတွေကို လက်စားပြန်ချေဖို့ အခွင့်အရေးလည်း ရမသွားရှာဘူး။ မရှိခိုးနိုးနဲ့ နှိပ်စက်ကလူ အပြုခံရပြီး သေသွားရှာတယ်။

ကိုယ့်မှတ်ဉာဏ်ကလည်း အဲဒါကို မမေ့နိုင်လေတော့ ကိုယ် အခုအသက်အရွယ်အထိ မြို့ပြန်တိုင်း ခုခါမှာ လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး အိုမင်းစပြုနေတဲ့ ကိုကျောက်ခဲကို ရိုက်နှက်ခဲ့သူတွေကို ရိထေ့ထေ့ သွားပြောနေတုန်းပဲ။

“ကိုကျောက်ခဲကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား” အစချီပြီးပေါ့။

ကိုယ်ပြောချင်တာက လူတွေဟာ ခွေးအတွေနဲ့ တူတယ်။ ဓမ္မနဲ့အဓမ္မ နှစ်ခုမယ် ဓမ္မချည်းပဲ အဆုံးကျ အောင်ပွဲခံတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။

တစ်ချိန်က (နီသော ပဝါဖြူ)

နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီး၊ အရိပ်ရ အပင်ကြီးတွေနဲ့ မြစ်ကမ်းနားမှာ ရှိခဲ့တယ်။ အင်မတန် ချမ်းသာခဲ့တဲ့ မိသားစု နေခဲ့တယ်။ သားတွေ သမီးတွေ အများကြီး။ သစ်တင် တဲ့ GMC ကားကြီးတွေ၊ သစ်ဆွဲဆင်တွေ အများကြီး။ အဲဒီ ကိုယ့်ငယ်ဘဝက မြင်ကွင်းတွေပေါ့။

ကျက်သရေရှိတဲ့ ရုပ်ချောချောအိမ်ရှင် ကြီးမေဟာ ခေါင်းမှာ ပဝါအဖြူလေး စည်းပြီး ဝီလီဂျစ်ကားလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းခဲ့တာ အမှတ်ရသေးတယ်။ တစ်နေ့တော့ အဲဒီအိမ်ကြီးကို ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့တယ်။ ခပ်ပိန်ပိန်ပါးပါး အဲဒီအမျိုး သမီး အိမ်ဝရန်တာကနေ လူထုကို မိန့်ခွန်းပြောခဲ့တယ်။

ကြံရည်သောက်ချင်တယ် ဆိုလို့ ကြံရည်ဝယ်တိုက်တော့ တစ်ငုံလောက် သောက်အပြီးမှာ ကျွန်မ ကျောင်းသားလေးတွေအတွက် မပါပါလားဆိုပြီး ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချတယ်။ သူ့ကျောင်းသားလေးတွေအတွက် ကြံရည်မရလို့ ဘိလပ်ရည် သွားဝယ်လာပြီး တိုက်တော့မှ ခုနက သောက်လက်စ ကြံရည်ခွက်ကို ပြန်မော့တယ်။

ည ၁၀ နာရီလောက်မယ် အဲဒီအမျိုးသမီး ရုတ်တရက် ပျောက်သွားလို့ ဒေါင်းတောက်အောင် လိုက်ရှာကြတော့ လသာသာမယ် တစ်ယောက်တည်း မြစ်ထဲ ရေဆင်း ကူးနေတာ သွားတွေ့လို့ ပြောမဆုံးဖြစ်ခဲ့ရဖူးတယ်။ အိမ်ရှင်တွေက ဧည့်သည်အတွက် အင်မတန် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ခဲ့ကြတယ်။

ဧည့်သည်ပြန်ပြီး မကြာပါဘူး။ စစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေဟာ အဲဒီမိသားစုကို ဒုက္ခပေးတော့တာပါပဲ။ သားကြီးလုပ်သူ ရှေ့နေဟာ ဝရမ်းပြေး၊ သမီးနှစ်ယောက်လည်း ပြေး၊ နောက်ဆုံး ကြီးမေနဲ့ သူ့ယောက်ျားပါ ထွက်ပြေးပျောက်ဆုံး၊ အိမ်ကို ချိတ်ပိတ်၊ ဆင် တွေ၊ GMC ကားကြီးတွေ အကုန်သိမ်း။ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ကြီးမေရဲ့ ယောက်ျား ဟာရန်ကုန်မှာ မထင်မရှား ကွယ်လွန်လို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် သဂြိုဟ်လိုက်ရသတဲ့။ ကိုယ် အိမ်ပြန်တိုင်း သူတို့အိမ်ကြီးကို သွားသွားငေးကြည့်ရင်း ပျော်စရာကောင်းတဲ့ မိသားစု လေး တစ်ခုကို ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဖူးတယ်။

မနေ့ညက ကိုယ် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ဘက် ရောက်သွားတယ်။ ညစ်စုတ်စုတ်

တိုက်ခန်းလေးတစ်ခုထဲက အဘွားအိုပိန်ပိန်လေးတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့တယ်။ သူ့ဘေးမှာ မြေးမလေးတစ်ယောက်က လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ဝါကျင့်ကျင့် မီးလုံးလေးအောက်မှာ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိသလိုပဲ စိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ခေါင်းမှာ ပဝါအဖြူစည်းပြီး ဂျစ်ကားမောင်းတဲ့အခါ လူတိုင်းက ငေးကြည့်ခဲ့ရ တဲ့ ကြီးမေ၊ ဩဇာ အင်မတန်ကြီးခဲ့ဖူးတဲ့ သူဌေးကတော်ကြီးရဲ့ လက်ချောင်းတွေကို ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်ထားမိတယ်။ ကျွန်တော်ငယ်ဘဝမှာ မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူတို့မိသားစု အကြောင်း ပြန်ပြောင်းပြောပြတော့ သူ့မျက်နှာမှာ ဘာမှ မပြောင်းဘူးရယ်။

“ငါ NLD ကို မဲထည့်ခဲ့တယ် သိလား”တဲ့။ အဲဒါ ပြောပြီးတာနဲ့ နံရံပေါ်က သူ့ယောက်ျားရဲ့ဓာတ်ပုံအဟောင်းကြီးကို တွေတွေကြီး ငေးနေတော့တာပါပဲ။

ဆင်းရဲသားလေး မောင်ပါပီ

ထိုစဉ်က ဆယ်ကျော်သက် မောင်ပါပီ၊ ဘယ်လက်တစ်ချောင်း တွင်တွင်ကျိုး ထားသည်။ ဘယ်ဘက် မျက်ခွက်တစ်ခြမ်းပါ ဒဏ်ရာအနာတရ ဗရပွ။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဖြင့် မောင်မောင်သန်းဆပ်ကပ် အပြကောင်းသော အကျိုးကျေးဇူးတည်း။ သို့သော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စက်ဘီးနင်းကာ ကျောင်းတက်သည်။ ကျိုးနေသော ဘယ်လက်ကား ဆိုင်းကြိုးလေးဖြင့် စတိုင်ကျလှသည်။ အခွင်းဖြစ်ပွားသည့် နေ့က ကျောင်းနေ့တစ်ပိုင်း အပြီးတွင် ဆက်တက်ချင်စိတ် မရှိတော့သဖြင့် အထက်တန်းကျောင်းသားများ ပုန်းလျှိုး ထိုင်လေ့ရှိသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားကာ မွန်ထရီဆစ်ကလက် ၄ လိပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဖန်ချိုတစ်ခွက် မှာကာ ခြံစည်းရိုးပင်ပုများအနီးက စားပွဲပုလေး တွင် စတည်းချ၍ အထက်တန်းကျောင်းပေါင်းစုံက ကျောင်းလစ်လာသော တပည့်လက် သားများအား ဆရာကြီးလေသံဖြင့်သြဝါဒစကားမြွက်ကြားရင်း ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာ အာလူး ဖုတ်လေသည်။ ၂ နာရီမျှ လက်ချာရိုက်ပြီးသည့်နောက် “အာညောင်းသွားပြီကွာ၊ မြို့ပြင် ထွက်ပြီး ခေါင်ရည် သွားတွယ်လိုက်ဦးမယ်” ဟု အဖော်စပ်ရာ စာရိတ္တမောင်များကား တစ်ယောက်မှ လေသံမျှမဟသဖြင့် ဘေးဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသော ချာလီခေါ်တပည့်ကျော် အား မျက်ရိပ်ပြကာ အတူတူထွက်လာကြ၏။ မောင်ပါပီ၏ စက်ဘီးမှာ ဘောင်တန်းပါ သော ပိုင်ဘီးကလေး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဂျစ်ကားမောက်၍ ခေါင်းတွင် ပတ်တီး အဖွေးသားဖြင့် ခြေတစ်ဖက်နာနေသော ချာလီက ရှေ့ဘောင်တန်းတွင် ထိုင်၊ လက်ကိုင် ကို ထိန်း၊ လက်ကျိုး မျက်ခွက်စုတ် မောင်ပါပီက နင်း၊ ထိုသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ဒုက္ခတဘဝဖြင့် အဆင်ပြေနေကြသည်။

ခေါင်ရည်ဆိုင်သွားရာ လမ်းမတွင်ကား ထိုခေတ်က နာမည်ကျော် ၂ နာရီခွဲ တွင် ပြလေ့ရှိသဖြင့် ၂ နာရီခွဲပွဲ ဟုခေါ်သည့် ဗီဒီယိုဇာတ်ကားကြော်ငြာထားရာ ကြော်ငြာ ဘုတ်ပေါ်တွင် ရေးထားသည်ကား အောက်ပါအတိုင်းတည်း။

“ကာဝေညီအစ်မ ၃ ယောက်နှင့် စာပေသမား လူငယ်လေးတို့၏ ရင်သိမ့်တုန် တရုတ် အချစ်ဇာတ်လမ်း”

“ချာလီ ဘယ်လိုလဲ”

ဟု စက်ဘီးနင်းရင်း လေသံဖြင့် နားရွက်နားကပ် မေး လိုက်ရာ ချာလီကား

စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို မီဒီယိုရုံဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်ခြင်းဖြင့် အဖြေပေးလေသည်။ သာမန်ဇာတ်ကားအား ၅ ကျပ်မျှသာ ရုံဝင်ခ ပေးရချိန်တွင် အနီဇာတ်ကားသည် အစိတ်ပေးရလေရာ မိဘပြည်သူများ သဘောပေါက်မည်ထင်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့်လက်ကျိုးနှင့် ခြေကျိုးနှစ်ကောင်ကား ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ဝင်ရောက်အားပေးလေပြီ။ စာပေသမား လူငယ်လေးတစ်ယောက်တည်းနေသည့် အိမ်သို့ ကဝေညီအစ်မ ၃ ယောက် ထဲမှ အလတ်မ လိုက်လာကာ ဓားဖြင့် လာရမ်းသည်တွင် ပျော့တိပျော့ဖတ် စာပေသမား ခမျာ ဓားချက်များအား တိမ်းရှောင်ရင်း ရေနွေးခရားထဲမှ ရေများဖြင့်ပက်၊ ထို့နောက် ကြောက်လန့်တကြား အတင်းဝင်ဖက်ပစ်လိုက်မိရာ ယင်ဖိုမျှ မသမ်းဖူးသည့် ကဝေမ ချောချော အပျိုကြီးခမျာ...

“ဟော့ကောင်တွေ...မပြေးနဲ့ ... မင်းတို့ကို ပြည်သူ့ရဲတွေ ဝိုင်းထားပြီ” ဝုန်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်တံခါးအား ကန်ဖွင့်ကာ ကိုယ်ဖော့ပညာ ဖြင့် ခုန်ထွက်သွားသည့် လူငယ်နှစ်ဦးမှာ မောင်ပါပီနှင့် မောင်ချာလီအကျိုးနှစ်ကောင် တည်း။ ဒီအကွက်တွေကို ကြိုမြင်ခဲ့၍ ပြတင်းပေါက်နှင့်နီးသည့် ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်ခဲ့ သည်ပဲလေ။ တီအီးကားအပြည့်ဖြင့် ရဲများ မီဒီယိုရုံကို ဝိုင်းလိုက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်က စောင့်ကြည့်နေကြရာ ပတ်တီးအဖွေးသား ခြေကျိုးနှင့် လက်ကျိုး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန် ထွက်ကာ ထွက်ပြေးနေကြသည်ကို မြင်သော် တဝါးဝါး တဟားဟားဖြင့် ပွဲကျနေကြလေပြီ။

ထိုသို့ဖြင့် မီဒီယိုရုံထဲမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသူများ၏ ကျန်ရှိနေခဲ့ သော စက်ဘီးများအား တီအီးကားပေါ်သို့ တင်ကာ ရဲစခန်းတို့ ဖမ်းသွားကြောင်း၊ စက်ဘီး တစ်စီးလျှင် ဒဏ်ငွေတစ်ထောင်ဖြင့် လာရောက်ရွေးယူနိုင်ကြောင်း သတင်းထွက်လာ လျှင် မောင်ပါပီရင်ပူရလေပြီ။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ထိုပမာဏကား အင်မတန်များပြားလှ သဖြင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဟူသည့်စိတ်ဖြင့် ညနေစောင်းတွင် ရဲစခန်းထဲသို့ မောင်ပါပီ ခပ်တည် တည်ဝင်ကာ စခန်းမှူးဟု ဆိုင်းဘုတ်ချထားတဲ့ စားပွဲရှေ့သို့ သွားရပ်ကာ မျက်နှာချိုသွေး သည်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ သားလေး၊ ဦးလေး ဘာကူညီရမလဲ”ဟု ကျောင်းစိမ်းဝတ် မောင်ပါပီအား စခန်းမှူးက မေးလာရာ “ဟီး ... သားစက်ဘီး ပြန်လိုချင်လို့၊ ပိုက်ဆံ လည်း မရှိဘူး၊ ကယ်ပါဦး စခန်းမှူးကြီးရာ” ဟု တောင်းပန်သည်။ “ဘာကွ... မအေဘေး လေး၊ မင့်စက်ဘီးကို အပိုင်သိမ်းလိုက်ပြီ၊ ပြန်မရဘူးသာ မှတ်၊ လူက လက်တောက် လောက်နဲ့ ဒါတွေကြည့်တယ် ဟုတ်လား၊ မင့်ကို ခေါင်းတုံးရိပ်ပစ်မယ် ကွ” ဟု ခြိမ်းခြောက် ရာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် “မလုပ်ပါနဲ့ ဦးရယ်၊ သား တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးပါဘူး၊ သူငယ်ချင်း အတင်းခေါ်လို့ ပါသွားတာ၊ နောက်မကြည့်တော့ပါဘူး” ဟု ဖိန့်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မောင်ပါပီအသည်း ဖြန်းဖြန်းကွဲမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဖြစ်ပွားလေသည်။

“ပါပါ... ထမင်းချိုင့်”ဟူသည့်အသံချိုချိုကလေး ကြားလိုက်ရ၍ စခန်းမှူးကြီးနဲ့ မောင်ပါပီ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဟိုက် ... ဟယ်လင်၊ ဟယ်လင် ... မောင်ပါပီ ... အသက်ဘူးကလေး။ ပါးဖောင်းဖောင်း

အသွားဖြူဖြူနှင့် သွားစွယ်လေးပေါ်အောင် ရယ်ပြ နေသည့် အတန်းဖော် ချာတိတ်မလေး မဟုတ်လား။”ဟ … စိုင်း၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ” ဟု မေးရင်း “ပါပါ … ဒါ သမီးပြောပြောနေတဲ့ သမီးတို့အတန်းက ဖိဆစ်စ်အရမ်းတော် တယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်လေးလေ” ဟု ရဲကြီးအား လှမ်းပြောလိုက်လေရာ စခန်းမှူးကြီးကား မောင်ပါပီကို စိုက်ကြည့်လာသည်။ အို … ဘုရားသခင်၊ ယခု ဤနေရာမှ ဖွတ်ခနဲ ကိုယ်ပျောက်သွားလျှင် မည်မျှကောင်းလိုက်မည်နည်းဟု တိုင်တည်မိလေပြီ။

စခန်းမှူးကြီးကား အသံအောအောကြီးဖြင့်“အေး.. . သမီး၊ နောက် ဒီကောင်နဲ့ မပေါင်းနဲ့၊ လူကသာ အကျိုး၊ လက်တောက်လောက်ကလေး ရှိသေးတယ် နှာဘူး … ခု လည်း ဆင်းရဲသားဇာတ်ကားတွေ ကြည့်လို့ စက်ဘီးအဖမ်းခံရတယ်လေ၊ ခု ခွေးစရာမရှိ လို့ ပါပါ့ဆီ လာတောင်းနေတာ၊ မအေပေးဟကောင်…ငါ့သမီးနားက ဝေးဝေးရှောင်စမ်း”

နောက်တစ်နေ့တွင်ကား အသက်ဘူးလေး ဟယ်လင်ထံမှ “နှင်ဆင်းရဲသား ကားတွေ ကြည့်တယ်၊ ငါ့ကို စကားလာမပြောနဲ့” ဟူသည့် စာခေါက်ကလေးကို လက်ခံရရှိ ခဲ့၏။

ထိုသို့ဖြင့် ဆင်းရဲသားလေး မောင်ပါပီ တစ်ခါက အသည်းကွဲခဲ့ရဖူးလေသည်။

အမြန် လာ“ဟိုင်း”ပါ

တမြန်တစ်နှစ်က မောင်ပါပီ အိမ့်သို့အပြန်တွင် ပြဿနာတစ်ခုနှင့်ရင်ဆိုင်တိုးလေသည်။ ဘောကန့်ဘောင်းဘီ တိုကပ်ကပ်နှင့် မြင်းခေါင်းစွပ်ကျယ်အဖြူဝတ်ကာ ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မီးဖိုဆောင်နှင့် အိမ်မကြီး နှစ်ခုအကြား ဟိုဘက်ဝင်လိုက်၊ ကြီးတော်များ ချက်ထားသည့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များအား ပလပ်ပလပ်နဲ့ ဝင်တွယ်လိုက်၊ ဒီဘက် ဝင်လာလိုက်၊ အိမ်အောက်ထပ် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ သွေးသောက်၊ ရှုမဝ၊ ပေဖူးလွှာကဲ့သို့သော ဖတ်စရာများများပါသည့် မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းများအား ရေနွေး အခါး သောက်လိုက်၊ ဆေးပေါ့လိပ်ဖွာလိုက်ဖြင့် ဖတ်ရှုကာ ဇိမ်တွေ့နေလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ပန်ပန်... ဒီကို လာဦး” ဟူသည့် ငှက်ဆိုးထိုးသံနှင့် တူလှစွာသော ဒေါ်ကြီး၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ မကြားဟန်ဆောင်၍ ဆက်ဖတ်နေစဉ် တောက်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ အခေါက်ခံလိုက်ရမှ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ကာ”ဒေါ်ကြီး... ဘာတုံးဗျာ”ဟု ရှုံ့သိုးသိုး ရုပ်ဖြင့် မေးလိုက်ရာ “နားကန်းနေသလား သေနာလေး၊ နင့်အဘွား ခေါ်နေ တယ်” ဟု အဟောက်ခံလိုက်ရမှ ပျင်းရိလေးကန်စွာဖြင့် ထကာ ဘွားအေဖြစ်သူ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သည် ။

အာဏာရှင် မယ်မယ်ခင်ကား ညာလက်ရုံးဖြစ်သူ သမီးအငယ် မောင်ပါပီ ဒေါ်လေးနှင့် တွတ်ထိုးနေရာမှ “ဟော ... ပန်ပန်၊ လာ” ဟု ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် ခရီးဦး ကြိုပြုလေရာ သူတို့အမူအရာကို ကြည့်ရုံဖြင့် တစ်ချပ်မှောက် ဖဲဝိုင်းများတွင် ကျင်လည်ခဲ့ ဖူးသူ မောင်ပါပီကား အခြေနေသည့် မသင်္ကာစရာ ကောင်းလွန်းလှသည်ဟု အကဲခတ်မိ ကာ ခပ်တည်တည်ဖြင့် စပိတ်တစ် အောက်ဖိကျထားသော ဖဲသမားမျက်နှာမျိုးဖြင့် ရှုတင်းတင်း လုပ်ကာ ခုတင်ဘေးက ခုံတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ “အဟမ်း...”ဟု ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်ကာ မယ်မယ်ခင် စကားစလာလေပြီ။

“သား... ခုအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီတုံးကွယ့်”

“နှစ်ဆယ့်ငါးလေ၊ ဒီနှစ် တန်ဆောင်တိုင်မှ ပြည့်မှာ၊ ငယ်သေးတယ်။ ဘာပြုလို့တုံး”

“ဘာ နှစ်ဆယ့်ငါးတုံး၊ လူကြီးမေးတာ ကောင်းကောင်းမဖြေဘူး၊ သေနာလေး ငါခေါက်လိုက်ရ”ဟု ဒေါ်လေးဖြစ်သူမှ ဝင်မာန်မဲသည်။ ဘွားအေဖြစ်သူကား ဆစ်ကလက် ဖွာရင်း ပြုံးစိစိဖြင့် သမီးဖြစ်သူကို

လက်ကာပြကာ စကားဆက်သည်။

"သား အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလား၊ အဝေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေ၊ ဘယ်လိုစားနေသတုံး"

"အာ … ပညာရှင်တွေဆိုတာ အိမ်ထောင်မပြုဘူး အဘွားရဲ့ ဟိုလေယာဉ်ပျံထွင်တဲ့ ရိုက်ညီနောင် ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ သူတို့ ဘယ်တုန်းကမှ လက်မထပ်သွားဘူး။ တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ လေယာဉ်ပျံကို တီထွင်တာထက် ခက်တယ် အဲဒါ…"

"တိတ်စမ်း၊ အိမ်က ရေစက်ကလေး ပြင်ဖို့အရေးတောင် နေ့ရွေ့ ညရွေ့လုပ်နေ တဲ့ကောင်… ဘာပညာရှင်လဲ၊ ဘာလေယာဉ်ပျံလဲ"ဟု ဒေါ်လေးက ဝင်ဟောက်သဖြင့် အဟီးဟု ရယ်ကာ ငြိမ်လိုက်ရသည်။

"သား ကိုယ့်ဘာကိုယ် မရှာနိုင်ဘူးဆို အဘွားတို့ စီစဉ်မယ်၊ သဘောတူ လား…

အနီးစကားသံ အကြားတွင် မောင်ပါပီကား လန့်ဖျပ်သွားချေပြီ။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုသလိုပင် စပ်ဖြဲဖြဲ မျက်ခွက်ဖြင့် ပြန်ဖိန့်သည်။

"ဒေါင်ဝီ တွင်မှာတဲ့လား၊ ကောင်မလေးက မျိုးရိုးသန့်ရဲ့လား၊ သူ့အဖေက ဘယ်သူလဲ၊ ဟာစရိပါးလား"

"ဘာတုံး…ဒေါင်ဝီဆိုတာ"

"မိန်းမဘက်က လင်ရဖို့ တင်တောင်းရတာလေ၊ ကုလားပြည်မယ် အဲဒီလို ပဲတဲ့၊ သားလို ပညာတတ်ဆို ဈေးပိုရတာတဲ့၊ ဖီးလစ်လေဒီယိုတစ်လုံး၊ ရာလေးစက်ဘီး တစ်စီး၊ ဟိုဒင်း…"

ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ လျှောက်ပြောနေတာ မောင်ပါပီသည် ဒေါ်လေး၏မျက်ထောင့် နီအောက်တွင် ငြိမ်လိုက်ရသည်။

"လိုတိုရှင်းပြောမယ်၊ မနက်ဖြန် ကောင်မလေးကို အလည်ခေါ်လိုက်မယ်၊ ပန်ပန့်ဘာသာ အကဲခတ်ကြည့်၊ ဟုတ်ပြီလား" ဟူသည့် အာဏာရှင်မယ်မယ်ခင့် စကား သံ အဆုံးတွင် မောင်ပါပီကား ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပြီ။

အသာ နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်လျှင် မောင်ပါပီကား လူကြီးများ အလစ်တွင် အိမ်မှလစ်ထွက်ရန်ပြင်နေသည်။ အိမ်တံစက်မြိတ် ကျော်လျှင်ပင် ဟင်း…ဟင်း….ဟု မာန်မဲသံပေးလာသည့် ကြီးတော်များကြောင့် ထွက်ပြေးရန် မတတ်သာပဲရှိနေခိုက်

ဖွေ့စ်ဘွတ်ခ်ပေါ်တွင် မြန်မာဆန်ဆန် ကျက်သရေရှိတဲ့ ဒီပုံလေးကို

သဘောကျလျှင် လိုက်ကြပါ ဟူသည့် ဓာတ်ပုံများထဲမှ ရုပ်အတိုင်း

တစ်ပုံစံအတိုင်းတူသည့်ဆံပင်ရှည်ရှည် ကျစ်ဆံမြီးတုတ်တုတ် အသားဖြူဖြူ ငါးရံ့ကိုယ်လုံးနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင် “ဒင့်မေဂလ္လား … ဘာကြီးတုံးဟ” စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်မိလေပြီ။

“ဒေါ်ကြွီးတို့၊ ဒေါ်လေးတို့ နေကောင်းကြတယ်နော်၊ ဘွားဘွားကြွီးကော …” ဟူသည့် ညောင်နာနာအသံလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ မောင်ပါပီကို မကြည့်ရှုရဲသည့်အလား မျက်လွှာလေးချကာ ပြုံးတုံ့တုံ့ လုပ်နေရှာ၊ အရက်တူတူ ထိုင်သောက်ကာ မူးလာလျှင် ဇွတ်အတင်း ဖက်နမ်းတတ်သည့် ဆတ်ဆတ်ကြဲမလေးများနှင့် ရည်းစားဖြစ်ဖူးသူ မောင် ပါပီကား ကနဦးမှာပင် စိတ်ပျက်စပြုလေပြီ။

ဒါမျိုးကြီးနဲ့သာ ညားလိုက်လို့ကတော့ ငါ့ဘဝသွားပြီလေဟု ရှေ့ရေးကို ကြိုတွေးကာ သက်ပြင်းခိုးချမိသည်။ လာလည်သည်ဟု ဆိုကာ အနီကောင်မလေး မီးဖိုခန်း

ထဲတွင် ကြီးတော်များနှင့်အတူတူ ထမင်းဟင်းများ ဝင်ချက်နေသည်ကို ကြည့်ပြီးလျှင်

အိမ်မှုကိစ္စနိုင်တယ် ဆိုတာ လာပြတာလားမသိဟု တွေးကာ ဖိန့်ဖိန့်ဖြင့် ပြုံးစိစိဖြစ်နေသော အဘွားဖြစ်သူအား အနှိပ်တော်ဆက်ကာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရသည်။

ထမင်းဟင်းများ ကျက်သော် အဘွားကို အရင်ကျွေးရာ “လက်ရှာလေးက ကောင်းသားငါ့မြေးရ” ဟု ရိုးလ်တင်သည်။ “ဟုတ်ရား အဘား” ဟု ဖော်လိုလိုက်ရသေးသည်။

ထို့နောက် ကြွီးတော်များ အရင်စားသောက်သည်ကို ယပ်ခတ်ပေးနေလိုက်သေးသည်။

ဘယ့်နှယ်ဟာလေးတုံး။

ထို့နောက် ဓာတ်ရှင်ထဲကကဲ့သို့ ဇာတ်လိုက်နှင့် ဇာတ်လိုက်မ ဖြစ်သူနှစ်ယောက်တည်း စားရသော ထမင်းဝိုင်း။

“အစ်ကိုက ဘာအလုပ် လုပ်တာလဲဟင်”

“စည်ပင်သာယာမှာလုပ်တာ၊ အမှိုက်ကောက်တယ် ဟဲဟဲ…”

“အို… သူတို့လျှောက်လိမ်နေတာ၊ သူတို့တူဆိုတော့ လူအထင်ကြီးအောင်

ပြောတာနေမယ်၊ အလကားဟာတွေ”

ပေါက်ကရပြောနေသော မောင်ပါပီမျက်နှာအား နားဝေတိမ်တောင်ဖြင့်ငေးနေသည်။ ဘယ်လိုဟာလေးပါလိမ့်ဗျာ။

“အစ်ကိုက ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ ကျွန်မကို တစ်မျိုးပဲ လုပ်ပြနေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်ကကိုရီးယား မင်းသမီးနဲ့တူလို့ သဘောတွေကျနေတာ အဟဲ…”

“ခစ်ခစ်” ဟု ရယ်ကာ ဘယ်မင်းသမီးနဲ့ တူတာလဲဟု မေးပြန်သည်။

“ဟိုမင်းသမီးဟာ … ချန်ဒူးဝမ်၊ အဟီး … အာဇာနည်ကုန်း မိုးခွဲတဲ့ ဇာတ်ကားလေ ကြည့်ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

ထိုနေ့ညတွင် မောင်ပါပီတစ်ယောက် အာဏာရှင်မယ်မယ်ခင်အား ထိုကောင်မလေးကို မလိုချင်ပါ။ အတင်းပေးစားလျှင် အဆိပ်သောက်ကာ သတ်သေပစ်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးသောကြောင့် အစီအစဉ်ပျက်သွားခဲ့လေသည်။

ယခု မောင်ပါပီ အိမ်ပြန်ရန် စီစဉ်ပြီးပြီ။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဘွားအေဖြစ်သူကား အိမ်ထောင်ပြုရန် ထုံးစံအတိုင်း တိုက်တွန်းလိမ့်မည်။

ဒီတစ်ခေါက်တွင်ကား မောင်ပါပီတစ်ယောက် အောင်နိုင်သူအပြုံးဖြင့် “သား အချစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိထားပြီး အဘွား” ဟု ပြန်ဖြေမည်။ ထို့နောက် ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ဟိုအမျိုးသမီးလေး၏ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်မှ ခိုးယူထားသော ဓာတ်ပုံများ ထုတ်ပြမည်။ သူ့မြေး မိန်းမယူလျှင် ပြီးရော သဘောထားသည့် အဘွားကြီးက လိုက်တောင်းပေးရမလားဟု မေးလာလျှင် အောက်ပါအတိုင်းပြန်ဖြေမည်။

“နေပါဦး အဘွားရယ်။ ဟိုဘက်က လာတောင် မဟိုင်းသေးဘူး”

P.S. အမြန် လာဟိုင်းပါရန်

ဗြိတိသျှပါပီ

ပါပီ့ငယ်ဘဝတွင် အင်မတန် အနှိပ်စက်ခံထိခဲ့ရသည်မှာ မနက်ဝေလီဝေလင်းတွင် ယထကာ ကြီးတော်များ ညက ရှူးရှူးဖလားဝါးထားသော ဂန်ဖလားအိုးများအား သွန်ရခြင်းပင်တည်း။ တောမြို့များ၏ ထုံးစံအတိုင်း ခြံတောင့်ရှိ အိမ်သာဆီသို့ ညဘက်တွင် မသွားလိုသဖြင့် ခေတ်ဟောင်းက သတ္တုဂန်ဖလားရည်ကြီးများဖြင့် အိပ်ခန်းတွင်း၌ ဆီးသွားသည့် အလေ့အထရှိခဲ့ကြရာ မိုးမလင်းခင် ထလေ့ရှိသော ထိုကြီးတော် အပျိုကြီးများမှ ပါပီအား အတင်းလှုပ်နှိုးကာ"ဟဲ့ ... သေးအိုးသွန်ချေ" ဟု အာဏာစက်ဖြင့် ခိုင်းလေ့ ရှိရာ မထမချင်း တဟဲ့ဟဲ့ဖြင့် နှိပ်စက်တတ်လေသည်။ အိုးသွန်ကာ ဆေးကြောပြီးလျှင် ပြန်အိပ်ချင် အိပ်စက်နိုင်သော်ငြား အင်မတန် ဇိမ်ပျက်သဖြင့် ချာတိတ်ကလေး မောင်ပါပီ ရင်ထဲတွင် ဆူးတစ်ချောင်း ပေါက်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ပေတည်း(ဟီး... ရွှေဥဒေါင်း ... ရွှေဥဒေါင်း ... ကန်တော့ပါ ဆရာကြီးခင်ဗျာ)

ဤသို့ဖြင့် ယခုကဲ့သို့ မိုးတွင်းကာလတစ်ခုတွင် ညက လေမိုး ကျခဲ့သဖြင့် အိပ်စက်၍ ကောင်းဆဲ နှံနက်ခင်းတွင် ထုံးစံအတိုင်း “ဟဲ့ ... ပါပီ ထစမ်း၊ သေးအိုးသွန်ချေ” ဟူသည့် ငှက်ဆိုးထိုးသံအား မကြားဟန်ဆောင်၍ စောင်ခြုံကာ ဆက်ကွေးနေသည့် မောင်ပါပဲ့တင်ပါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြန်းခနဲ အတီးခံရမှ မျက်လုံးကို သေချာမဖွင့်နိုင်ပဲ ယိုင်တီးယိုင်တိုင်ဖြင့် ထကာ သတ္တုဂန်ဖလားရည်ကြီးအား စုပုပ်ပုပ် မျက်နှာဖြင့် “မ”ကာ အိမ်သာသို့ ပြေးလေသည်။ မြန်မြန်သွန်၍ မြန်မြန်ပြန်အိပ်မည်။ အတန်ငယ်မြင့်သော ကုန်းကမူလေးပေါ်ရှိ ခြံထောင့်က အိမ်သာဆီသို့ ဆီးအပြည့်ပါသော အိုးကို လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် “မ”ကာ ပြေးတက်ရာမှ ရုတ်တရက် လောကကြီး မှောင်အတိကျသွားလေသည်။

ဖြစ်ပုံကား မိုးရွာထားသဖြင့် ချောမွတ်နေသော ကုန်းကလေးပေါ်ပြေးအတက် မှောက်လျက်လဲကျကာ ဂန်ဖလားမှောက်။ ထိုမျှမကသေး၊ ဟပ်ထိုးအကျတွင် သတ္တု ဂန်ဖလားရည်ကြီးထဲသို့ ခေါင်းစွပ်ကာ ဝင်နေရာ သေးများ စိုရွှဲ၍ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ ဂူးဂူးဝါး ဝါးဖြင့် အတင်းထရပ်ကာ တိုင်ပတ်နေသည်။ သတ္တုအိုးရည်ကြီး ခေါင်းမှာ စွပ်၍ သွေးရူး သွေးတမ်း လျှောက်ပြေးနေသော မောင်ပါပီဟန်ပန်ကား ရှေးခေတ်က သမိုင်းရုပ်ပြတွေထဲတွင် ပါလေ့ရှိသော ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ်စတိုင် ပေါက်နေခဲ့လေသည်။ အနီကား ဗြိတိသျှဦးထုပ် ခေါင်း၌စွပ်ခဲ့သော ဗြိသျှပါပီ၏

ငယ်ဘဝ အဖြစ် အပျက်တည်း။

တစ်တီတူး

မောင်ပါပီ လူပျိုပေါက်အရွယ်က သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်ဖြင့် အရှေ့မြောက်ပိုင်း မြို့တစ်မြို့သို့ အလည်အပတ်သွားရာ ရိုးရာမီးပုံပွဲတစ်ခုနှင့် ကြုံလေသည်။ ဝက်ကောင်လုံး ကို မြေကျင်းထဲထည့် အပေါ်မှ မီးဖိုကာ ဖုတ်သည့် အမှုဖောင်ခေါ် ဝက်သားဖုတ် မကျက်တကျက်နှင့် ရှမ်းအရက်မွှေးမွှေး ပါသည်ဖြစ်လေရာ ယခုပြန်စဉ်းစားရင်းပင် သွားရည်ယို မိပါသေးသည်။ ညဉ့်အတော်နက်လာပြီး နှင်းများ တဖျောက်ဖျောက်ကျကာ အရိုးကွဲ မတတ် အေးလာသည့်တွင် ရှေ့ပွဲလာ ပရိသတ်များ ပြန်ကုန်ကာ မြို့ခံငမူးတချို့နှင့် မောင်ပါပီတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုသာ ကွင်းပြင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ကာ ၁၀ ဂါလံ ပုံးများဖြင့် အပြည့် ဖြည့်ထားသည့် ရှမ်းဆန်အရက်ဖြူကို ခွက်လှည့်ရင်း ဆက်လက် သောင်းကျန်းနေကြ လေသည်။ မီးတောက်အရက်များမည်သည် မော့လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း ဝုန်းခနဲ ဆောင့် တက်ကာ မူးတတ်သော်ငြား အချိန်တစ်ခုအကြာတွင် ဝုန်းခနဲ ပြန်ကျတတ်သည်ဖြစ်ရာ မီးရှို့ထားသည့်သစ်တုံးကြီးကို ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် တစ်ယောက်ခါးတစ်ယောက် ဖက်ရင်း ကလိုက်၊ လူမီးရထားတွဲမှ ခဏထွက်ကာ တစ်ခွက် ထပ်ချလိုက်ဖြင့် သံသရာလည်နေလေသည်။ မီးပုံကိုပတ်ကာ ကနေကြရင်း သီချင်း အော်ဆိုရသေးသည်။ သီချင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ် သည်။

“တောင်ပေါ်မှာလည်း တစ်တီတူး • တောင်အောက်မှာလည်း နို့ဆီဘူး တောင်ပေါ်မှာလည်းတစ်တီတူး … တောင်အောက်မှာလည်း နို့ဆီဘူး … ဟော့ဟော့ … တောင်ပေါ်မှာလည်း တစ်တီတူး… တောင်အောက်မှာလည်း နို့ဆီဘူး…”

သီချင်းကား အဆိုပါ နှစ်ကြောင်းတည်းကို ပတ်အော်နေခြင်းမျှသာ။ မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်ဟူကား မသိချေ။ တနောင်နောင် ထုနေသော မောင်းအသေးလေး နှစ်လုံးပါ ပါသေးသည်ဖြစ်ရာ အင်မတန်မြိုင်သလို အရက်မူးမူးဖြင့် အင်မတန် အော်ဆို၍ ကောင်းလှသည်။ ဂစ်တာဖြင့် တီးကြည့်လျှင် Am နှင့် D ကို ပတ်ချာလည် လှည့်တီးနေ သော အသံဟု မှတ်လေ။

ထိုသို့ဖြင့်လူ့အယောက် ၅၀ ခန့် ကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် အယောက် ၃၀ က မီးပုံ ပတ်ကာ အဆိုပါ တစ်တီတူးသီချင်းကို မောင်းလေး တနောင်နောင် ထုကာ အော်ဆိုရင်း က၊ ကျန်တဲ့အယောက် ၂၀ က အရက်ထိုင်သောက်ရင်း ကနေသူများ မောလျှင် ဆပ်စတီ ကျရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်နေရင်း သောင်းကျန်းနေကြရာ ကမ္ဘာမပျက်မချင်းမရပ်တော့မည့် အနေအထားဖြစ်လာကာ

မနက် ၂ နာရီခန့်မျှအထိ ရောက်လာလေပြီ။ "ဟော့ ဟော့ ... တောင်ပေါ်မှာလည်း တစ်တီတူး ... တောင်အောက်မှာလည်း နို့စီဘူး..နောင်းပေ့နောင်... တောင်ပေါ်မှာလည်းတစ်တီတူး...တောင်အောက်မှာလည်း နို့စီဘူး ... ဟော့ဟော့ ... တောင်ပေါ်မှာလည်း တစ်တီတူး ... တောင်အောက်မှာလည်း နို့စီဘူး..."

ထိုစဉ်အာခေါင်ခြစ် အော်ဟစ်လိုက်သံတစ်ခုကြောင့်ကနေသူများရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။ လရောင်ရှမ်းမြသောည ဖြစ်သောကြောင့် မီးပုံပွဲ ကျင်းပရာ ကွင်းဘေး အိမ်တစ်အိမ်မှ မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာကာ အော်နေကြောင်း မြင်ရသဖြင့် ငမူးများအားလုံး ငြိမ်ကျသွားပြီး အကဲခတ်လိုက်ကြရာ အန္တီမိန်းမကြီးကား ထဘီမပါ အောက်ပိုင်း ဗလာ။ မောင်ပါပီတို့ပွဲမှ ဆူညံကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ရသည်တွင် ဒေါသ ပြင်းစွာ ထွက်ဟန်ဖြင့် ထဘီမပါပဲ ကွင်းထဲဝင်လာဟန် တူသည်။ အင်မတန် အောင်မြင် ခံ့ညားသော အသံကြီးဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း အော်ဟစ် ဆဲဆိုလေရာ မီးပုံပွဲနွှဲသူ ငမူးများ မှာ ဖိနပ်မပါပဲ ထွက်ပြေးရလေပြီ။

"လူလို နားမလည်တဲ့ ကောင်တွေ၊ ဘာ တစ်တီတူးလဲ၊ S.P. တစ်တီတူး၊ ဟမ် ... တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူး၊ S.P တစ်တီတူးလား အကုန်လုံးကို ပွတ်ပစ်မယ်၊ S.P တစ်တီတူးတွေ အကုန်လုံးလာခဲ့စမ်း"

ဤသို့ဖြင့် နတ်ဝင်သည် အမေဂျမ်း ဝတုတ်မကြီးကြောင့် တစ်တီတူးအဖွဲ့သား ပွဲပျက်ခဲ့ရလေသည်။ ကိုယ့်မြို့သို့ ကိုယ်ပြန်ရောက်သော မောင်ပါပီတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် အချင်းချင်းဆဲချင်လျှင် တစ်တီတူးပဲကွာဟု ဆဲလေ့ရှိသည်။

နောင်တစ်ချိန် ထိုမြို့လေးသို့ ခရီးသွားဟန်လွှဲ ဝင်ရတိုင်းလျှင် မောင်ပါပီတစ် ယောက် "တောင်ပေါ်မှာလည်း တစ်တီတူး၊ တောင်အောက်မှာလည်း နို့စီဘူး" ဟု ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုကာ ပြုံးစိစိဖြင့် အဆိုပါညကို လွမ်းမိနေလေသည်။

ရောဘတ် ပါပီ ဟိုင်းမား

တကယ်တော့ တစ်ခါက မောင်ပါပီဟာ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်ပဲ။ ဂူးဂဲ၊ ဘာတွေမှ မပေါ်သေးတာ။ ကိုယ်တောင် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေး ရှိသေးတယ်။ တောကျတဲ့ မြို့လေးမှာဆိုတော့ကာ မျက်မမြင်တိုင်းပြည်မယ် ငရမန်ကန်း က ဘုရင်ဖြစ်နေသလိုပေါ့။

နေ့လယ်နေ့ခင်း လူရှင်းတဲ့အချိန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် အာလူးဖုတ်ကြပြီဇဆို လူတွေက ကိုယ်တို့ဝိုင်းနားမှာ ပြုံနေတာ။ ကိုယ်က အဲဒီလို အရွယ်လေးမှာတင် လေပန်းတာ သိပ်အောင်မြင်နေပြီ။ လူတွေက ဘယ်လိုထင်သလဲဆိုတော့ ဒီကောင့် လက်ထဲ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ အစုံထည့်ပေးလိုက်ရင် ချလင်ဂျာတောင် လုပ်တတ်မည့်ပုံကွ ဆိုပြီး။

ဒါနဲ့ တစ်ရက်၊ ကိုယ်တို့အိမ်ရှေ့ကတရုတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မယ် ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်မော့၊ ဆစ်ကလက်ဖွာရင်း အာရှိုးနေတာ လူတွေက သိပ်စိတ်ဝင်စားနေ ကြပြီ။ ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာက မန်ဟတ်တန် ပရောဂျက်။ ကမ္ဘာ့ ပထမ အဏုမြူဗုံး ထွက်ပေါ်လာပုံ ဘာညာ။

ပြောရင်း အဏုမြူဗုံး လုပ်ပုံတွေအထိ ရောက်ကုန်တယ်။ ပြော့ပြီးပြီကော။ ဂူးဂဲတွေ၊ ဘာတွေ ပေါ်သေးတာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်ပြောသမျှ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကုန်ရော။

ဂျပန်မှာ ကြဲချခဲ့တဲ့ အဏုမြူဗုံး နှစ်လုံးကို လုပ်စဉ်က ယူရေနီယမ် U-235 သို့မဟုတ် ပလူတိုနီယမ် Pu-239 အိုင်ဆိုတုပ်တွေကို ဘယ်လိုသုံးတယ်။ လူကလေး ဆိုတဲ့ ဗုံးကgun-type weapon ဖြစ်ပြီး ယူရေနီယံ core သုံးတယ်။ လူဝကြီးဆိုတဲ့ ဗုံးက implosion-type device ဖြစ်ပြီး ပလူတိုနီယံ core သုံးတယ်၊ ဘာညာ စာရွက်ပေါ်မယ် ပုံကြမ်းလေးတွေ ခြစ်ပြပြီး အာနေတော့ကာ ရေလည် အရှိန်တက်ပြီး လူတွေက အင်မတန် စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ။

ယူနေရီယံ အိုင်ဆိုတုပ်တွေကို နှစ်ခြမ်းခွဲထား၊ အလယ်မှာ ဟာထား၊ တစ်ဖက် ကနေ ဓာတုပေါက်ကွဲမှုဖြစ်စေပြီး အဲဒီနှစ်ခြမ်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆောင့်မိတဲ့အခါ ပြင်းထန်တဲ့ ပေါက်ကွဲမှု။ ဒိန်း ... အဲဒီမယ် အဏုမြူဗုံးဖြစ်လာတယ်ပေါ့။ ပုံလေး၊ ဘာလေး တွေနဲ့ ရှင်းပြတော့ လူတွေကလည်း ဪ ... ဒီလိုကိုး ဆိုပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့။

သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး မောင်ပါပီ ပီတိတွေ ဝေလို့။ အပိုဆာဒါးအားဖြင့် ယူရေနီယံ အိုင်ဆိုတုပ်တွေကို ပမာဏများများ တစ်စုတည်း ထားမရဘူး။ ထပေါက်ကွဲတတ်တယ် လို့ရှီးမိတယ်။ အဲဒီမယ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးက စကားဝိုင်းထဲလာကောရော။

ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီး။ ။ ဟရောင် … မီးမေယိုး၊ အဲတိ ယူလေနီယံက ဘယ်လောက် များရင်ပေါက်ကွဲလဲ

မောင်ပါပီ။ ။ ဟိုဟာလေ အတယ်ရ … ဟိုဒင်း သံပရာသီးလောက် ရှိမလား၊ အဲဒီထက် များရင် ထပေါက်ကွဲတယ်တဲ့(မောင်ပါပီ အာပလိုက်တာ)

ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီး။ ။ တာဆို ဘီလောက် ပေးရမလဲ … ငေါဝယ်မီလို့
မောင်ပါပီ။ ။ ဟာ … အတယ် ဘာလုပ်မလို့တုံး။ ဝယ်ချင်တိုင်းဝယ်မှ မရတာ။ အမေရိ ကားမှာပဲ ရောင်းတာဆိုလား

ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီး။ ။ သံပရာတီးလောက်ဆို ဈေးမပေါလား၊ မီးမေယိုး … ငါဝယ်မယ်။ ယူလေနီယံ အော်တာ မှာပေးဇမ်း

မောင်ပါပီ။ ။ အတယ်… ဘာလုပ်မလို့လဲဆိုနေ

ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီး။ ။ မီးမေယိုး မီးတို့နှစ်ကောင်လေ … ရွှေဘားနဲ့ မီးလေ၊ တစ်ချိန်လုံး ပူးနေတာလေ … အတုဘာအိမ်တာကာ ဖဲလိုက်ရိုက်၊ ဟိုနား ရန်ဖြစ်၊ ဒီနား ရန်ဖြစ် … မီးတို့ နှစ်ကောင်ကို တီယောက်တီခြမ်းစီ တပ်ထားပေးမယ်။ ပူးတာနဲ့ ဒိန်း ဆို ပေါက်ကွဲအောင် မီးမေယိုးတွေ

သူ့သား ရွှေဘနဲ့ မောင်ပါပီကို အဲဒီလောက်စပ်မြင်ကတ်တာတဲ့။

တစ်ခါက ရောဘတ်ပါပီဟိုင်းမား

အသက်မသေချင်ရင် ခေါက်ဆွဲထုပ် ချလိုက်

သူ့ရဲ့ကားတစ်ကားအကြောင်း လူအပြောများနေတော့ ကိုယ်တိုင်ငယ်ငယ်က ဟာသ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု သွားသတိရတယ်။

ကိုကြွယ်နီဆိုတဲ့ အရက်သမားက တစ်နေ့ကုန် ဈေးကူလီလုပ်ပြီး ညနေစောင်း တာနဲ့ တရုတ်အရက်ဖြူဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို လစ်ပြီး မိုးချုပ်တဲ့အထိ တစ်မှုစ်မှု့ သောက်တော့ တာပဲ။ ဆိုင်ကောင်တာ ထိုင်တဲ့ လုံးကြီးပေါက်လှ တရုတ်မကို သွားသွားငေးတာလည်း ပါတာပေါ့။ သူအရက်ဆိုင်က ပြန်လာတိုင်း လှမ်းမေးကြည့်၊

“ကိုကြွယ်နီ … ဘယ်က ပြန်လာတာတုံး ”ဆိုရင် “ယောက္ခမဆိုင်က”ဆိုတာ ချည့်ပဲ။

အဲဒီလိုကွဲပြီး ပြန်လာပြီဆို သီချင်းလေး တကြော်ကြော်နဲ့ရယ်။ အက်စ်ကဲနက် “ရှင်သို့တိုးဝှေ့ဆဲပါခိုင်” ဆိုတဲ့ဟာ။ အဲဒီ တစ်ပုဒ်ပဲ။ ဒါပဲ ရတာလားတော့ မသိဘူး။

ညမှောင်မှောင်မယ် “ယုံပွါ ရှင်သို့ တိုးဝှေ့ဆဲပါ ခိုင်” ဆိုတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ ရဲ့ တစ်မြို့လုံးက လူတွေ သိလိုက်ပြီ။ ည ၉ ခွဲ၊ ကြွယ်နီ အိမ်ပြန်ချိန်ဆိုတာ။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အဲဒီလို ဒီလိုလေး သီချင်းဆိုရင်း ယိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ ပြန်နေကျ။

မှောင်တယ်ဆိုတာ ပြောမိတော့ အဲဒီခေတ်က လျှက်စစ်မီး မရှိဘူးပေါ့။ အမှန် တကယ်က တစ်နာရီကို ဆီတစ်ပေပါလောက် စားတဲ့ အိမ်တစ်လုံးနီးပါး ကြီးတဲ့ မီးစက် ကြီးရှိတယ်။ တစ်မြို့လုံးကို အဲဒီဟာနဲ့ မီးအားပေးတာ။

ညနေ ၅ နာရီကနေ ည ၁၀ နာရီအထိ ပုံမှန်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတလောက ဝက်ပေါင်ခြောက် နိုင်ငံတော် တည်ထောင်မယ်ဆိုပြီး ပြည်သူ့လွှတ်မြောက်ရေး စစ်သား တွေက မြို့ကို မြင်းတွေနဲ့ ဝင်စီး၊ အဲဒီမီးစက်ကြီးကို ဖုံးခွပစ်တော့ တစ်မြို့လုံး အမှောင်ထဲ မယ် နေနေရရော။ သူတို့တော်လှန်ရေးနဲ့ ဒီမီးစက်နဲ့ ဘာပတ်သက်နေလဲ ကိုယ်တော့ နားမလည်ပေါင်။(ဟယ်… ငါလည်း မဆိုင်တာတွေ ပြောမိပြန်ပြီ)

ဇာတ်လမ်း ပြန်ဆက်ရရင် တစ်ညသား ကိုယ်တို့ ကာလသားပေါက်လေးတွေ ထုံးစံအတိုင်း ရပ်ကွက်မီးကင်းတဲမယ် မှောင်ရိပ်ခို

ဆေးခြောက်လေး၊ ဘာလေး တွယ်၊ အာလူးလေးတွေ ဖုတ်ပေါ့။ အဲဒီမယ် “ယံပါရင်သို့ တိုးဇော့ဆဲပါခိုင် ...” ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရပြီ။ ကာလသားခေါင်း ကိုရွှေဘက ဘာပြောလဲဆိုတော့ “မင်းတို့ကောင်တွေ ခေါက်ဆွဲစားချင်လား”တဲ့။ ဆေးခြောက်ရှူထားတော့ ဗိုလ်ဆာနေပြီလေ။ “စားမယ် ဘယ်မလဲ”ဆိုတော့”အသာနေ...ငါကြံပြမယ်”တဲ့။

သောက်ရေအိုးစင်က ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြီး ကိုင်၊ ပုဆိုးခါးပုံစထဲ သဲတစ်ဆုပ် ကောက်ထည့်ပြီး လမ်းဘေးနားက ကြက်ခွပ်ပင်ကြီးရဲ့ ခွဆုံပေါ် တက်သွားတယ်။ ကိုယ်တို့ကောင်တွေလည်း ဆေးခြောက်မူးမူးနဲ့ ကင်းတဲပေါ်ဝပ်ပြီး အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေ တာပေါ့။ “ရင်သို့တိုးဇော့ဆဲပါခိုင်” အသံက တဖြည်းဖြည်းနီးလာတယ်။

ကိုရွှေဘ တက်ပုန်းနေတဲ့ ကြက်ခွပ်ပင်ကြီးအောက် အဖြတ်၊ ရှဲခနဲ သဲတွေနဲ့ အပက်ခံလိုက်ရတော့ “အမလေးဗျာ ... အမလေးဗျာ ... ဘာတွေလဲဗျာ” ဆိုပြီး မူးမူးနဲ့ အော်ရော။ ထွက်လည်း မပြေးရဲဘူး။ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေတာ။ ရေနဲ့ အပက်ခံရပြန်

“အမေ...အမေ...ရေနဲ့ပက်တယ်ဗျာ၊ အမလေးဗျာ” ဆိုပြီး လှမ်းပြောတယ်။

“ကြယ်နီ...”

“ဗျာ. သရဲက ငါ့နာမည်တောင် သိနေပါလား။ ဘုရား ... ဘုရား ...” တဲ့။ ကိုယ်တွေမှာ ဆေးခြောက်ရှူထားတော့ ရယ်ချင်လိုက်တာ။ ပုဆိုးစတွေ လုံးပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်ထားရတယ်။ အသံထွက်မိတော့မယ်လေ။

“မင့်အသက် မသေချင်ရင် လက်ထဲက ခေါက်ဆွဲထုပ် ချလိုက်”

“အင့်..”

ရှိုက်သံလိုလို ထွက်လာပြီး လက်ထဲက ခေါက်ဆွဲထုပ်ကိုချ တယ်။ “ကိုင်း... ပြန်တော့၊ ဘူးထွားထွား... ဂူးဝါးဝါး...” အဲဒီမယ် ကိုကြယ်နီလည်း သုတ်ခနဲ ထွက်ပြေးတာပဲ။ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ

“သရဲ...သရဲ..သရဲတွေ...”ဆက်တိုက်အော်ပြီး သူတို့ရပ်ကွက်ထဲ ပြေးဝင်သွားရော။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေ မပေါ်သေးတဲ့ခေတ်ဆိုတော့ခေါက်ဆွဲကုအင်ဖက်အရှည် တွေနဲ့ ထုပ်ထားတာ။ ပူပူနွေးနွေး ဂျုံခေါက်ဆွဲလေး။ ကိုကြက်နီက လူကသာ အရက် သမား၊ အမေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေတာ။ လိမ္မာတယ်။ ဘယ်လောက် မူးမူး၊သူ့အမေ အတွက် အဒီလို ခေါက်ဆွဲထုပ်လေးတော့ ပါလာနေကျ။

ဒါနဲ့ ကိုယ်တို့လည်း အဲဒီဂျုံခေါက်ဆွဲကို ဝိုင်းအုပ်လိုက်ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ညကျတော့ကိုယ်လည်းကင်းတဲဘက် မရောက်ဖြစ်ဘူး။ အရင် ညက အတိုင်းပဲ ကိုရွှေဘက သရဲထုပ်ခြောက်ပြီး ခေါက်ဆွဲထုပ်ချထားခဲ့၊ ဆက်လုပ်တယ်။ ကိုကြက်နီလည်း ခေါက်ဆွဲထုပ်လေး ချပြီး ထွက်ပြေးတာပဲတဲ့။ ကိုရွှေဘက ခေါက်ဆွဲထုပ်ကောက်ပြီး မီးကင်းတဲကို ယူအလာမယ်၊ သူ့အိမ်က လာလိုက်ခေါ်လို့ ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ကင်းတဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ ချာတိတ်တွေ လက်ထဲအပ်ပြီးလစ်သွားကော။

ဇာတ်လမ်းက ခုမှ စတာ။

သရဲခြောက်ပြီး ခေါက်ဆွဲထုပ် ဝိုက်သွားတဲ့ ကိစ္စကို ကိုကြယ်နီက ကြားထားပြီး သား။ ဒီလောက်တောင် ယုတ်မာတဲ့ကောင်တွေ ဆိုပြီး အင်ဖက်တွေ တောင်း၊ အပြုန့်လမ်း မယ် ဖက်ကို ခင်းပြီး ချေးပါထည့်၊ သေသေချာချာလေး ထုပ်ပိုးပြီး လက်က ကိုင်လာတာ။

သရဲလည်း ခြောက်ကော အသာလေးချပြီး ပြေးသွားတယ်။ ပြဿနာ ပိုရှုပ်ကုန်တာက ကင်းတဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ ချာတိတ်တွေထဲက မောင်ပု ဆိုတဲ့ကောင်။

ခေါက်ဆွဲထုပ် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ ချေးထုပ်ကို ပါးမှာကပ်၊ “ဟယ် ... ပူပူလေး၊ မုန်ညင်းချဉ်နံ့လေးတောင် ရနေသလိုပဲ”တဲ့။

“ကိုင်း… အုပ်မယ်”ဆိုပြီး ဖွင့်လိုက်တော့ ချေးထုပ်ကြီး… ဟီဟိ။ အဲဒီမယ် ဘယ်လိုထင်သွားသလဲ ဆိုတော့ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ လုပ်တတ် တဲ့ ကိုရွှေဘဆိုတဲ့ လူဟာ သူတို့ကို တမင် ချောက်ချလိုက်တယ်ပေါ့။

“ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်လို့ရမလား”ဆိုပြီး ကိုရွှေဘတို့အိမ်ဘက်ကို ညှမှောင်မှောင် မယ် လိုက်သွားတယ်။ အိမ်ရှေ့မယ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်တာဆိုတော့ နံပြားဖိုကြီး ရှိ တယ်လေ။ အဲဒီနံပြားဖိုပေါ်ချေးထုပ်ကို တင်ထားခဲ့လိုက်တယ်။

ဘာဆက်ဖြစ်လဲဆိုတော့ ဆောင်းတွင်းဘက် အေးတော့ ကိုရွှေဘတို့အိမ်က

ခွေးသုံးကောင်က နံပြားဖိုထဲ ဝင်အိပ်တယ်။ လာတင်ထားတဲ့ ချေးထုပ်ကို ဆွဲချပြီး လုစား

ကြတယ် နေမှာပေါ့။ နံပြားဖိုတစ်ခုလုံး ချေးတွေ ပေပွလို့။

မနက် ဝေလီဝေလင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း ဖွင့်ကော။ အိပ်ချင်မူးတူး ကို ရွှေဘဟာ နံပြားစရိုက်တယ်။

သူတို့ဆိုင်က နာမည်ကျော် မလိုင်နံပြားက အင်မတန် ရောင်းရတာ မဟုတ်လား။

မှင်စာ

သင်္ချိုင်းကုန်းက အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သတိရမိလို့ ပြောပြဦးမယ်။ နို့ ... ကိုယ်က သင်္ချိုင်းခရေစီကူး။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တို့တောမယ် အသုဘချရင် မသာရထား နဲ့ ဆွဲချတဲ့ ခေတ်။ ဒါပေမယ့် ရထားက ဗမာအသုဘပဲ။ တရုတ်အသုဘဆို တရုတ်အခေါင်း အကြီးကြီးကို သံလှောင်ချိုင့်လိုဟာကြီးထဲ ထည့်ပြီး သစ်သားယက်မကြီးတွေနဲ့ လူ အယောက် ၂၀ လောက် ထမ်းချရတယ်။ အတော် မလွယ်တာ။

အဲဒီနေ့က မိုးတွေကလည်း ရွာလို့။ မြို့ထဲ အသုဘအိမ်ကနေ မြို့အစွန်သင်္ချိုင်း ကို အသုဘ သံလှောင်ချိုင့်ကြီး ထမ်းချရတယ်။ နည်းတဲ့ ခရီးလား။ အဲဒီလို ဖြစ်နေပါတယ် ဆိုမှ မသာရှင်တွေက ငိုယိုပြီး အလောင်းလိုက်လုနေတာ။ သင်္ချိုင်းထဲမယ် ဗွက်တွေက ထနေတော့ သင်္ချိုင်းဇရပ်မှာ သရဏဂုံ တင်အပြီးမယ် မြေမြှုပ်မယ့်နေရာဆီ အခေါင်းကို အလဲလဲ အကွဲကွဲတွေ ထမ်းသွားနေရတဲ့အထဲ မသာရှင်တွေက အလောင်းကို မြေမမြှုပ်ရဘူးဆိုပြီး လိုက်လုနေလို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေ ဖြစ်ကုန်ရော။ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ပေါ့လေ။

နောက်ဆုံး မြှုပ်မယ့်နေရာ ရောက်သွားတယ်။ ကျင်းက အနက်ကြီး၊ အခေါင်း ကလည်း တရုတ်အခေါင်းအကြီးကြီး။ ဆိုင်းကြိုးတွေပေါ်တင်ပြီး ကျင်းပေါ်တည့်တည့်မှာ ကြိုးတွေ ထိန်းကိုင်ထားရတယ်။ ခြေကန်ပြီး ကြိုးတွေကို ဟိုဘက် ဒီဘက် လူတွေနဲ့ ကိုင်ထားရတာ။ အဲဒီမယ် တရုတ်ထုံးစံအတိုင်း ကြက်ဖအရှင်တစ်ကောင်ကို အမောက်နေရာ ကို လက်သည်းနဲ့ ဆိတ်ဖဲ့၊ ထွက်လာတဲ့ သွေးနဲ့ အခေါင်းကိုသုတ်တယ်။ တရုတ်လို ကွစိကွစိတွေ ပြော၊ ဆုတောင်းပြီးတာနဲ့ ကြက်ကို လေထဲ လွှတ်တင်မှာ။ အဲဒီကြက်ကို ဖမ်းမိတဲ့ ကောင် ယူပဲ၊ မွေးမထားကောင်းဘူး၊ ချက်စားပေါ့။

အဲဒါကို မြန်မြန်တွက်သုတ်ရိုက်ပြီး လုပ်တယ်။ မသာရှင်တွေက အတယ် အတယ် ... အတယ့်ကို မြေမမြှုပ်ရဘူး။ ဟူးဟူး...” ဆိုပြီး ဘေးကနေ ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်နေတာ။ ဒါနဲ့ မြန်မြန်ဆုတောင်းပြီး ကြက်ကို လေထဲ ဝဲပစ်လိုက်တာ။ ဟေား ... ဆိုပြီး လူတစ်ယောက်က ခုန်ဖမ်းတယ်။ အရှိန်လွန်ပြီး ဆိုင်းကြိုးနဲ့ ထိန်းထားတဲ့ အခေါင်းကြီး ပေါ်တက်နင်းပစ်လိုက်တော့ ခြေကန်ထိန်းထားတဲ့ လူတွေ မခံနိုင်ဘူး။ ကြိုးတွေ လက်ထဲ က လျှောခနဲ ထွက်သွားတယ်။ မိုးရေတွေ ဝပ်နေတဲ့ မြေကျင်းထဲ အခေါင်းကြီး ဝုန်းဆိုပြီး

ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ကျင်းထဲ ငုံ့ကြည့်ကြတော့ အခေါင်းပေါ်မယ် ကြွက်ဖလေး ပိုက်လို့

ကိုရွှေဘ။ ဟီ… ဆိုပြီး မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ အပေါ်ကို မော့ကြည့်နေတယ်။ ဒေါသ အရှိမ်းထွက်နေတဲ့ ခုနင်က ကွစိကွစိ ရွတ်နေတဲ့ တရုတ်အဘိုးကြီးက ဘာလုပ်တယ် မှတ်လဲ။ ရှုံ့ဖြစ်နေတဲ့ မြွေကြီးတွေကို ဂေါ်ပြားနဲ့ ကော်ပြီး ကျင်းထဲပို့ရင်း “မီးမေမျိုး…ရွှေဘား၊ တူများဒုက္ခရောက်နေရတဲ့အထဲ ဒီမအေရိုးပါဝိုင်းမြှုပ်ပစ်လိုက်စမ်း၊ နှမ်းမေစပေါ့တယ် လိုမှပဲ…”တဲ့။

သင်္ချိုင်းအကြောင်း နောက်တစ်ခု ဆက်ပြောပြဦးမယ်။

တစ်ရက်သား ရပ်ကွက်ထဲက အခါလည်သားလေး ဆုံးတယ်။ ဗမာ့ထုံးစံက လပြည့်၊ လကွယ် မထားကောင်းဘူး ဘာညာ ရှိတော့ကာ ညတွင်းချင်း မြှုပ်ရမယ်ပေါ့။

ကလေး ဆုံးတာလည်း ညဘက်ကြီးဆိုတော့ သန်းခေါင်မကျော်ခင် သင်္ချိုင်းသွားမြှုပ်ပါ ပေါ့။

ဒါနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ရပ်ကွက် ကင်းတဲက ကျောင်တွေကို ဂျစ်ကားနဲ့ တင်၊ ကလေး အလောင်းယူပြီး မြို့စွန်က သင်္ချိုင်းကို လစ်ရတော့တာပဲ။ အခေါင်းအသေးလေး ထင်းရှူး သားနဲ့ ချက်ချင်းစပ်ပြီး အလောင်းကို ထည့်လာတာ ။ ဂေါ်ပြား ပေါက်ပြား ဘာညာ ကိုယ့် ဘာကိုယ် အကုန် ထည့်လာတယ်။ လူကလည်းတစ်အုပ်တစ်မကြီး။ အဲဒီတုန်းကကိုယ်တို့

မြို့က သင်္ချိုင်းဆိုတာ အကြီးကြီးရယ်။ခုတော့ ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီ။

ညောင်ထောက်ပင် အကြီးကြီးတွေ အုပ်ဆိုင်းနေတော့ကာ နေ့လယ်ခင်း တောင် နေပြောက်မထိုးတဲ့ တောအုပ်ကြီး။ ထွေလာတပ်ထားတဲ့ ဂျစ်ကား သင်္ချိုင်းထဲ စဝင် တာနဲ့ ချောက်ချားစရာကောင်းလွန်းတယ်။ သင်္ချိုင်းအလယ်တည့်တည့်က ညောင်ပင်ကြီး တစ်ခု အောက်မယ် နေရာသင့်တာနဲ့ “ကိုင်း … ဒီမှာပဲ မြှုပ်မယ်ကွာ” ပေါ့။ လူတွေအကုန် ကားပေါ်က ဆင်း၊ ကျင်းတူးမယ့်နေရာကို ဝိုင်းတယ်။ မောင်ပါပီနဲ့ ရွှေဘနှစ်ယောက် ကျင်းစတူးတယ်။

ကျန်တဲ့လူတွေကဝိုင်းကြီးပတ်ထားတာ။ ညကလည်း သန်းခေါင်တိုင်ခါနီးဆိုတော့ ပျာယာခတ်ပြီး အသားကုန်တူးဖို့ ကြိုးစားနေရတယ်။ အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ပေါက်ပြား တစ်ချက် နှစ်ချက်ပဲ ပေါက်ရသေးတယ်၊ ဆက်တူးလို့ မရတော့ဘူး။ လူအုပ်စက်ဝိုင်းက ကျဉ်းလာတာရယ်။ နောက်ကျော်မလုံလို့ ရှေ့ကို မသိမသာ တိုးရင်းတိုးရင်း စက်ဝိုင်းကျဉ်းသွားတာ။ “နမ့်မေဂလွှား… နောက်ဆုတ်ကြစမ်း၊ ရိုးပုံနေကြတာလား၊ ကြောက်သလား။ ကြောက်သလား” လို့ ဆဲတော့ “ဘယ်ကောင် တိုးတာလဲ၊ ငါမတိုးပါဘူး ဘာညာနဲ့

စက် က်ဝိုင်းက ပြန်ချဲ့သွားရော။

ထပ်တူးနေတုန်း ဖြစ်ပြန်ပြီ လူအုပ်စက်ဝိုင်း ကျဉ်းလာတာ။

“ဟယ်... အေရိုးတွေ နောက်ဆုတ်ကြစမ်း” လို့ ဆဲရင် စက်ဝိုင်းကျယ်သွားပြန် တယ်။ အဲဒီလို လုံးချာလည်လိုက်နေတာ ခဏခဏပဲ။ နောက်ဆုံး ကျင်းတူးပြီးလို့ ကလေး အခေါင်း ထည့်ထားတဲ့ ထွေလာပေါက အလောင်းကို ယူခဲ့တော့ဆိုတော့မှ ရပ်ကြည့်နေ တဲ့ ကောင်တွေ ယူမလို့ထွေလာဘက်အသွား...

“အား...အူး...ဂူး...အမေ့ရေ...အမေ...သရဲ မှင်စာ ကယ်တော်မူပါ” ဆိုပြီး ညောင်ပင် ပင်စည်ဘက်ကို အုပ်လိုက် ပြေးလာတော့တာပဲ။ ကျင်းတူးနေတဲ့ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကိုပါ တွန်းထိုးပြီး ညောင်ပင်ကြီးနား ပြေးကပ်တာ။ ဘာဖြစ်တာလဲ အော်မေး လို့ကို မရတော့တာ။ သူတို့ဘာသာ ကယောင်ချောက်ချားတွေ အော်ဟစ်ဆူညံနေပြီ။

ဒါနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကိုရွှေဘ ပေါက်ပြား ဂေါ်ပြား ကိုယ်စီနဲ့ အသာလေး ဂျစ်ကားနား ကပ်သွားတော့ မှင်စာဗျို့ မှင်စာ။ ၂ပေ ၃ပေလောက်ကလေး ခါးထောက်ပြီး ကြည့်နေတာ။ ဂျစ်ကားထွေလာနားကနေ။ အသေအချာ မမြင်ရပေမယ့် သိသိသာသာကြီး မှင်စာမှ မှင်စာ။

မောင်ပါပီလည်း ပေါက်ပြားကို ဆွဲပြီး အသာလေး ကပ်သွားတယ်။ ဘေးက ကို ရွှေဘကလည်း ဂေါ်ပြားကိုင်ပြီး အတူတူ ကပ်လိုက်လာတော့ ချကွာပေါ့။ အမှောင်ထဲမယ် ပေါက်ပြားကို လွှဲလိုက်တဲ့အချိန် ကိုရွှေဘက“ဟရောင် ... နေဦး”တဲ့။ တိုးတိုးလေး ပြော ပြီး ဖမ်းဆွဲထားတယ်။ ပြီးတော့မှ ခပ်အုပ်အုပ် လေသံနဲ့ “ဟေ့ ... မင်းဘယ်သူတုံး”လို့ မှင်စာလေးကို လှမ်းမေးတော့မှ...

“ဦးလေးတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”တဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။ ဘေးနားကပ်လျက် ကုလားသချိုင်းက သချိုင်းစောင့်ရဲ့ သားလေး ဖြစ်နေတာ။ မအေပေးလေးက လူသံကြားလို့ အိပ်ရာက ထပြီး လာကြည့်တာတဲ့။ တော်ပါသေးလား။ နေရင်းထိုင်ရင်း ပေါက်ပြားနဲ့ ကျွေးမိရင် လူသတ်မှုဖြစ်ပြီ။ နောက်နေ့တော့ ရပ်ကွက်ထဲ မှင်စာ ဇာတ်လမ်းက ပြောလို့ကို မဆုံးတော့ဘူး။

ဂျင်သမားလေး မောင်ပါပီ

တော့ ပထမတော့ ခြောက်တီးခြောက်ချက် လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်းလေးပဲ။ နောက် တဖြည်းဖြည်း လူများလာတယ်။ ရွာနီးချုပ်စပ်က လောင်းကစားသမားတွေ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာတာကိုး။ ရက်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ပွဲလိုလို ဘာလိုလိုကို ဖြစ်လာတာ။

ဂျင်ဝိုင်းလုပ်နေတဲ့ အိမ်က မြို့ထဲ မကျတကျမယ်။ လမ်းမပေါ် မေးတင်ပြီး ဆောက်ထားတဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်။ အောက်ထပ်က ခြေတံရှည်ပေါ့။ အောက်ထပ်နဲ့ ခြံဝင်း က ချိုင့်ကြီးထဲမယ်။ ခြံကလည်း အကျယ်ကြီး၊ သစ်ပင်အကြီးကြီးတွေ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း တွေနဲ့။ ဂျင်ဆော့တဲ့ ဝိုင်းက အဲဒီချိုင့်ဝှမ်းကြီး အလယ်တည့်တည့်မှာ ဝါးကွပ်ပျစ်တွေနဲ့ ဆော်ကြတာမျိုး။

ရဲဖမ်းမှာ ပူမနေနဲ့။ တစ်စခန်းလုံးက ရဲတွေ အရပ်ဝတ်တွေနဲ့ အကုန်ရောက်နေ တာရယ်။ သူတို့ပါ ဂျင်ဝင်ထိုးနေကြတာလေ။ ဒိုင်ဆီက ဈေးဖိုးလာတောင်းပြီး ပြန်တဲ့ ရဲ တွေက ရိုးရိုးရဲ။ ဟိုလူက ပေး၊ ဒီလူက ပေးနဲ့ ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဂျင်ဝင်ထိုးရင်း ပိုက်ဆံတွေ ဖောချင်းသောချင်းဖြစ်နေတာက နယ်ထိန်းတို့၊ စခန်းမှူးတို့... အဲဒီလိုတွေ။

ဒီလောက် လုံခြုံတဲ့ ဂျင်ဝိုင်း ဘယ်နားသွားရှာမလဲ။ စားစရာ သောက်စရာ ဘာညာလည်း ပူစရာမလိုဘူး။ လစ်ပို့တို့၊ အအေးတို့၊ အရက်တို့အပြင် တောမုန့်တို့၊ ခေါက်ဆွဲ ဘာညာပါ ဘေးမယ် လာထိုင်ရောင်းပေးနေတာ။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းရဲ့ စာထဲ ပါတဲ့ လသာက တရုတ်ကလပ်တွေ ခေတ်အတိုင်းပေါ့။

အဲဒီတုန်းက လူမိုက်လေး မောင်ပါပီ အသံသမားပဲ။ လမ်းသမား မဟုတ်သေးဘူး။ ဂျင်နဲ့ ကြွေပန်းကန်ပြား ခတ်မိတဲ့အသံကို မှတ်ပြီး အကောင်ကိုမှန်းထိုးတဲ့ ဟာကိုအသံသမား ခေါ်တယ်။ လမ်းသမားဆိုတာက အလက်တိုင်း မထိုးပဲ အကောင်လိုက်မှတ်ပြီး ဒီတစ်ခွင် ဘာကောင် သေချာပေါက်ကျပြီဆိုပြီး တစ်လက်ကောင်း လိုက်ထိုးတာကို

ခေါ်တာ။ သင်္ချာနဲ့ ပြောရင် ဖြစ်တန်စွမ်းပေါ့။ သေချာ နားလည်ချင်ရင် ဆရာမြသန်းတင့်ရဲ့

မာယာဘုံကို ရှာဖတ်ကြည့်ပါ။ အသံသမားက လူမိုက်ဆန်တယ်လို့

ထင်တာပဲ။ ထားလိုက်ပါတော့၊ မဆိုင်တာတွေ ပါကုန်ပြီ။ အဲဒီလိုနဲ့ တပေါးပေါး တဟားဟား မီးကုန်ယမ်းကုန် ဆော်နေနက်နေကြ တွန်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးရဲ့ ဘေးပတ်လည်ကနေ တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့ ဆိုပြီး ပြည်သူ့ရဲတွေ ခုန်ဆင်းလာတာဗျား။ ၊ ဟယ်... ... ရှိသမျှ ရဲတွေ ဂျင်ထိုးနေတာလေ။ ဘယ်ကယူနီဖောင်းနဲ့ ရဲတွေ ပါလာတာတုံးပေါ့။

တကယ်တမ်းက အဲဒီလို စဉ်းစားချိန်တောင် မရဘူး။ ဂျင်ဝိုင်းထဲက ပိုက်ဆံ တွေလုပြီးဝှန်းဆိုပြေးရတာ။လူတစ်ရာလောက်ထိုးနေတဲ့ဂျင်ဝိုင်းထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ပြီဆို အဲဒီလိုပဲ။ ဟော့ကောင်...ဒါ ငါ့ဟာ မင့်ဟာ လုပ်လို့မရတော့တာ။

ယူနီဖောင်းဝတ် ရဲတွေက သေနတ်တွေနဲ့ ဝေးဆို ပြေးဆင်းအလာ၊ လူအုပ်ကြီးက လွတ်နေတဲ့ ထောင့်တစ်နေရာက ခြံစည်းရိုးကို အကုန်ကျော်တက်ပြီး တစ်ဖက်က ကန်စွန်းခင်းကြီးထဲ ဖြတ်ပြေး ... အကုန် ရှုပ်ယှက်ခတ်ကုန်တာ။

လာဖမ်းတဲ့ ရဲတွေက မြို့ပြင်မယ် တာဝန်ကျပြီး ဘူနေတဲ့ အဖွဲ့တဲ့။ နောက်မှ သိရတာ။ မြို့ထဲက ရဲတွေဆူဖြိုးပြီး ပိုက်ဆံတွေရ၊ ဂျင်တွေထိုး၊ သူတို့ကျတော့ ဂိတ်တွေ မယ် အရောင်းအဝယ်မကောင်းတဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ ဘူပိတ်နေတော့ မကျေနပ်ဘူး။ အဲဒီ လိုနဲ့ လူစုပြီး လာဝင်ဖမ်းတာတဲ့။ ဖမ်းတဲ့ ရဲက အော်တယ်၊ "ကိုသန်းငွေး မပြေးနဲ့" (ကိုသန်းငွေးက နယ်ထိန်း)၊ "ကိုဝင်းဖေ ခင်ဗျားကိုကျွန်တော် မှတ်မိတယ်နော်"(စခန်းမှူး ဝင်းဖေလေ) အရပ်ဝတ်နဲ့ ဟိုလူနှစ်ယောက်ကလည်း ပြေးတာပဲ။ ပြေးရင်း ပြန်အော် တယ်၊ "ပြေးတော့ ရိုးဖြစ်လား ..."တဲ့။

မောင်ပါပီလည်း လုလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံအဆုပ်လိုက်ကြီးကို အတွင်းခံဘောင်းဘီထဲ ထိုးထည့်၊ ပုဆိုးစလွယ်သိုင်းပြီး ဒိုးတာ။ ခြံစည်းရိုးကို ကျော်၊ တစ်ဖက်က ကန်စွန်းခင်း

ထဲခုန်ချ။ ရေကပေါင်လယ်လောက်နက်တယ်။ လူတွေအကုန်လုံးရေထဲမယ် ရုန်းကန်ပြီး

ပြေးနေကြတာ ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။

ယက်ကန် ယက်ကန်နဲ့ ဒိုးနေရင်း ကန်စွန်းခင်းထဲ ကုန်းကွကွလုပ်နေတဲ့ လူနဲ့ တိုးတယ်။ "ကိုပေါက်စီ ဘာလုပ်နေတာလဲ ပြေးဟ ပြေးဟ" ဆိုတော့၊ "ဟော့ကောင် ... ငါ့လက်ထိပ် ရေထဲကျသွားတယ်၊ ရှာကူဦးတဲ့"။ နယ်ထိန်း ပေါက်စီဆိုတဲ့လူ။

ဘယ်ရှာကူနိုင်မလဲ၊ လက်ပြပြီး ပြေးတာပေါ့။ နောက်ဆုံး သူ့ကို ရဲတွေဖမ်းသွား တယ်။ နောက်နေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မယ် သူနဲ့တွေ့တော့

မေးလိုက်သေးတယ်။ ကိုပေါက် စီအာမခံရတယ်ပေါ့လို့။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ကျောက်တံတား ရဲစခန်းရှေ့မယ် ကိုပေါက်စီကို ပြန်တွေ့လို့ နှစ်ယောက်သား တဟီဟီနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေပြန်ပြောမိသေးတယ်။

အချစ်ကံခေပေမယ့် အနှစ်ကျန်စေရမယ်

ကိုယ် အိမ်ခဏပြန်တုန်းကပေါ့။ နည်းပညာကျောင်းသား ကိုယ့်ညီရဲ့ ဘော်ဒါ ချာတိတ်တွေ ဝိုင်းအုံနေတာ ကိုယ်နားမယ်။ဂစ်တာလေးဘာလေးတီးပြ၊ ဟိုဟာ ဒီဟာ ပလီပလာလေးတွေ အာလူးဖုတ်ပြတော့ဝိုင်းချစ်နေကြတာကလေးတွေက။ဒါနဲ့ဒီကောင် တွေရဲ့ နှလုံးသားရေးရာတွေပါ ကိုယ်က ဆရာလုပ်တဲ့အဆင့် ရောက်လာရော။ ရည်းစား စာတွေ၊ ဘာတွေ ရေးပေးရတာပေါ့။

အလကားတော့ ဘယ်ရမလဲ။ ဘီယာလေး၊ ဘာလေးနဲ့ ပူဇော်ကန်တော့ရတာ ပေါ့။ ပြောတဲ့ဟာတွေ အဆင်ပြေကုန်တာပဲ။ တစ်ရက်သား ချာတိတ်တစ်ကောင် ထုံးစံ အတိုင်း "ကျွန်တော့်လည်း ရေးပေးပါဦးဗျာ" လာလုပ်တော့ ကိုယ်လည်းသူ့ကောင်မလေး အကြောင်း အရင်ဗျူးတာပေါ့။ အနေအထား ရွေဖား၊ အမူအကျင့်၊ ဘာညာလေး မေးမြန်း ရသေးတာကိုး။ ဒါမှ အင်စပိုင်းလို့ ရမှာလေ။

မေးပြီးတော့မှ"အေး... ခဏလေး ဈာန်သွင်းလိုက်ဦးမယ်"ဆိုပြီး သိန်းဖေမြင့်ရဲ့ "အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ" ကို စီးကရက်ခဲရင်း ကောက်ဖတ်နေလိုက်တယ်။

မအေပေးလေးကဘေးကနေထိုင်စောင့်တဲ့ပြီး"ဟာ...အစ်ကို ရည်းစားစာရေးဖို့ မုဒ်သွင်းတာကလည်း နိုင်ငံရေးစာအုပ်ကြီး၊ တော်ကြာ စာထဲ မီးတုတ် မီးတုတ် ရှုံ့ရှုံ့တွေ ပါလာဦးမယ်" တဲ့။

"အေရိုး ... တိတ်စမ်း မသိအသာနေ၊ ဒီမယ် မောင်တင်ထွန်းနဲ့ မမြမို့အခန်း တွေ ရွေးဖတ်ပြီး မုဒသွင်းနေတာ"လို့ ပြန်ပြောလိုက်တော့"ဘာလဲ အစ်ကို အဲဒါ ..."တဲ့၊ ထပ်မေးသေးတယ်။စောင်စာမဖတ်တဲ့ကောင် ဘာသိမှာတုံး။ အဲဒါနဲ့သူ့မမကို မမြမို့လို့ မှန်းတဲ့ပြီး စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်တယ်။

အဆင်မပြေဘူး။ ၂ စောင် ရေးတယ်၊ မပြေဘူး။ ၃ စောင် ရေးတယ်၊ မပြေဘူး။ ခက်တော့ ခက်နေပြီးပေါ့။ ဒါနဲ့ တစ်ရက် ဒီကောင့်ကို ခေါ်ပြောတယ်။

"ညီလေး ... မင့် မမြမိုက နည်းနည်းခေါင်းမာတယ်ကွာ။ စာပေးတာ မရဘူး။နွားလားဥသဘဗျူဟာ သုံးမှ ရတော့မယ်လို့ ။ အဲဒါကို အူတူတူနဲ့

ဘာလဲ..အစ်ကို ၊တဲ့။ကိုယ်လည်း ပလီတာပေါ့။

“စစ်သူကြီး တိမ်ကြားမင်းခေါင် သုံးခဲ့တဲ့ ဗျူဟာပေါ့ကွာ…”

မင်းတို့ ဖဲချိန်းဝိုင်း သွားသွားရိုက်နေတဲ့ နေရာ သိသလား”ဆိုတော့ “သိတယ်၊ ဘာလို့လဲ အစ်ကို” တဲ့။ အဲဒီနေရာမယ် တရုတ်စစ်တပ်ကို ဗမာစစ်သူကြီး တိမ်ကြားမင်း ခေါင်ခုခံအောင်နိုင်ခဲ့တာပေါ့။ အတင်းဝင်အတင်းထွက်တိုက်တာမျိုးကို နွားလားဥသဘ ဗျူဟာ ခေါ်သကွ။ တရုတ်စစ်သူကြီး မင်းယွီဟာ အဲဒီဗျူဟာကြောင့် ကိုယ့်လည်မျို ကိုယ်

ဓားနဲ့လှီးပြီး အဆုံးစီရင်သွားရတယ် ဆိုကိုး” အဲဒီလိုတွေ ပလီပလာ လျှောက်ပြောပစ်တာ အဟုတ်ထင်နေရှာတယ်။

“ဒီတော့ မနက်ဖြန် မင့်မမြမီ ကျောင်းကအပြန် လိုက်ပို့ဖို့ ဂွင်ဖန်ပါ။ ဆိုင်ကယ် ပေါ်ရောက်တာနဲ့ မြို့ပြင် မန္တလေးလမ်းဘက်ကို မောင်း။ ဘာလုပ်တာလဲ မောင်လေးလို့ မေးရင် မမ ပြန်မချစ်ရင် ကျွန်တော် ဟိုး … မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအထိ မောင်းပစ်တော့မှာ ဘာညာ နဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပစ်။ ဒါ နွားလားဥသဘဗျူဟာပဲ။ မကြောက်နဲ့၊ မင့်ကိုယ်မင်း စစ်သူကြီး တိမ်ကြားမင်းခေါင်လို့သာ မှတ်ထား၊ ဟုတ်လား”

အဲဒီလို ကြပ်ပေးလိုက်တယ်၊ ဟိ။

အမယ်… နောက်နေ့ကျ အဟုတ်ကြီးဗျာ။ အဆင်ပြေလာပုံရတယ်။ မြို့ထဲက ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက် ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပတ်လာပြီး လက်ပြသွားတာ မမြမီကို တင်လို့။ ဟယ် … ဒီမအေပေးလေး တယ်ဟုတ်ပါလားပေါ့။

သိပ်မကြာပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်လာတယ်၊ တစ်ယောက်တည်း။ အီးမှန်တဲ့ မျက်နှာနဲ့။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ “အစ်ကို ပြောသလို လုပ်တာပဲ”တဲ့။ မမြမီက ချစ်တယ်၊ အဲဒီလို မမိုက်ရဘူးတဲ့။ အိမ်ပြန်ပို့ပါတဲ့။ ကျွန်တော့်ခါးကိုလည်း ဖက်ထားသေး တာတဲ့။ သူ့ခြံဝရောက်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ဇတ်ပုံးကို ဗျင်းတာ ဖောင်းခနဲပဲ တဲ့။ မအေတစ်ရှ လေး၊ ငါ့ကို ဘာမှတ်သတုံးတဲ့။ အချိုသတ်ပြီး သူ့အိမ်ထဲခေါ်သွားတာ ခံလိုက်ရတယ် အကို ရာတဲ့။ မမြမီရဲ့မာယာထောင်ချောက်ပေါ့လေ။

ကိုယ့်မယ် ရယ်လိုက်ရတာ ရေနွေးကြမ်းတောင်သီးတယ်။ ကျဆုံးလာတဲ့ တိမ်ကြားမင်းခေါင်ကို မပူနဲ့ဆိုပြီး ထပ်ပလီတာပေါ့။ အချစ်ကံခေပေမယ့် အနုစကျွန်စေရ မယ်ကွ ဆိုတဲ့ပြီး(ဆရာ သော်တာဆွေတို့ အကွက်ထဲက အတိုင်း) ဘီယာဆိုင်ခေါ်သွားပြီး အမူးနက်ကြတာပေါ့။ ရေလည်ကွဲပြီး စောက်ကောင်မကြီး၊ ဘာညာတွေ ချာတိတ်အော် လာတော့မှ …

“ဟော့ … အချစ်ကံခေပေမယ့် အနှစ်ကျန်စေရမယ်ကွ”ဆိုပြီး မြို့ပြင်က အနှိပ်ခန်းကို ဆက်ခေါ်သွားလိုက်တယ်။ အနှိပ်ခန်းက အောက်ကျိုးအနှိပ်သမားလေး လက်ထဲ ထည့်ပြီး”ငါ့ညီ အချစ်ကံခေလာတယ်၊ အနှစ်ကျန်သွားအောင် ချော့လိုက်စမ်း” ပေါ့။

၃-၄ ရက်လောက် အဲဒီလို ပို့ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ကိုယ်လည်း ရန်ကုန် ပြန်လာတာကိုး။ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ မသိတော့ဘူး။ ကိုယ့်ညီ ပြောတာကတော့ စစ်သူကြီး တိမ်ကြားမင်းခေါင် အချစ်ကံခေတဲ့အပြင် အနှိပ်ခန်းက အောက်ကွမလေးကို ငြိသွားလိုက်တာ ဆိုင်ကယ်လေး၊ ဆွဲကြိုးလေး၊ ဘာညာလေးတွေ ပြုတ်တဲ့အထိပဲ တဲ့။ သနားပါတယ်ဗျာ။

မပြေသော ချစ်ရန်ငြိုး

အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တို့ဆီ ရန်ကုန်ကနေ လေယာဉ်စီးရင်မနက်၄နာရီကွင်းချိန်း (ခုလည်း တူတူပဲ)၊ ၊ တိုက်ရိုက်လည်း မရောက်ဘူး။ မန္တလေးလေဆိပ်မယ် ခဏရပ်တယ် ဆိုပြီး အကြာကြီး ထိုင်စောင့်ရတယ်။ ပုဂ္ဂလိကလေကြောင်းလိုင်းတွေမှ မရှိသေးတဲ့ခေတ်ကိုး။ မြန်မာ့လေကြောင်းလိုင်းက ရှိတဲ့လေယာဉ်လေးတွေနဲ့ ဟိုမြို့ ဒီမြို့ ပတ်ပြေးနေပုံ ရပါတယ်။

ဒါနဲ့ တစ်ခါသား အခါကြီးရက်ကြီးတစ်ခုမယ် ရန်ကုန်ကနေ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လေယာဉ်လက်မှတ် ကောက်ဝယ်ပြီးပြန်တယ်။ မန္တလေးလေဆိပ်ထဲ လေယာဉ် ထပ်စောင့်နေရင်း လူက မနက်အစောကြီး ထလာရတော့ ငိုက်နေတာပေါ့။ အဲဒီမှာ ဆတ်ခနဲ ငိုက်သွားပြီး မျက်လုံးပြန်ဖွင့်မယ် ဗိုလ်လောင်းဝတ်စုံနဲ့ လူ ၅ ယောက်လောက်က ကိုယ့်ကို ရေလည် အစိမ်းစားတော့မယ့်ပုံစံနဲ့ ကြည့်နေတာ။ ဘာမှ အဆက်အစပ်မရှိလောက်ဘူး ဆိုပြီး မျက်လုံး ပြန်မှိတ်လိုက်တုန်း သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို မှတ်မိသလိုဖြစ်သွား တယ်။ ဟိုက် ... ဆိုပြီး မျက်လုံးပြန်ဖွင့်၊ အသေအချာကြည့်တယ်။ အမယ်လေးလေး... ကိုယ့်ရန်သူတော်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။

မအေပေးက ပိန်ညှောင်ညှောင်ရုပ် မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ဘေးက တခြား

ကောင်တွေကလည်း အရုပ် ကလန်ကလားနဲ့ ဟဲမီးကြီးတွေ။ ကိုယ့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး

တီးတိုးတီးတိုးတွေ လုပ်နေကြပြီ။ ဖွဲသမားဟောင်း ကိုယ်ချက်ချင်းသိတယ်။ ဒီကောင်တွေ ကိုယ့်ကို ဝိုင်းတွယ်ဖို့ လုပ်နေပြီ။ အခြေအနေမကောင်းပါ။

အဲဒီမှာ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ အမှားတစ်ခု လုပ်မိတယ်။ ထိုင်နေရာက ထတဲ့ပြီး လေဆိပ် အိမ်သာထဲ လစ်ခနဲ ဝင်လိုက်မိတာ။ ဘေစင်မယ် မျက်နှာသစ်နေတုန်း ရှိသေး တယ် မှန်ထဲကနေ မြင်လိုက်တယ်။ ၅ ကောင်စလုံး ဝင်လာပြီ။ အိမ်သာထဲမယ် တခြား ဘယ်သူမှ ရှိမနေဘူး။ ကိုယ်တော့ ချောင်ပိတ်မိတာပဲ ဆိုတာ သေချာသလောက် ရှိသွား ပြီ။ အသာလေး ငုံ့ပြီး မျက်နှာဆက်သစ်ရင်း

ချောင်းနေလိုက်တယ်။

ဟို မအေပေးက ရှေ့ဆုံးကနေ တက်လာတာ။ ဟဲမီး ၄ ကောင်က နောက်ကနေ ဘယ်တောင်ပံ ညာတောင်ပံ ဖြန့်ပြီး။ မြင်နေပေမယ့် မမြင်သလိုပဲ ဟန်ဆောင်နေလိုက် တယ်။ "ဟာရောင်" လို့ ခေါ်ပြီး ပခုံးကို လာကိုင်တာနဲ့ ကိုယ့်မိတ်ဆွေဟောင်းကို တစ်ကိုယ် လုံး အားနဲ့ လှည့်ပြီး မျက်ခွက်တည့်တည့် ထိုးတယ်။ တစ်ချက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ သိပ်တာ။ ဒီကောင် အိမ်သာကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေသွားတာနဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ် ဆက်ခွပြီး တစ်ချက် နှစ်ချက် ဆက်ထိုးရသေးတယ်။ နားအုံနားက "ဖောင်း"ဆိုပြီး မြည် သွားတယ်။ စစ်ဖိနပ်နဲ့ ဖြတ်ကန်ချက်။ ကျန်တဲ့ ၄ ကောင် ဝင်အုပ်ပြီ ကိုယ့်ကို။ လူကို ခွေကျသွားတယ်။ ပြန်မထဘူး။ မျက်နှာကို တံတောင်ဆစ်နှစ်ခု ပူးပြီး ကာထားတယ်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို တတ်နိုင်သမျှ ကွေးကွေးလေး လုပ်ထားတယ်။ ကျောနဲ့ နံစောင်းတွေချည်း အကန်ခံရတာ။ အံကြိတ်ပြီး ခံတယ်။ စိတ်ထဲမယ် တွေးမိသေးတယ်။ မောင်းချစား တစ်လက်လောက်ပါရင် ကောင်းမယ်လို့။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဝေဝေဝါးဝါးပဲ။ ကိုယ် သတိမေ့သွားတာလား၊ ဘာလား မသိ ဘူး။ တော်တော်တော့ အထိနာသွားတယ်။ သေတော့ မသေဘူး။ အဲဒီ ၅ ကောင်နဲ့ လေယာဉ်တစ်စီးတည်း အတူတူ ပါလာခဲ့တယ်။ လူလည်း စိတ်ပြတ်သတ်သွားတယ်။

ကိုယ်တို့မြို့ကို လေယာဉ် ဆိုက်ကရော ဆိုပါတော့။ ကိုယ်တို့မြို့က လေယာဉ်ကွင်း ရောက်တော့ လေယာဉ်ကနေ ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးနဲ့ လေဆိပ် အဆောက်အဦးပု လေးဆီ လမ်းလျှောက်ရတယ်။ အတူပါလာတဲ့ ဟို ၅ ကောင် ဘယ်ကိုသွားမလဲ ကိုယ်သိ တယ်။ ဒီကောင်တွေ သွားမှာ မြို့အစွန်တစ်ဖက်က တပ်ထဲကိုဗျ။ အဲဒီအထဲ ရောက်သွား ရင်ကိုယ် ဘာမှလုပ်မရတော့ဘူး။ ကိုယ့်ရန်သူတော်ဆိုတဲ့ကောင်ကအဲဒီတပ်က တပ်ရင်း မှူးရဲ့သားကိုး။ လောလောဆယ် ကိုယ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ လမ်းတောင် အနိုင်နိုင် လျှောက်နေရတာ။

လေဆိပ်အဆောက်အဦးထဲ လေယာဉ်ပေါ်က ချလာမယ့် အထုပ်တွေ ရွေးဖို့ ထိုင်စောင့်ရင်း ငူတူတူနဲ့ဟို ၅ ကောင်ကိုလည်း မသိမသာ အကဲခတ်နေလိုက်တယ်။ ဒီကောင်တွေလည်း အထုပ်စောင့်နေပုံရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ စစ်ဝတ်စုံနဲ့ လူတစ်ယောက် ကိုယ့်အနား ရုပ်ခနဲ ကပ်လာတော့ ဟာ ... ဟိုကောင်တွေ ငါ့ကို တွယ်ပြန်ပြီလား ဆိုပြီး ဆတ်ခနဲ လက်တွေဘာတွေ ကာလိုက်မိသေးတယ်။ ဟာ... သွေးလန့်နေတာကိုး။

ပခုံးကို လာဆွဲတယ်။ နာလှန်းလို့ "အလားကွေး" လို့ ကိုယ်တို့ ဒေသသုံး စကားနဲ့ အော်လိုက်မိသေးတယ်။ သေချာကြည့်မှ ကိုယ်ကျောင်းနေဖက် မောင်ဖျော် (နာမည်

ပြောင်) ဖြစ်နေတာ။ ငါ ပစ္စည်းလာရွေးတာကွ။ မင်း

ပါလာမယ်မထင်ဘူးဟားဟား…။

ဟမ် … ဟကောင်၊ မင့် ဘယ်သူတွယ်ပေးလိုက်တာတုံးကွ။ စုတ်ပြတ်နေတာ ပဲ လခွမ်း … တဲ့။ ကိုယ့်ပုံစံကလည်း အဘောခံထားရတော့ အတော်ရွဲ့နေတာကိုး။ အသာ လေး မသိမသာ မေးငေါ့ပြလိုက်တော့ ကိုယ့်ရန်သူတော်ကြီးကို မြင်သွားရော။ မောင်ဖျော့ အတော် ဒေါ်ခါးသွားတယ်။ ကိုယ်ရယ် သူရယ် ဟိုကောင်ရယ်က အရွယ်တူ အတန်းတူ

တွေ ဆိုတော့ ရန်ငြိုး ဘယ်ကစတယ်ဆိုတာ သူလည်းသိသကိုး။

မင့်ကို ဒီကောင်တွေ ဝိုင်းလုပ်တာ မဟုတ်လား တဲ့၊ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ မေးတယ်။ ကိုယ် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဆက်မပြောဖို့ ခေါင်းခါပြတယ်။ မောင်ဖျော့ကို အသာ လေး ပခုံးဖက်ပြီး လေဆိပ်ဝင်းပြင်ဘက်ကို ခေါ်ထုတ်သွားလိုက်တယ်။ အပြင်ရောက် တော့မှ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ခပ်မြန်မြန် ရှင်းပြတယ်။ အဲဒီ ၅ ကောင်ကို သူတို့ သွားမယ့် နေရာ မရောက်ခင် နှိပ်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲပေါ့။

နေဦး၊ ပြောတာလောလို့ တစ်ခု ကျန်သေးတယ်။ မောင်ဖျော့က လေဆိပ်နဲ့ ကပ်လျက်မှာ ထိုင်တဲ့ တပ်ထဲက။ သူ့အဖေကလည်း ဟိုကောင့်အဖေလို တပ်ရင်းမှူးပဲ။ လောလောဆယ် လေဆိပ်ထဲ လုံခြုံရေးဘာညာ စောင့်နေတဲ့ စစ်သားတွေက သူတို့တပ် ကချည်းပဲ။ ကိုယ်နဲ့ သူတို့မိသားစုက အတော်ခင်တယ်။ သူ့အမေက ကိုယ့်တို့ကျောင်းက ကျောင်းဆရာမ။ သူ့အဖေက ရုပ်ကိုဝိုင်းထောင့်ရင် မောင်ဖျော့နဲ့ ကိုယ့်နဲ့ပါ လာဝင်ဖျင်း ခိုင်းတာ။ အဲဒီလိုမျိုးတွေဆိုတော့ကာ လောလောဆယ် ကိုယ့်ခွင်ဆိုသာ အဲ့သာပဲ။

အချိုပေါ် သကာလောင်းချင့်တော့၊ လေဆိပ်ဝင်းအပြင်မှာ ဂေါက်ကွင်း။ အဲဒီ ဂေါက်ကွင်းမယ် စားသောက်ဆိုင်ရှိတယ်၊ အရက်ပါရတာ။ ကိုယ်ပြန်တဲ့ အခါကြီး ရက်ကြီး က သင်္ကြန်တွင်းကို ပြောတာ။ အဲဒီမယ် ဘာသွားတွေ့လဲဆိုတော့ ဂျစ်ကားကို သစ်သား စင်ကြီး တင်ပြီး လူအစိတ်၊ သုံးဆယ်လောက် တက်စီးလာတဲ့ သင်္ကြန်ကားတစ်စီး လာရပ် တယ်။ ဂေါက်ကွင်းက ဆိုင်မယ် အရက်ဝင်သောက်ကြတာ။

ကိုယ်နဲ့မောင်ဖျော့တို့ ရပ်ပြီး စကားပြောနေတာ လှမ်းမြင်တော့ အဲဒီကားပေါ် က တစ်ကောင်က လှမ်းအော်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဝက်ကလေးဆိုတဲ့ ကိုယ့်ဘော်ဒါ (ခုတော့ သေရှာပါပြီ)။

ဟကောင်တွေ ဘာလုပ်နေကြတာတုံးဟ၊ ဟိုကောင် ရန်ကုန်က သင်္ကြန်အမီ ပြန်လာတာလား … တဲ့။ အဲဒီကားပေါ် ပါလာတာ ကိုယ့်လူတွေချည်းပဲ။ ဝက်ကလေးကို လက်ယပ် ခေါ်လိုက်တယ်။

လေဆိပ်မယ် ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ မပြောခင် ဘာကြောင့် ရန်ငြိုးသို့ခဲ့ကြသလဲ ပြောပြမှ ရတော့မယ် ထင်တာပဲ။ ဓာတ်ရှင်လိုဆိုရင် ဖလက်ရှ်ဘက်ခ် ပြန်တယ်ပေါ့။

မဟုတ်ရင် ဇာတ်ရည်က လှည့်မှာကို မဟုတ်ဘူး။ ဆိုလိုတာက အဲဒီ ကိုယ့်ရန်သူတော် ဟာ ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် မန္တလေး လေဆိပ်မယ် အသေဖျင်းသွားတာလဲဆိုတဲ့ နောက်ခံ ဇာတ်ကြောင်းက ရှိကိုရှိရမယ် မဟုတ်လား။

***

အတိတ်ကို ပြန်သော်...

အထက်တန်း နောက်ဆုံးနှစ်ပေါ့။ ကိုယ်ရေးသမျှတွေ ဖတ်ဖူးထားတဲ့ လူတွေ သိပြီးသားပါ။ ပေတေတေ ခပ်ဆိုးဆိုးကျောင်းသား ဖြစ်နေပြီ။ အလယ်တန်းကတည်းက ဖဲသမားဖြစ်မင့်ဟာ။ အထက်တန်းလောက် ရောက်တဲ့အချိန် လူက အစွယ်ပေါက်နေပြီ။ ကျောင်းထက် အပြင်မှာပဲ ဝေလေလေ လုပ်နေတာများတယ်။

အထက်တန်းကျောင်း ၄ ကျောင်း ရှိတဲ့အထဲက ၃ ကျောင်းက ကျောင်းသား တွေ အမြဲ စတည်းချတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မယ် တစ်နေကုန် ထိုင်တယ်။ ကျန်တဲ့ ကျောင်း က တောကျောင်း။ မြို့ထဲနဲ့ အကူးအလူး မရှိဘူး။ ဟို ဘာစာပေဆုဆိုလား ရတဲ့ စာရေး ဆရာမ ဂျစ်စမင် ဝှက်ဆပ်ဘ်တဲလ်(သူ့ကလောင်နာမည်ကို အင်္ဂလိပ်မှုပြုလိုက်တာ ဟိ) တို့က အဲဒီ တောကျောင်းထွက်။ ထားပါတော့။

မနက်ခင်း ကျောင်းတစ်ချိန်လောက်တက်၊ နေ့ခင်း ကျောင်းပြန်အသွားမယ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ပြီး ကျောင်းပေါင်းစုံ အာလူးဖုတ်ပွဲ ဝင်နွဲတယ်။ အာခြောက်လာ ပြီဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထ၊ အထက်ဦးဘိုမယ် ၂ နာရီခွဲပွဲ လို့ ခေါ်တဲ့ ဆင်းရဲသားကား ဝင်ကြည့် (ဦးဘိုဆိုတာ ဗီဒီယိုရုံနာမည်)။ ၃ နာရီ ၂၅ ဆို ခပ်တည်တည်နဲ့ ကျောင်းဆင်း သလို ဝှက်ဖမ်းပြီး အိမ်ပြန်ပေါ့။ ညဘက်တော့ စာသွားကျက်တယ် ဆိုပြီး အသုဘဖဲဝိုင်း ဘာညာ ပတ်ပြီး ကျင်လည်တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်သား ကိုယ့်ဘော်ဒါ တစ်ယောက်က လာပြောတယ်၊ ဓာတုဗေဒကျူရှင်မယ် မင့်ကောင်မလေးကို အောက်သားတစ်ကောင် နောက်ကနေ ဖင်ကို ခြေမနဲ့ သွားသွားဆော့တယ်တဲ့။ ဟိုကောင်မလေးကလည်း အရှက်သည်းတော့ လက်နဲ့ ပုတ်ချရုံက လွဲပြီး ဘာမှ မပြောရဲဘူး။ အဲဒီမှာ ငါ ဝင်ပြောတယ်။ ဟာရောင်... အဲဒီ ကောင်မ လေးကို သွားမထိနဲ့၊ သူ့ကောင်က လက်ယဉ်တယ်ပေါ့။ အမယ်၊ အဲဒီအောက်သားက ဟာ့ ဟာ့ ဆိုပြီး ရယ်ရောတဲ့။ ငါကလည်း မင့်တို့မြို့ မရောက်ခင်က လူမိုက်ကွ၊ ဂန်းစတား ကွတဲ့။ ရန်ကွန်းမယ် ဘယ်လိုမိုက်လာတာ ဘာညာ၊ မင့်ကောင် စာမဖွဲ့ဘူး ဝူးဟားဟား ပေါ့။ အဲဒီထက်ဆိုးတာက ဒီကောင်က(- - -)တပ်က တပ်ရင်းမှူးသားကွ။ ဒီတော့ကာ ရေလည်ဖြဲတာပေါ့။ အဲ့သာ မင်း ဘယ်လိုသဘောရတုံးတဲ့။

ကိုယ်က ဘာသဘောမှ မရပါဘူး။ ကိုယ့်ကောင်မလေး ဆိုတာကလည်း

ကိုယ်ကသာ စွတ်ကြွေနေတာ။ ဟိုက ဖဲ့သမား၊ စီးကရက် နားရွက်ညှပ်တဲ့ကောင် ဆိုပြီး လှည့်တောင် ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး။ လက်ယဉ်တယ်၊ လက်ရိုင်းတယ် ဆိုတာကလည်း ဟိုကောင် လျှောက်ဖွတာ။ ဒီမှာက ဖဲကိုင်တာပဲ လက်ယဉ်တဲ့ဟာကို။

ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ဖင်ကို ခြေမနဲ့ သွားသွား ကလော်တာကတော့ အဗျူစ်လုပ်တာပဲ။ စဉ်းစားကြည့်၊ ကိုယ်တောင် ဘယ်နှယ်မှ မဘယ်နှယ်ရှိသေးတဲ့ ဖင့်တုံးလေး စိတ်ကူးလေး နက်ပဲ ဟိုဒင်း (ဟယ် ငါဘာတွေပြောမိပါလိမ့်)၊ ဒါနဲ့ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ ဆိုပြီး ထားလိုက်တယ်ပေါ့။

ကိုယ့်လူက ပိုပိုဆိုးလာတယ်။ ဒီကောင်မကို ငါကျုံးမယ် (ချေးကျုံးတာလား ဘာလား မသိဘူး)၊ ဟော နင်က မာနကြီးတာလား၊ ငါ ကိုင်ပြမယ် ဘာညာပေါ့၊ သတင်းတွေ အဲဒီလို ရတယ်။ အဲဒီလိုအဆင့်ထိ မိုက်ရိုင်းလွန်ကျူးလာတော့ကာ ကိုယ်လည်း ဘော်ဒါ တွေကို ငါ့ကို ပြစမ်း၊ အဲဒီ အောက်သားဆိုတာ ဘယ်ကောင်တုံးဆိုပြီး မတ်ကင်းလုပ်ပြီး အသာလေး ချောင်းနေလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဂွင်ကြိုလာပါလေရော။

ညနေစောင်းတစ်ခုမယ်၊ အထက်တန်းကျောင်းသားတွေချည်း ထိုင်လေ့ရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မယ် အဲဒီကောင် ရောက်နေတယ်။ ဗာဒံပင်ပုလေးတွေ အောက်မှာ ခုံတွေ ခင်းထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလည်း ကျောင်းသားတွေ စုပြုံကျနေတဲ့ အချိန်၊ ကျူရှင်အဆင်းမယ် စောလေးတွေ ငေးရင်း စီးကရက်တွေ ထောင်းကလောင်း ထအောင် ဖွာ၊ လက်ဖက်ရည်မော့ပေါင်ဖွာပေါင်ဖွာ လုပ်နေကြတာကိုး။

ကိုယ့်စက်ဘီးကို အရှိန်နဲ့ ဒုန်းနင်းတယ်။ ဗာဒံပင်အောက်မယ် စတိုင်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ထိုင်သောက်နေတဲ့ ဟိုကောင့်ကို ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ စားပွဲတွေ ခုံ တွေပါ အကုန်မှောက်လှန်ကုန်ရော။ စက်ဘီးနဲ့ အတိုက်ခံရလို့ ခွေနေတဲ့ အဲဒီကောင်ကို လွယ်အိတ်နဲ့ ၃ ချက်လောက် မျက်ခွက်ရိုက်ပစ်တယ်။ လွယ်အိတ်ထဲမယ် အုတ်နီခဲတွေ ထည့်ထားတာ။ ဘုတ်...ဘုတ်... ဘုတ်...နဲ့ တွယ်ပြီး အော်တယ်။

ငါ့နိုင်ငံတော်အတွက်

ငါ့အမေအတွက်

ငါ့ညီမလေးအတွက်

(ဟာ… ဗကပ နဲ့ ချတဲ့ စစ်ကားထဲက အောင်ခိုင် အော်သလိုကြီး)

ရောကုန်ပြီ။ တကယ်တမ်း အော်တာက မင်းလား လူမိုက်။ မင်းလား

ဟိုကောင် မလေးကို စော်ကားတာ။ ငါ့နှာမည် ဘာညာ ကွိကွပေါ့။ သူနဲ့ အတူတူထိုင်နေတဲ့ ကောင် တွေလည်း မကပ်ရဲဘူး။ ကိုယ့်ကို ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့အပါအဝင် အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မယ် ထိုင်နေတဲ့ ကျောင်းသားမှန်သမျှ ကိုယ့်ကိုမသိတဲ့ လူမှ မရှိတာ။ မြို့ခံကျောင်းသားမှန်သမျှ ကိုယ့်ကို သိတာကိုး။ သိတာထက် ဘော်ဒါတွေချည်းပဲ။ ကိုယ့်ပလီပလာတွေ အဟုတ်မှတ်ပြီး ရေလည် ချစ်တဲ့ ကောင်တွေ၊ အဲဒီလို။ တစ်ဆိုင်လုံးက ကျောင်းသားတွေဘာအကုန်ရပ်ကြည့်နေတာ။တကယ်လို့ ဟိုကောင်ပြန်ထလာရင် ဝိုင်းကျုံးဖို့ပြင်နေတာ။

ဒါနဲ့ တိုတိုပြောရရင် ကိုယ် အဲဒီကောင်ကို စက်ဘီးနဲ့ ဆောင့်တိုက်၊ မျက်ခွက် ကို အွတ်နီခဲနဲ့ ရိုက်ပြီး လစ်သွားတယ်။ ကိုယ်လစ်ပြေးသွားပြီး သိပ်မကြာဘူး၊ အဲဒီကောင် ဒယီးဒယိုင်နဲ့မြို့ပြင်က သူ့အိမ်ကို ပြန်တယ်။ လမ်းမှာ ဘာဆက်ဖြစ်လဲဆိုတော့ဟိုကောင် မလေးရဲ့အစ်ကိုနဲ့ သူ့ဘော်ဒါတွေ(ကိုယ်နဲ့ ဖြစ်တဲ့သတင်းက ပျံ့သွားပြီ၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်လဲ ဆိုတော့ သူ့ညီမကို စော်ကား မော်ကား လုပ်တယ်ပေါ့) လူမိုက်အုပ်စုက နောက်က အတင်းလိုက်ပြီး ထပ်ရိုက်တယ်။

ဇာတ်လမ်းက မပြီးဘူး။ နောက်တစ်နေ့မနက် အဲဒီကောင် ကျောင်းသွားတယ်။ သူ့ကျောင်းက အထက်တန်းကျောင်းသား သူ့အတန်းဖော်တွေက ကိုယ့်ဘော်ဒါတွေ ချည်းပဲ။ မနေ့ညက အဖြစ်အပျက်ကို ကြားထားပြီးပြီဆိုတော့ ဒီကောင် စာသင်ခန်းထဲ ဝင်လာတာနဲ့ ဝိုင်းအုပ်ကြပြန်ရော။

ဟာ့ မင်းတို့ဟာက မတရားဘူး၊ တစ်ကောင်တည်းကို ဝိုင်းချနေကြပါလား လို့ ပြောချင်ကြပြီလား။ အင်း၊ အမှန်က ဒီကောင်ဟာ ကိုယ်နဲ့ ပြဿနာ မဖြစ်ခင်ကကို အင်မတန် လူ့ချဉ်ဖတ်ဖြစ်ထားတာကိုး။ အတိအကျ ပြောရရင် ထောက်လှမ်းရေးတပ်က ဗျ။ ထောက်လှမ်းရေးဟာ ဘယ်လောက် တန်ခိုးထွားခဲ့သလဲ ခင်ဗျားတို့ သိမှာပေါ့။ အဲဒီက တပ်ရင်းမှူးသားဗျာ။ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့။ နယ်မြို့လေးမှာ ဘယ်လိုတောင် မြောက်ဆွ မြောက်ဆွ ဖြစ်နေမလဲ။ ဒီတော့ကာ ဂွင်ကြုံတာနဲ့ ဝိုင်းအုပ်ကြတော့တာပဲ။

နောက်တော့ ကျောင်းကို သူ့အဖေကိုယ်တိုင်လိုက်လာတယ်ဆိုလား၊ ကျောင်း လာတိုင်း ကိုယ်ရံတော်စစ်သားတွေနဲ့ ဆိုလား။ ကိုယ်တော့ ဒီကောင့်ကို ရိုက်ပြီးကတည်းက ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေလိုက်တယ်။ ထောက်လှမ်းရေးအချုပ်ဆိုတာ အင်မတန်မိုက် တဲ့ ရာဇဝင်လူဆိုးတွေတောင် ကြောက်ရတဲ့ခေတ်။ အထဲကနေ ၃ ရက်လောက် နေပြီး ပြန်ထွက်လာရင် စိတ်မမှန်တော့တဲ့ အထိ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းတာကိုး။

ကိုင်း … အတိတ်ရန်ငြိုးကတော့ အဲဒါပဲ။ လက်ရှိလေဆိပ်ထဲကနေ ဒီကောင်တွေ အထွက်မယ် ဘာဆက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဆက်ရေးမယ်။

***

လူတွေ မျှော်လင့်တာက တစ်မျိုး၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်က တစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ လူအုပ်နဲ့ ဝိုင်းအချခံထားရလို့ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ မောင်ပါပီ၊ ဒီတစ်ခါ သူ့အလှည့် ရောက်ပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က လူမိုက်မဟုတ်ဘူး။ လူမိုက်ဆိုတာ မိုက်မဲပြီး ညာဏ်မဲ့တာမျိုးကို ဆိုလိုတာ။ ကိုယ် ခဏခဏ ပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ် မဟုတ်လား။ ငရမန်ကန်းတွေနဲ့ ကြွေအံမကစားဘူး ဆိုတာ။

ဒါဆို မင်းမန္တလေးလေဆိပ်မှာ ဟိုကောင့်ကို ဘာလို့ ဦးအောင်စတွယ်ခဲ့သလဲ မေးချင် မေးလိမ့်မယ်။ အဲဒါက ကိုယ့်ကို လာတွယ်တော့မယ့် အတူတူတော့ မထူးဇာတ် ခင်းခဲ့တဲ့ သဘောပါ။ အနည်းလေးတော့ မခံရခင် တစ်ချက် နှစ်ချက် ချလိုက်ရတယ်ပေါ့။ ဒီသဘောပါ။

ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ကောက်ရရင်...

လေဆိပ်အပြင်မှာ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း ကိုယ်ဘယ်လို အဆော်ခံရတာ၊ ဒီကောင့်တွေ၅ယောက် ပေါင်းပြီး စစ်ဖိနပ်နဲ့ ကန်တာ အသက်ရှူမဝဘူး အခုထိ၊ မေ့သလိုလို တောင် ဖြစ်သွားတယ်၊ ကံကောင်းလို့ မင်းတို့နဲ့ ခုလိုပြန်တွေ့ရတာကွာ ဘာညာနဲ့ ပလီ ပလာ တီတီတာတာလေးတွေ ပြော၊ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ပြလိုက် တော့၊ နားထောင်နေတဲ့ ယူနီဖောင်းဝတ် မောင်ဖျော်က “တောက် … မအေပေး ဒီကောင် ကွ ဘာကောင်မို့တုံး၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကို အုပ်စုလိုက် ဝိုင်းလုပ်တာ စစ်သားသိက္ခာကျတယ် ကွာ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့” လို့ကြိမ်းတယ်။“သူ့ဘာသာ ဘယ်တပ်ကဖြစ်ဖြစ် လောလော ဆယ် ငါ့ဂွင်ထဲမှာကွ၊ ထွက်လာပလေ့စေ ထွက်လာပလေ့စေ” ဆိုတဲ့ပြီး လေဆိပ်လုံခြုံ ရေး စောင့်နေတဲ့ သူတို့တပ်က စစ်သားတွေနဲ့ တီးတိုး တီးတိုး ဘာတွေ သွားပြောနေတယ် မသိဘူး။

ကိုယ်နဲ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ဘော်ဒါ ဝက်ကလေးက သင်္ကြန်ကားလုပ်ထားတဲ့ ဂျစ်ကားဆီ လျှောက်သွားတယ်။ အရက်ထိုင်သောက်နေတဲ့ လူအုပ်ကို စကားသွားပြောတယ်။ သူနဲ့အတူ ၇ ယောက်၊ ၈ ယောက်လောက် ထလိုက်လာတယ်။ အကုန် မျက်နှာသိတွေ ချည်းပဲ။ သေရည်အရှိန်လေးတွေနဲ့ လက်ယားနေတဲ့ ကောင်တွေ။ ဂျစ်ကားပေါ်တင်ထား တဲ့ သစ်သားစတိတ်ချစင်အောက်ကို ခေါင်းငုံ့ပြီး(စင်လုပ်တုန်းက ပိုလို့ တမင်ထိုးထည့် ထားတဲ့) သစ်သားချောင်း ဖြတ်စတွေကို ဆွဲထုတ်တယ်။ သင်္ကြန်တွင်း လည်ရင်း ပတ်ရင်း တခြားမြို့ကို သွားလည်ရင် ရန်ဖြစ်တတ်လွန်းလို့ ရိုက်စရာ နှက်စရာအဖြစ် တမင်ထည့် ထားတာတွေ။ သစ်သားချောင်းတွေ လက်ထဲ တဆဆလုပ်ရင်း ကိုယ့်ကို ဝိုင်းပြောကြ တယ်၊ မင်းပါ ဝင်ကျုံးစမ်းကွာ တဲ့။

ကိုယ်လား၊ “ဟင့်အင်း၊ ငါ အိမ်ပြန်တော့မယ်၊ တော်တော်ထိထားတယ်ကွာ မတ်တတ်တောင် ကောင်းကောင်း မရပ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ……” ပြောပြီး လေဆိပ်ဝင်းထဲက ထွက်လာတဲ့ အထုပ်သယ်တဲ့ တွန်းလှည်းပေါ်က ကိုယ့်အထုပ်လေး ကိုယ်ယူပြီး လေဆိပ် ကြိုပို့ကားပေါ် တက်လိုက်လာခဲ့တယ်။

လေဆိပ်မှာ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ခဲ့တယ် ကိုယ်မမြင်လိုက်ရဘူး။ သတင်းစကား တော့ နောက်နေ့မှာ ကြားခဲ့ရတယ်။ မောင်ဖျော်ဟာ ကိုယ့်ရန်သူတော်ကို လေဆိပ်ဝင်း ထဲမှာ ဘတ်သီးကျွမ်းသွားအောင် ထိုးပစ်လိုက်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း။ လူတွေအမြင်မှာတော့ ယူနီဖောင်းနဲ့ ကောင်လေးတွေ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ပေါ့။ ကိုယ့်ရန်သူတော်နဲ့ ပါလာတဲ့ ဟို ၄ ကောင်ကို လုံခြုံရေးစစ်သားတွေက မလွှတ်နဲ့ဆိုပြီး ထိန်းထားတယ်ဆိုလား။ မအေပေးမောင်ဖျော်က သူ့အဖေ တပ်ရင်းမှူးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်သေးတာတဲ့။ အဖေ ကျွန်တော် ဟိုတပ်က တပ်ရင်းမှူးသားကို ဗျင်းပြီဆိုပြီး။ ဘိုးတော်ကလည်း ကွဲနေတာ၊ သကြန်တွင်း ဆိုတော့ ငါ့သား အကွဲသာထိုး၊ ငါ့သိက္ခာတော့ မချနဲ့လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။

နောက်ဆက်တွဲကတော့ လေဆိပ်အပြင်က မူးရူးနေတဲ့ သကြန်ကားတစ်စီး က လေယာဉ်နဲ့ပါလာတဲ့ ဗိုလ်လောင်းလေးတွေကို ရိုက်သွားတာ စုတ်ပြတ်သွားတယ်။ သကြန်ကားတွေ ထုံးစံအတိုင်း လူတွေအုပ်လိုက် သင်းလိုက်ဆိုတော့ ဝုန်းဒိုင်းဆို ဝင်ရိုက် ပြီးလစ်သွားတော့ ဘယ်သူတွေမှန်းကို မသိဘူးတဲ့။

အဲဒီလိုတွေ သတင်းပျံ့နေချိန်မှာ၊ မောင်ပါပီဟာ ပိန်သေးသေး ဆံပင်ရှည်ရှည် ကောင်မလေးရှေ့မယ် ဘွားခနဲ သွားပေါ်တယ်။ “ဟာ” ဆိုပြီး အံ့ဩဝမ်းသာဟန်တစ်ချက် ဖြစ်သွားပေမယ့် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခပ်တည်တည် လုပ်နေပြန်ရော။ ငါ နင့်ကို ရေလောင်း ချင်လွန်းလို့ သကြန်တွင်းကြီး မရမက ပြန်လာတာဟာ လို့ ကိုယ်ပြောတော့ သူက အဝေးကို ငေးရင်း ပြုံးတယ်။ ခေါင်းလျှော်ရည်ဘူးထဲ ထည့်လာတဲ့ ရေနဲ့ ပခုံးပေါ်ကို သာသာလေး ရေလောင်းတာကို ငြိမ်ခံနေတယ်။ အဲဒါပြီးတော့ ကိုယ်လည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဘူး။ သောက်အကြီးလိုလိုနဲ့ ကြက်လည်လိမ်ကြီး။

နင့်မျက်နှာက ဘာတွေလဲတဲ့၊ သူမ ခပ်တိုးတိုးမေးတယ်။ ဒီဟာလားလို့ ဒဏ်ရာ ကိုဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ကိုင်ပြဖို့လက်အမြှောက်မယ်“အား”လို့အော်မိသွားတယ်။ အကန်

ခံထားရတဲ့ ဒဏ်တွေ။ ဒါနဲ့ ကိုယ်က ပြုံးစိစိနဲ့ ဇာတ်စုံခင်းပြပါလေရော။ တို့တွေ ဆယ်တန်းတုန်းကဟာ၊ နင့်ကို စော်ကားမော်ကားလုပ်တဲ့ အောက်သားလေ၊ အဲဒီကောင်ကို ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အုတ်ခဲနဲ့ ထုပစ်တာဟာ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား။ နင်တောင် ငါ့ကို ဆူသေးတယ်လေ။ ခွန်အားကို အားကိုးတာ တိရစ္ဆာန် ဆိုပြီး။ အဲဒီကောင်ပေါ့ဟာ၊ ငါ ခု နင့်ဆီကို လွမ်းလွန်းလို့ ပြေးအလာ မန္တလေးလေဆိပ်ထဲ မယ် ကြုံကြုံဖန်ဖန် သွားဆုံပါလေရောလား။

ကိုယ့်ရဲ့မာန်ပါပါ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာတွေ ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်းနဲ့ ပလီပလာ ဇာတ် စုံ ခင်းတာလေးကို ငေးကြည့်နေတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ …

ကြင်နာသနားတာတွေ

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်တာတွေ

ဝမ်းနည်းတာတွေ

နောက်ဆုံး၊ ချစ်ခင်စုံမက်မှုတွေတောင် ရိုးတိုးရိပ်တိပ်ပါနေသယောင်ယောင် ရယ်။ ကိုယ်ဟာ ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားတဲ့ ဆိုးတေတေကောင်လို့ တစ်သက်လုံး ယူဆထားခဲ့ပုံရတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ကိုယ့်ဇာတ်လမ်း အဆုံးမယ် . မျက်ရည်တွေဝဲလို့ ကိုယ့်ကို ငေးကြည့်နေခဲ့တယ်။ စစ်ဖိနပ်တွေနဲ့ အကန်ခံခဲ့ရတာ တန်လိုက်လေခြင်းကွယ်။

ဤတွင် မပြေသော ချစ်ရန်ငြိုး ဇာတ်လမ်းပြီး၏။

ထရော်မာများ

၁

Gateshead နဲ့ Seaam ကြားထဲက ရွာကလေးတွေထဲ ငါ့မှာ ခြေတိုအောင် လျှောက်လို့။ ငါ့လက်ထဲက ပီဇာဆိုင်ကြော်ငြာစာရွက် ၁၀၀၀ ဟာ ကုန်ပဲ မကုန်နိုင်ဘူး။ ပိုက်ဆံလေး ၂၀ တန်တစ်ရွက် ရဖို့ အဲဒီလောက် ခက်ရသလား။

“ဟာရောင် ကုလားလေး၊ မင့်ဘက် အခြမ်းမယ် ဘယ်လောက်ကျန်ပြီလဲ” လို့ ဖုန်းဆက်မေးတော့ ၅၀၀ ကျန်သေးတယ်တဲ့။ ဖော့ကင်းဟဲလ်လို့ ဆဲပြီး ဖုန်းချလိုက်တယ်။ လေကုလည်း တဟူးဟူးနဲ့။ ခြေထောက်ကို အနားပေးမှ ဖြစ်မယ်။ နောက်ထပ် ကြော်ငြာ ၄၀၀ လောက်ကို အိမ်ပေါက်စေ့ဝေရဦးမှာ။

အိမ်ကပ်ထဲကဆေးစာနည်းနည်းထုတ်ဖယောင်းစက္ကူလေးနဲ့ပွတ်ချွန်းလိပ်ပြီး ဖွာရင်း မှုန်မှိုင်း တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ လေကလည်း ထန်လိုက်တာကွာ။ ပွတ်ချွန်းလေးကို ၄ ဖွာပဲ ဖွာလိုက်ရတယ်။

ရွာထဲဝင်သွားတော့ တချို့အိမ်တွေက ငါ့ကို မောင်းထုတ်တယ်။ ခြံစည်းရိုးကို ဖွင့်ဖို့ ကိုင်ရုံနဲ့တင် အိမ်ထဲကနေ “နိုး…ဖွာ့ကော့ဖ်” တဲ့။

၁၀၀ လောက်ပဲ ကုန်တယ်။ ကျန်နေတဲ့ ၃၀၀ လောက်ကို ဆက်မဝေပဲ လွှင့်ပစ် လိုက်ရင် ကောင်းမလား။ ငါချမ်းလွန်းလို့ တုန်နေပြီ။ ဗိုက်လည်း ဆာတယ်။ ခုနေများ တို့ဟူးနွေးလေး စားလိုက်ရင် သေပျော်ပါပြီကွာ။

ရွာထိပ်ရောက်တော့ “ခွေးအုပ်ကြီး” ငါ့ကိုမြင်တာနဲ့ ပြေးလိုက်တာပဲ။ လွမ်းမ ပေါ်ကနေ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ဖြတ်ပြီး ငါပြေးတယ်။ ခွေးတွေက မာန်ဖီပြီး လိုက်လာတုန်းပဲ။

ပြေး … ပြေး … ရှေ့မယ် ပင်လယ်။ ပင်လယ်မရောက်ခင် ချောက်ကမ်းပါး အမြင့်ကြီး။ ဒါ Rokker Beach နဲ့ ဆက်နေတဲ့နေရာပဲ။ ခွေးတွေက ငါ့ခြေသလုံးကို လှမ်းလှမ်းဟပ်နေပြီ။ ငါခုန်ချလိုက်တော့မယ်။

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်...

ခုန်

ခုန်

ခုန်ချ...။

*****

၂

တရားသူကြီးက မေးတယ်။ မောင်ရင် အပြစ်ကို ဝန်ခံသလားတဲ့။ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ဖျတ်ခနဲ "တရားခွင်ပေါ်မှ လျှောက်လဲချက်များ" ကို သတိရသွားသေးတယ်။ ကိုယ်က ကတ်စထရိုမှမဟုတ်တာကိုး။ ဒါနဲ့မထီတရီပြုံးရင်းဝန်ခံပါတယ်လို့ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ စီရင်ချက်က ထောင်ဒဏ်ပေါ့။

အချုပ်ကားက အလုံပိတ် အဲကွန်းကားပဲ။ ဒါပေမဲ့မွန်းကြပ်နေတယ်။ လူတွေက အပြည့်အသိပ်။ လူမျိုးပေါင်းစုံ ပါတယ်။ ကားထွက်တာနဲ့ ကိုယ်အော်ကြည့်တယ်၊ ဗမာပါလား ဗမာ။

"ပါတယ်ဗျို့" ဒီမှာတဲ့။ ဟိုတိုး ဒီတိုးနဲ့ လူအုပ်ကြားထဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြတယ်။ "ကျော်သူရပါ မေမြို့က" တဲ့။ ကာလကတ္တားဆိုတဲ့ တောကြီး မျက်မည်းထဲ ဟာစရီပါးဟာ ဘီယာနယ်သားတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ ပြီး အားတက်ခဲ့သလို မျိုးပေါ့။ ကိုယ် အဲဒီလိုခံစားရတယ်။

ခတ်တာက ကိုယ်တို့ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လို့ မရဘူး။ လက်ထိပ်တွေက နောက် ပြန် အခတ်ခံထားရတာကိုး။ ရင်ချင်းအပ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ကြတယ်။ လက်နောက်ပြန် နဲ့ သူ့အတွင်းခံဘောင်းဘီထဲက စီးကရက်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်ကို ဆွဲထုတ်လို့ရသွားတယ်။ တစ်ယောက်က စီးကရက်ကိုင်ထားပေးရင်း နောက်တစ်ယောက်က ကုန်းကွကွနဲ့ ဖွာကြ တယ်။ ဘေးက တခြားကောင်တွေကိုပါ စီးကရက်ဝေပေးလိုက်သေးတာ။

အလုံပိတ် အချုပ်ကားတစ်ခုလုံး စီးကရက်မီးခိုးလုံးအပြည့်။ ဘဝမယ် ဒီလောက် အရသာရှိတဲ့ စီးကရက်မျိုး တစ်ခါမှ မသောက်ခဲ့ဖူးသလိုပဲ။ ခင်ဗျား

ဘာမှုတုံး ဆိုတော့ ကျော်သူရက ပြန်ဖြေတယ်၊ “ဓားထိုးမှု” တဲ့။ ရှစ်နှစ်ကျတယ်တဲ့။ ဖြစ်ရလေဗျာ လို့ ကိုယ့်မယ် ရေရွတ်ရုံပဲ တတ်နိုင်တော့တယ်။ ကျွန်တော် အရင်ထွက်ရရင် ခင်ဗျားအိမ် ကိုတစ်ခုခုမှာချင်သေးလားဆိုတော့“နေပါစေတော့ဗျာ” တဲ့။ ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ ပြန်ဖြေတယ်။

“ဖုန်း ဆက်ဦးမလား” တဲ့၊ ကိုယ်တို့ဆီက စီးကရက် ယူဖွာတဲ့ လူမျိုးခြားတစ် ကောင်က လှမ်းမေးတယ်။ မိုဘိုင်းဖုန်း ပိစိကွေးတစ်လုံးကို အတွင်းခံထဲ ဝှက်ယူလာဟန် တူရဲ့။ ကိုယ် သူ့ကို နံပါတ်လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ သေသည်အထိ မမေ့တဲ့ နံပါတ်။

၉၀၂၂××××× ရပြီတဲ့။ လက်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ နောက်ပြန်ကိုင်ထားပေးတဲ့ ဖုန်းနားကပ်ပြီး ကိုယ်ပြောတယ်။

“ဟလို.....မေရီ”

“ဟန်နီ... နင် ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ စိတ်ပူလို့ သေတော့မယ်”

“မေရီ... ကိုယ်တို့ နောက်နောင် ပြန်မဆုံနိုင်တော့ဘူး”

“ဟန်နီ... နင် ဘယ်မှာလဲလို့ ငါ မေးနေတယ်လေ”

“ငါ့ကို ဂရုစိုက်ခဲ့တာတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးဟာ...နင် ဘယ်မှာလဲ ငါ့ကို ပြောလေ ငါလာခဲ့မယ် အခု”

“မေရီ... နင် မငိုပါနဲ့ဟာ၊ နင် လိုက်လာလို့ မရတော့တဲ့နေရာမှာ...ငါ...
“အား... ဟန်နီ နင် အဲဒီလို မပြောနဲ့၊ ငါ နင်မရှိပဲ ဘယ်လိုမှ နေလို့မတတ်..”

“မေရီ... ဂွတ်ဘိုင်... အချစ်... ဂွတ်ဘိုင်...”

အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်ငိုနေတဲ့ အသံကို ကျွန်တော် ဆက်နားမထောင်နိုင်တော့ ဘူး။ ကုန်းကွကွ လုပ်နေရာက ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်တယ်။ မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်ရင်း မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းတယ်။ ငါပြီးပြီ၊ ဘယ်သူ ဆက်ဦးမလဲလို့ ဟန်လုပ်ပြီးလှမ်းပြောလိုက်တယ်။

ကိုကျော်သူရ...ကျွန်တော့်ကို စီးကရက်နောက်တစ်လိပ်တိုက်ပါဗျာ။ *****

၃

မီးတွေမှိတ်လိုက်ပြီ။ နှစ်ထပ်အဆောင်ရဲ့ ထောင့်ဆုံးအခန်းထဲမယ် လရောင် ဖွေးဆွတ်ဆွတ်ဟာ သံတိုင်တွေကြားထဲကနေ ဖြာကျနေခဲ့တယ် ။ ငါ့မှာ နာမည်မရှိတော့ ဘူး။ ငါ့လက်ကောက်ဝတ်က အပြာရောင်လက်ပတ်ထဲက ဘားကုတ်နံပါတ်အရ ငါဟာ “၁၁၁၆” ဖြစ်တယ်။

ညစာကျွေးတုန်းက ရထားတဲ့ အစိမ်းရောင် ပန်းသီးကို ငါ့အခန်းဖော်ဟာ လရောင်အောက်မှာ တကျွတ်ကျွတ် ကိုက်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ပြူးကျယ်နေပုံ များ ဗန်းဝိုးရဲ့အာလူးစားသူများ ပန်းချီကားထဲက မျက်လုံးတွေဖြစ်နေတယ် ။

ငါစီးကရက် အင်မတန် ဆာလွန်းလို့ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်တယ်။ ငါအဲလဘတ်ကမျူးရဲ့ သူတစိမ်းဝတ္ထုကို သွားသတိရမိတယ်။ ထောင်ထဲမှာ မားဆော့ ဆေးလိပ်သောက်ချင်လွန်းလို့ သစ်သားစလေးတွေကို စုပ်နေခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ခက်တာက ငါ့မှာ စုပ်စရာ သစ်သားအစလေးတွေတောင် ရှာမတွေ့ဘူးဖြစ်နေတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ လရောင်အောက်မှာ နံရံပေါ်က ဘာသာပေါင်းစုံနဲ့ ရေးခြစ်ထားတဲ့ စာတွေ ကို လက်ညှိုးနဲ့ထောက်ပြီး လျှောက်ဖတ်ကြည့်နေမိတယ်။ တရုတ်စာ၊ ကုလားစာ(လို့ ကို ထင်ရတယ်)၊ အင်္ဂလိပ်စာ... နောက်ဆုံးဗမာစာတွေ ရှာတွေ့တယ်။

“အစ်ကို့ကို ကယ်ပါညီမလေး”

“မေမေနဲ့ ဖေဖေ... သားအိမ်ပြန်ချင်တယ်”

“ကိုထွန်းနိုင်(မြဝတီ) ဒီနေရာကို ရောက်ခဲ့တယ်”

“မခိုးဘူး မဝှက်ဘူး၊ ထမင်းငတ်လို့ အလုပ်လာလုပ်မိပါတယ်၊ အမေဒေါ်အောင် ဆန်းစုကြည် ကယ်ပါ(ချက်ကြီး ကျောက်မြောင်း)”

ချက်ကြီး ကျောက်မြောင်းရဲ့ စာကြောင်းအောက်မှာ သွားတိုက်တံအနှောင့်နဲ့

ငါကတစ်ကြောင်း ခြစ်ခဲ့တယ်။

“အမေ ခုထိ သူ့အိမ်ထဲက အပြင်ထွက်လို့ မရသေးဘူး ကိုချက်ကြီး...”

*****

၄

လရောင်အောက်မှာ အစိမ်းရောင်ပန်းသီးကို ကိုက်ဖဲ့ စားသောက်ပြီးသွားတဲ့ ငါ့အခန်းဖော်ဟာ သောက်ရေခွက်ကို လက်က ကိုင်လို့ အိမ်သာကမုတ်နား သွားပြီး ကွန်းကွကွနဲ့ ရေခပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အိမ်သာရေကို ခံတယ်။ သောက်စရာရေ အပိုပေး မထားတဲ့အတွက် ရေဆာတဲ့အခါ လူတိုင်းဟာ အဲဒီလို သောက်ရသတဲ့။

ငါတော့ မသောက်ဘူး။ ငါ့ကို မင်းတို့ ထောင်ပဲချလို့ရမယ်။ စိတ်ဓာတ်ကို Degrade တော့ အလုပ်မခံနိုင်ဘူးလို့ တွေးရင်း အံတင်းတင်းကြိတ် ရေမသောက်ပဲ နေတာပဲ။ ညနေစောင်း ရေချိုးတဲ့အခါကျ ရေပန်းအောက်မှာပါးစပ်ဟာပြီး အဝသောက် မယ်လို့ တေးထားလိုက်တယ်။

ငါ့နာမည် အာဂျန်။ ငါ့မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေး ၂ ယောက် ရွာမှာကျန်ခဲ့တယ်။ ငါက လက်သမားကွာ။ လက်လုပ်ရင်း အဆင်မပြေလို့ ရှိတာတွေ ပေါင်နှံရောင်းချပြီး ဒီကို ရောက်လာတာ။ ပွဲစားက လိမ်ပို့လိုက်တယ်။ ဒီတိုင်းပြည်ရောက်တော့ ဘာမှ တာဝန် မယူဘူး။ လစ်ပြေးတယ်။ ငါလည်း ကုလားတန်းမှာ တဝဲလည်လည်လုပ်ရင်း တရားမဝင် ဘဝနဲ့ အဆက်အသွယ်လေး ဘာလေး ရှာရာက ကြိုရကြိုပမ်း လုပ်ရင်း ရဲအဖမ်းခံရပြီးဒီနေရာ ရောက်လာတာပေါ့ကွာ။ ခုဆို ငါ့ဆီက ပိုက်ဆံမလာတော့ ငါ့မိသားစု ဘယ်လို ထမင်းစားကြမလဲ တွေးမကြည့်ဝံ့တော့ဘူးကွာ တဲ့။

အဲဒီလို ပြောနေရက သူ့အသံတိတ်သွားပြီး သံတိုင်တွေကြားထဲကနေ လမင်း ကို ငေးကြည့်နေတယ်။ မည်းနက်တဲ့ သူ့ပါးပြင်ဟာ မျက်ရည်အရောင်နဲ့ လရောင်အောက် မှာ တလက်လက်ထလို့။

နှောင် လပေါင်း အတော်ကြာပြီးတဲ့နောက်မှာ ငါဟာ ထောင်ခါတာနဲ့ ကြိုပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ပြင်တယ်။ ထောင်ကနေ အိမ်မရောက်ခင် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ကို အရင်ဖြတ်ရတယ်။ ထောင်ကနေ ထုတ်တယ်။ လဝက ရုံးချုပ်အောက်က မြေတိုက်ခန်းတွေထဲ ရောက်တယ်။ မည်းမှောင်ပြီး အဝါရောင်မီးသီးတွေ ထွန်းထားတဲ့ ဝါကြွင့်ကြွင့် မှောင်ကြောင်ကြောင် အချုပ်ခန်းတွေထဲမှာ ငရဲခံရတော့တာပဲ။ ရက်ပေါင်း ၃၀ အမှောင် တိုက်ပိတ်ခံဖူးထားတဲ့ ငါ့အတွက်က ကြောက်စရာ သိပ်မကောင်းဘူး။ ငါသဘောကျတဲ့ ဇာတ်လိုက်ပါပီယွန် တောင်

နှစ်ချီတဲ့ အတိအမှောင်ခန်းထဲ တစ်ယောက်တည်း တောင့်ခံခဲ့တာ မဟုတ်လား။ (ဒါပေမယ့် ငါ့ဆံပင်တွေ ဖြူဆွတ်ကုန်တာကိုတော့ အိမ်ပြန်ရောက်မှ သိခဲ့ရတာ)။

အိမ်ပြန်ဖို့ လေယာဉ်လက်မှတ်ဖိုး မရှိတဲ့ ကောင်တွေဟာ အဲဒီငရဲကြီးရှစ်ထပ် အမှောင်ခန်းထဲ တငုတ်တုတ်တုတ် ထိုင်နေရတော့တာပဲ။ ပိုက်ဆံ လက်ထဲရှိတဲ့ ငါတောင် ၃ ရက် ၃ ညတိတိ အဲဒီ ငရဲရှစ်ထပ်မှာနေခဲ့ရတယ်။ ပထမ ညမှာ (အမှန်တော့ နေ့မှန်း ညမှန်း မကွဲပြားဘူး) အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ တိုက်ပိတ်ခံရတုန်းကလို ငါဖတ်ဖူးသမျှ စာအုပ်တွေအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေလိုက်တယ်။ ဒုတိယညမှာ ငါ့အခန်းဘေးက အမှောင်ထဲမယ် ထိုင်နေတဲ့ ပိန်ညှော်ညှော်လူဟာ အိပ်ပြန်စရာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ပဲ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေတဲ့ ဘဝကို သည်းခံနိုင်ဟန် မတူတော့ဘူး။ ငယ်သံပါ အောင် အာခေါင်ခြစ် အော်ပြီး သံတိုင်ကို ခေါင်းနဲ့ ပြေးပြေး ဆောင့်တယ်။ I want to go home! I want to go home! လို့ အဆက်မပြတ် အော်ရင်း သံတိုင်ကို တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ဝင်တိုက်နေတယ်။

ငါ သူ့ကို မှတ်မိသွားပြီ။ အာဂျန် … အာဂျန် . . မလုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဟော့ကောင် မလုပ်နဲ့လို့ ငါ အော်တယ်။

သူ့ခေါင်းကနေ သွေးတွေ စီးကျလို့။ တစ်ဖက်ခန်းကနေ သူ့ကို လှမ်းတားရင်း ငါကလေးတစ်ယောက်လို ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေမိခဲ့သလား မသေချာခဲ့ပါဘူးလေ။

*****

၅

NZ သံရုံးက ဗမာပြည်မယ် မရှိဘူး။

ဒါနဲ့ ငါဘန်ကောက် ရောက်သွားတယ်။ ကျောင်းအပ်လက်ခံ စာရွက်ပြပြီး ဗီဇာ တင်တယ်။ တစ်ရက် စောင့်တယ်။ နှစ်ရက် စောင့်တယ်။ ရက်ပေါင်းများစွာ စောင့်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး အဖြေက မပေးပါတဲ့။

ဒါနဲ့ ငါလည်း အရာရာ ဆုံးသွားပြီပေါ့။ စန်စုထရယ်လ်ဟိုတယ်လ်ကနေ ငါ အထုပ်ထုပ်ပြီး လမ်းပေါ်ရောက်ခဲ့တယ်။ ဘန်ကောက်က လမ်းတွေပေါ် ကျောပိုးအိတ် လေး လွယ်လို့ပေါ့။ ငါ့လက်ထဲမယ် ဘတ်ငွေ ၇၀ လောက်

ကျန်မလားပဲ။ ကြက်ဆီထမင်း ၂ပွဲ၊ ရေတစ်ဘူးစာလောက်ပေါ့။

ငါအားငယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြုံးစိစိပဲ။ ထောင်ထွက်တစ်ကောင်အတွက် ဘာထူးဦးမှာလဲ။

အိမ်ပြန်စရာ ပိုက်ဆံမရှိတော့တဲ့နောက် ငါဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ဖူးတာ လုပ်မိ တယ်။ ငါ လူမှန်းသိတတ်တဲ့ အရွယ်ကတည်းက ဘယ်သူ့ဆီကမှ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ် မတောင်းခဲ့ဖူးပါ။ ငါဟာ အင်မတန် အရှက်ကြီးတဲ့ ကောင်။ ဒီတစ်ခါတော့ အရှက်ကို ဘေးဖယ်ထားဖို့ လိုပြီ။

မူလတန်းကျောင်းသားဘဝမယ် မှန့်လုံးကြော် အနီရောင်တွေ ဝယ်ပြီး၊ ရော့ မင်းတို့သိပ်ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ပြောပြီး ငါအမြဲကျွေးခဲ့ဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်း၂ ယောက်ကို ငါ ဖုန်းခေါ် ခဲ့တယ်။ ငါ တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောခဲ့တယ်။

“ဟော့ကောင်တွေ ငါဒုက္ခရောက်နေပြီ၊ အိမ်ပြန်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ ဘန်ကောက် မှာလမ်းဘေးအိပ်နေတယ်”

“မပူနဲ့၊ ငါတို့ စင်ကာပူမယ် အင်ဂျင်နီယာလုပ်နေတာပဲ၊ ၂ ရက် ၃ ရက်ဆို မင့်ဆီ ဒေါ်လာ ၁၅၀၀ ပို့မယ်”

ငါ့မှာ မျက်ရည်တွေလည်လို့ပေါ့။

ဒေါ်လာ ၁၅၀၀ ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာခဲ့ဘူး။ ဖုန်း မကိုင်ဘူး။ ဂျီတော့ခ်မှာ ငါ့ကို ဘလော့ခ်သွားခဲ့တယ်။ ငါဟာ ဒေါ်လာ ၁၅၀၀မရတဲ့အပြင် အင်မတန်ချစ်တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေကို ဆုံးရှုံးသွားရတယ်။

ဘန်ကောက်က ပက်လက်ဖောင်းပေါ်ငုတ်တုတ်ထိုင်လို့ ငါငိုင်တွေနေခဲ့တယ်။ ငါ မကြောက်ပါဘူး။ ငါ့ဘဝမှာ ဒီထက်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီးပါ။ ငါ့ကို တစ်ခုခုတော့ပြောခဲ့ဖို့ မသင့်ဘူးလား ဟကောင်တွေရာ။ တစ်ခုခုပေါ့။

ဘာမဆို တစ်ခုခုတော့ ပြောသွားသင့်တယ်။ တစ်ခုခုတော့ ပြောခဲ့ကြပါကွာကို ရေရွတ်ရင်း ငါဟာ ဘန်ကောက်မြို့ထဲ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ခဲ့ရပေါ့။ နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့အခါ၊ မင်းသခရဲ့ မောင်မင်းကြီးသား မောင်မြဖေ ဇာတ်လမ်း ဆန်တဲ့ ကိစ္စတွေ ဖြစ်လာတယ်။

ငါ အလုပ်များတယ်။ ငါ့အောက်မှာ လက်ထောက်တစ်ယောက် လိုလာတယ်။ အလုပ်လျှောက်တဲ့ အီးမေးလ်တွေ စစ်တယ်။ စီဗီတစ်စောင်ကို မြင်တယ်။ မျှော်မှန်းလစာ ဒေါ်လာ ၈၀၀၊ ညှိနှိုင်း။ နာမည်ကို ငါကြည့်တော့ ငါသိနေသလိုပဲ။ အလုပ်လျှောက်သူရဲ့ ဓာတ်ပုံကို မြင်တော့ ငါအရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ် ရယ်မောနေခဲ့တယ်။

ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းလွန်းတယ် သူငယ်ချင်းရာ။

*****

၆

နေ့လယ် ထမင်းစားပြီး စမယ်။ နားနေဆောင်ကနေ သင်္ဘောကျင်းထဲပြန်ဆင်း ရတဲ့ အခြေအနေဟာ အင်မတန် စိတ်ဆင်းရဲစရာရယ်။ ပူလောင်ပြီး တံလျှပ်တွေ ထနေတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်ပြီး တရုတ်၊ ကုလား၊ ဗမာ၊ ယိုဒယား လူအုပ်ကြီးဟာ ခြေတရွတ်ဆွဲ ရင်း အလုပ်ခွင် ပြန်ဝင်ဖို့ သွားနေကြတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ စပါတာကပ် ဇာတ်ကားထဲက ကျွန်အုပ်ကြီးအတိုင်းပဲ။ ဘိုင်လာဆူတွေ ဝတ်လို့၊ ဆေးဖတီးဘွတ်ဖိနပ် စီး၊ ဟယ်လ်မက် ဆောင်း၊ ခါးသိုင်းကြိုး ခါးပတ်တွေ ပတ်၊ ကိုယ် အလုပ်လုပ်မယ့် တူးစ်တွေ သယ်ရင်း လေးတိလေးကန်ကြီးတွေ သွားနေကြတဲ့ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေပေါ့။

အဲဒီမှာငါဉာဏ်အလင်းပွင့်ခဲ့တယ်။ အရင်းရှင်စနစ်ကို ကုတ်သွေးစုပ်တယ်လို့ ဗမာပြည်မယ်တုန်းက စာထဲ ဖတ်ခဲ့ဖူးတာ ခုတော့ မျက်ဝါးထင်ထင်ပါလားပေါ့။

သင်္ဘောကျင်းထဲရောက်ရင် အောက်ခြေ ဒေါ့ခ်ထဲ ဆင်းတဲ့ကောင်က ဆင်း၊ သင်္ဘောပေါ်တက်တဲ့ကောင်က တက်လို့၊ နေပူကျဲကျဲကြီးထဲမှာ ဘယ်သူမှ မပျော်ပါဘူး။ ငရဲပြည်မယ် ဘယ်ကောင် ပျော်မှာတဲ့လဲ။

အဲဒီနေ့က မိုးဖွဲလေးတွေကျလို့ သိပ်မပူဘူး။ “ဟေး” ဆိုပြီး ဗမာတစ်ကောင်က လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြီး ငါ့အနားက ဖြတ်သွားတယ်။ ငါ လက်ပြန်ပြတယ်။ တစ်စက္ကန့် လောက်ပဲ ကြာမလားပဲ။ အမြင့်က ပြုတ်ကျလာတဲ့ သံပိုက်လုံးကြီးဟာ အဲဒီဗမာကို ရိုက် ချသွားလိုက်တာ ရင်ဘတ်တည့် တည့်။

ငါ သူ့အနား ရောက်သွား တော့ ဗမာနောက်တစ်ယောက် သူ့ကိုပွေ့ထားတယ်။မရတော့ပါဘူး။ ရင်ဘတ် ကြေမွသွားပြီ။ အသက်ငင်နေရင်း သူ့အိတ်ကပ်ထဲ လက်နှိုက် တယ်။ ပလတ်စတစ်ထုပ်လေး တစ်ခု ပါလာတယ်။ အဲဒီ ပလတ်စတစ်ထုပ်လေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရင်း သွေးပွက်ပွက် အန်ပြီး သေတာပါပဲ။

ငါပထမတော့ နားမလည်ဘူး။ ဘာအထုပ်လေးလဲ ပေါ့။သူ့လက်ကို ဖြည်

ကြည့်တော့ သွားကျိုးလေးတွေရယ်၊ ဆံပင်တွေရယ်ကို ပလတ်စတစ်နဲ့ ထုပ်ထားတာ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို ပွေ့ထားတဲ့ဗမာက ငါ့ကို ငိုရင်း ပြောပြတယ်။ အမေတစ်ခု သားတစ်ခု ဗျာတဲ့။ သူ့အမေရဲ့သွားနဲ့ ဆံပင်လေးတွေ အမြတ်တနိုး သိမ်းထားတာ ကံကောင်းအောင် တဲ့။ ခုတော့ ကံဆိုးရှာတယ်ဗျာတဲ့။

မိုးရေတွေထဲမှာ ငါအဝေးကိုပဲ ငေးကြည့်နေခဲ့တယ်။ မိုးတဖွဲဖွဲထဲ ခေါင်းဗလာနဲ့ အပြင်ထွက်ရင် ငါ့ကို ဆူတတ်တဲ့ ငါ့အဘွားကို ငါ သတိရတယ်။ ခုတော့ ငါဟာ မိုးရေထဲမယ် အလုပ်လုပ်လို့။ ငါ့မျက်စိရှေ့မယ် အမေ့ဆီ မပြန်နိုင်တော့တဲ့ အလောင်းကောင်တစ်ခု။

*****

ငါတို့ မနာဘူးကွ

မြက်ခင်းပြင်ထဲမှာ ကုလားတွေက အော်ဟစ် ငိုယိုနေကြတယ်။ မှောက်လျက်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သူတို့ဖင်ပြောင်တွေမယ် ဆရာဝန်ဖျန်းပေးထားတဲ့ ဆေးပြားတွေနဲ့။ဘယ်ကောင်မှ အဝတ်မကပ်တော့ဘူး။ငါတို့ကောင်တွေလည်း အကုန်လုံးဖင်ပြောင်၊ ငွေးတွန်းလန်းတွေနဲ့ တန်းစီနေရတယ်။ ကိုယ့်အလှည့် မရောက်မချင်းပေါ့။ ကြိမ်အရိုက်ခံဖို့ လူတန်းရှည်ကြီးပေါ့။ တို့ဗမာထုံးစံအတိုင်း လူတန်းထဲမှာ တွေ့တဲ့ ဗမာတွေ တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဖက်ယမ်းနှုတ်ဆက်ပြီးချစ်နေကြသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျတော့ ဗမာ၊ တရုတ်၊ ကုလား၊ တိုင်းရင်းသား ဘာမှ မကွဲပြားတော့ဘူး ဆရာရေ့။ ငါတို့ အိုင်ဒန်တီတီက အကုန် ဗမာဖြစ်ကုန်ရော။ ဗမာပြေမယ်တုန်းက မင်းက ဘာ၊ ငါက ဘာနဲ့ ခုကျတော့ အိုင်ယွန်နီ ဖြစ်မနေဘူးလား။

တစ်ဖြည်းဖြည်းနဲ့ တန်းစီရင်း ဗမာအုပ်စုဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီမယ် စောင်ဗမာ လေးတစ်ယောက် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်လို့ ကယ်ပါဦးဗျာ တဲ့။ သူ့ငွေးကို သူအတင်းကိုင်ပြီး အော်နေတာ။ တိုနာ ထဖြစ်တယ်၊ အကြောက်လွန်ပြီး။ သူ့ငွေးက တွဝင်နေတယ် တဖြည်း ဖြည်းနဲ့။ အကုန်ဝင်သွားရင် သေတာပဲ။ လောလုံး ဆိုလား၊ လောပြားဆိုလား တရုတ်ကြီး တစ်ယောက် ငါငယ်ငယ်က ရှေ့တင် အဲဒီလို တိုနာဖြစ်ပြီး သေသွားတာ မြင်ဖူးတယ်။

အရပ်ကုကုတဲ့ ဆေးမြီးတိုကတော့ မိန်းမဆီးခံမွေးကို နုတ်၊ မီးမြှိုက်ပြီး ရှူရတာ ပဲ။ လောလောဆယ်ကတော့ မိန်းမရှိတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ရှူလို့လည်း ကယ်နိုင်မယ်လို့ ငါမယုံကြည်ဘူး။ ဒါနဲ့ အဲဒီစောင်ဗမာလေးကို ငါပါးပိတ်ရိုက်ပစ်တယ်။ ဘယ်ညာ ပေါ့။

မအေပေး၊ ငါ့ကိုကြည့် ပေဟော့ကောင်၊ ငါ့ကို ကြည့်စမ်း၊ ငါအရင်အရိုက်ခံမှာ၊ ကြောက်မနေနဲ့ ငါ အရင်ဝင်ပြီလို့ အာခေါင်ခြစ်အော်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဘေးက ကျန်ခဲ့တဲ့ ဗမာတွေက အဲဒီ စောင်တိုနာလေးကို ဆွဲထူပြီး ဆွဲခါယမ်းလို့ အာရုံလွှဲနေကြ တယ်။

"အေ"ပုံစံ သစ်သားဒေါက်မယ် ငါ့ကို ချည်လိုက်တယ်။ အင်မတန် ထွားကျိုင်း တဲ့ ပါးကွက်သားက ကြိမ်လုံးကို လွဲတယ်၊ ခုန်ခုန်ပြီး ရိုက်တယ်။ တစ်ချက်၊ ဖျန်းခနဲ။ ဒါ အကုန်ပဲလားလို့ အာခေါင်ခြစ်ပြီး ငါအော်တယ်။ ငါ့အော် သံမှာ ဒေါသ တစ်ရာ ရာခိုင်နှုန်းပါတယ်။

ဒုတိယ တစ်ချက်၊ ဖျန်း။ ဟာဟ…လို့ အော်ရယ်တယ်။

တတိယ။ ကြိမ်နောက်တစ်ချောင်း လဲတယ်။ ဖွာထွက်ကုန်လို့။ စတုတ္ထ… ပဉ္စမ…။

ဒေါက်တာကနေ ကြိုးဖြေပြီးတာနဲ့ ငါ ဆတ်ခနဲ ၂ချက် ခုန်တယ်။ လေထဲကို ဘယ်ညာ ဟိုကန် ဒီကန် လုပ်တယ်။ မျက်နှာကို အချိုဆုံး ပြုံးထားပြီး မမှုဟန်ပြုတယ်။ ပါးကွက်သားက စိတ်မကောင်းဟန်နဲ့ ငါ့ကိုပြောတယ်။ Nothing personal … တဲ့။

No problem လို့ပြောပြီး သူနဲ့ လက်သီးချင်းတွေ နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။ ငါအပြင်ရောက်သွားတော့ တိုနာကောင် မသေသေးဘူး။ ငါ့ကို မျှော်လင့် တကြီး ကြည့်နေတယ်။ ကျန်တဲ့ ဗမာတွေကောပေါ့။ ပြုံးရယ်နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ငါသူတို့ကို အော်ပြောခဲ့တယ်။ မင်းတို့ ကျောင်းမယ် ဆရာမ ရိုက်တာ ခံဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အေး… အတူတူပဲလို့။

တိုနာက လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားတဲ့ မျက်နှာနဲ့။ ဗမာတစ်အုပ်စုလုံးက ဟေးခနဲ ထအော်ကြတယ်။ အော်ဟစ်ငိုယိုနေတဲ့ မြက်ခင်းပေါ်က တခြားလူမျိုးတွေက ငါတို့ကို ပြူးကြောင်ကြောင် ဝိုင်းငေးလို့။ ဒီကောင်တွေဟာ ပျော်ပွဲစားထွက်လာတယ် မှတ်သလား ပေါ့။

အဲဒီနောက်တော့ ငါဟာ ဖင်ပြောင်မှာ ဆေးပြာတွေနဲ့ မြက်ခင်းပေါ်မှောက်နေရ တော့တာပဲ။ ငါ့လူတွေက မမှောက်ဘူး။ အပြာရောင် ဖင်ပြောင်တွေနဲ့ ဖင်ချင်းပေါက်ပြီး ဆော့ရင်း တဟီဟီနဲ့။

ငါ ဘာကို သွားသတိရမိလဲ၊ သိလား။ မောရစ်ကောလစ် ရေးတဲ့အထဲမယ် ဖတ်ဖူးတယ် ထင်တာပဲ။ ကုလားဖြူတွေဟာ ဗမာပြည်ကို သိမ်းပြီးတဲ့နောက် ပုန်ကန်တဲ့ ဗမာတွေကို မိတိုင်း လူ့ပုံအလယ်မယ် ကြိမ်ဒဏ်ပေးသတဲ့။ ကုလားပြည်မယ် ကြိမ်ဒဏ် ပေးတိုင်း ငိုကြီးချက်မတွေကို မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ သမိုင်းမှတ်တမ်းရေးသူဟာ အင်မတန် အံ့သြခဲ့ရသတဲ့။

ငါးပိငါးခြောက် အစားများပြီး အသားသိပ်မရှိလို့များ အဲဒီ ခပ်ပိန်ပိန် ဗမာတွေဟာ ကြိမ်ရိုက်တာကို မတုန်မလှုပ်ရုပ်နဲ့ ပေခံနေတာလားမသိဘူး တဲ့။

ကြိကြိဖန်ဖန် အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ငါသွားတွေးမိပြီး မြက်ခင်းပေါ်မှောက်ရင်း ပြုံးစိစိဖြစ်နေခဲ့သေးတယ်။

နော်သမ်ဘာရီယာမှ ကဗျာဆရာ

နော်သမ်ဘာရီယာမှ ကဗျာဆရာသည် ဆံပင်ရှည်၍ ပိန်ရှည်ရှည် ကျား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ၎င်းအား မောင်ပါပီ သိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ နယူးကာဆယ်မြို့ရှိ နော်သမ်ဘာရီယာ တက္ကသိုလ် နောက်ထုံးနှစ်ကျောင်းသားအဖြစ်သာ ဖြစ်ပြီး ဗမာပြည်တွင် ၎င်းကဗျာဆရာဖြစ်ခဲ့ကြောင်း မသိခဲ့ချေ။

အရှေ့မြောက်ပိုင်းတွင် ဆုံရကြို့ရ ခင်မင်ရပြီးနောက် အဆောင်သို့ အလည်လာစဉ် မောင်ပါပီ တည့်ခင်းသော ကြွက်ကြော် အနီရဲရဲများအား ဘဒ္ဒဝိဇ္ဇာဘီယာဖြင့် မြည်းကာ ပွတ်ချွန်း တူတူလိပ်သောက်ရင်း မူးလာလျှင် ထုံးစံအတိုင်း ပလီပလာပြောတတ်သော မောင်ပါပီ အာလူးဖုတ်ခြင်းများအား ပါးစပ်အပေါင်းသားဖြင့် နားထောင်ပြီး ဂျွတ်စ်တယ်ဗျား ဂျွတ်စ်တယ်ဗျား ဟု ရေရွတ်တတ်သူ ချစ်စဖွယ် ညီငယ်လေး ဟု မှတ်ယူခဲ့ပါသည်။ ၎င်း၏ ထူးခြားချက်ကား ကုလားဖြူစာ အရေးအသားတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်သူတည်း။ ငါ့ကို ဒီစာတစ်ပိုဒ် ပြင်ပေးနိုင်မည်လောဟု ပြလိုက်လျှင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လှလှပပရေးကာ ရော့... ပြီးပြီ ဟု ချက်ချင်းပြန်ပေးနိုင်လေသည်။

သို့သော် နော်သမ်ဘာရီယာမှကဗျာဆရာလေးကားကြောင်တောင်တောင် အကွက် ခင်းတတ်သည်။

နယူးကာဆယ်မြို့ရှိ နိုက်ကလပ်တစ်ခုထဲတွင် မူးရူး ကခုန်စဉ် ရွှေမိုးငွေမိုး ရွာ လေပြီဟု ရေရွတ်ကာ သောက်လက်စ ဘီယာခွက်ထဲမှ ဘီယာများအား လေထဲမြှောက်တင်ပစ်ရာ ဘီယာရည်များ စိုရွှဲသွားသည့် နယ်ခံ ဂျော်ဒီကုလားဖြူမက ခုန်၍ ၎င်းအား သောက်ခွက်ရိုက်ခြင်း ခံရဖူးသည်။ နော်သမ်ဘာရီယာ တက္ကသိုလ်ကကွဟု အော်ဟစ် မာန်သွင်းကာ ၎င်း၏ ဗလပိန်ပိန်လေးဖြင့် ပြန်လည်ခုခံရာတွင် နိုက်ကလပ် လုံခြုံရေးများ၊၏ ကုပ်ဆွဲကာ လမ်းမပေါ်သို့ ပစ်ချခြင်းခံရရှာသည် ဟူသတတ်။

၎င်း တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခင်စွဲလမ်းနေသည်ကား ပတ်ကလိန်းအရပ်ရှိ ဗမာ ကောလိပ်ကျောင်းသူလေး ဖြစ်သည်။ ပတ်ကလိန်းက မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ မိန်းကလေး ဟု ဆိုကြပါစို့။ အနို့ နော်သမ်ဘာရီယာမှ ကဗျာဆရာလေးကား ဗမာပြည်မှ ပို့လိုက်သော ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ငံပြာရည်ကြော် အစရှိသည့် စားကောင်းသောက်ဖွယ် အထုပ်ကြီးအား တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်မျှ မတို့ထိပဲ အဆိုပါ ပတ်ကလိန်းမှ ကောလိပ်ကျောင်းသူလေးအား ပိုးကြေးပန်းကြေးအဖြစ်

အကုန်ပေးပစ်ခဲ့သည်။

များမကြာမီတွင် အခြေနေ အဆင်ပြေပြီဟု ယူဆ၍ နေသာသော တစ်နေ့တွင် ငါ ဘိချ် တူတူသွားပြီး လမ်းလျှောက်ကြရအောင်ဟု ဆွယ်သည်။ ကောင်မလေးမှ ကျွန်မ မအားဟု ငြင်းသည်။ ရင်းဘူပိတ်သွားသည်။

နာရီအနည်းငယ်မျှ ကြာသော် ပတ်ကလိန်းက မျက်လုံးစိမ်းနဲ့မိန်းကလေး၏ ဖွတ်ပုတ် စတေးတပ်စ်တစ်ခု တက်လာသည်။ လိုကေးရှင်းကား Rokker Beach ဟု ပေါ်နေလေရာ နော်သမ်ဘာရီယာမှ ကဗျာဆရာလေး ပေါက်ကွဲလေပြီ။

ဖုန်းဆက်သည်။

“နင့် ငါ့ကို ညာတယ် ဟုတ်လား ဟင်... ငါ့မှာတော့ နင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ ငါ့အမေ အမြတ်တနိုး ပို့ပေးခဲ့တဲ့အထုပ်ကြီး ပေးလိုက်တာလေ၊ ခုတော့ ငါ့ကို ရှော်သွားတယ်။ အေး... ငါက အချစ်ကြီးရင် အမျက်ကြီးတယ်ကွ၊ ဘယ်မလဲ ငါ့အထုပ်ကြီး ပြန်ပေးစမ်း၊ ခု ပြန်ပေးစမ်း စောက်ကောင်မ ပေးဆို ပေး”

ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်လုံးက ဗမာမတွေ ဝိုင်းတွယ်လိုက်တာ ကုန်သွားပြီဟု တစ်ဖက်မှ ပြန်ဖြေသည်။

“အေး... အဲဒါဆို လျှော်ပေး၊ ခုချက်ချင်း လျော်၊ ဝိုင်းစားတဲ့ အဲဒီကောင်မတွေကိုပါ လျှော်ခိုင်းမယ်”

ထိုသို့ဖြင့် အရှေ့မြောက်ပိုင်းမှ လူ ၁၀ ယောက်မျှသာ ရှိသည့် မြို့ကလေး၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အလှူအတန်းလုပ်တိုင်း နော်သမ်ဘာရီယာမှ ကဗျာဆရာလေးကို ဗမာမများ ဝေါင်ဝေါင်ရှေးကြလေသတည်း။

(နိဂုံး)

အဆိုပါ အဖြစ်အပျက်များဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ၇ နှစ်မျှကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ နော်သမ်ဘာရီယာမှ ကဗျာဆရာလေးကား ဥရောပတိုင်းပြည်တစ်ခုတွင် အဆင့်မြင့်ဘွဲ့ တစ်ခုထပ်ယူရန် တက္ကသိုလ်တက်နေပြန်သည်ဟုကြားသိရလေသတည်း။

ဖောင်းကားစား ပါပီ

ကိုယ်ပြောဖူးပါတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ လာမပတ်သက်နဲ့။ ကိုယ်က နွားချေးပုံပါ။ ခဲနဲ့ လာမထုလေနဲ့၊ အကုန်စင်ထွက်ကုန်မယ်။ ကပ်လာသမျှ အကုန်ပေကုန်ရော။ ဇာတ်သိမ်း မလှဘူးပေါ့လေ။ ကိုယ်လည်း ငြင်းခဲ့တာပါပဲ။ ကိုယ်ပြောဖူးပါတယ်။ ကိုယ့်ကို လာ ချိန်းတယ်ဆိုတာ၊ ရေကူးမယ်၊ တင်းနစ်ဆော့မယ်ဆိုပြီး ချိန်းတာ ကိုယ်ငြင်းလိုက်တယ် ဆိုတာ။ အမှန်က နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ချိန်းသေးတာရယ်။ ကိုယ်ကဘာလဲ၊ ပုထုဇန သာမန်ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပဲ။ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ သွားခဲ့တာပဲ။ ဘာဖြစ်ခဲ့လဲ။ ရေကူးတယ်၊ ဆော့တယ်၊ ရေစိုအဝတ်တွေနဲ့ သူ့အခန်းဆီ ပါသွားရော။ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်စားလဲပြီးတော့ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်တယ်။ အီတာလျံဆိုင် တစ်ခုမယ် ထမင်းသွားစားမယ်ပေါ့။ သူ့ဆံပင် ရွှေအိုရောင်အတိုလေးတွေကို ခြောက်အောင် မသုတ် ထားဘူး။ ကိုယ်က “ဟာကွာ . ဆံပင်ကို ခြောက်အောင် မသုတ်ပဲ မထားရဘူး။ နေမကောင်း ဖြစ်တတ်တယ်ဟာ” လို့ မြည်တွန်တောက်တီးရင်း သူ့ဆံပင်လေးတွေကို သပ်ပေးလိုက်တယ်။ သူကိုယ့်ကို ဖက်တယ်။ ကိုယ် ပြန်ဖက်တယ်။ အကြာကြီးပဲ ကိုယ်တို့ ဖက်ထားခဲ့ကြတယ်။ သေချာတာက နှစ်ယောက်လုံး တုန်ခါနေတာပါပဲ။

စပိန်ဂစ်တာသံ ခပ်တိုးတိုးနဲ့ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းထားတဲ့ အီတာလျံဆိုင်ကို ကိုယ်တို့ ရောက်သွားတော့ အခြေနေက တန်ပိုတွေ အတော်မြင့်ကုန်ရော။ ကိုယ်တို့ စာ အကြောင်း ပေအကြောင်း စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ရင်း ပျော်နေခဲ့တာ ဆိုင်ပိတ်တဲ့အထိပဲ။ သူ့ဟိုတယ်ကို ပြန်လိုက်ပို့တော့ လမ်းတလျှောက် ကိုယ့်ခါးကို သူဖက်ထားခဲ့တယ်။ ကိုယ် ပြန်မယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်နဖူးကို သူနမ်းခဲ့တယ်။ ကိုယ်က ပြုံးကျယ်ဝိုင်းစက်တဲ့ သူ့မျက်လုံး စိမ်းစိမ်းလေးတွေကို ဖိကပ်နမ်းရှုပ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းရက်တွေမယ် အခြေနေတွေက အင့်မတန်မြန်ဆန်လွန်းနေ ပြန်တယ်။ ကိုယ်တို့ အပန်းဖြေစခန်းတစ်ခုကို ရောက်သွားတယ်။ မိုးတွေ သဲနေတဲ့ကြားထဲ စက်ဘီးတစ်စီးစီနဲ့ လျှောက်နင်းရင်း အော်ဟစ် ရယ်မောခဲ့ကြတာ ကလေးလေးတွေ လိုပဲ(The Reader ဝတ္ထုထဲက ဟန်နာနဲ့မိုက်ကယ်လိုပေါ့)။ သူက ကိုယ့်ကို ရွှန်းလဲ့လဲ့ မျက်လုံးစိမ်းလေးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ရင်း ဘာပြောခဲ့တယ် မှတ်တုံး။ “ဘဝမှာ ငါဒီလိုမပျော် ခဲ့တာ ကာနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ” တဲ့။ ရွှေကန်ထဲမှာ မိုးတွေလေတွေနဲ့အတူ လှေကလေး တစ်စင်းကို အတူတူလှော်ရင်း သီချင်းတွေ ဆိုခဲ့ကြသေးတယ်။

ပျော်ရွှင်မှုက တာရှည်မခံဘူး။ သူ သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဖြစ်တယ်။

မိဝေးဖဝေးမှာတစ်ယောက်တည်းရယ်။ ကိုယ် သူ့ကို ပြောတယ်။ ငါတို့ကောင်တွေက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အထီးကျန်ဆုံးကောင်တွေပေါ့ကွာ။ ခြွေသလုံးအိမ်တိုင်လိုပဲ နေထိုင်အသက်မွေးတဲ့ ကောင်တွေ။ ဥပမာ ပြောရရင် စပါတန်စစ်သားတွေလိုပေါ့။ ငါတို့ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ဆက်ပွဲဝင်ကြရအောင်လို့။ စပါတန်တွေက ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်ဘူး။ သေတဲ့ အထိ တိုက်တယ်မဟုတ်လားလို့ ပြောတော့ သူက ငါမသေချင်ဘူး၊ နင်နဲ့ စကားတွေ ပြောချင်သေးတယ်တဲ့။ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ သူအဖျားတက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ် သူ့ကို ပွေ့ဖက်ထားခဲ့မိတယ်။ Platelets တွေ ကျလာတိုင်း မနက်ဖန် ပြန်တက်လာမှာပါကွာ လို့ ကိုယ်သူ့ကို အားပေးစကားပြောရင်း နောက်ဆုံးသေလုနီးပါး အခြေနေမှာ ဗမာပြည် က သူထွက်သွားခဲ့ရတယ်။ ကိုယ် လိုက်မသွားနိုင်ဘူး။ ငါသေတော့မှာပါလို့ ပြောရင်း လေယာဉ်ပေါ်ပါသွားတာကို ကိုယ်ကြေကြေကွဲကွဲ ငေးကြည့်ခဲ့ရတယ်။

သူဆေးရုံပေါ်မယ် ကြောက်နေခဲ့သမျှ ကိုယ်စကားလှမ်းပြောရင်း အခြေအနေကို ထိန်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။

Straighten up, luttle soldier!! ဘာညာပေါ့။ အင်မတန် မာကျောတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ၃-၄ ရက် အကြာမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် နာလံထူပြီး ဗမာပြည်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကိုယ်သွားကြိုတယ်။ ညစာ အတူတူစားတယ်။ သူ အရမ်းပျော်နေတယ်။ ဘဝမှာ အပြင်းထန်ဆုံးသော တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားချိန်မှာ နင် ငါ့ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ် လို့ ပြောတယ်။ **We are soldiers** လို့ ကိုယ်ပြောတော့ သူက **Yes!** လို့ ပြန်ဖြေတယ်**We are comrades!!** လို့ ပြောတော့ **We are !! We are!!** နဲ့ အားတက်သရော ထောက်ခံတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ကိုယ်တို့တွေဟာ အားတာနဲ့ တွေ့ကြတာပါပဲ။ သူဟာ ကိုယ့်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ဖြစ်လာတယ်။ သူက ဟဲမင်းဝေးရဲ့ **The Old Man and the Sea** ကို အင်မတန်ကြိုက်တဲ့သူ၊ ကိုယ်က တချို့စာကြောင်းတွေကို အလွတ် ရွတ်ပြတတ်တဲ့ကောင်။ သူက ဂီတကို အင်မတန် ခုံမင်တဲ့သူ၊ ကိုယ်က စပိန်ဂစ်တာလေးယူသွား ပြီး ရေကန်ဘေးမယ် တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် တီးကရက်လေး ဖွာရင်း၊ ကိုယ့်ပေါင်ပေါ်ခေါင်းအုံး နေတဲ့ သူ့ကို ဖျော်ဖြေတတ်တဲ့ ကောင်။ သူက အိမ်ကလေးတစ်လုံး ငှားဖို့လိုက်ရှာတယ်။ နင် ငါနဲ့ လာနေမယ် မဟုတ်လားတဲ့။ ကိုယ်ကပြုံးစိစိနဲ့ရယ်။ ကိုယ် ထမင်းဟင်း ချက်တတ် ဘာ၊ ပီဇာဖုတ်၊ ပါစတာ ကောင်းကောင်း လုပ်ကျွေးတတ်တာ သူသိတာကိုး။ သူ အဲဒီလို လူနဲ့ အတူတူနေမယ်ပေါ့။

ပြီးတော့ သူခဏခဏ မေးတာရှိသေးတယ်။ နင့်ရည်းစားဟောင်းတွေ နင့်ကိုဘာလို့ပစ်သွားမှန်း ငါနားမလည်ပါဘူး။ ဒီလောက် ကြင်နာတတ်တာဟာတဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒါလည်း ကောင်းတာပါပဲ။ ငါ နင်နဲ့ အခု အတူတူပျော်ရတာပေါ့တဲ့။ အဲဒီလိုပြောပြီး တခစ်ခစ် ရယ်နေပြန်ရော။

အဲဒါဟာ ရက်သတ္တပတ် ၅ ခုပါပဲ။ တစ်နေ့ ကိုယ်သူ့အခန်းမယ်

အလုပ်လုပ်ရင်း ကွန်ပျူတာ မေ့ကျန်ပြီး ပြန်ခဲ့မိတယ်။ နောက်တစ်နေ့ ကိုယ်ရောက်သွားတော့ ကိုယ့်ကို တွေ့ရင် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်လို ချွဲတတ်တဲ့ ကောင်မလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ ကွန်ပျူတာကို လက်ထဲထိုးပေးရင်း နင်သွားတော့တဲ့။ ငါ အရူးထခဲ့မိပါလား တဲ့။ နင် လူလိမ်ပဲ တဲ့။ နင်ငါ့အပေါ်သေလောက်အောင် ကောင်းခဲ့သမျှ၊ ငါ့ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့သမျှ သနားရုံသက်သက်ပါဆိုတာ ငါသိခဲ့ပြီတဲ့။ မိုးရေတွေထဲမှာ စက်ဘီးတူတူစီးရင်း ငါနင့်ကို ငေးကြည့်ခဲ့တာနဲ့တင် နင်သိသင့်ခဲ့ပါတယ်ဟာ တဲ့။ ကိုယ်ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ ကိုယ် စကားစသမျှ သူက ဩ…ဩ… ဩ… ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကိုသာ ထပ်ကာထပ်ကာ ရေရွတ်ရင်း တုံ့ပြန်နေခဲ့တယ်။ ကိုယ်သူ့ကို အခါတိုင်းလို ထွေးဖက်ထားခဲ့တယ်။ သူ ဘာပြောတယ် မှတ်လဲ။ ဘယ်က သူတစိမ်းတစ်ယောက်က ငါ့ကိုလာပွေ့နေတာလဲကွယ် တဲ့။ ငါဟာ တစ်ချိန်လုံး နင့်ကြောင့် ရယ်မောပျော်ရွှင် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့သမျှ ခုတော့ အသေကောင်သက်သက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ သိလားတဲ့။ ဒါနဲ့ ကိုယ်တို့ စကားတွေ ဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘူး။ နာရီပေါင်းများစွာ ဖက်ပြီး ငြိမ်သက်နေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကို သူပြောတယ်။ နင် သွားသင့်ပြီတဲ့။ ဒါနဲ့ ကိုယ် လူချင်းခွာတယ်။ နောက်နောင် ကိုယ်မင်းကို မစောင့်ရှောက် နိုင်တော့ဘူးလို့ အပြောမှာ သူ့မျက်ရည်တစ်ပေါက် ကျတယ်။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မျက်လုံးအစိမ်းလေးတွေကို ကိုယ်ဖိကပ် နမ်းခဲ့တယ်။ ဆံနွယ်အတို ခွေခွေလေးတွေကို ကိုယ့်လက်ချောင်းနဲ့ ထိုးဖွပြီး ဒီဆံနွယ်ကအနံ့လေးတွေကို ကိုယ်စွဲမက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ သိလား လို့…။

ဇစ်မြစ်

ကိုယ် တက္ကသိုလ်စတက်တော့ ပထမနှစ်မှာ အဆောင်နေခဲ့တယ်။ ဈေးကြီးပေးရပေမယ့် တကယ့် ကျောင်းသားဘဝအစစ်ကို အဲဒီမှာရှိနိုင်တာမဟုတ်လား။ “လွမ်းမော သောတက္ကသိုလ်နွေညများ” ဝတ္ထုထဲက လင်းဇရို့” လို ဂန္ထဝင်စာပေ သင်မယ့် ကျောင်း သားမျိုးနဲ့ တစ်ဆောင်တည်းနေရမလား၊ “ဒင်နီရှော့စ်ဆီ” လို ပီယာနို အတီးကောင်းတဲ့ ဂီတကျောင်းသားနဲ့ တွေ့မလား၊ “ဂျော့ချ်ကဲလား” လို နိုင်ငံရေးသိပ္ပံယူပြီး အနာဂတ်မှာ ကမ္ဘာကို ခါးစောင်းတင်မယ့် ကျောင်းသားမျိုးနဲ့ ဘော်ဒါဖြစ်မလား … အစရှိသဖြင့် တွေးခဲ့ မိတာကိုး။ ကိုယ်ကတော့ သိပ္ပံဘာသာသင်ယူမယ့် “ဝူ” ဆိုတဲ့ ပြည်ကြီးတရုတ်ကောင် ပေါ့လေ။ ကိုယ်အမှတ်မမှားရင် ဘလော့ခ် ၃၄၊ တိုက်အမှတ် ၂၃၊ အခန်း ၁၀၁ ကို ရခဲ့ တယ်။ အဲဒီအခန်းကို တမင် လျှောက်ယူခဲ့ရတာ။ ကိုယ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာကျော် စာရေး ဆရာ ကျောင်းသားဘဝက နေသွားခဲ့တဲ့ အခန်း ဆိုကိုး။

အိုင်ဗီနွယ်တွေ တက်နေတဲ့ လေးထပ်အဆောင်၊ တစ်ထပ်မှာ နှစ်ခန်းတွဲ နှစ်ယောက် နေရတာဆိုတော့ ကိုယ်တို့အစုလေးက စုစုပေါင်း ၈ ယောက်။ ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ်သာ အထပ်တိုင်းမှာ တစ်ခုပဲ ပါတော့ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ အတူတူ သုံးရသလို ဧည့်ခန်းနဲ့ မီးဖိုခန်းကိုတော့ အားလုံး အတူတူသုံးပေါ့။

မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက် မကိုက်ပုံများ ကျောင်းသားချည်းပဲ ခြောက်ယောက်၊ ကျောင်းသားက အပေါ်ဆုံးထပ်က တစ်ကောင်နဲ့ မြေညီထပ်က ကိုယ် စုစုပေါင်းနှစ် ယောက်တည်းရယ်။ သင်မယ့်ဘာသာတွဲတွေ မတူ၊ အသားအရောင်တွေက အစ ကွဲပြား ပေမယ့် ကိုယ်တို့အဖွဲ့လေးက ခင်ခင်မင်မင် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပါပဲ။ သောကြာည ကျောင်းဆောင်တကာက ပါတီပွဲမှာ အမူးသောက်လာပြီး ကိုယ့်ခုတင်ပေါ် အတင်းတက်အိပ်ကြ တာက လွဲပြီးတော့ပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် အဆင်ပြေနေတာက ကျောင်းသူ ၆ ယောက်နဲ့ ကိုယ်ပဲ။ အပေါ်ဆုံးထပ်က ကုလားဖြူ မပါဘူး။ မအေဘေးက ဘာရယ်လို့မဆိုနိုင်ဘူး၊ အင်မတန် သွေးကြီးတယ်။ ကိုယ့်ကို လုံးဝ အဖက်မလုပ်ဘူးရယ်။ မီးဖိုခန်းက ထမင်းစားပွဲ မှာ သူ့ဘာသူ စားနေတုန်း ကိုယ်ဝင်လာတာမြင်ရင် ဆတ်ခနဲ စားလက်စ ပန်းကန်ကို ကောက်မပြီး ထထွက်သွားတတ်တယ်။ ဒီကောင့်ရုပ်က လေရူးသုန်သုန် ဓာတ်ရှင် ဇာတ်ကားထဲက ဘွတ်တီလာလို ရုပ်မျိုး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ ဘာနဲ့၊ သေချာကြည့်လေ တူလေပဲ။ ဘာလို့ ကိုယ့်ကို အသားလွတ်မုန်းနေမှန်း မသိဘူး။ ကျန်တဲ့ ကျောင်းသူတွေခများ

ကိုယ့်ကို အားနာလို့။ ကိုယ်ကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးပါပဲ။ ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ဘဝတွေမှာ ဒါမျိုးတွေ မြင်ဖူးခဲ့တာ များပေါ့။ ဘယ်သူနှိမ့်ချတာခံရလည်း မမှုသလို၊ အတင်းလာချိုးမြှောက်နေလည်း ဖီလင်တက်မနေတတ်တော့ပါဘူး။ သူ့ဘာသူ နေပါစေဆိုပြီး ပြုံးစိစိပဲ နေလိုက်တော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ လတွေ အတန်ကြာလာခဲ့ပြီး ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက် ရောက်လာခဲ့တော့ ခရီးထွက်သူ ထွက်၊ အိမ်ပြန်သူ ပြန်နဲ့ အဆောင်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရာက ကျောင်းပြန်ဖွင့်ခါနီး ရက်တစ်ခုမယ် ကုလားဖြူမောင်ဘတ်တလာ ပြန်ရောက်လာရော ဆိုပါတော့။ ကိုယ်တို့တိုက်မယ် သူ့ရယ်၊ ကိုယ်ရယ် နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကိုယ့်ကို အသားလွတ် မုန်းနေတဲ့ ကုလားဖြူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေနေ ရတာ တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်ပေမယ့် ခပ်တည်တည် လုပ်နေလိုက်တယ်။ တစ်ညသား နှင်း တွေ အဆုပ်လိုက် ကျနေတုန်း ဆေးလိပ်ဆာလာတာနဲ့ အဆောင်ပြင်ထွက်၊ စီးကရက် ဖွာဖို့အလုပ် အပြင်ဘက်နံရံကို ကျောမှီရင်း ဆေးလိပ်သောက်နေတဲ့ ဒင်းနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိရော။ နှင်းတွေက တဖျောဖျော ကျနေတဲ့ကြားထဲ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း မျက်နှာ ချင်း ဆိုင်မိနေတော့ ကိုယ်လည်း မကောင်းတတ်တာနဲ့ စကားလှမ်းပြောလိုက်တယ်။

ရာသီဥတုက အတော်ဆိုးနေတယ်ကွာ လို့။ သူဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ကိုယ့်ကို မျက်လုံးလှန်ပြီး တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ ခဏကြာမှ တရုတ်ပြည်မှာကော နှင်းကျသလား တဲ့။ မျက်နှာလွှဲပြီး မပြောချင် ပြောချင် ပြန်ပြောရတဲ့ လေသံနဲ့ မပွင့်တပွင့် ပြန်မေးတယ်။ ကိုယ် “အဟုတ်” ဆိုပြီး ရယ်သံပုရင်း ငါက တရုတ်မှ မဟုတ်တာ၊ ဗမာကွ၊ ဘားမားက လာတာလို့ ပြန်အဖြေ၊ သူချက်ချင်း စိတ်လှုပ်ရှားဟန်နဲ့ ဘားမား ဟုတ်လား၊ ဘားမား ... ဘားမား ... လို့ အဆက်မပြတ် ရေရွတ်ရင်း အနားကပ်လာလို့ ကိုယ့်မှာ လန့်ဖျပ်သလို တောင် ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာက ကိုယ်မြင်နေကျ ပုံစံ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဝမ်းသာအားရလိုလို ဘာလိုလို။ ပါးစပ်ကလည်း ဗလုံးဗထွေးတွေ အဆက်မပြတ် ပြောရင်း စိတ် လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဟန်။

“ဘားမား ... ဘားမား ဆိုတာ ငါအိပ်မက်မက်ဖူးတဲ့ နေရာကွ၊ ဟကောင် . . ငါလည်း ဗမာပဲ သိလား၊ ငါ့အဘိုးနာမည် ဦးဘဒင် တဲ့၊ ငါ့အဘွား ဘိလပ်သူနဲ့ ညားပြီး ဒီမှာပဲ ခေါင်းချသွားတာ၊ မင်း ငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့ကွာနော်၊ ကျောင်းဖွင့်ဖို့ ၂ ရက် လိုသေးတယ် မဟုတ်လား၊ မနက်ဖြန် ငါတို့မြို့ကို လစ်ရအောင်၊ ငါ့အဘွား မင့်ကို တွေ့ချင်မှာ သေချာ တယ်၊ ဟားဟား .. တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ၊ ငါမင့်ကို တရုတ်ထင်နေတာ၊ စောစောက ပြောပါတော့လား၊ ဟီးဟီး...”

ကိုယ်နားလည်သလောက် ဘာသာပြန်ကြည့်မိတဲ့ သူ့ဗလုံးဗထွေး စကားသံတွေက အဲ့ဒါတွေပဲ။ ဆေးလိပ်သောက်ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ညှော့ခန်းထဲမှာ ထိုင်ရင်း ပုလင်း အတူထောင်ကြတယ်။ ကိုယ့်ကို မေးခွန်းပေါင်းများစွာ အဆက်မပြတ် မေးတယ်။ တွေ့စ ကမျက်နှာထားတင်းတဲ့ကုလားဖြူမောင်ဘတ်တလာဟာ တစ်ချိန်လုံးတဟားဟားရယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေတဲ့

ဆွေမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်ဆုံနေသလား မှတ်ရတယ်။ ည အတော်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ကြပြီး မနက်စောစောမှာ ကိုယ့်တံခါးကို လာခေါက်ပြန်ရော။ သူ့အိမ်ရှိတဲ့ မြို့ကလေးကို သွားကြရအောင်၊ ငါ့ အဘွားက မင့်ကို တွေ့ချင်တယ်၊ ခေါ်လာ ပါတဲ့။

ကိုယ်တို့ကို ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဘေး မှုန်ကုတ်ကုတ် အင်္ဂလန်တောမြို့လေး တစ်ခုက အိမ်နိမ့်နိမ့်လေး တစ်လုံးထဲကနေ ဆံပင်တွေ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်အဘွား အိုတစ်ယောက် စောင့်မျှော်နေခဲ့တယ်။ ဦးဘဒင်ရဲ့ချစ်ဇနီးပေါ့။

မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေး နာတာလီ

“ဒေါက်ဒေါက်” ဆိုပြီး အိပ်ခန်းတံခါး လာခေါက်တယ်။ ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ကောင်မ ပိန်ပိန်လေးရယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ဟိုဘက်ကျောင်းဆောင်ကပါ တဲ့၊ အထဲဝင် မယ်နော်တဲ့။ ကိုယ်လည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဝင်လေပေါ့။

ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ် တင်ပလ္လင် တက်ထိုင်ပြီး ရှက်ဝဲဝဲဟန်နဲ့ အဆင်ပြေလား။ ဘာညာ စကားစမြည် ပြောနေတယ်။

ပထမတော့ ဘာမှန်း သဘောမပေါက်ဘူး။ သူ့လက်ထဲကိုင်လာတဲ့ သမ္မာကျမ်း ကို တွေ့တော့မှအင်း…လာပြန်ပြီပေါ့။

လွန်ခဲ့တဲ့လ ထမင်းငတ်တုန်းက မြို့ထဲက ချာ့ချ်တစ်ခုမယ် သမ္မာကျမ်း မှန်မှန် သွားဖတ်ပြီး ဘုဖေးတွေ သွားသွားနှိပ်ရာက နောက်ပိုင်း မသွားဖြစ်တဲ့နောက် ဘုန်းကြီးတွေ အ ◌းဆောင်လိုက်လာပြီး ဘုရားမမေ့နဲ့ ဘာညာ လာလုပ်လို့ ပတ်ပြေးခဲ့ရပြီးပြီ။ ကိုယ် ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း အဲဒီလို ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ရယ်။

ခတ်တာက အဲဒီပိန်ပိန်လေးဟာ ကိုယ် သိပ်ကြိုက်တဲ့ ဟောလိဝုဒ် မင်းသမီး နာတာလီပေါ့မန်း လိုလို၊ ဘာလိုလိုရယ်။ ဒီတော့ကာ အလိုက်အထိုက်လေး ပြန်ပြောနေ တာပေါ့လေ။ စာလေး ပေလေး နည်းနည်းပါးပါး လေ့လာဖူးတော့ နာတာလီလေး တရား ဟောတာကို အဆင်ပြေပြေပြန်ပြောလိုက်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ခေါင်းရင်းမယ် ချာ့ချ်မှာ ဘုဖေး သွားနှိပ်စဉ် စဉ်က ရထားတဲ့ သမ္မာကျမ်းလေး မြင်သွားတော့ ပိုသဘောကျပုံရတယ်။ ကိုယ် လေ့လာနေတာလို့ ပလီပလာပြောလိုက်သေးတာကိုး။

နောက်တော့ ကိုယ်တို့ တွဲမိတယ်ပေါ့။ ကျောင်းတွေ ဘာတွေ အတူတူသွား တယ်။ သူလည်း မကြာမကြာ ကိုယ့်အခန်းလာလည် ဘာညာ။

တယ်။ တစ်ရက်တော့ ကျောင်းကအပြန် ဘတ်စ်ကားပေါ်မယ် လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိ ယ်။ နင့်ကို ဒိတ်ချင်တာလို့။ သူက ထုံးစံအတိုင်း ရှက်ဝဲဝဲနဲ့၊ အင်း … တဲ့။ တိုးတိုးလေး ပြောပြီးလစ်ပြေးသွားတယ်။

ညနေကျတော့ သူ့အခန်း လိုက်သွားပြီး ကာဖီဆိုင် ခေါ်သွားလိုက်တယ်။ အဆင်တွေပြေကုန်ပြီပေါ့။ဣန္ဒြေရှင် နာတာလီပိန်ပိန်လေးနဲ့ အတွဲဖြစ်ပြီပေါ့။

နောက်နေ့မနက်ကျတော့ တံခါးလာခေါက်တယ်။ ချ့ချိ သွားမယ်တဲ့။ အိုကေပေါ့။ အတူတူ ဒိုးကြတယ်။ နောက်နေ့မနက်လည်း ချ့ချိသွားမယ်တဲ့။ ဟင် ... နေ့တိုင်းလားဆို ဆိုတော့ ဟုတ်တယ်လေတဲ့။ တကယ် မနက်တိုင်းသွားတယ်ဗျာ။

တစ်ခါတလေ အရက်ဆိုင်သွားထိုင်ရအောင်ဆိုတော့ ဟင့်အင်း ငါမသောက် ဘူးတဲ့။ ကျောင်းပါတီပွဲတွေလည်း မတက်ဘူးတဲ့။ ညဘက် စာကြည့်ပြီးတဲ့ အချိန် ရောက် ရင် နွားနို့ပူပူတစ်ခွက် ကိုယ့်အတွက် သယ်လာပြီး ကိုင်း ... ကျမ်းစာအတူတူ ဖတ်ကြရ အောင်တဲ့။

လမ်းသွားရင်း ပခုံးလေးဖက်တာကို ဟင့်အင်းတဲ့။ ခါးကျင်ကျင်လေးကို ဖက်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သမျှ သွားပြီလေ။ ကျန်တာတွေဆို မစဉ်းစားနဲ့တော့ပဲ။ ကက်သိုလစ် ခရစ်ယန်တဲ့၊ ဒါမျိုးမယ် စည်းကမ်းကြီးတယ်တဲ့။

နောက်တော့ ကိုယ်လည်း တရုတ်ထမင်းဆိုင်မယ် ညနေဘက် ပန်းကန်ဆေး တဲ့ အလုပ်ရသွားတော့ အပြန်မိုးချုပ်တာနဲ့ ကျမ်းစားဖတ်၊ နွားနို့သောက်ရတဲ့ ဘဝက လွန်ခဲ့ရတယ်။ နေ့ခင်းဘက် ကျောင်းမှာ ပတ်ပြေးရတာတော့ မလွယ်ဘူးပေါ့။ အို...တစ်ခါက ကိုယ့်နာတာလီ ပိန်ပိန်လေးရယ်...။

Mob Mentality

Mob Mentality A, B, C, D, E, F ၆ ယောက်ဟာ အုပ်စုဖွဲ့ပေါင်းသင်းနေရင်း တစ်နေ့မှာ ဒီလို တိုင်ပင်ကြတယ်။ မနက်ဖြန် ညနေ ၆ နာရီမှာ ငါတို့ကောင်တွေ လူပြတ်တဲ့တစ်နေရာမှာ စောင့်ပြီး G ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို Gang Rape လုပ်ကြမယ်၊ အစမ္မ ပြုကျင့်ကြမယ်ပေါ့။ အဲဒီလို တိုင်ပင်မှုဟာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူးဗျ။ အုပ်စုဖွဲ့ အနိုင်ကျင့်မှုတွေ ဆိုတာဟာ မှုလက ကြိုတင် ကြံစည်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။A, B, C, D, E, F ဆိုတဲ့ယောက်ျားလေးတွေဟာ လူပြတ်တဲ့တစ်နေရာမှာ (သို့မဟုတ် အလားတူ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာတစ်ခု) ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ ပေါးလားဝါးလား လုပ်နေကြမယ်။ အဲဒီနေရာကို G ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဖြတ်လာတယ်။ A, B ကစကားစတယ်။ ဒီကောင်မ ဝတ်စားထားတာ လျှပ်ပေါ်လော်လည်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီကောင်မ ကိုယ်လုံးအတော်လှပါလား၊ ကြည့်လေ ငါတို့ကို လှမ်းကြည့်နေတာကိုက ကြာမှုပါပါနဲ့ မြူဆွယ်နေတာ၊ တွေ့လား။ C,D က ဝင်ပြောလာတယ်။

ဒီလောက်တောင် လိင်ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာ သောက်ကောင်မကို ငါတို့ ဝိုင်းမုဒိန်းကျင့်ပစ်လိုက်ရအောင်လား ဟက်ဟက်…။E က ပြောတယ်။ ငါတို့ အတင်းလုပ်ရင် တောင် အသာပြေမယ့်ကောင်မ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချက္ကာ။ F က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ အကုန်လုံးကို တားဖို့ ကြိုးစားချင်ပေမယ့် နှုတ်ဆိတ်နေတယ်။ တွေဝေနေတယ်။ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း သူတို့တစ်အုပ်စုလုံး G ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနောက်ကို ဒေါသနဲ့ လိင်စိတ် ရော ယှက်စွာနဲ့ ပြေးလိုက်သွားတယ်။ အဲဒီမှာ Gang Rape လို့ခေါ်တဲ့အုပ်စုဖွဲ့ မုဒိမ်းမှု ဖြစ်ပွားတယ်။ အခြေနေဆိုးရွားရင် ဆိုးရွားသလို G ဟာ အနာတရ ရရုံတင်မက အသက်အဖြတ် ခံရနိုင်တယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ရဲ့အခြေခံဟာ Mob Mentality ပဲ။

Mob Mentality ဟုတ်ပြီ။ အဲဒါ ဘယ်က လာသလဲ။ လူမှုပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုမှာ အယ်လ်ဖာမေး လွှမ်းမိုးမှု (Alpha Male Dominance)အင်မတန် ထွန်းကား တယ် ဆိုကြပါစို့။ ရိုးရှင်းအောင် အလွယ်ပြောရရင် ငွေအရှာတော်တဲ့ ယောက်ျား၊ ပညာ တတ် စာတတ် ယောက်ျား၊ အာဏာပါဝါ ရှိတဲ့ယောက်ျား … အဲဒီလို ယောက်ျားတွေကို အောင်မြင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု ဆိုပါတော့ (ဒါဟာ နေရာတကာ မှာ အတူတူပေမယ့် အာရှမှာ ပိုအားကောင်းတယ်)၊ အဲဒီ Alpha Male လို့ ခေါ်တဲ့ ကောင် လည်းဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်(အမျိုးသမီး)တွေကို အင်မတန်ညို့ မြူနိုင်စွမ်း ရှိပြီး ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေတယ်။

သူတို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် Beta Male တွေကတော့ လူတောမတိုး၊ လူနုံတွေအဖြစ် ရှင်သန်နေကြတယ်။ Alpha တွေလို တိုက်ရည်ခိုက်ရည်မရှိဘူး (တိုးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် စွန့်လွှတ်စွန့်စားလိုစိတ်မရှိ)။ တစ်ဖက်သားကို လုံခြုံမှုမပေးနိုင်ဘူး။ ဒါ့အပြင် တစ်ဦးချင်းတစ်ယောက်ချင်းဆို အလိုလို သူရဲဘောကြောင်နေတတ်တယ်။ ဒီတော့ကာ အလိုမကျမှု၊ မနာလိုမှုတွေနဲ့ မြုံနေရတတ်တယ်။ မိမိဘာသာ ရဲရဲတွေး၊ ရဲရဲဆုံးဖြတ်ရတဲ့ ကောင်တွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ အောင်မြင်နေတဲ့ လူတွေကို မသိစိတ် က မနာလိုရာကနေ မုန်းတီးနေတယ်။ အဲဒီလိုလူတွေ အချင်းချင်း အုပ်စုဖွဲ့မိတဲ့အခါ Mob Mentality ဆိုတာ အစပြုလာပြီ။ အပေါ်က ပြောခဲ့တဲ့ A, B, C, D, E, F ဆိုတဲ့ ၆ ယောက်စလုံးဟာ အပြင်ဘဝမှာ တစ်ယောက်ချင်းဆို သွေးကြောင်နေတဲ့ ကောင်တွေ။ သို့သော် စုဖွဲ့မိတဲ့အခါ မှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့တဲ့ အဆင်ခြင်မဲ့သတ္တိ (ဒါဟာ တကယ် တော့ သတ္တိမဟုတ်၊ သွေးကြွမှုလို့ခေါ်ရမယ်) တွေ ရှိလာပြီး ဝုန်းဒိုင်းကြဲဖို့ တာစူလာကြ တယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် လူနည်းစုကို အုပ်စုဖွဲ့ပြီး အနိုင်ကျင့်မယ်။ မြို့နေ တာတွေကို ဖောက်ထုတ်တယ်။ ဒါဟာ Mob Mentality ပဲ။ အဓမ္မပြုကျင့် ခံလိုက်ရတဲ့ G ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူတို့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မချဉ်းကပ်ရဲခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်နေ မယ်။ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လာတာ ဝိုင်းချကွာဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးဟာ အဲဒီနေရာမှာ ပေါ်လာတာဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော့် ဥပမာဟာ Gang Rape နဲ့ အစပြုခဲ့တာကြောင့် မနှစ်မြို့စရာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ သို့သော် အခြားသော လူမှုပြဿနာတွေမှာလည်း Mob Mentality ဟာ ပါဝင်ပတ်သက်နေတယ်။ ယနေ့ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်လို နေရာမျိုး ဆိုပါတော့။ = လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ခိုးယူပြီး မဟုတ်တမ်းတရား လုပ်ကြတယ်။ လူတွေ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ဝိုင်းနှိမ်ကြတယ်။ ဆွမ်းကြီး လောင်းတယ်။ ဒါ Mob Mentality လုပ်သင့် မလုပ်သင့် မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ သူများဒါဆို လိုက်ဒါတယ်။ သူများ ဟိုဟာဆို လိုက်ဟိုဟာတယ်။ ကျွန်တော် “ပရိအမုစေ” မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမျိုးသမီးကြီးဟာ ပညာကောင်းကောင်းသင်ဖူးတယ်။ ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းဆိုတဲ့ ကျောင်းက ထွက်လာတယ်။ အာဏာရှင်တွေကို ဆန့်ကျင်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ သူ့ကို ဉာဏ်ချင်း မယှဉ်နိုင်ဘူး။ မနာလ နာလိုဖြစ် တယ်။ အဲဒီလို လူတွေ စုဖွဲ့မိတော့ လာပြီ Mob Mentality။ ကုလားဖြူမယား မွတ်စု။ အဲဒီ လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေးခွဲခြားမှုတွေဟာ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ ထောင်ကျတဲ့အထိ ရာဇဝတ်မှုမြောက်မှန်း နားမလည်ကြဘူး။ အဲဒီလူတွေဟာ တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ မျက်နှာချင်း

ဆိုင်ထားပေမဲ့ ဆဲရဲမယ် ထင်သလား၊ ဝေးစွ ခြောက်ပါး။ လူအုပ်စုဖွဲ့မှ မုဒိမ်းကျင့်ရဲတဲ့ လူနုံတွေကိုး။ သူ့ကို ချက်ကျလက်ကျ ဝေဖန်ဆစ်ပိုင်းပြနေတဲ့ လူတွေကို မဆိုလိုပါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့အယူအဆတွေအကုန် လက်မခံပါ။

အခြားတစ်ဖက်ကိုလည်း ကြည့်ကြပါဦး။ ပရိအမုစေ အဖွဲ့။ ထိုနည်းလည်း ကောင်း။ အုပ်စုဖွဲ့မယ်၊ အလားတူ ကျူးလွန်ကြတယ်။ တစ်ဖက်ကို တုံ့ပြန်ဖို့

ဟုတ်သည်ရှိ မဟုတ်သည်ရှိ ဆွမ်းကြီးလောင်းကြတယ်။ ဒါသည်လည်းပဲMob Mentality ပဲ။

အခြားတစ်ဖက်ကို ဆက်ကြည့်ရင် တွေ့ရမယ်။ မုတ်ဆိတ်ထားတဲ့လူနဲ့ တွဲရင် သစ္စာဖောက်မ ဖြစ်ပြီ။ မဟုတ်ပါဘူး ဝင်ပြောရင် ကုလားမယား ဖြစ်ပြီ။ မုတ်ဆိတ်ပါရင် မုဒိမ်းကျင့်မယ်ဆိုတဲ့ လောဂျစ်တွေ ပါလာမယ်။ ဝိုင်းထောက်ခံမယ်။ reasonable ဖြစ် မဖြစ်က အရေးမကြီးတော့ဘူး။ လူအုပ်ဝါဒနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက် နေကြပြီ။

မုတ်ဆိတ်ညှိနှောင်များ အဖွဲ့ကလည်း ရိုဟင်ဂျာကနေ့ မလျှော့ဘူး။ ဒီဖေ့စဘွတ်ခ်ကနေ ငါတို့ ဒီမဖြစ်နိုင်တာကြီးကို စွတ်ပြောနေကြတာဟာ သူလိုငါလို တစ်သက်လုံး ဒီမှာမွေး၊ ဒီမှာ ငါးပိစားကြီးလာတဲ့ ပြည်တွင်းက ကျန်တဲ့လူမျိုးတွေနဲ့အတူ ထမင်းနပ် မှန်ဖို့ ရုန်းကန်နေရတဲ့ သာမန်ဗမာ မုတ်ဆိတ်တွေ အသက်အန္တရယ်ရှိနေပါလား ဆိုတာ ကို မတွေးနိုင်တော့ဘူး။

Mob Mentality အားကောင်းနေပြီ။ သူတို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဆိုတဲ့ ကောင်တွေကို ဆက်ကြည့်ပါဦး။ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ခရူးဆိတ်စစ်ပွဲများ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပွားခဲ့ သော်ငြား သွေးထွက်သံယို သတ်ဖြတ်မှုများ၊ မီးလောင်တိုက်သွင်းသော အဖြစ်အပျက် များတွင် ဗုဒ္ဓဝါဒီများပါဝင်ပတ်သက်မှုမရှိခဲ့ခြင်းမှာ ယင်းဘာသာ၏ထူးဆန်းသောမေတ္တာတရား ကို အခြေခံသည့် သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်သော၊ ငြိမ်းချမ်းသော ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမကြောင့်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိသည်ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာ့သမိုင်းဆရာတစ်ယောက် ရေးသွားတာကို ပြန်ပြင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။

အရင် အကောင့်ဟောင်းတုန်းက ရေးဖူးတာလေးကို ပြန်တင်လိုက်တယ်။ အခုတလော လူပြောများနေတဲ့ ဥပဒေသစ်တွေဟာလည်း ဒီဟာနဲ့ အကျုံးဝင်နေတာပါပဲ။

ဟစ်တလာ၏ ဂျူးဆန့်ကျင်ရေးဆိုသည်မှာ

၁၉၁၉ မတိုင်ခင် အဒေါ့ဖ် ဟစ်တလာကို ပြန်ကြည့်ပါ။

ဂျူးလူမျိုးတွေကို မုန်းတီးတဲ့အကြောင်းအရာ ဘာမှရှာမတွေ့ဘူး။ သူ့အိုင်ဒီယို လော်ဂျီဟာ ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်ဘက်တောင်ယိမ်းနေခဲ့ပါသေးတယ်။ ၁၉၁၉မှာဇာတ်လမ်း စပါတယ်။ အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာရဲ့ ပထမဆုံး ဆီးမိုက်ဆန့်ကျင်ရေး ရှိပို့ ထွက်လာပါတယ်။ လွယ်လွယ်ပြောရရင် ဂျူးမုန်းတီးရေးပါပဲ။ ဘာကြောင့် အချိုးအကွေ့တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့လဲ။ သမိုင်းကို ပြန်လှန်ကြည့်ရအောင်။

၁၉၁၈ ပထမကမ္ဘာစစ်အပြီး ဂျာမနီဟာ စစ်ရှုံးခဲ့တဲ့ ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံနေရ ပါတယ်။ သို့သော် မည်သည့်တိုင်းပြည်ရဲ့ ကျူးကျော်ခြင်းကိုမှ မခံရသေးပါ။ ကြီးကျယ် ခမ်းနားခဲ့တဲ့ အတိတ်က ဂျာမန်အင်ပါယာကြီးကတော့ ပြိုလဲခဲ့ပါပြီ။ စစ်နိုင်တဲ့ တိုင်းပြည် တွေကို စစ်လျော်ကြေး မတန်တဆ ပေးရတဲ့အခြေနေပါ။ တစ်မိနစ်ကို မတ်ဒင်္ဂါး ခြောက် သောင်းလို့ မှတ်မိပါတယ်။ မသေချာပါ။

လူတွေ အကုန်လုံး ငတ်နေပါတယ်။ အင်မတန် အေးတဲ့ ဆောင်းကာလမှာ ပြင်သစ်တွေဟာ စစ်လျော်ကြေးအနေနဲ့ ဂျာမနီပိုင် ကျောက်မီးသွေးတွေကို သယ်ယူနေ တာကို ထိုင်ကြည့်နေရပါတယ်။ ကျောက်မီးသွေး မရှိတော့ အနွေးဓာတ်မရပဲ ဂျာမန် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး၊ ကလေးသူငယ်တွေ အအေးမိပြီး သေကုန်ပါပြီ။

ဆိုးဝါးလွန်းတဲ့ အခြေအနေကို အမိအရဖမ်းဆုပ်ပြီး ဘော်ရှီဗစ်(ကွန်မြူနစ်) တွေ တစ်စခန်းထပါတယ်။ ၁၉၁၈ မှာ ဘော်ရှီဗစ်တွေ ဦးဆောင်တဲ့ တော်လှန်ရေးဟာ ဘာလင်မြို့က အစပြုလို့ မြို့ကြီးတွေအကုန်လုံးကို ပျံ့နှံ့သွားပါတယ်။ အနီရောင် တော်လှန် ရေးလို့ခေါ်တဲ့ အဆိုပါ ထကြွမှုကို ဦးဆောင်သူတွေက Karl Liebknecht နဲ့ Rosa Luxemburg တို့ဖြစ်ပါတယ်။ Karl ဟာဂျာမန် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို တည်ထောင်သူထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဂျူးလူမျိုးပါ။

ပထမကမ္ဘာစစ်ပြန် အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာဟာ အဲဒီအချိန်က မြူးနစ်မြို့မှာ ရှိနေပါ တယ်။ ဘာဗေးရီးယားပြည်နယ်ပေါ့။ ၁၉၁၈ နိုဝင်ဘာမှာ Kurt Eisner

ဦးဆောင်တဲ့ အလံနီ ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ဟာ ဆိုဗီယက် ဘာဗေးရီးယား သမ္မတနိုင်ငံအဖြစ် ကြေညာလိုက် ပါတယ်။ Kurt အပါအဝင် ဘာဗေးရီးယား အလံနီခေါင်းဆောင်တွေ မှန်သမျှ ဂျူးလူမျိုး တွေချည်းပါပဲ။

Kurt Eisner ဘာဗေးရီးယား ကွန်မြူနစ် သမ္မတ ဂျူးလူမျိုး။Emst Toller ဘာဗေးရီးယားကွန်မြူနစ် ဒုသမ္မတ ဂျူးလူမျိုး။ Eugen Levine ဘာဗေးရီးယား တပ်နီတော် တည်ထောင်သူ အနီရောင်အကြမ်းဖက်မှုခေါင်းဆောင် ဂျူးလူမျိုး။ Gustay Landauer အိုင်ဒီယိုလော်ဂျီ ခေါင်းကိုင်ဖခင်ကြီး ဂျူးလူမျိုး။

မြူးနစ်ကို အလံနီတွေ တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်နေတာကို အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာဟာ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ရပါတယ်။ တော်လှန်ရေး လုပ်နေတဲ့ တပ်နီတော်ဆိုတဲ့ လူတွေ အများစု ဟာ ဂျာမန်တွေမဟုတ်ပါ။ ပြည်ပက ဝင်လာတဲ့ ရုရှားလူမျိုးတွေပါ။ ပြည်တွင်းစစ် ကြောင့် ထောင်းလမောင်းကြေကုန်ပါတယ်။ စစ်မီးမွှေးသူ ဘော်ရှီဗစ်ခေါင်းဆောင် မှန် သမျှဟာ ဂျူးတွေချည်းပဲ ဘာကြောင့် ဖြစ်နေရတာလဲ။ ဘာကြောင့် ဂျာမနီမြေပေါ်မှာ သွေးစွန်းစေခဲ့တာလဲလို့ သူထိုင်တွေးနေခဲ့ပါတယ်။ ပထမကမ္ဘာစစ်က အထိအခိုက်ကင်းခဲ့တဲ့ သူ့အဖမြေဟာ ခုတော့ ပျက်စီးကြေမွသွားပါပြီ။ နောက်ဆုံး ဂျာမန်အစိုးရတပ်က ကွန်မြူနစ်တော်လှန်ရေးကို နှိမ်နင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာရဲ့ ဂျူးဆန့်ကျင် ရေးဇာတ် အစပြုပါတယ်။

နောက်နောင် နာဇီပါတီတည်ထောင်သူ ထိပ်တန်းလူမှန်သမျှရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို လိုက်ကြည့်တဲ့အခါ ဘာဗေးရီးယားနယ် မြူးနစ်က လူတွေချည်း ဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါမယ်။ ဂျူးတွေ ဦးဆောင်တဲ့ အနီရောင် တော်လှန်ရေးကြောင့် ဂျာမနီ ပြည်ကြီး ပျက်စီးသွားတာ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ရတဲ့ မြူးနစ်က လူတွေပါပဲ။ ဆီးမိုက်ဆန့်ကျင် ရေးရဲ့ ဗဟိုချက်မဟာ မြူးနစ်ဖြစ်ခဲ့ရခြင်း အရင်းခံက အဲဒါပါပဲ။ အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာရဲ့ မိန့်ခွန်းတွေထဲ ပါလေ့ရှိတဲ့ “ဂျူးကွန်မြူနစ် ဗော်ရှီဗစ်ကောင်တွေ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ ညွှန်းသိမှုကို ကျွန်တော်တို့ ခုနားလည်လောက်ပြီ ထင်ပါတယ်။

၁၉၁၉ မှာ နာဇီပါတီကို မြူးနစ်မှာ စထောင်ပါတယ်။ ပါတီဝင်တွေဟာ ဂျူးတွေ ဦးဆောင်တဲ့ အနီရောင်တော်လှန်ရေးကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရသူတွေချည်းပဲ။ အမျိုးသားရေးဝါဒီ နာဇီတွေရဲ့ အမုန်းတရား အကြောက်တရားဟာ ဂျာမနီ ပြည်တွင်း အဖြစ်အပျက်တင် မကပါဘူး။ ၁၉၁၉ ဟန်ဂေရီ တော်လှန်ရေးကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။

ပုံစံတူ ဗော်ရှီဗစ်တော်လှန်ရေး ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးဆောင်သူတွေ အကုန်လုံးဟာ ဂျူးလူမျိုးတွေပါပဲ။ ဟန်ဂေရီက ကွန်မြူနစ်သူပုန်တွေကို ကူဖို့ ရုရှားတွေက တပ်နီတော် ကို စစ်ကူလွှတ်ပါတယ်။ အမိန့်ပေးသူက ရုရှားတပ်နီတော်ကို တည်ထောင်သူ Leon Trotsky ပါ။ သူဟာ ဂျူးလူမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ၁၉၁၉ မှာပဲ Leon Trotsky ရဲ့ရုရှားတပ်နီတွေဟာ ပိုလန်ကို

ဝင်ပါတယ်။ဂျာမနီက ကွန်မြူနစ် တော်လှန်ရေးကို ကူဖို့ပါ။ မအောင်မြင်ပါ။ ပိုလန်တွေက ခုခံထားနိုင်ပါတယ်။ ဥရောပ တစ်တိုက်လုံးဟာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒရဲ့ လွှမ်းမိုးခါနီး အခြေအနေကို ရင်ဆိုင် နေရပါတယ်။ အဲဒီဝါဒရဲ့ခေါင်းကိုင်ဖခင်တွေ မာ့စ်၊ လီနင် အကုန် ဂျူးသွေးတွေချည်းပါပဲ။ အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာနဲ့ သူ့လူတွေဟာ ဘာကြောင့် ဂျူးတွေအပေါ် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့တာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းရဲ့အဖြေဟာ ဒါပါပဲ။ ဂျာမန်တွေရဲ့ ဇာတိပုည မာန်မာနကို အလုံးစုံ ဖျက်ဆီးမယ့် ရန်သူဟာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒဖြစ်တယ်။ အဲဒီဝါဒကို ဦးဆောင်သူတွေဟာအကုန် ဂျူးလူမျိုးတွေသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အမြင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ သိပြီးသားဖြစ်တဲ့ Final Solution လို့ ခေါ်တဲ့ ဂျူးတွေကို ကမ္ဘာ့မြေပေါ်က ပျောက်ကွယ်စေရေးအမုန်းတရားအထိ ဆိုက်ရောက်သွားစေခဲ့ပါတယ်။

ဒီစာကို ရေးတာဟာ ဘယ်သူမှန်တယ်၊ ဘယ်သူမှားတယ် ဝင်ရောက်ဆုံးဖြတ် တာမျိုး မဟုတ်ပါ။ အမျိုးသားရေးဝါဒ ခေါင်းထောင်လာခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်က အခင်း အကျင်း သက်သက်ကို ပြန်ပြောင်းပြောပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျူးတွေ ဘာကြောင့် မျိုးဖြုတ်ခံခဲ့ရသလဲ ပြောကြရင် ကျောင်းက သမိုင်းဖတ်စာလောက်နဲ့ မလုံလောက် ကြောင်း တခြားဘက်က တွေးစရာ အဖြစ်အပျက်တွေ ရှိခဲ့ကြောင်း စကားစမြည်ပြောခြင်း သက်သက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

Individualism

အင်ဒီဗစ်ဂျူရယ်လစ်ဇင်ဆိုတာ ငါ့မြင်း ငါစိုင်း စစ်ကိုင်းရောက်ရောက်” အဲဒီ လိုတွေ ဆိုလိုတာမျိုးမဟုတ်ဘူးလို့ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ထဲ ဖတ်ဖူးတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်သူရေးတာလဲ၊ ဘာလဲ သေချာ မမှတ်မိတော့ဘူး။ လူတော်တော်များများက အဲဒီလို ထင်နေကြတာကိုး။ ကိုယ့်အသက် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်က ခု KFC ကြိုက်တတ်နေ တဲ့ ကွန်ပျူနစ် ရဲဘော်တစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်၊ အဲဒီ အင်ဒီဗစ်ဂျူရယ်လစ်ဇင်ဟာ လူ့ဘောင်လောကအတွက် အလုပ်မဖြစ်ဘူးကွ ဆိုလား။ ထားလိုက်ပါတော့။

Individualism ကိုဗမာလိုဘာသာမပြန်တတ်တော့အင်ဒီဗစ်ဂျူရယ်လစ်ဇင် လို့ပဲ ဒီအတိုင်း ဆက်သုံးမယ်။ အရိုးရှင်းဆုံး ပြောရရင် ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်၊ ကိုယ်ပိုင် အယူအဆနဲ့ ရှင်သန်နေပြီး အဲဒီဟာတွေအတွက် တာဝန်ယူမှုအပြည့် ရှိတယ်။ အုပ်စု တစ်စုက ထင်မြင်ယူဆချက်၊ တွေးခေါ်ချက်တွေ အစရှိတာတွေကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ အခြေခံ အားဖြင့် အဲဒါ အင်ဒီဗစ်ဂျူရယ်လစ်ဇင်ပဲ။

အဲဒါနဲ့ ပြောင်းပြန်က ကော်လက်တစ်ဗ်ဇင် Collectivism လို့ ခေါ်တယ်။ အစု အဖွဲ့က ချမှတ်ထားတဲ့ဟာတွေနဲ့ ရှင်သန်တာမျိုး။ ဥပမာ ဘာသာရေးတွေ၊ လူမျိုးရေး ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ။ ဒါတွေကို အတိအကျ လျှောက်မပြောတော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ သိပြီး သားတွေချည်းပဲ။ အဓိက လိုရင်း သွားတော့မယ်။

ယနေ့ ကမ္ဘာကို ကြည့်လိုက်ရင် အနောက်ဟာ အင်ဒီဗစ်ဂျူရယ်လစ်ဇင် လွှမ်းမိုးပြီး အရှေ့မှာ ကော်လက်တစ်ဗ်ဇင် အားကြီးတယ်။ ဒါဟာ ယေဘုယျအားဖြင့် ပြောတာ။ အဲဒီနှစ်ခုဟာ အပြန်အလှန် အမှီပြုနေတာကို မေ့ထားလို့မရပြန်ဘူး။ ကော်လက်တစ်ဗ်ဇင်(ဘာသာရေးတွေ ဆိုပါတော့) က ပြောတယ်၊ “အရက်ဟာ မကောင်းမှုအပေါင်းရဲ့ ဇာစ်မြစ်ဖြစ်တယ်၊ အရက်သောက်ရင် ကငါးပါး ပေါက်လိမ့်မယ်” တဲ့၊ မှန်သလိုလို ဖြစ်နေ တယ်။ ဟုတ်ပြီ၊ ဥရောပတိုက်က စကင်န်ဒင်နွေးဗီးယား တိုင်းပြည်တွေ (နော်ဝေ၊ ဒိန်းမတ်၊ ဆွီဒင်) လူတွေဟာ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်း အရက်သောက်တယ်၊ ခိုးမှုမရှိ၊ လူသတ်မှုနည်းတယ်။ ဒီတော့ ၎င်းအဆိုဟာ မမှန်ပြန်ဘူး။ ဘာလို့လဲ။ အရက်ကို လူတိုင်း သောက်တယ်။ ကိုယ့် ရွေးချယ်မှုနဲ့ကိုယ်သောက်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တာဝန်ယူမှုရှိတယ်။ အင်ဒီဗစ်ဂျူရယ် လစ်ဇင် အားကောင်းတာကိုး။ ဒါပဲ။

အမေရိကန် သမ္မတ ဘီလ်ကလင်တန် မော်နီကာနဲ့ ဖောက်ပြန်တယ်။ အမေရိ ကန်တွေ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ခဲ့လဲ။ သူ့ပုဂ္ဂလိကကိစ္စ သူ့ဘာသာသူရှင်း။ ငါတို့ သမ္မတတစ်ယောက်အဆုံးမခံနိုင်ဘူး။

ပန်းသီးစီအီးအိုက သူဟာ ဂျီပုန်းဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်တယ်။ ပန်းသီး ပစ္စည်းတွေ ရောင်းအားကျသွားသလား။ နိုး။ ဒါ အင်ဒီဗစ်ဂျူရယ်လစ်ဇင်ပဲ။ ယုတ်စွအဆုံး အိုင်းစတိုင်း၊ ကားလ်မတ် ဒီလိုလူတွေ ပေါ်ထွန်းလာတာဟာ အင်ဒီဗစ်ဂျူရယ်လစ်ဇင် ကြောင့်။

အပေါ်က ပြောခဲ့သမျှတွေက ဖတ်ဖူးတဲ့ဟာတွေကို တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက် ပြောထားတာ။ အနှစ်ချုပ်ရရင် ကော်လက်တစ်ဗ်ဇင်(Collectivism) အားကောင်းတဲ့ ဗမာပြည်အကြောင်း ပြောမလို့။ ဒရိုက်ဘာဖြစ်တယ်…

ခရစ်ယာန် ဖြစ်တယ် …

ကုလားဖြူကောင်ကို လက်ထပ်ခဲ့လို့ ဘာလုပ်ခွင့်မရှိဘူး…

အဲဒီခေါင်းစဉ်တွေ တပ်ပြီး လှောင်ပြောင်တဲ့ လူတွေ၊ စွပ်စွဲတဲ့ လူတွေ၊ ခုခံတဲ့လူတွေ အစရှိသဖြင့်ပေါ့လေ။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဘဝ (Individual life) ကို အုပ်စုဖွဲ့ပြီး တရားစီရင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ။ ဗမာပြည်မယ် ခွေးအဝါဒ အင်မတန် အားကောင်းနေတယ်။

ဒေါက်တာမိုရေးကို ကိုယ်မုန်းခဲ့တယ်

ကိုယ့်ဘဝမှာ “လူဖြစ်ရတာ တန်လိုက်လေ” လို့ ပြောနိုင်တာ သိပ်များများစားစား မရှိခဲ့ဘူးရယ်။ အဲဒီထဲမယ် ကိုယ်ဖတ်ဖူး၊ စွဲလမ်းဖူးတဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်အိမ်တွေထဲက နေရာတွေကို တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားခဲ့ဖူးတာလည်း ပါတယ်။ လူတချို့က ရူးနှမ်းနှမ်းလို့ ထင်ကောင်းထင်လိမ့်မယ်။

ကိုယ်ဟာ ငွေကြေးချို့တဲ့နေခဲ့စဉ် အချိန်အခါတွေတုန်းကတောင် အဲ့ဒါမျိုးတွေ လျှောက်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ် (ဘယ်လောက် မိုက်ကန်းတဲ့ကောင်လဲကွယ်)။ ကိုယ်က ဆရာ အောင်ဝေးလိုပဲ၊ ဘူတာရုံအိုလေးတွေကို စွဲလမ်းတဲ့ကောင်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်နေထိုင်ရာ အရှေ့မြောက်ပိုင်းနဲ့ မနီးမဝေးက လူသူကင်းရှင်းတဲ့ ဘူတာရုံအိုလေးကို ကိုယ်ရောက် သွားခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံ သိပ်မပါဘူး။ နှင်းပွင့်တွေ ဆွတ်ဆွတ်မှောင် ဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ အထီးကျန် ဘူတာရုံအိုလေးထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း၊ ဂျာကင်အိတ်ကပ် ထဲက ဝီစကီပုလင်းကို ထုတ်ထုတ်မော့ရင်း **David Moray** ဆိုတဲ့ သစ္စာယွင်းပျက်သူ ကို ကိုယ်မုန်းမုန်းနဲ့ ကလော်ဆဲခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုယ် သူ့ကို အင်မတန် မုန်းတယ်။ ဒီဘူတာမှာ ပေါင်မုန့်ရောင်းခဲ့ဖူးတဲ့ **Mary Douglas** ဆိုတဲ့ အပြစ်ကင်းတဲ့ ကောင်မလေးကို သနား တယ်။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဘူတာရုံအိုလေးမှာ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ရင်း မုန်းမုန်းနဲ့ ငိုကြွေးခဲ့ရတယ်။ ကိုယ် မှတ်မိတာတစ်ခုက အဲဒီဘူတာရုံကလေးကနေ အိမ်ပြန်လာ တော့ ကိုယ့်မယ်ပိုက်ဆံအကြွေတချို့ပဲ ကျန်တော့ ထမင်းငတ်ခဲ့ရတာပဲ။

နောက်တစ်နှစ်မှာ ကိုယ် အဲဒီဘူတာလေးကို ထပ်ရောက်ဖြစ်သေးတယ်။ ညီမလေး ဒေါ်နှင်းမေမေကြည်နဲ့ပေါ့လေ။ ကိုယ်က လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး “ဟာကောင်... ဟိုနား လေးမယ် ဆေးကျောင်းသား ဇာတ်လိုက်မိုးရှေး ဆိုင်ကယ်မှောက်တာ ဖြစ်မယ်ကွ”လို့ ရှီးတော့ ညီမလေးက “အစ်ကိုက အာလူးကြီး၊ မသိရင် သူပဲ အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်ဖူး ခဲ့တာကျလို့” တဲ့ တခစ်ခစ် ရယ်တယ်။ ဘူတာရုံထဲမှာ အတူတူထိုင်ရင်း ဝီစကီတစ်ပက်စီမော့၊

A.J. Corninရဲ့ **The Judas Tree** (သူဖတ်ပြီးသားဖြစ်ပေမယ့်) အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ဆွေးမြည့်မြည့် ကိုယ်ဇာတ်ကြောင်းပြန် ပြတော့ ညီမလေးခမျာ မျက်ရည်လည်ရွဲပေါ့။ ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြရင်(မှတ်မိသလောက် ပေါ့လေ)စကားမစပ် ကိုယ်က ဖတ်ဖူးတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို မှတ်မိသလို

ပြန်ပြောပြတာနော်။

လုံးစေ့ပတ်စေ့တော့ ကိုယ်ပြောနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ကိုယ်စာအုပ်လှန်ပြီး ဖတ် ညွှန်း ရေးနေတာမဟုတ်ဘူး။ ပြောချင်ရာတွေ လျှောက်ပြောတာမျိုး။ ကိုယ့်ညီမလေး ဒေါ်နန်းမေမေကြည်ကို ကိုယ်ပြောပြခဲ့သလိုမျိုး၊ ဟုတ်ပြီနော်။

ဒေါက်တာမိုရေး ဆိုတဲ့ စကော့တစ်ရှ်(စကော့တလန်သား) တစ်ယောက်ဟာ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ဘဝကို တစ်ကိုတည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေထိုင်ရှင်သန်နေတယ်။ သူ ညည အိပ်မပျော်ဘူး။ အတိတ်တစ္ဆေအခြောက်ခံနေရတယ်။ အဒီအတိတ်ကဘာလို့ထင်သလဲ။ အဲဒါဇာတ်လမ်းအစပဲ။

ဖလက်ရှ်ဘက်ခ် ပြန်လုပ်ကြည့်ရရင် စကော့တလန်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ မိမဲ့ ဖမဲ့ ဆေးကျောင်းသားလေး ဒေးဗစ်မိုရေးကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ရိုးသားတယ်၊ ကြိုးစားတယ်၊ ရည်မှန်းချက်ကြီးတယ်။ အမြဲတမ်း ဗိုက်ဆာနေတတ်တယ်။ ငတ်မွတ်ခြင်းနဲ့ လုံးပန်းနေရ တဲ့ ကောင့်လေး။ မြို့တော်က ဆေးကျောင်းကို မီးရထားနဲ့ ကျောင်းသွားတက်ဖို့ ခနက ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ တောဘူတာရုံကလေးကို ဆိုင်ကယ်အစုတ်လေးနဲ့ အလာ ဘူတာနားမယ် ဆိုင်ကယ်မှောက်တယ်။ လူသူလေးပါး ကင်းရှင်းတဲ့ အဲဒီဘူတာရုံကလေးမယ် ကောင်မ လေးတစ်ယောက် ပေါင်မုန့်ရောင်းနေခဲ့တယ်။ မေရီ ဆိုတဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးက ပြေးထွက်လာပြီး သူ့ကိုကူတယ်။ ဒဏ်ရာအနာတရတွေကို ရှေးဦးသူနာပြုတတ်တဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးက ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီး ဆေးထည့်ပေးတယ်။

ခရီးလည်း ဆက်မသွားနိုင်တော့တာမို့ ပေါင်မုန့်ဆိုင်အပိတ်မယ် လာကြိုတဲ့ သူ့အိမ်က မြင်းရထားလေးနဲ့ အိမ်ကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ သူ့မှာ မောင်လေးတစ်ယောက်၊ ပေါင်မုန့်ဖုတ်ပိုင်ရှင်အဖေနဲ့ အန်တီမိနီ ဆိုတဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဇာတ်လမ်းက အဲဒီက စတယ်။ ရိုးသားတဲ့ ဆေးကျောင်းသား မိုးရေးနဲ့ သူတို့မိသားစု ခင်မင် ရင်းနှီးလာ တယ်။ မြို့ကြီးမှာဆေးကျောင်းတက်ပြီးပြန်လာတဲ့(အမြဲဗိုက်ဆာနေတဲ့)မိုးရေးကိုဘူတာ ရုံမယ် ပေါင်မုန့်ရောင်းတဲ့ မေရီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မုန့်ကျွေးတတ်တယ်၊ “အစ်ကို ဆာနေမှန်း ကျွန်မ သိပါတယ်” ဆိုပြီး။ နှင်းတွေ ကျနေတဲ့ တစ်ညမှာ သူတို့ ဖုန်းပြောကြ ရင်း ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ မေရီမှာ မိဘချင်း သဘောတူတဲ့လူ ရှိပြီးသား။ ဒါပေမယ့် မေရီက မိုရေးကိုပဲ သဘောကျတယ်။ ဆေးကျောင်းသား မိုရေး ကျောင်းပြီး ဘွဲ့ရတယ်။ သမီးဖြစ်သူကြောင့် မေရီအဖေက မေရီနဲ့ သဘောတူထားတဲ့ သူတို့အကြွေးရှင် လူကုံထံ သားကို ငြင်းလိုက်ရတယ်။ တောမြို့လေးမှာ ဆိုတော့ လူပြောစရာ ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သမီးကို ချစ်တာကိုး။ ဒေးဗစ်မိုရေး ဘွဲ့ရတော့ အလုပ်လျှောက်တယ်။ မလွယ်ကူပေမယ့် ဆေးရုံတစ်ခုမှာ အင်တာဗျူးတော့ အင်မတန်ရိုးသားတဲ့ သူ့ဟန်ပန်ကြောင့် ရသွားတယ်။

မေရီ ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ တင်ခေါ်သွားတယ်။ တောင်ကုန်းက ပေါ်ကနေ ဆေးရုံကလေးကို ပြတယ်။ ဟိုအဝေးက သီးပင်စားပင်တွေနဲ့ ဆေးရုံဝင်းထဲက

အိမ်လှလှလေးကို တွေ့လား လှလိုက်တာ အစ်ကိုရယ် နေချင့်စရာလေး။ အင်း ... အဲဒါ ဆရာဝန်နေရတဲ့ အိပ်ပေါ့ကွား အတော် ကံကောင်းတဲ့လူပဲနော် အစ်ကို။

ဒါပေါ့။ နောက်ထပ် လအနည်းငယ်မှာ တစ်နှစ်ကို ပေါင် ၅၀၀ ဝင်ငွေရမယ့် ဆရာဝန်အသစ် အဲဒီအိမ်လေးမှာ နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီဆရာဝန်က အစ်ကိုပဲ၊ သိလား။ မေရီက ပြောတယ်၊ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မဖြင့် ပျော်လွန်းလို့ ရူးသွားမလား မသိဘူးရယ်တဲ့။ သူတို့ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြုံးပျော်ခဲ့ကြတယ်။ နောက် ချစ်ပွဲဝင် ခဲ့ကြတယ်။ မကြာခင် လက်ထပ်ကြမယ်။ အလုပ်မဝင်ရသေးခင်မှာ ဒေါက်တာမိုရေး နေ သိပ်မကောင်းဘူး။ လေသန့်သန့်ရှူဖို့ လိုနေတယ်။ ဆေးရုံမှာ အလုပ်ဝင်ဖို့ လအနည်းငယ် လိုသေးတယ်။ ဒီကြားထဲ အပိုဝင်ငွေလေးလည်းရ၊ လေကောင်း လေသန့်လည်း ရအောင် အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်တယ်။ သင်္ဘောဆရာဝန်အဖြစ်နဲ့ အိန္ဒိယကို လိုက်သွားတာ။

အဲဒါဟာ သူ့ဘဝအချိုးအကွေ့။ သင်္ဘောပေါ်မှာ အလိုလိုက်ခံထားရလို့ ပျက်စီး ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ ဒေါက်တာမိုရေးကို ချစ်တယ်။ သူ့အဖေ၊ အမေတွေကလည်း စကားပြောကောင်းတဲ့ ဆရာဝန်လေးကို သူတို့သမီး ချစ်နေ တာ သဘောကျကြတယ်။

သင်္ဘော အိန္ဒိယကို ဆိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူတို့ အတော် ခင်မင်တွယ်တာနေကြပြီ။ ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးလုပ်နေတဲ့ သူဌေးမိသားစုက သူ့ကို ကျတယ်။ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးက ပေါတင်ပြောတယ်။ သူတို့ သမီးလေးက သူတို့ဘဝပဲ။ မောင်ရင်ကလည်း လူတော်ပဲဟာ တဲ့။ သူတို့ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းသွားပြီး သင်္ဘောကုန်တင်နေချိန်မှာ ဒေါက်တာမိုရေး အထီးကျန်နေပြီ။ တစ်ရက်မှာ ပါတီလာဖို့ သူဌေးမိသားစုက ဖိတ်တယ်။ သင်္ဘောပေါ်ကနေ ဆင်းပြီး ပါတီကို လိုက်သွားတယ်။ ပါတီကို လာတော့ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတွေက ပျော်နေရော။ ပျိုတံတံ ကောင်မလေးကလည်း မြူးနေတာ။ သောက် တယ်၊ အတူတူ တွဲကတယ်။ တွဲကရင်း ကောင်မလေးရဲ့ ပုလဲလည်ဆွဲ ပုတီးလေး ဒေါက် တာ မိုရေးနဲ့ ငြိပြီး ပြတ်ကျသွားတယ် (ရင်နှစ်မွှာကြားထဲ ကို)။ ၊ ကလေးမလေးက အစ်ကို ကြောင့် ဖြစ်တာ၊ အစ်ကို ပြန်နှိုက်ပေးပါတဲ့။ ဒီနေရာမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ အိပ်ခန်း ထဲမှာ။ ခုလိုက်ခဲ့၊ တစ်မိနစ်အတွင်း၊ ကျွန်မ စောင့်နေမှာနော်တဲ့။ နောက်တစ်နေ့မှာ ပါတီ ပြီးတော့ သင်္ဘောပေါ် ပြန်ရောက်လာတဲ့ ဒေါက်တာမိုရေးဟာ ငူတူတူရယ်။ စကော့တလန် ကပို့လိုက်တဲ့ စာလေးတစ်စောင် သူ့လက်ထဲမှာ။ စကော့တလန်က ဘူတာအိုလေးတစ်ခုမှာ ပေါင်မုန့်ရောင်းတဲ့ သူ့ကိုချစ်တဲ့ မေရီဆီက စာပေါ့။ ဘာတွေ ပါမလဲ။ ချစ်တယ်၊ လွမ်းတယ်၊ အစ်ကိုကို မျှော်နေပြီ... အစရှိသဖြင့် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာမိုရေး ဖွင့်မဖတ်ခဲ့ဘူး။ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဆုတ်ပြဲပြီး နောက်ကျိနေတဲ့ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ သင်္ဘောပေါ် ကပစ်ချခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူသင်္ဘောပေါ်က ဆင်းနေရစ်ခဲ့တော့တာပါပဲ။

နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့ အခါမှာ ဒေါက်တာမိုရေးဟာ

ဆွစ်ဇာလန်မှာ သူဌေးကြီးအဖြစ်နဲ့အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာနေထိုင်ရှင်သန်နေတယ်။ သူ့ဇနီးသူဌေးသမီးလေး ဟာ စိတ္တဇရောဂါနဲ့ သေဆုံးခဲ့ပြီ။ သားသမီးမကျန်ရစ်ခဲ့ဘူး။ သစ္စာယွင်းပျက်ခဲ့သူကြီးဟာ အတိတ်ကို အောက်မေ့နေခဲ့ပြီး ညအိပ်မပျော်တော့ဘူး။ စကော့တလန်ကို သွားပြီး တောမြို့လေးကို ရောက်သွားတယ်။ စုံစမ်းကြည့်တော့ အရှက်တကွဲ ဖြစ်ပြီး စီးပွားပျက်တဲ့ မိသားစုတစ်ခုအကြောင်း ကြားရတယ်။

အဘိုးကြီးကော၊ အန်တီမိမိနီပါ မရှိတော့ဘူး။ သူ့ကျေးဇူးရှင်တွေ စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြေ ကွယ်လွန်ရှာပြီတဲ့။ မေရီလေးကော ဘယ်မှာလဲ။ သချိုင်းမြေပုံမှာ ငိုနေတဲ့ ဒေါက်တာမိုရေးကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လာမေးတယ်။ ဦးက ဘယ်သူလဲတဲ့။ မိုရေးမျက်စိထဲမှာ မေရီကို ပြန်တွေ့လိုက်ရလို့ မူးမိုက်သလိုဖြစ်တယ်။ မေရီသမီး သူနာပြု ဆရာမလေး Kathy တဲ့။ ဦးက မင့်အမေရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းပေါ့ကွာလို့ ခပ်တည်တည် ပြောခဲ့တယ်။ မေရီဟာ တရားဟောဆရာလေးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ သမီး လေး မွေးတယ်။ လင်ရော မယားပါ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကွယ်လွန်သွားတယ်။ ဒါပဲ။

မေရီနဲ့ မိသားစုအပေါ် အကြွေးတင်နေခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာမိုရေးဟာ ဆင်းရဲတဲ့ သူနာပြုဆရာမလေး ကေသီကို တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ သူက ပိုက်ဆံပေါတဲ့ သူဌေးကြီးမဟုတ်လား။ ဥရောပမြို့တော်တွေဆီ ခေါ်သွားတယ်။ တန်ဖိုးကြီးတာတွေဝယ်ပေးတယ်။ ကဇာတ်ရုံတွေ ခေါ်သွားတယ်။ သဘောကောင်းတဲ့ ဦးလေးမိုရေး နဲ့ သူနာပြုဆရာမလေး ကေသီဟာ တစ်ညမှာ မှောက်မှားရင်း ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ရတယ်။

ဒေါက်တာမိုရေးဟာ ညစ်နွမ်းတဲ့အတိတ်ကို ဆေးကြောနိုင်တော့မယ်။ မေရီ သမီးလေးကို သူလက်ထပ်မယ်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အသက်ထက်ဆုံး နေကြမယ်။ အဲဒီမှာ ကေသီက ဘာပြောလဲဆိုတော့ ငယ်ကတည်းက သာသနာပြုအဖွဲ့တွေနဲ့ အာဖရိကကို လိုက်သွားပြီး လုပ်အားပေးချင်ခဲ့တာမို့ သူသွားကို သွားရမှ ဖြစ်မယ်တဲ့။ အချစ်စိတ်မွှန်နေ တဲ့ဒေါက်တာမိုရေးက သူပါ လိုက်ပါမယ်လို့ ကတိပေးတယ်။

မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ပေါ့။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် သူနာပြုဆရာမလေး ကေသီ စကော့တလန်မှာ ခဏနေနေတယ်။ ဒေါက်တာမိုရေး ဆွစ်ဇာလန်သူ့အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေမကောင်းဖြစ်တယ်။ ဘေးအိမ်က အိမ်နီးချင်း အထည်ကြီးပျက် မြို့စားကတော်တစ်ယောက် လာပြုစုတယ်။ သူသွားမယ့် အာဖရိကက ယာမြေမှာ အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်နေကြတဲ့ သတင်းစာကို ပြတယ်။ ဒေါက်တာမိုရေး သွေးပျက်တယ်။ ရှင်အရူးပဲ မိုရေး .. ရှင့်မှာ ဓနရှိတယ်။ ကျွန်မမှာ မြို့စားကတော် မုဆိုးမ ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ရှိတယ်။ ဘာလို့ ဆင်းရဲတွင်းဆင်းမလဲ။ ဘာလို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေလို့မရရမှာတုံး။ ဆွယ်တယ်။ သိပ်မကြာဘူး။ ရင်ခွင်မဲ့နေတဲ့ ဒေါက်တာ မိုရေးဟာ သူငယ်စဉ်က မေရီကို သစ္စာဖောက်ခါနီး စိတ်အားငယ်မှု၊ ဆင်းရဲမှာကို ကြောက်မှု အစရှိတဲ့ စိတ်မျိုး ပေါ်လာပြီး မြို့စားကတော် Frida ကို ချက်ချင်း

လက်ထပ်ပစ်လိုက် ပြန်တယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ နေ့မှာပဲ သူနာပြု ဆရာမလေး ကေသီဟာ ဘာမှမသိရှာပဲ သူ့အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာရှာတယ်။ “ဦးလေး ကျွန်မ ရည်မှန်းချက် ပျက်ပြီ သိလား၊ အာဖရိကမှာ အခြေနေတွေ ဆိုးရွားနေတယ်။ သွားလို့မရ တော့ပါဘူး ဦးလေးရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကေသီ ဦးလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ဒီမှာပဲ အတူတူနေ၊ ကလေးတွေ အများကြီးပဲ မွေးတော့မယ်” ဆိုပြီး တတွတ်တွတ် ပြောရှာတယ်။ ဒေါက်တာမိုရေးရဲ့ မယားအသစ်စက်စက် မြို့စားကတော်က ကေသီကို ပြော တယ်။ သူငါနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီ၊ နင့်ကို သူမချစ်ဘူး၊ နင့်အမေအပေါ် ကျူးလွန်ခဲ့မိတဲ့ အပြစ်တွေကြောင့် ဒါမျိုးလုပ်နေတာ၊ သူတကယ်တမ်း လိုအပ်တာက ငါ့လိုထက်မြက်ပြီး သူ့ကို ထိန်းကျောင်းနိုင်မယ့် မိန်းမ၊ ဘာညာ...။

သူနာပြုဆရာမလေး ကေသီ ငိုပြီး ပြေးထွက်သွားရှာတယ်။ အဲဒီညဘက်မှာ ခြံရှေ့ လူသံသူသံတွေ ကြားတော့ ဒေါက်တာမိုရေး စူးစမ်းတယ်။ လူတွေက ပြောတယ်။ သင်္ဘောဆိပ်ခံမယ် မတော်တဆတစ်ခုဖြစ်တယ်။ ဒီဖိနပ်ကလေးတစ်ရန်ပဲ ဆိပ်ခံပေါ်မယ် ကျန်နေတာတဲ့။ အို ... ကေသီ့ ဖိနပ်ကလေးပါလား။ ဒေါက်တာမိုရေး ယိုင်သွားတယ်။ ဘုရား...ဘုရား... ကံဆိုးလိုက်တဲ့ ကလေးရယ်။

မိုက်လိုက်တဲ့ ငါရယ်။ တစ်ရက်ကလေး နောက်ကျခဲ့ပြန်ပါလား။ အဲဒီညက တစ်ညလုံး ဒေါက်တာမိုရေး မအိပ်ဘူး။ မှန်ပြတင်းပေါက်ကနေ တစ်ဆင့် အပြင်ဘက်ကို ငေးနေခဲ့တယ်။ အပြင်ဘက်မှာ သစ်ပင်တစ်ပင်။ အဲဒီသစ်ပင်ကို လူတွေက ယုဒသစ်ပင် လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ခရစ်တော်ကို သစ္စာဖောက်ခဲ့သူ ယုဒဟာ နောင်မှာ ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး နှစ်ပင်တစ်ပင်မှာ မိမိကိုယ်ကိုယ် ဆွဲကြိုးချသွားခဲ့တယ်။ ဘာနောက်မှာ အဲဒီ သစ်ပင်တွေ ကို ယုဒသစ်ပင် (ကျွန်စာသင့်အပင်) လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဒေါက်တာမိုရွေးဟာ အဲဒီ သစ်တ ကို ငေးကြည့်နေခဲ့တယ်။ နံနက် ဝေလီဝေလင်းမှာ မိုရေးရဲ့ အိမ်တော်က ထမင်းချက်ဟာ

နံနက်စာပြင်ပြီး မိုရေးအခန်းကို တက်လာတယ်။ မိုးရွေးကို မတွေ့ရဘူး။ အပြင်ဘက်က ယုဒသစ်ပင်မှာ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ လူအရိပ်တစ်ခုကို သူမြင်ခဲ့ရတယ်။ ဇာတ်လမ်းက ဒါပါဟ ကိုယ် ဒေါက်တာမိုရွေးကို အင်မတန် မုန်းခဲ့တယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ တောင် မသတ်မှတ်သင့်တဲ့ကောင် ဆိုပြီးတော့ပေါ့။ ဘဝမှာ နှစ်ခါ မှားရကောင်းလားပေါ့။ မေရီ စာကို အစိတ်စိတ် အမြွာမြွာဖြဲပြီး ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်တဲ့ အခန်းရယ်၊ သူနာပြု ဆရာမလေး ကေသီရဲ့ ဖိနပ်ကလေးကို သင်္ဘောဆိပ်ခံပေါ်မှာ ရှာတွေ့တယ် ဆိုတဲ့ အခန်း ရယ်မှာ ကိုယ် တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်ခဲ့တယ်။

သူ မသေသင့်ဘူးလို့လည်း ကောက်ချက်ချခဲ့တယ်(နှစ်ပေါင်းများစွာ မသေမချင်း တမြည့်မြည့် ခံစားသင့်တာပေါ့လေ)။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ခု လူ့ဘဝမှာ နေထိုင် ရှင်သန် လာတာ တစ်ဝက်ကျိုးခဲ့ပြီး။ ကိုယ်ဟာ ခုချိန်မှာ သာမန်လူတစ်ယောက်လို ရှင်သန်နေပေ မယ့် တစ်ခါက ကိုယ်သည်လည်းပဲ အင်မတန် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ ဘဝကြီးနဲ့ နေခဲ့ဖူး တယ်။ ဗိုက် အမြဲဆာခဲ့တဲ့ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ ဘဝကြီးနဲ့

နေခဲ့ဖူးတယ်။ မိုက်အမြဲဆာခဲ့ တဲ့နေ့ရက်တွေကို သတိရတယ်။

ကူလီတစ်ယောက်ဘဝနဲ့ ငါးတွေ ထမ်းခဲ့ဖူးတာ သတိရတယ်။ လူတစ်ရပ်လောက်မြင့်တဲ့ ပန်းကန်ပုံကြီးကို ခါးချိမတတ် ဆေးပြီး ထမင်းရှာစားရတာတွေ သတိရတယ်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းမက သနားပြီး ၂၀ တန်လေးတွေ အခန်းမှာ ဟိုနားဒီနား ပစ်ချထားတာ ရှက်ရှက်နဲ့ယူပြီး ထမင်းဝယ်စားခဲ့ဖူးတာ၊ သူဝယ်ပေးဖူးတဲ့ ဟင်းချက်စရာ အသားငါးလေးတွေနဲ့ အသက်ဆက်ခဲ့ရတဲ့ နေ့ရက်တွေကို သတိရနေဆဲပဲ။

လူဆိုတာ ဆင်းရဲပင်ပန်းလွန်းတဲ့ ဘဝတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးရင် အဲဒီဘဝကို ပြန်ရောက်မှာ သေမလောက် ကြောက်တတ်တယ် ဆိုတာ ဘဝအတွေ့အကြုံအရ ကိုယ်သိခဲ့တယ်။ ကိုယ်အခု ဒေါက်တာမိုးရွှေကို မုန်းသေးလားဆိုတော့ ဟင့်အင်း ... ကိုယ် မမုန်းတော့ဘူး။ ဒီဘဝမယ် သူ့လုပ်ရပ်မျိုး ကိုယ်မလုပ်မှာ သေချာပေမယ့် သူဟာ လူသားတစ်ယောက် သာလျှင်ဖြစ်ခဲ့ပြီးလူ့မှန်သမျှအချိန်မရွေး ဖောက်ပြန်တတ်ကြောင်းကိုယ်ကောင်းကောင်း နားလည်ခဲ့ပြီ။ နောက်ဆုံး ကောက်ချက်ချရရင် စာရေးသူ **A.J. Cronin** ဟာ ဖောက်လွဲ ဖောက်ပြန်ဖြစ်တတ်တဲ့ လူ့စိတ်အကြောင်း အနုစိတ်ခြယ်သရင်း ကိုယ်တို့နှလုံးတွေကို ထုခွဲသွားခဲ့တယ် ဆိုတာပါပဲ။ ကိုယ် ဒါတွေရေးရင်း ညီမလေး ဒေါ်နန်းမေမေကြည်ကို အင်မတန်လွမ်းနေခဲ့မိတယ်။

တစ်ခါက အင်မတန် ဆင်းရဲဖူးတဲ့ မင့်အစ်ကို...

သူတစိမ်း မားဆော့ကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်

‘Mother died today. Or maybe yesterday; I can’t be sure.!

“အမေ ဒီနေ့ ဆုံးတယ်။ မနေ့ကလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် အတိအကျ မသိပါ

အဒါ အဲလဘတ်ကမျူးရဲ့ သူတစိမ်း (**The Stranger/The Outsider)**ရဲ့အဖွင့်ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ဘဝတစ်ခုလုံး ရူးသွပ်ခဲ့ရတဲ့ စာကြောင်းပေါ့။ ဇာတ်ကောင်မားဆော့ဟာ သူ့အမေ လူအိုရုံမှာ ဆုံးပါးသွားတဲ့အကြောင်းကို အဲဒီလို မရေမရာ စပြောခဲ့တယ်။ သူဟာ သူ့အမေကွယ်လွန်တာတောင် ဘာလို့ မရေမရာ ကြီးပြောနေရတာလဲ။

နောက်တော့ အမေ့အသုဘ ကျင်းပရာ လူအိုရုံကို သူရောက်သွားခဲ့တယ်။ အမေ့အလောင်းကို ကြည့်မလားလို့ မေးတာကို နေပါစေတော့လို့ ငြင်းပယ်မိတယ်။ အသုဘအခေါင်းနားမှာ ကာဖီတစ်ခွက် သောက်တယ်။ ဆစ်ကလက်ဖွာတယ်။ ဒါဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့ကို တစ်ချိန်မှာ ဒုက္ခပေးတော့မယ့် လုပ်ရပ်တွေဆိုတာ သူမရိပ်မိခဲ့ ဘူး။

အသုဘချတော့ နေပူကြီးထဲမှာ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်စွာနဲ့ လမ်းလျှောက်ရတာ သူ့အတွက် မသက်မသာကြီး ခံစားနေခဲ့ရတယ်။ ကိစ္စအားလုံး ပြီးသွားတဲ့ အခါ သူဟာ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာ အိမ်ပြန်သွားခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ မာရီဆိုတဲ့ အသိအကျွမ်း လက်နှိပ်စက်စာရေးမလေးနဲ့ မတော်တဆ ဆုံတယ်။ ဓာတ်ရှင်ရုံထဲမှာ သူ့လက်တွေဟာ မာရီရင်သားတွေပေါ်ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူတို့ အတူတူအိပ်ခဲ့မိတယ်။ ရည်းစားဖြစ်တယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ။

ဇာတ်ကောင် မားဆော့ရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေဟာ အာရပ်မလေးနဲ့ ကြိုက်နေတဲ့ ရေမွှန်ဆိုတဲ့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်လူရယ်၊ ခွေးတစ်ကောင်ကို အဖော်ပြုနေတဲ့ ဆလာမာနို ဆိုတဲ့ အထီးကျန် အဘိုးအိုကြီးရယ်(သူ့လက်မှာ ဝဲတွေ ပေါက်နေသေးတယ်)၊ အဲဒီလို လူမှု အသိုက်အဝန်းမယ် လူရာသိပ်မဝင်တဲ့ ဟာမျိုးတွေချည်းပဲ။ မားဆော့အတွက်တော့ အဲဒါ ဟာဘာမှ မထူးဆန်းဘူး။

သူ့အတွက် အဆင်ပြေတယ်။

သူကိုယ်တိုင်ဟာလည်း ဘာမှ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးမားမား ထားတတ်တဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ဘဝကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ တွေးတတ်တဲ့ကောင်။ ဥပမာ အလုပ်ရှင်က ပါရီမြို့တော်ကို အလုပ်ပြောင်းပေးမယ်၊ သွားမလားဆိုတာကို မှောင်တောင်တောင်နဲ့ ခိုတွေများ လွန်းတဲ့ နေရာကြီး မသွားချင်ပါဘူးလိုငြင်းတဲ့ လူစားမျိုး။

သူ့ရည်းစား မာရီနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း သူပြောဆိုဆက်ဆံတာတွေဟာ တစ်မျိုးကြီးရယ်။

"ကျွန်မကို ချစ်လား" လို့ မာရီက မေးတဲ့အခါ "စိတ်မရှိနဲ့၊ ကိုယ်တော့ မချစ်ဘူး ထင်တာပဲ" လို့ အူကြောင်ကြောင် ပြန်ဖြေတတ်တာမျိုး။ အခြေအနေက လိပ်ခဲတည်း လည်းကြီး ဖြစ်သွားပေမယ့် ခဏနေတော့ သူတို့ နမ်းကြပုကြရင်း ပြန်အဆင်ပြေသွားကြ ပြန်ရော။

"ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်ကြစို့လား" လို့ အရေးဆိုတဲ့အခါ "ဘာထူးမှာမို့လဲကွာ၊ ဒါပေမယ့်မင့်အနေနဲ့ လက်ထပ်ချင်သပဆိုလည်း လက်ထပ်တာပေါ့" လို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြန်ဖြေတာမျိုး။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်သားမား၊ ဆော့ဘော်ဒါ ရေမွန်နဲ့ သူ့အာရပ်မလေး ပြဿနာ တက်တယ်။ ရေမွန်က ကောင်မလေးကို ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း လုပ်တော့ ရုံးရောက် ဂတ်ရောက် ဖြစ်တယ်။ မားဆော့က သက်သေလိုက်ပေးရတယ်ပေါ့။ အမှုပြီးတော့ ရေမွန် ကအတော်ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဘော်ဒါပီသ တယ်ပေါ့။

အဲဒီကိစ္စပြီးတော့ ရေမွန်က မားဆော့နဲ့ မာရီကို ကမ်းခြေက အိမ်တစ်လုံးမှာ အတူတူ ပျော်ပွဲစားဖို့ ဖိတ်ကော။ သူတို့ ကမ်းခြေမှာ ပျော်ကြရင်း ရေမွန့်ရည်းစားဟောင်း အာရပ်မလေးရဲ့ အစ်ကိုနဲ့ နောက်ထပ်အာရပ်တစ်ကောင် ရောက်လာပြီး ပြဿနာတက် တယ်။ အာရပ်ကောင်တွေက ရေမွန့်ကို ဓားနဲ့ထိုးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ရေမွန်က ခြောက်လုံး ပြူး သေနတ် ထုတ်ကိုင်တယ်။ ရှုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကြရင်း မားဆော့က ဖြန်ဖြေတယ်။ အလွန်အကျွံတွေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ ရေမွန့်လက်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးကို မားဆော့က ယူပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်တယ်။

ရန်ပွဲပြီးတော့ တည်းခိုတဲ့ အိမ်မှာ အားလုံးပြန်အိပ်ကြတယ်။ မွန်းလွဲပိုင်းမယ် မားဆော့ လန့်နိုးလာတယ်။ ပူလွန်းလို့။ တစ်ယောက်တည်း ကမ်းခြေဘက် ရည်ရွယ်ချက် ခဲ့ထွက်လာတယ်။ ရေမွန်နဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အာရပ်ကောင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် သွားတွေ့တယ်။ အာရပ်ကောင်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ အာရပ်လက်ထဲက ဓားမြှောင်ဟာ အရောင် တလက်လက်ထလို့။ နေရောင်ဟာ ပြင်းလွန်းတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ အလျှံတညီးညီးတောက်ပနေတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်မိမှန်း မသိတော့ဘူး

အပူဒဏ်ကို မချိမဆံ့ ခံနေ ရတဲ့မားဆော့ဟာ ဝေဝေဝါးဝါး ခံစားချက်မျိုးနဲ့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ရေမွန်ဆီက သိမ်း ထားတဲ့ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်မိတယ်။

လက်ထဲမှာ သေနတ်တစ်လက်ကိုင်လို့ကမ်းခြေမှာ ရပ်နေတယ်

ပင်လယ်ကိုငေးတယ်

သဲပြင်ကြီးကို ငေးတယ်

ကျည်ဆံခွံတွေကို ငေးတယ်

အာရပ်တစ်ကောင်ဟာ ပါးစပ်ကြီး ပွင့်လျက်သား မြေပေါ်မှာ လဲလျောင်းလို့ ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘူး

ငါအသက်ရှင်နေတုန်းပဲ

ငါသေဆုံးသွားတယ်

(The Cures Killing An Arab သီချင်း)

ထောင်ထဲမယ် မားဆော့ဟာ ဆေးလိပ်သောက်ချင်လွန်းလို့ သစ်သားအစ လေးတွေကို လျှောက်ကိုက်နေမိတယ်။ မာရီနဲ့ လိင်ဆက်ဆံချင်တဲ့စိတ် အင်မတန် ဖြစ် တယ်။ သူ့ရည်းစား မာရီဟာ ထောင်ဝင်စာ တစ်ခေါက်လာတွေ့ပြီး ပေါ်မလာတော့ပါ။ သူ့ကို ရုံးထုတ်တဲ့အခါ တရားခွင်မယ် တရားသူကြီးဟာ တရာခံမားဆော့ဟာ ဘာကိုမှ မယုံကြည်သူဖြစ်ကြောင်း သိသွားခဲ့တယ်။ လက်ဝါးကပ်တိုင်မှာ ဒုက္ခဆင်းရဲခံနေတဲ့ ယေရှုရဲ့ပုံကို ပြပြီး လူသားတွေရဲ့အပြစ်အတွက် စတေးခံသွားရှာတဲ့အကြောင်း ရှင်းပြပေ မယ့် မားဆော့က တုဏှိဘာဝေပဲ။ သူနားမလည်ပါဘူးလို့ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်က ယေရှု ကို ငေးကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေတဲ့အခါ တရားသူကြီး မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရတယ်။

တရားလို ရှေ့နေက မားဆော့ဟာ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ အသုဘမှာ အမေ့အလောင်း ကို မကြည့်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်ခဲ့သူ၊ အခေါင်းဘေးမှာ ကာဖီသောက်၊ ဆစ်ကလက်ဖွာသူ (တစ်နည်းအားဖြင့် ဒါဟာ အင်မတန်အပြစ်ကြီးတယ်။ ပူဆွေးသောက ရောက်မနေဘူး)၊ အသုဘပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့ပြီး ဟာသဓာတ်ရှင်ကားကြည့်သူ အစ ရှိသဖြင့် စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ လူတွေအမြင်မှာ လူမဆန်သူ လူသတ်သမားအဖြစ် သေဒဏ် ကျရစေဖို့ လျှောက်လဲတော့တာပါပဲ။

မားဆော့ဘက်က သက်သေတွေဟာလည်း မိန်းမရှုပ်တယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင် နာမည်ပျက်သူ ရေမွန်၊ ခွေးတစ်ကောင်က လွဲပြီး ဘယ်သူမှ အရေးမစိုက်တဲ့ အဘိုးကြီး ဆာလာမာနို(သူ့ခွေးဝဲစားလေးက

ထွက်ပြေးပျောက်ဆုံးသွားသေးတယ်)၊ အဲဒီလို ဂုဏ်ဒြပ် မရှိတဲ့ လူတွေဆိုတော့ သူတို့တွေက တာဝန်ဘယ်လောက်ကျေအောင် သက်သေထွက်ကြပါစေ အရာမရောက်ခဲ့ဘူး။

သူ့ရှေ့နေဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင်ကတောင် မားဆော့ရဲ့ မလိမ်မညာတဲ့ ထွက်ဆို သူ့ရှေ့နေပြု ချက်တွေအပေါ် စိတ်၊ စိတ်ပျက်တယ်။

ဥပမာ၊ တရားသူကြီးက “မင်း အွာရပ်ကောင်ကို သေနတ်နဲ့ ခြောက်ချက် ဆက်တိုက်ပစ်ခဲ့တာလား “ မေးတာကို “ဟုတ်အင်း၊ ဆက်တိုက်မပစ်ဘူး၊ တစ်ချက်ချင်း ခြောက်ချက်ပစ်တာ လို့” ပြန်ဖြေတာမျိုး (သွေးအေးအေးနဲ့ ပစ်သတ်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုလိုရာ ရောက်တယ်)။

နောက်ဆုံး လူမဆန်တဲ့ကောင်ဟာ သွေးအေးတဲ့ လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့စွဲချက်နဲ့ ဂီလိုတင်းလို့ခေါ်တဲ့ ခေါင်းဖြတ်စက်နဲ့ ကွပ်မျက်ဖို့ သေဒဏ်ကျတယ်။ ထောင်ဘုန်းကြီး ရောက်လာပြီး မားဆော့ကို သနားကြင်နာစွာနဲ့ ခရစ်တော်ကို ယုံကြည် သက်ဝင်ဖို့ တရားဟောတယ်။

“ငါ့သား … မင်းသာ ခရစ်တော်ကိုယုံကြည်ပါ၊ သေဒဏ်ကလွတ်ဖို့ ငါတာဝန် ယူတယ်”(အယူခံဝင်ပေးရင် လွတ်နိုင်သေးတယ်ပေါ့)

အဲဒီမှာ မားဆော့ ပြန်ပြောတယ်။ သူ မသေချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့တဲ့ အရာကို သေဒဏ်က လွတ်ဖို့ သက်သက်ယုံပါတယ်လို့ မညာချင်ဘူး။ သူရိုးရိုးသားသားပဲ ဘုန်းကြီးကို ပြန်ပြောတယ်။

‘Since we’re all going to die, it’s obvious that when and how don’t matter’

“တစ်နေ့မယ် လူတိုင်းသေရမှာပဲ၊ ဘယ်အချိန် ဘယ်လိုသေရသေရ မထူးပါ ဘူးဗျာ…” တဲ့။

ဘုန်းကြီးဟာ လက်မလျှော့ဘူး။ တရားချဖို့ ကြိုးစားတယ်။ သူငြင်းဆန်တယ်။ သူ့အတွက် အချိန်မကျန်တော့ဘူး။ ဘုရားသခင်နဲ့ အချိန်မဖြုန်းပါရစေနဲ့တော့လို့ ပြော လည်း မရဘူး။ မားဆော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ တကျိုကျို လုပ်နေတဲ့ ထောင်ဘုန်းကြီး ကို လည်ပင်းထညှစ်မိတယ်။ အယူခံအောင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ သူဘယ်လိုမှ သေဒဏ် ကမလွတ်မြောက်နိုင်ရှာတော့ဘူး။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ မားဆော့ တစ်ယောက်တည်း တွေးတယ်။ ကွယ်လွန်သွား တဲ့ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ စကားတွေ ပြန်ကြားယောင်တယ်။ ဥပမာ၊ ဘယ်အရာမဆို ကြာလာ တော့လည်း ရိုးသွားတာပဲ ဆိုတဲ့ စကားမျိုး။

ဘဝနေဝင်ချိန် လူအိုရုံမှာ သူ့အမေဟာ သက်တူရွယ်တူ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဘာကြောင့် ရည်းစားထားသွားခဲ့တာလဲ ဆိုတာ သူနားလည်လာတယ်။ အနှစ်မဲ့တဲ့ လူ့လောကကြီးကို သူမြင်လာတယ်။ လူသားရဲ့ဖြစ်တည်မှုဆိုတာ ဗလာသက်သက်ပဲဆိုတာ တွေ့သွားတယ်။

“ကျွန်တော် သေဒဏ် စီရင်ခံရပြီးတဲ့ နောက်မှာ ကမ္ဘာကြီးဟာ ကျွန်တော်မရှိလည်း အရင်အတိုင်း ဆက်သွားနေဦးမှာပဲ။ ကျွန်တော့်ရည်းစား မာရီဟာလည်း သူ့ ရည်းစားအသစ်ကို နမ်းနေလိမ့်မယ်”

သေခြင်းတရားကို သူ မကြောက်တော့ပါ။ သေဒဏ်စီရင်တဲ့ နေ့မှာ သူ့ကို အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေကြမယ့် လူတွေကို အပြုံးမပျက် ရင်ဆိုင်ရင်း ခေါင်းဖြတ်စက်ပေါ်တက်သွား ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

မားဆော့ဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ချစ်စရာလူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ absurd တို့၊ existentialism တို့အစရှိသဖြင့် နက်နက်နဲနဲ ကျွန်တော် မတွေးခဲ့ဘူး။ လူ့ဘောင်လောကက သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဘောင်တွေ စည်းတွေအတိုင်း မနေထိုင်တဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်ကို လူတွေက သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဘဝကို ရိုးရိုးရှင်း ရှင်း နေထိုင်သွားတဲ့ လူ။ အမေ့အသုဘမှာ မငိုဘူး။ သူ့အမေနဲ့ သူဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မနီးခဲ့တာပဲ။ ဘဝမှာ ကြီးကြီးမားမား ခံယူချက်ထားခဲ့သူလည်း မဟုတ်ဘူး။ မာရိနဲ့ အတူ တူ အိပ်ရတာကို ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ချစ်တယ်ဆိုတာ သူမသိလို့ မသိဘူးလို့ ပြန်ဖြေရတဲ့ ကောင်။ လူတွေရဲ့အပယ်ခံ သူ့အိမ်နီးချင်း ရေမွန်တို့၊ ဆလာမာနိုတို့လို လူတွေကို လည်း အယုတ်အလတ်မရွေး မိတ်ဆွေလုပ်ရတဲ့ ကောင်။ ယုတ်စွအဆုံး အသက်ဆက် ရှင်ဖို့ မလိမ်ညာခဲ့တဲ့လူ။ (အာရပ်ကောင်ဟာ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်တယ်၊ ဓားမြှောင်ပါတယ်။ သူ့ကို အချိန်မရွေး ရန်မူနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အမှန်အတိုင်း အစစ်ခံခဲ့တယ်။ နေပူပူမှာ သူဘာလုပ်မိမှန်း မသိဘူး။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးကို မတော်တဆ စမ်းမိပြီး ထုတ်ပစ်လိုက်မိတယ်။ဒါပဲ)

နောက်ဆုံးအချိန်မှာတောင် တစ်သက်လုံး မယုံကြည်ခဲ့တဲ့ အရာကို (ဘာသာတရား၊ ဘုရားသခင် အစရှိသဖြင့်) သေဘေးက လွတ်ဖို့အရေး ယုံပါတယ်လို့ လိမ်မသွားခဲ့တဲ့ ကောင်။ မညာဘူး မလိမ်ဘူး၊ သူထင်ရာ သူပြောပြီး အသေခံသွားတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မားဆော့ ဆိုတဲ့ကောင်ကို တစ်ဘဝလုံး ချစ်ခဲ့မိတယ်။

‘Since we’re all going to die, it’s obvious that when and how don’t matter.’

ဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေတော့မယ်လို့ ထင်ရတဲ့အခါတိုင်း မားဆော့ ပြောခဲ့တဲ့ အဲဒီစာသားတွေကို ကျွန်တော် ရွတ်လေ့ရှိပါတယ်။

ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် သရဲမလေး

စာလေး ပေလေး ဖတ်ဖူးရင် ခင်ဗျားပြဿနာတက်ပြီပဲ။ ခင်ဗျား သူလိုငါလို လူတွေတွေးသလို မတွေးတတ်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားဖတ်ဖူးတဲ့ အရာတွေက ဒုက္ခပေးပြီး ဥပမာ ကြည့်မှန်များ ဓာတ်ရှင် ဇာတ်ကားကို ခင်ဗျား ကြည့်မိတယ်ဆိုပါတော့။ စကား မစပ်၊ အဲဒီဇာတ်ကားထဲက ဇာတ်ဝင်တေးဟာ ကလပ်စစ်သီချင်းတွေထဲက ရေလည်ဖြဲတဲ့ Austurias ကြီးဗျာ။

အများသူငါလို အဲဒီ ဓာတ်ရှင်ထဲက စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တွေ ကို မခံစားတော့ပဲ လျှောက်တွေးမယ်။ ကြည့်မှန်တွေဟာ လူတွေကို အာရုံလှည့်ဖျားတတ် တာကနေ၊ အိုမင်းဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ အဆောက်အဦးတွေဟာ သဘာဝအရ လူနားနဲ့ မကြားရတဲ့ အသံလှိုင်းတချို့ ထုတ်လွှတ်ပြီး လူကို ချောက်ချားစေတတ်တဲ့အပြင် တကယ် မဟုတ်တဲ့ ပုံရိပ်တွေကိုပါ မြင်စေ၊ ကြားစေတယ် အစရှိသဖြင့် ခင်ဗျားဖတ်ဖူးသမျှ စာတွေ ပေတွေက ခေါင်းထဲ ရောက်လာပြီး ဓာတ်ရှင်ကို သူသူငါငါလို မခံစားပဲ လျှောက်တွေးပြီ။ အဲဒါ မကောင်းဘူး။

တစ်ခါကဆို တောမြို့တစ်ခုမယ် ခဲပစ်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ကော။ ခဲလုံးလေးတွေ တဖွဲဖွဲ ကျတယ်။ သွားကြည့်တော့ ဘာမှမရှိဘူး။ မြို့လယ်ခေါင်က တိုက်အိမ်တစ်လုံးမယ် နေ့လယ်ခင်းပေါ့။ အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်နေတာ။ လူတွေက အုတ်အော်သောင်းတင်း ဘာညာ။ ပုဏ္ဏက တိုက်တယ်ဆိုတာပေါ့။ ဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာ စတယ်။ ခင်ဗျားက အဲဒါကို ကြားတယ်။ ဖတ်ဖူးတဲ့ စာတွေ ခေါင်းထဲ ရောက်လာတယ်။ အဲဒါဟာ သူတို့ပြောတဲ့ ပုဏ္ဏက တိုက်တာ မဟုတ်မှန်း တန်းသိပြီ။ ခင်ဗျားဖတ်ဖူးတဲ့ စာက ရိုးရိုးတောင် မဟုတ်ဘူး၊ သုတေ သနစာတမ်း၊ အကဲဒမစ်ပေပါ၊ အဲဒီလိုဟာမျိုး။ ခုလို တကယ်မရှိတဲ့ ခဲလုံးကျ ပစ္စည်းတွေ ဟိုရွှေ့ဒီရွှေ့ ဝုန်းဒိုင်းကြဲတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားသိ တယ်။ လက်သည်တရားခံက အင်မတန် ထူးခြားတယ်။

အသက်အရွယ် အပိုင်းအခြား တစ်ခုက လိင်အာသာဆန္ဒ အင်မတန် ပြင်းထန် လွန်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် လူတစ်စုဟာ အဲဒီစိတ်ကို ငြင်းဆန်တယ်။ ဖုံးကွယ် ချုပ်တည်းထားတယ်။ အဲဒီမှာ သူနေထိုင်ရှင်သန်နေတဲ့ နေရာအနီးတဝိုက်မယ် လူတွေ ပြောတဲ့ ပုဏ္ဏကတိုက်တဲ့ ကိစ္စတွေ ပေါ်လာတော့တာပဲ။ ဒါကို သာမန်လူပြိန်းတွေ ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး။ ကြားဖူးလည်း သူတို့လက်မခံဘူး။ အကဲဒမစ်ပေပါ ဘာညာသွား မပြောနဲ့၊ သူတို့နဲ့

ဝေးတယ်။ တကယ်တော့ သက်သေပြပြီးဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ်။

လန်ဒန်က နာမည်ကျော် ရုံးအကြီးကြီးတစ်ခုမယ် ခဲလုံးကျတယ်၊ စာရွက်လှန် တယ်၊ မီရိတံခါးတွေ ဖွင့်တယ်၊ ဖိုင်တွဲတွေ ဆွဲချတယ်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဖြစ်လာတော့ ပညာရှင်တွေက ရုံးမယ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အသက်ကာလအပိုင်းအခြားတစ်ခု ပတ်ချာ လည်က လူတွေကို ရုံးမလာခိုင်းဘူး။ အဲဒီမှာ ပုဏ္ဏကတိုက်တာ ရပ်သွားတယ်။

အဲဒီလို ဖတ်ဖူးတာတွေ ခင်ဗျားခေါင်းထဲ ရှိတော့ “ဟာ . . ငါတို့မြို့က ခဲလုံးကျတဲ့ နားမှာ ဘယ်သူများ လိင်အာသာဆန္ဒပြင်းထန်လွန်းနေပါလိမ့်” လို့ သွားတွေးမိရော။ အများသူငါလိုအုတ်အော်သောင်းတင်းထဲ မပါဘူး။ ပြုံးစိစိနဲ့ လုပ်နေရော။

ခင်ဗျားဟာ သေလောက်တဲ့ အဖျားဝေဒနာနဲ့ ဆေးရုံရောက်တယ်။ ခင်ဗျား ကိုယ်ခင်ဗျား အသက်ရှင်မလား၊ မသေချာတော့မှန်း သိတယ်။ သေခြင်းတရားနဲ့ လက် တစ်ကမ်း အကွာကို ရောက်နေပြီ။ အဲဒီမယ် ဆရာဝန်က ခင်ဗျားကို ဆေးထိုးလိုက်ပြီး ခဏနေရင် ဆေးရုံမျက်နှာကြက်ထဲကနေ ဆံပင်ရှည်ကြီးနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖောက်ထိုး ဆင်းလာတယ်။ အဲဒီမှာ စာလေးပေလေး ဖတ်ထားတဲ့ကိစ္စ ပါလာပြန်ပြီ။ ဒါဟာ ပြင်းထန် တဲ့ ဆေးဝါးက ခင်ဗျားကိုဒုက္ခပေးတဲ့ အာရုံမှောက်မှားမှုပဲ။ ခင်ဗျား ချက်ချင်း တန်းသိ တယ်။ ဘေးက နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ လူနာစောင့်ကို ခင်ဗျားလှမ်းပြောပြတယ်။ ကျွန်တော် မဟုတ်တာတွေ မြင်နေပြီဗျာပေါ့။ လူနာစောင့်က ပရိတ်ရွတ်တာ၊ မေတ္တာပို့တာ မလုပ်ပေးဘူး။ သွားမကြည့်နဲ့လို့ပဲ ခပ်တင်းတင်းပြန်ပြောမယ်။ အစရှိသဖြင့်ပေါ့လေ။ စာဖတ်လို့ တက်တဲ့ပြဿနာတွေ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ မကြာသေးခင်လေးမှာ ကိုလိုနီခေတ်က အဆောက်အဦးဟောင်းကို ဟိုတယ်လုပ်ထားတဲ့ နေရာမယ် ခင်ဗျားသွားတည်းမိတယ်။ ခင်ဗျား ဝိုင်တစ်လုံးလောက် သောက်မိတယ်။ ညဘက် ပြတင်းပေါက်ဖွင့်အိပ်တယ်။ ရာသီဥတုက အေးတယ်။ အေး လွန်းတော့ ခင်ဗျားလန့်နိုးတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်ထုံနေပြီး လန့်နိုးတာမျိုး။ အဲဒီမယ် ကိုယ်ကို တစ်ခြမ်းစောင်းပြီး တစ်ဖက်လှည့်မိတယ်။ ဟာထားတဲ့ ရေချိုးခန်းထဲကနေ လက်တစ်ခု ထွက်လာပြီး လက်ယပ်ခေါ်တယ်။ ချက်ချင်း တစ်ဖက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်မိ တယ်။ ၅မိနစ်စောင့်တယ်။ ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။ လက်ယပ်ခေါ်ပြန်တယ်။ အဲဒီဟာက ဘာလဲဆိုတာ တွေးကြည့်ရင်း ခင်ဗျားစိတ်ရှုပ်ထွေးစ ပြုလာပြီ။ တတိယအကြိမ် ပြန် အလှည့်အကြည့်မှာ လက်ယပ်ထပ်ခေါ်တာ ခံရတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ခုတင်ပေါ် မတ်တတ် ဆတ်ခနဲထ ရပ် ကြမ်းပြင်ပေါ်တစ်ချက်လှမ်းထောက်ပြီး ခုန်တွယ်။ ရေချိုးခန်း တံခါးကို ကန်ဖွင့်တယ်။ အထဲမှာ ဘာမှမတွေ့ဘူး။ စိတ်နောက်ကျိစွာနဲ့ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လာပြီး စောင်ခြုံပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေစောင်းတော့ ခင်ဗျား ဝိုင်မသောက်တော့ဘူး။

ရာသီဥတု eseက်မှုနဲ့ ဖိုင်ရဲ့အကျိုးဆက်ကြောင့် မနေ့ညက ခင်ဗျားမဟုတ်တာတွေ မြင်ခဲ့ပြီမဟုတ် ။ ခင်ဗျားဘာသာ ပြီးစီးလုပ်နေမိမယ်။ ထမင်းစားသောက်၊ လက်ဖက်ရည်သောက်၊ စာဖတ်ပြီး အိပ်ရာဝင်တယ်။ နောက်တော့ မေးခနဲ့ ဖြစ်တယ်။ လူ့သဘာဝအတိုင်း တစ်စုံ တစ်ယောက်က ချောင်းမြောင်းနေတယ်လို့ ခံစားရတဲ့အတွက် ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသလို ဖြစ် ပြီး ရေချိုးခန်းဘက်ကို ကြည့်မိတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်တယ်။ ဆံပင်ရွှေရောင် အတွန့်အခွေတွေကို ရင်ဘတ်ပေါ်ဖြားလျားချထားတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာလွဲလိုက် တယ်။ ၅ မိနစ်နေတော့ ထပ်ကြည့်မိတယ်။ သူရှိနေတုန်းပဲ။ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရပေ မယ့် ခင်ဗျားကို အသေချာကြီး စိုက်ကြည့်နေမှန်း ခင်ဗျားသိတယ်။

ခင်ဗျား အသာလေး ထတယ်။ အိပ်ခန်းတံခါးမကြီးကို ဖွင့်တယ်။ ကော်ရစ်ဒါ ကို ထွက်တယ်။ ကော်ရစ်ဒါဘောင်ပေါ်တင်ထားခဲ့တဲ့ စီးကရက်ဘူးထဲက ၂ လိပ်လောက် ယူဖွာပြီး စဉ်းစားမယ်။ အဲဒါဘာလဲ။ ငါမြင်လိုက်တာဘာလဲ။ ငါကြောက်သလား။ ငါရူးနေ ပြီလား။ ငါဦးနှောက်ဟာ ငါ့ကို ဒုက္ခစပေးနေပြီလား။

နောက်ဆုံး ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။ ဟိုတယ် ဧည့်ကြိုကောင်တာကို သွားပြောမယ်။ အခန်းပြောင်းပေးပါ။ ဧည့်ကြိုကောင်တာက ၂ ယောက်ဟာ ခင်ဗျားကိုပြိုတိတိ မျက်ခွက်တွေနဲ့ ဆီးကြိုနေပြီး ငါတို့ထင်တဲ့အတိုင်းပဲဆိုတဲ့ အမူအရာလုပ်နေတာ

ကြုံရတဲ့အခါ ခင်ဗျားဒေါကန်မယ်။

နောက်နေ့တွေမှာ ခင်ဗျား အိပ်မပျော်ဘူး။ ခင်ဗျား စာလေးပေလေး ဖတ်ထားမိ တာကိုး။ ငါစိတ်ရောဂါရနေပြီလို့ပဲ ခင်ဗျားတွေးတော့မယ်။ ငါရူးနေပြီလား တွေးပြီ။ အာရုံ မှောက်မှားမှု တစ်ခုခုလို့ ယူဆရအောင် နောက်ညတွေမယ် အခန်းအသစ်မှာ ငါဘာလို့ လက်ယပ်အခေါ်မခံရတာလဲ။ ဆံပင်ရွှေရောင် အတွန့်တွေကို ငါဘာလို့ မမြင်ရတော့တာ လဲ... ခင်ဗျားတွေးပြီ။

ရက်တွေကြာလာပြီ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ အဲဒီ ဟိုတယ် အခန်းထဲက ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ မိန်းမဟာ ဘာကြောင့်များ မလွတ်မြောက်နိုင်ရှာတာလဲလို့ တွေးပြီး ခင်ဗျား ဝမ်းနည်းမိပြန်ရော။ လူတွေကိုလည်း ခင်ဗျား လျှောက်မပြောပြရဲပြန်ဘူး။ ဘာလို့ဆိုခင်ဗျား ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကလည်း စာဖတ်တဲ့ လူတွေ။ သူတို့က ခင်ဗျား ကိုရူးနေတယ်လို့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ယူဆကြတော့မှာကိုးဗျာ။

စာလေးပေလေး ဖတ်ထားတာ တစ်ခါတစ်ခါကျ သိပ်မကောင်းဘူး။

ဘယ်လိုမျိုးလဲ

တစ်ချိန်က ဘိလပ် ပညာရေးလောက ဂန္ထဝင်ဆရာကြီးတစ်ဦးရဲ့ ရိုက်ချက်က ခုခေတ် ဘိလပ်လက်မှတ်(မိတ်အင်ဒီတင်) ရမည့်ဆိုတဲ့ လူတွေကို သနားသေးတာပေါ့။ အဲဒီဆရာကြီးက ရှေးရှေးကတည်းက ဘိလပ်ပညာရေးကို ကိုင်ခဲ့တာ။ သူ့ နာမည်ရှေ့က "ဒေါက်တာ" ပါသေးတယ်။ ဟိုဝန်ကြီးလိုပဲ Bogus Ph.D ပေါ့။ ဟိုအရင် တလောကပဲ မတော်တဆမှုတစ်ခုနဲ့ ဆုံးရှာတယ်ကြားတာပဲ။ ဆက်ပြောရရင် မိတ်အင် ဒီတင်တွေနဲ့ အကွက်အတူတူပါပဲ။ သူ့ကျတော့ ဘိလပ်ထိ ပို့ပစ်တာ ကျောင်းသားတွေကို။ အလုံးအကြီးကြီးတွေ လျှောက်ပြော၊ မင့်ဘဝတော့ ဟိုရောက်ရင် ပန်းခင်းလမ်းလေး လျှောက်ပါ အချစ်ကလေးရယ် ပေါ့။

တကယ်တမ်းကျတော့ သောက်ပေါကျောင်းတွေနဲ့ သွားတွေ့တော့တာပဲ။ တချို့ဆို တက်နေရင်းတန်းလန်း ဘိလပ်အစိုးရက ကျောင်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်လို့ (အဆင့် မမီလို့၊ လုပ်စားလို့) ယောင်လည်လည်တွေ ဖြစ်။ တချို့ကျတော့လည်း သူပို့လိုက်တဲ့ ကျောင်းက မပေါဘူး။ အဆင့်ရှိတယ်။ သို့သော် သူပေးလိုက်တဲ့ မက်လုံးအတိုင်း တကယ့် လက်တွေ့ဘဝမယ် ဟုတ်မှမဟုတ်တာဗျာ။ အလုပ်လုပ်၊ ကျောင်းလခသွင်း၊ အိမ်ကို တောင် ပိုက်ဆံပြန်ပို့ ဆိုတာမျိုးတွေလေ။

ဒီတော့ကာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ တွေးကြည့်ပေတော့။ ကိုယ်တွေ့ပြောရရင်အဲဒီတုန်းက ကိုယ်မြို့က ကောလိပ်ကို(ယူနီမဟုတ်) သူပို့လာတာ အယောက် ၈၀ ဗျာ။

အကုန် တိုင်ပတ်ကုန်တာ။ ဘယ်နားက ဘာအလုပ်လုပ်လို့ ပိုက်ဆံ အလုံ့အလောက် ရနိုင်မှာတုံး။ ပြီးတော့ ကလေးပေါက်စအရွယ်လေးတွေ၊ ဆယ်ကျော်သက်လေးတွေ။ ငိုလို့ယိုလို့၊ မျှော်လင့်ချက်မဲ့လို့။ မအေရိုးကြီး သတ်မယ် ဆိုတာချည်းပဲ။ မလျော်မကန် ကတိကဝတ်တွေ သွားပေးတာကိုး၊ ကလေးတွေကို။

ဘယ့်လိုတွေ ဖြစ်လဲဆိုတော့ စားစရာမရှိ၊ ဘာမရှိ ငတ်ကုန်တာ။ တချို့က တော့ မိဘဆီက ပိုက်ဆံလှမ်းမှာပေါ့။ တချို့ကတော့ မိဘက ရှိတာအကုန်ထုတ်ပေးလိုက် ပြီးပြီ။ တောင်းဖို့မစဉ်းစားနဲ့ အခြေအနေ။ ကောလိပ်က ဆရာ ဆရာမတွေ(ကုလားဖြူတွေ)မှာ ဗမာကျောင်းသားလေးတွေ ငတ်နေရှာတယ်ဆိုပြီး လော်ရီကားလေးနဲ့ စရာ ဆန် ဆီ ဆားလေးတွေ သူတို့နေတဲ့

နေရာအထိ သယ်လာပြီး ဝေပေးတဲ့ အခြေအနေတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ စားဇာတ်သိမ်းကတော့ ရိုးရိုးလေးပဲ၊

အဲဒီကလေး အယောက် ၈၀ လောက်က အဆိုင်လမ်ဆီကာဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့် (ဗန်းစကားအရလက်မြှောက် တယ်ပေါ့) က အဲဒီကာလက လွယ်သေးတော့ မခံနိုင်တဲ့အဆုံး အဲဒီ ကလေးအရွယ်လေး တွေနဲ့ စစ်အစိုးရကို တော်လှန်ခဲ့ပါတယ်လို့ လုပ်လိုက်ကြတော့တာပါပဲ။ ကျန်တဲ့ နှစ် ယောက်ကတော့ ကြိုရာကျပန်းလုပ်၊ ကောလိပ်ပြီးအောင် တက်၊ နောက်တော့ ယူနီ ထပ် တက်ပြီး ဘွဲ့ရသွားကြတယ်။ (အင်မတန် ကြိုးစားတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး စုံတွဲလေးပါ)

အဲဒီ ဥမမည်စာမမြှောက် အရွယ်လေးတွေနဲ့ လက်မြှောက်လိုက်တဲ့ ၇၈ ယောက်ဟာ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေဘယ်လို ဆက်ဖြစ်ကုန်တယ် ကိုယ်လည်း မသိတော့ပါ ဘူး။ အဆိုင်လမ်ဆီကာဘဝ ဆိုတာ ထင်သလောက် မလွယ်ဘူးလေ။ အကောင်းဘက် ကလှည့်တွေးကြည့်ရင် အဲဒီ ဂျင်းထည့်တဲ့ အကွက်တွေဟာ အခုဆို ပြည့်တွင်းထိ ရောက် လာတော့တာ၊ ဂျင်းထည့်ခံရတာချင်း အတူတူ အိုးမဲ့ကွာ အိမ်မဲ့ကွာဆိုတော့ ဒုက္ခမရောက် တော့ဘူးပေါ့။ အနည်းဆုံးတော့ အဆိုင်လမ်စီကာ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။

ကိုယ်တို့ ဗမာပြည်ကလည်း အဘက်ဘက်က နိမ့်ကျလွန်းလို့ ဖာသည်ဆန် နေရပါတယ်ဆိုမှ ပညာရေးမှာပါ ဖျင်လာချတာ ခံနေရတာစိတ်မကောင်းပါဘူး။ ပိုက်ဆံ ပေါတဲ့ လူတွေရဲ့ သားသမီးတွေကတော့ သူတို့ သဘောပါ။ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့လေးနဲ့ သားသမီးကို ပို့အောပေးရှာတဲ့ မိဘတွေအတွက် စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒါပါပဲ။

ခုနက ပြောတဲ့ နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့် ခံတဲ့ ကျောင်းသား ၇၈ ယောက်ဆိုတာ တစ်ယောက် ပိုသွားတယ်။ ၇၇ ယောက် ဖြစ်မယ်။ မခံပဲ ကျန်တာ ဟိုကောင်လေး ကောင်မလေး စုံတွဲရယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ကို မေ့သွားလို့၊ ကောင်လေးတစ်ကောင် ကျန်သေး တယ်။

ဒီကောင့်ကို နာမည်ပေးထားတာက ဂါလာမျိုး တဲ့။ ဂါလာဆိုတာ ကာစီနို လောင်းကစားရဲ့ နာမည်။ သူ့နာမည်က မျိုးပါတယ်။ မအေပေး၊ ဖဲသမား၊ အဲဒီကောင်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုယ်နဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဒီကောင်က စုတ်ပြတ်သတ်နေတာ။ ကိုယ် ကလည်း ငတ်နေတာ။

မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလွန်းတာက မအေပေးလေးက ရန်ကုန်သားပေမယ့် ကိုယ်တို့မြို့မှာ မွေးတာ။ ကိုယ်တို့ အလယ်တန်းဆရာမဟာ သူ့အဒေါ်။ ဒီကောင် ငွေးတန်းလန်းလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ကိုယ်တို့ကို သူ့အဒေါ်စာသင်တုန်းက။ ထားလိုက်ပါ တော့၊ ချက်မြှုပ်တူချင်း သွားတွေ့တာပေါ့။

တွေ့တွေ့ချင်း ဘာပြောသလဲဆိုတော့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်မိုက်ဆာလွန်းလို့ ကြက်သွန်နီတစ်လုံး ကြော်စားလာတယ်။ မိုက်ထဲ ပူလိုက်တာတဲ့။ ဟာ.. အဒီလိုတောင် လားဆိုတော့ မီးဖိုချောင်ထဲ လိုက်ရှာတာ ဆန်တောင်မရှိဘူးတဲ့။ ကြက်သွန်နီဥ တစ်ဥ တွေ့တယ်၊ အဲ့ဒါပဲတဲ့။ မထူးဘူးဆိုပြီး ဂျုံမှုန့်နှယ်ပြီး ကြော်စားလာတာတဲ့။ လခွမ်း.. ဒါနဲ့ ငတ်နေပေမယ့် အာလူးနဲ့ ဆန်တော့ ရှိသေးတဲ့ ကိုယ်က အိမ်ခေါ်ပြီး ထမင်းချက်ကျွေး လိုက်ရသေးတယ်။

ကျောင်းလခ ပိုက်ဆံတွေ အိမ်က ပို့လိုက်တာ ကာစီနိုဆော့တာ ကုန်ပြီတဲ့။ ကုန်တာမှ ၂ နှစ်စာ ကုန်သွားပြီတဲ့၊ ခွေးသားလေး။ အဆိုင်လမ်ဆီကာတော့ မလုပ်ချင်ဘူး၊ အိမ်ပြန်မှာတဲ့။ သူနဲ့ ကိုယ် အလုပ်တွေဘာတွေ အတူတူလိုက်ရှာ၊ ကြုံရာ လုပ်ကြပေါ့။ နယူးကာဆယ် တရုတ်တန်းက ပေါင်မုန့်ဆိုင်မယ် ဒီကောင် ဂွင်တစ်ချက် မိတယ်။ ပေါင် မုန့်ဖုတ်တဲ့ ဆရာရဲ့ လက်ထောက်ဖြစ်ကော။ ပိုက်ဆံက ပက်ပက်စက်စက်ရတယ် ဆိုပါ တော့။ ရသမျှ ကာစီနိုမှာ ရူးလက်သွားဆော့ပြီး ကုန်တာပါပဲ။

တစ်ခါသား လစာထုတ်လို့ ပိုက်ဆံအထပ်လိုက်နဲ့ အတူတူ ထမင်းစားမယ်ပေါ့။ ခဏလေးဆိုပြီး စာအုပ်ဆိုင်ထဲ ခဏဝင်ကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့၊ အစ်ကိုကြီး . ညီလေး ဝီလျံဟေးလ်ဆိုင်မယ် ခွေးပြိုင်ပွဲ ဝင်လောင်းလိုက်တာ ပြောင်သွားပြီတဲ့။ အစ်ကို ကျွေးနော်တဲ့၊ တကယ့်ကောင်ရယ်။

နောက်ဆုံး လိမ်ဖယ်လိမ်ဖယ်နဲ့ ကောလိပ်က ပြီးပြီ။ အောင်လက်မှတ်က မရ ဘူး။ ကျောင်းလခ မသွင်းလို့။ သွင်းမယ်ဆိုပြီး အလုပ်လုပ်ပြီး စုလိုက်၊ လောင်းကစား လုပ် လိုက်နဲ့ သံသရာလည်နေတာ။

တစ်ရက်သား ချာတိတ်တစ်ကောင် ဖုန်းဆက်လာတယ်။ အစ်ကို ... ဂါလာမျိုး ဂါလာကာစီနိုမယ် ရူးလက်တအားနိုင်နေတယ်တဲ့။ ကိုယ်လည်း အမြန်ပြေးတော။ ရောက် သွားတော့မအေပေးကနှစ်သောင်းလောက်ရထားပြီ။ ဟော့ကောင်...လာပြန်မယ်ဆိုတာကို နေပါဦး၊ ကျွန်တော် အခြေအနေကောင်းနေတယ်တဲ့။ ရွှေဥဒေါင်း ပြောတဲ့ ကလပ်ပုတ် မှ အိမ်ပြန်မယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မျိုးဗျာ။ ကျောင်းလခ ရနေပြီ၊ ပွဲသိမ်းပြီလေ။ မရဘူး၊ ပေကပ် ပြီး ဆက်ဆော့တယ်။ ကိုယ်က ဇွတ်ခေါ်တော့ ကာစီနိုဝိုင်းက လုံခြုံရေးတွေက မကြည့်တော့ဘူး။ နောက်ဆုံး ပစ်ထားခဲ့လိုက်ရတယ်။ ဒေါသ ထွက်ထွက်နဲ့ ပြန်ခဲ့ရတယ်။ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ၊ ပြောပြစရာကို မလိုတာ။ ကိုယ်လည်း ဖဲသမားဟောင်းပဲ၊ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ သိတာပေါ့။ လောကမှာ ဖဲကံဆိုတာ တစ်သမတ်တည်း ဘယ်တော့မှ မကောင်းဘူးလို့ ရွှေဥဒေါင်းရေးပြခဲ့တယ် မဟုတ်လား တော်သင့်တာနဲ့ တော်မှ ဖဲသမားဗျ။ နောက်တော့ တစ်ပြားမှမကျန်ဘူး သတင်းကြားတာပဲ။ ဖုန်းဆက်လာသေးတယ်။ ရီးမှ နောက်ထပ်မဆက်နဲ့လို့ ဆဲလွှတ်ပေးလိုက် တယ်။ မင့်မျက်နှာ မမြင်ချင်တော့ဘူး နွားရဲ့လို့။ နောက်တော့ ဂါမျိုးနဲ့ ကိုပါပီ ကတ္တီပါ လမ်းခွဲဖြစ်တယ်ပေါ့။ ဒါပါပဲ။

တွေးမိတိုင်း တနုံ့နုံ့နဲ့။ ထမင်းစားရမယ့် ကောလိပ်လက်မှတ်ကို အဆုံးခံတဲ့

မအေပေးလေး ဆိုပြီး ခုထိ ထိုးချင်တုန်းရယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုယ့်ရွာပြန်ရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတော့ ချာတိတ်တစ်ကောင် ကိုယ့်ဆီ အလုပ်လာတောင်းတယ်။ ဂါလာမျိုး ရဲ့ ဘော်ဒါဆိုလား။ အဲဒီကောင် မသေသေးဘူးလားဆိုတော့ နာမည်ကြီး ကုမ္ပဏီမှာ ဘိလပ်ပြန်ဆိုပြီး ရာထူးနဲ့ ဘာနဲ့ဆိုလား လခွမ်း ... ။ လက်မှတ်ကို အတုလုပ်ပြီး ယူခဲ့တာ လားပဲ။

ကောလိပ်က တကယ်ပြီးတယ်။ လက်မှတ်က ပိုက်ဆံမသွင်းတော့ မရ။ သူ့ဘာသာ အတုလုပ်ရင် အဲဒါကို အတုလို့ ခေါ် မခေါ်။ နောက်ဆုံးတစ်နေရာက ပိုက်ဆံရ၊ ငွေသွင်းလို့ လက်မှတ်အစစ်ပဲ ရလာသလား။ စဉ်းစားရင်း ချာချာလည်နေတုန်းပဲ။

လက်ဟုပ် ပါပီ

သွားမကြည့်ပါနှင့်ဟု ဆရာဖြစ်သူမှ အတန်တန် မှာထားလျက်နှင့် သွားကြည့်မိသော မောင်ပါပီပုံအပြစ်ပင်တည်း။ ယခုကား မောင်ပါပီဆိုသည့် ဆယ်ကျော်သက်ချာတိတ်လေး အင်မတန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေလေပြီ။ အခင်းဖြစ်ပွားရာ နေရာကား လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၂၀ ခန့်က ရေဝတီမြစ်ဘေးရှိ မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင်ဖြစ်သည်။

မြို့နယ်ပေါင်းစုံအပြင် စစ်တပ်နှင့် ရဲ အစရှိသည်တို့ပါ ဝင်နွှဲလေ့ရှိသည့် ဘောက်ဆင်ခေါ်အနောက်တိုင်း လက်ဝှေ့ထိုးသတ်သည့် ပွဲများ အမြို့မြို့တစ်ခွင် ကျင်းပခဲ့ချိန်ကဖြစ်သည်။

ကျွန်းဆွယ်ပွဲတွင် ငွေတံဆိပ်ရခဲ့သူ ဘိုးတော်ကြီး တည်ထောင်ထားသည့် မောင်ပါပီတို့မြို့က လက်ဝှေ့အဖွဲ့ကား တစ်ပြည်နယ်လုံးတွင် နာမည်ကျော်နေချိန်၊ အခါးသီးဆုံး ပြိုင်ဖက်ကား “မ.ပ.ခ” ခေါ် မြောက်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ် တပ်လက်ဝှေ့အဖွဲ့။

မောင်ပါပီတို့မြို့ကအပျော်တမ်း ဘောက်ဆင်အဖွဲ့ကား နည်းစနစ်တွင် အင်မတန်ကျင်လည်သလိုရင်းမ.ပ.ခ

မည်းတူးတူးကျွဲရုပ်ပေါက်နေသည့်ကောင်များကားအင်မတန်မာကျောလှသဖြင့် နောက်ဆုံးနေ့ (ဘောက်ဆင်ပွဲများမှာ ၅ ည့ တိတိ ကျင်းပသည်) ဗိုလ်လုပွဲများတွင် ထိုနှစ်ဖွဲ့သာအများဆုံးရင်ဆိုင်ရလေ့ရှိသည်။

မောင်ပါပီတို့မြို့မှ ဘောက်ဆင်ဆရာကြီးကားမှုတ်ဆိတ်ကြီး ဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် နာမည်ကျော်ခဲ့သလို ဂျာမနီသို့ လက်ဝှေ့ ပညာတော်သင် သွားဖူးသလို၊ ကျွန်းဆွယ်ပွဲတွင် ဗိုလ်လုပွဲ တက်ခဲ့သည့်အထိ ပေါက်မြောက်ဖူးသူ။ ၎င်းအား အလဲထိုးဖူးသူမှာ ကျားဘည်မ်း၏ လက်ရင်းတပည့်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်းဆွယ်ပွဲ ဗိုလ်လုပွဲအထိ ရောက်ဖူးခဲ့သူ မုတ်ဆိတ်ကြီးကား ကုလားအချင်း

ချင်း တွေ့မှ ကွဲဖူးသည်ဟု မှတ်လေ။

လူကုံထံ မြို့မျက်နှာဖုံး အဆိုပါ မုတ်ဆိတ်ကြီးကားအသက်အရွယ် ကြီးလာသည်အထိ ဘောက်ဆင်ကို ဝါသနာကြီးစွာဖြင့် အိတ်စိုက်

ပိုက်ဆံအကုန်ခံကာ ဘောက်ဆင်ကလပ် ထောင်၊ ထရိန်နင်ပေးသလို တစ်ပြည်နယ်လုံးဟိုဟိုဒီဒီ ကျင်းပလေ့ရှိသော ဘောက်ဆင်ပွဲများအထိ တပည့်ကျော်များကို ခေါ်ကာ သွား

ရောက် ယှဉ်ပြိုင်တတ်လေသည်။

ဂျာမနီပြန်ကြီး၏ လက်ထွက်တပည့် ချာတိတ်များကားနည်းစနစ်ကောင်းသဖြင့် အခြားမြို့နယ်များကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်သောငြား အထက်တွင် ပြောခဲ့သည့် မ.ပ.ခ ကျွဲကြီးများနှင့်

တွေ့တိုင်း သူသေကိုယ်သေ ချရလေ့ရှိသည်မှာ ထုံးစံ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မောင်ပါပီကား မုတ်ဆိတ်ကြီးထံတွင် ၃ လမျှ တပည့်ခံပြီးသည်နှင့် မနီးမဝေး မြို့တွင် ပထမဆုံး စင်ပေါ်တက်ရန် အခွင့်ကြုံသည်။ ပထမဆုံး အတွဲကျသည်ကား တခြား မြို့နယ်မှ အလုံးတူ အရပ်တူ ချာတိတ်ကလေးနှင့်။ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမဖြစ်ပဲ ပွဲပြီးခဲ့သည်။ ဒိုင်၅ ယောက်တွင် ၃ ယောက်က အနိုင်ပေးသဖြင့် နိုင်သည်။

နောက်ဆုံးနေ့တွင်မှ နောက်တစ်ပွဲ ထပ်ထိုးရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကြားရက်များတွင် တခြားပွဲများ ဝင်ကြည့်ချင်ကြည့်၊ မကြည့်ချင်လျှင် လျှောက်လည်ကာ ပျော်နေသေး သည်။ တတိယမြောက်နေ့တွင် မောင်ပါပို့ဘော်ဒါ ပီချေးနှင့် အတွဲကျထားသည်မှာ မ.ပ.ခ မှ နာမည်ကြီးသည့် ကင်ဒိုစား ဟူသည့် ကျွဲတစ်ကောင်။ ၎င်းသည်ပင် နောက်ဆုံးနေ့တွင် မောင်ပါပီနှင့်ထိုးရန် တွဲထားသည်မို့ ထိုပွဲကို ကြည့်ချင်လာသည်။ ထိုကင်ဒိုစား ဟူသည့် သကောင့်သားကား ပြိုင်ဖက်တိုင်းကို “လက်ဟုပ်” ဖြင့်လှဲသိပ်သည် ဟု နာမည်ကြီးနေ သည် မဟုတ်လော။ လက်ဟုပ်ဆိုသည်မှာ လက်ဖဲဟုခ်(Left Hook) ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ် စကားလုံးအား မြန်မာမှုပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။

ပင့်လက်သီး UP ကို “အပခ” ဟု သုံးသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ အလဲထိုးသည်ဆိုသည်မှာ အင်မတန် ရှားပါးလှန်းသည့် အပျော်တမ်းဘောက်ဆင်ပွဲများတွင် ထိုကင်ဒိုစား ၏ လက်ဟုပ်မိလျှင် သူကား လှည့်ပင်မကြည့်တတ် (ပြိုင်ဖက်မှောက်ပြီဟု အပိုင်တွက် ထားသဖြင့်)။ ထိုသတင်းကြားရုံဖြင့် မောင်ပါပီ သွေးလန့်နေလေသည်။

နည်းပြဆရာများမှ ထိုကောင်ထိုးသည်ကို သွားမကြည့်ရဟု တားမြစ်ထားသည် (ကြိုကြည့်ပြီးလျှင် ကြောက်စိတ်ဝင်မည်စိုးသဖြင့်)။ သို့သော် ပီချေး၏ဘော်ဒါ မောင်ပါပီကား မနေနိုင်ပဲ သွားခိုးကြည့်သည်။ အကြောင်းရင်းမှာ ပီချေးကား လက်ဖွေ့ထိုး သက်ရင့်သလို အင်မတန်တော်သည်ဟု မောင်ပါပီ အထင်ကြီးသော သူ။

၎င်း၏ ဂျက်(ထောက်လက်သီး) ကား အများသူငါ၏

ထောက်လက်သီးကဲ့သို့ ပေတံသဘော၊ အဟန့်သဘော ထောက်သည့် မဟုတ်။ အင်မတန်ပြင်းသည်။ ထို့ပြင် ဘယ်ထောက်လက်သီး တစ်ချက်ထောက်၊ ညာဖြင့် ပစ်သွင်းပြီး နောက်တစ်လှမ်းအဆုတ်တွင် လိုက်လာတတ်သော ပြိုင်ဖက်အား ဒုက္ခပေးတတ်သည်မှာ အင်မတန် အားပါသော ရင်း၏နောက်ထပ် ဘယ်ထောက်တစ်ချက်။

တိုတိုပြောရလျှင် မောင်ပါပီ၏ သူငယ်ချင်း ပီချေးကား ပွဲစသည်နှင့် တဖုန်းဖုန်း ထိုးသော်ငြား သွေးလိမ်းလိမ်းဖြင့် ကြူးဝိုင်းထောင့်သို့ ပြေးလာကာ "ဆရာ … ဆရာ… ပဝါ ပစ်တင်လိုက်တော့၊ ကျွန်တော် မရတော့ဘူး" ဟု အော်ရသည့်ကိန်း ဆိုက်သည်။ အရှုံးပေးလိုက်ရသည်ပေါ့။

ထိုပွဲအပြီးညဘက်တွင် ပီချေး၏ သွေးအလိမ်းလိမ်း မျက်ခွက်အား မြင်ယောင် သွေးပျက်သွားသော မောင်ပါပီ အိပ်၍ကား မပျော်တော့။ နောက်ဆုံးနေ့ ၅ ရက် မြောက်နေ့တွင် ကင်ဒိုစားနှင့် ထိုးရမည့် ငါ့ကံကြမ္မာကား ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ဖြစ်တော့မည် နည်း။ ငါ အင်မတန် သဘောကျသော ပီချေးကား ကွဲခဲ့ပြီ။ ငါမထိုးရဲတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ် ကာ တည်းခိုနေသောအထက်တန်းကျောင်း စာသင်ခန်းထဲမှ အိပ်ရာလိပ်ကို အသာ အယာ သိမ်းကာ လစ်ပြေးလေသည်။ ထိုစဉ်က သင်္ဘောများကား ညဘက် ၁ နာရီခွဲခန့် တွင် အဆိုပါမြို့သို့ ခဏဆိုက်ကပ်ကာ မောင်ပါပီမြို့သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာတတ်ရာ ည ၁၂ နာရီတွင် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်၍ ထွက်ပြေးရန်သင်္ဘောစောင့်နေသည့် မောင်ပါပီ နောက်သို့ နည်းပြဆရာများ လိုက်လာကာ ပြန်ဖမ်းခေါ်သွားလေသည်။

မနက်မိုးလင်းသော် တစ်ဖွဲ့လုံး ရှေ့မှောက်တွင် မောင်ပါပီကို မုတ်ဆိတ်ကြီး ဟိန်းဟောက်သည်။ "ဟေ့ကောင် မင်း သွေးမပါဘူးလား၊ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလားကွ၊ မထိုးရဲလို့ ထွက်ပြေးတယ် ဟုတ်လား၊ ငါတို့ကို သောက်ရှက်ခွဲတယ်"။

"ကျွန်တော်မကြောက်ဘူးဆရာကြီး၊
အဲဒီကောင်နဲ့အပြင်မှာတစ်ယောက်ချင်း ချရဲတယ်၊ ခြေထောက်နဲ့ ကန်၊ ဒူးနဲ့တိုက်၊ ကိုင်ပေါက် ကျွန်တော်လုပ်ရဲတယ်၊ စင်ပေါ်မှာ ဘောက်ဆင်စည်းကမ်းနဲ့ သူလုပ်သမျှ ကျွန်တော်ခံရမှာ၊ အရှက်ကွဲမှာတော့မခံနိုင်ဘူး"

ဟု ပြန်အော်ကာ အံတင်းတင်းကြိတ်၊ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။

မုတ်ဆိတ်ကြီးကား မောင်ပါပီကို သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်နေလေသည်။ ဒီကောင့်အကွက်က ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာဟု မင်းတစ်ကွက်တည်းတတ်ဖို့ လိုတာဟု ပြုံးစိစိဖြင့် ပြောရင်း နည်းပြဆရာတစ်ယောက်အား ခေါ်ထုတ်ကာ မောင်ပါပီနှင့် ထိုးခိုင်းသည်။

အပြန်အလှန် ထိုးကြရင်း နည်းပြဆရာလုပ်သူမှ လက်ဟုပ်ဆွဲလာသည် ကို ရှောင်တိမ်းသော မောင်ပါပီကို ရပ်ခိုင်းသည်။ ဟော့ကောင် ... မရှောင်နဲ့၊ သူ့လက်ဟုပ် ဆွဲတာ လှစ်ခနဲ မြင်တာနဲ့ မင်းလည်း လက်ဟုပ်ပြန်ဆွဲ၊ အဲဒါပဲ ပြချင်တာ။ ဆက်ထိုးကြစမ်းဟု သင်ပေးသည်။ ထိုသို့ဖြင့် တစ်နေ့လုံး လက်ဟုပ်၊ လက်ဟုပ်၊ လက်ဟုပ်ပြီးရင်း လက်ဟုပ် အဆွဲကျင့်နေရသည်။

နောက်ဆုံးနေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ဒူးအနည်းငယ်တုန်နေသော ဖြူရော်ရော် မျက်ခွက်နှင့် မောင်ပါပီ။ မ.ပ.ခမှ ကင်န္ဒီဘားနှင့် စင်ပေါ်တွင် ရင်ဆိုင်သည်။ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြင့် ပုံမှန်အတိုင်း ထိုးကြသည်။ လူကြောက်ပါပီကား ခပ်ခွာခွာဖြင့် တဖတ်ဖတ် ထိုးရင်း ပတ်ပြေးနေသည်။ အချိန်မြန်မြန်ပြည့်လျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးနေသည်။ ပထမ အချီ ပြီးသည်။ ဒုတိယအချီ စခါနီး ကြိုးဝိုင်းထောင့်မှ အထိတွင် ဆရာဖြစ်သူမှ သတိထားတော့ ဒီကောင့်အကျင့်အတိုင်း လက်ဟုပ်တွေ လာတော့မယ်။ သင်ထားတာ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ ငါနဲ့ အထိုးကျင့်နေတယ်လို့ သဘောထားပြီး ခပ်ပြင်းပြင်းသာ ပြန်ဆွဲစမ်းဟု မှာသည်။ တဖုန်းဖုန်းထိုးကြရင်း ကင်န္ဒီဘား၏ နာမည်ကျော်လက်ဟုပ်ကို ရိပ်ခနဲအမြင် အားကုန်ထည့်၍ လက်ဟုပ်ဆွဲလိုက်သည်။ ဝေးခနဲ အော်သံများ ကြားရသည်။ ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် မှောက်နေသော ကင်န္ဒီဘား။

မောင်ပါပီကား အရူးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ စင်ပေါ်တွင် ပတ်ပြေးနေခဲ့လေသည်။ အနိုင်ရကြောင်း ကြေညာခါနီးတွင် လက်အိတ် လာချွတ်ပေးသည်ကို အချွတ်မခံ၊ ဘယ် ဘက် လက်မောင်းရှိ တက်တူးကို ပရိသတ်ဘက်လှည့်ကာ ပွတ်ပြနေခဲ့သည်။ ထိုခေတ် က နာမည်ကျော် သံမဏိမိုက်ခ်ခေါ် မိုက်တိုက်စန်၏ တက်တူးကို ပုံတူကူးထားတာ။ ဟို ဆရာကလည်း အလဲထိုးခံပြီးရင် လက်အိတ်မချွတ်ပဲ ပွဲခံတာကိုး။

ထိုပွဲသည်ကား လက်ဟုပ်ပါပီဟု အများက ခေါ်သည့်၊ ပြိုင်ဖက်အား အင်မတန် ကြောက်ကာ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားဖူးသည့် သူရဲဘောကြောင်သူ မောင်ပါပီ၏ဘဝတွင် ဒုတိယနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် စင်ပေါ်တက်ကာ ဘောက်ဆင်ထိုးခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက် ပင်တည်း။

လိပ်ပြာလေးလို ပျံဝဲ၍ ပြားပိတုံးလေးလို တုပ်တတ်သော...။

အဆုံးသတ်စကား

လှည်းတန်းအဝိုင်း ပွတ်ချာလည့်မှာ မီးပျက်လို့ မှောင်မိုက်နေတဲ့ ပူလောင်အိုက်စပ် ညတွေ။ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းက အဆင်း၊ အဝိုင်းဝင်းထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှောင်ကြောင်ကြောင်မှာ ထိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်အလင်းရောင်လေး အောက်မှာ တီးတိုးတီးတိုး။ ဘယ်ကောင်ကကော ကျယ်ကျယ် ပြောရဲမှာလဲ။ ပြောနေရင်း ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်ရသေးတာ။ ကျောမလုံ။

တပ်မှူးကြီး ၁၃ ယောက် လက်မှတ်ထိုးပြီး သန်းရွှေကို တောင်းဆိုထားပြီတဲ့။ အမေစုကို လွှတ်ရင် လွှတ်၊ မလွှတ်ရင် သူတို့တပ်တွေနဲ့ …။

ဟာ တကယ်လား။ ငါတို့မျက်လုံးတွေဟာ အမှာင်ထဲမှာ တလက်လက် တောက်ပလို့။ ဒီလိုနဲ့ ညပေါင်းများစွာ ကြာလာတော့ နောက်ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ပြောင်းသွားတယ်။

ကိုလိုနီခေတ် ဒို့ဗမာသခင်ဟောင်းကြီး ၇၀ နဲ့ ဘယ်နှယောက်က အမေစုကို လွှတ်ပေးဖို့ စစ်တပ်ကို ရာဇသံပေး သို့မဟုတ် မေတ္တာရပ်ခံနေပြီ။ အဲဒါ …

ဟာ… ဟုတ်ပြီဟေ့။ ငါတို့တွေမယ် ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ထပ် နောက်ထပ်…

အမေရိကန် အမှတ် ၁၇ ရေတပ်ကြီးဟာ ထိုင်ဝမ် ရေလက်ကြားကနေ ယိုးဒယားဘက် ရွေ့လျားနေတယ်လို့ သတင်းမှာ ပါတယ်။ ကြည့်ရတာ အမေရိကန်တွေ ဟာ ထိုင်ဝမ်ကို ထိုးကျော်ပြီး ဗမာပြည်ကို ဝင်လာဖို့များနေတယ်။ ဟာ…ဟယ်…

အမေရိကန်တွေ ဝင်တိုက်ရင် ငါတို့တွေလည်း ပြည်တွင်းကနေ သူပုန်ထရမလား ဘာညာ …။ အဆောင်အပြန်မှာ “ပါရီ မီးလောင်ပြီလား” စာအုပ်တွေ ဘာတွေ ထုတ်ဖတ်။ နာဇီတွေ ပါရီ ဝင်အလာမှာ ပါရီအတွင်းမှာ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသမားတွေ ဘယ်လို ထချတယ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကွက်တွေ ပြန်လှန်ဖတ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလို့ပေါ့။

ခုဆိုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားခဲ့ပြီ။

အဲဒီလက်ဖက်ရည်ဝိုင်းကနေ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေလည်း တစ်ကမ္ဘာလုံး ကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ လွင့်စဉ်သွားခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြောခဲ့တာတွေ ဘာ တစ်ခုမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အနည်းဆုံးတော့ ပူလောင်မွန်းကျပ်နေတဲ့၊ မီးပျက်တဲ့ လှည်းတန်းညတွေမှာ စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်တို့ဟာ ဗမာတွေပါ။ ဗမာမှန်ရင် စကြာမင်းကို မမျှော်တဲ့ကောင် မရှိဘူး တဲ့။ ဒီဟာတွေ ဘာလို့ ပြန်ပြောနေလဲ ဆိုတော့ကာ...

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုလေးသီးသန့်ပဲ ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံတစ်ခုခုက လူနေမထူထပ်တဲ့ တောမြို့ လေးကို မိုင်ဂရိတ်လုပ် ရွှေ့ပြောင်းကြမယ်၊ ဘာညာ ဆိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတော့ အဲဒီဟာလေး ပြန်တွေးမိပြီး ပြုံးမိတယ်။ မလှဘူးလား အဲဒီစိတ်ကူးလေး။

ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာထက် စိတ်ချမ်းစရာ တစ်စက်မှ မကောင်းတဲ့ အခြေအနေမှာ ခင်ဗျားတို့ ပြုံးမိတယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာပြီး ပလီပလာလေး တွေးတောရတာဟာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ခဏဖြစ်ဖြစ် စိတ်ချမ်းသာနိုင်စေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဗမာတွေ မဟုတ်လားဗျာ။ အမေ... အမေ...၊အဖေ...အဖေ လုပ်နေတဲ့ ကောင်တွေလည်း ဗမာတွေပါပဲလေ။

ခင်ဗျားတို့ကို ချစ်တဲ့ ... ပါပီယွန်

ကျေးဇူးတင်လျက်

ပါပီယွန်

Whispers of Words